

ĎÁBLOVA SLZA

Autor bestsellerů Sběratel kostí a Tanečník

JEFFERY DEAVER

Část první

POSLEDNÍ DEN V ROCE

Důkladná analýza anonymního dopisu může značně omezit okruh možných pisatelů a okamžitě vyřadit některé podezřelé. Použití středníku nebo správné užívání apostrofu může vyloučit celou skupinu pisatelů.

Problémy sporných dokumentů Osborn & Osborn

1.

Ve městě je Hrobař.

Vypadá jako vy, vypadá jako já. Chodí po mrazivých ulicích stejně jako kdokoliv jiný, s rameny schoulenými před vlhkým prosincovým vzduchem.

Není vysoký a není malý, není tlustý a není štíhlý. Jeho prsty v tmavých rukavicích jsou možná zavalité a možná nejsou. Zdá se, že má velkou nohu, ale třeba je to jen velikostí bot.

Když se mu podíváte do očí, nevšimnete si jejich tvaru ani barvy; zjistíte jen, že se nezdají být příliš lidské. A když se Hrobař podívá na vás, mohou být jeho oči poslední věcí, kterou v životě uvidíte.

Chodí v dlouhém černém plášti nebo v plášti tmavě modrém a na ulici si ho nevšimne ani živáček, přestože se zde prochází mnoho svědků – ulice Washingtonu jsou přeplněné, neboť zde právě probíhá ranní špička.

Je silvestr a ve městě je Hrobař.

V ruce drží nákupní tašku z Fresh Fields, vyhýbá se dvojicím, jednotlivcům i rodinkám a neustále kráčí dál. Před sebou vidí stanici metra. Dostal příkaz, aby tam přesně v devět hodin ráno byl, a tak tam přesně v devět hodin ráno bude. Hrobař se nikdy neopozdí.

Taška v jeho možná zavalité ruce je těžká. Váží pět kilogramů, ale než se Hrobař vrátí do hotelového pokoje, bude podstatně lehčí.

Nějaký muž do něj vráží, usmívá se a říká: „Pardon.“ Jenže Hrobař se na něj nedívá. Hrobař se nikdy na nikoho nedívá a nepřeje si, aby se někdo díval na něj.

„Ať ti nikdo...“ Cvak. „...nevidí do tváře. Dívej se stranou. Rozumíš?“

Rozumím.

Cvak.

Dívej se na světla, říká si, dívej se na... cvak...

novoroční výzdobu.

Otylé dítě na praporecích, starý Rok odchází.

Legrační ozdoby. Legrační světla. Legrační, jak jsou hezká.

Tohle je DuPont Circle, domov peněz, domov umění, domov mladých a elegantních. Hrobař to ví, ale ví to jen proto, že mu to o DuPont Circle prozradil muž, který mu všechno říká.

Blíží se ke vchodu do stanice metra. Je zataženo a vzhledem k ročnímu období se město halí do zvláštního šera.

Hrobař v takových dnech myslí na svou ženu. Pamela neměla ráda tmu a zimu, a tak... cvak... často... Co že dělala? Jistě.

Pěstovala červené květiny a žluté květiny.

Hrobař pohlíží do metra a myslí na obraz, který kdysi viděl.

Byli s Pamelou v muzeu. Dívali se na starý lept.

„Strašidelné,“ řekla Pamela. „Pojďme.“

Byl to obraz vstupu do pekla.

Vchod do metra mizí dvacet metrů pod zemí. Pasažéři vyjždějí, pasažéři sjíždějí. Úplně jako v tom obraze.

Vstup do pekla.

Jsou tu mladé ženy s nakrátko ostříhanými vlasy a s kufříky.

A jsou tu mladí muži s mobilními telefony a sportovními taškami.

A pak je tu Hrobař s nákupní taškou.

Možná je tlustý, možná je štíhlý. Vypadá jako vy, vypadá jako já. Nikdo si ho nevšimne, což je jeden z důvodů, proč je tak dobrý v tom, co dělá.

„Jsi nejlepší,“ řekl loni muž, který mu všechno říká. Jsi... cvak, cvak... nejlepší.

V 8:59 Hrobař přichází k hornímu konci sestupného eskalátoru, který je plný lidí mizejících v prázdnotě.

Sahá do tašky a provléká prst pohodlnou rukojetí samopalů, který může nést značku Uzi, značku Mac-10 nebo

možná značku Intertech, ale rozhodně váží pět kilogramů a je opatřen zásobníkem s rovnou stovkou dlouhých kulek ráže 0,22.

Hrobař má chuť na polévku, ale zahání ji.

Protože je... cvak... nejlepší.

Dívá se směrem k davu, ale ne přímo na něj. Lidé čekají, až na ně přijde řada a budou moci nastoupit na eskalátor, který je odveze do pekla. Hrobař se nedívá na dvojice, nedívá se na jednotlivce, nedívá se na muže s telefony ani na ženy s účesem od Supercuts, kam chodila i Pamela. Nedívá se na rodinky. Tiskne si nákupní tašku na prsa, jak by to dělal kdokoliv jiný, kdyby ji měl plnou svátečních lahůdek. Jednu ruku drží na spoušti zbraně bůhvíjaké značky, zatímco druhou rukou objímá s taškou cosi, co se dá pokládat za bochník chleba výborný k polévce, ale co je ve skutečnosti těžký tlumič s gumovými přepážkami, vycpaný skelnou vatou.

Jeho hodinky pípají.

Devět hodin.

Hrobař mačká spoušť.

Ozývá se syčivý zvuk, jak si proud kulek začíná razit cestu skrz pasažéry na eskalátoru. Pod palbou přepadávají dopředu.

Štěkavý zvuk zbraně náhle přehlušují výkřiky.

„Ach bože, co se to děje, ježíši, kristepane, jsem raněná umírám.“

A tak.

Ra ta ta.

A pak příšerný třeskot zbloudilých kulek – kulek narážejících do kovu a obložení. Tenhle zvuk je velice hlasitý. Zvuk zásahů je daleko tišší.

Všichni se rozhlíží a nikdo neví, co se děje.

Hrobař se rovněž rozhlíží. Všichni se mračí. I Hrobař se mračí.

Nikdo netuší, že se po nich střílí. Domnívají se, že někdo spadl a spustil řetězovou reakci lidí, kteří padají na eskalátoru

jako domino. Ozývá se třeskot a břinkot, jak obětem padají z rukou telefony, kufříky a sportovní tašky.

Sto nábojů je za pár vteřin pryč.

Nikdo si Hrobaře nevšimne, neboť Hrobař se rozhlíží kolem sebe stejně jako všichni ostatní.

Mračí se.

„Zavolejte sanitku policii policii bože můj ta dívka potřebuje pomoc... potřebuje pomoc... někdo je mrtvý... ach bože... prokrista její noha... podívejte na její nohu... moje dítě... moje dítě...“

Hrobař sklopí nákupní tašku, která má na dně jediný otvor od vylétávajících kulek. V tašce leží všechny horké mosazné nábojnice.

„Vypněte je... vypněte ty schody... ježíšikriste podívejte... zastavte ho někdo... zastavte ten eskalátor... vždyť je to rozdrť...“

A tak.

Hrobař se dívá. Protože se dívají všichni.

Ale je těžké dohlédnout až do pekla. Dole je jen hromada vršících se těl, kupí se na sebe, svíjejí... Některá jsou živá, jiná mrtvá, některá se snaží vyprostit se z drtivého uvěznění shluku údů a trupů, který na dolním konci eskalátoru neustále narůstá.

Hrobař ustupuje zpátky do davu. A pak je náhle pryč.

V mizení je velice dobrý. „Když odcházíš, měl by ses chovat jako chameleon,“ řekl muž, který mu všechno říká. „Víš, co to je?“

„Ještěrka.“

„Jo.“

„Co mění barvy. Viděl jsem ji v televizi.“

Hrobař se prodírá po chodníku plném lidí. Utíkají semhle a pak zase tamhle. Legrační.

Legrační...

Hrobaře si nikdo nevšimne.

Hrobaře, který vypadá jako vy a vypadá jako já a vypadá jako dřevěná hračka. Jeho tvář je bílá jako ranní obloha.

Nebo taky černá jako vstup do pekla.

A jak tak prochází – pomalu, neutíkat, nikdy neutíkat –, myslí na hotel. Kde znovu nabije zbraň, doplní tlumič ježatou skelnou vatou a sedne si do pohodlného křesla se sklenicí vody a miskou polévky vedle sebe. Bude sedět a odpočívat až do odpoledne a pak – pokud mu muž, který mu všechno říká, nenechá vzkaz, aby to nedělal – si znovu oblékne svůj dlouhý černý nebo modrý plášť a půjde ven.

A udělá to znovu.

Je silvestr a ve městě je Hrobař.

Zatímco se sanitky řítily k DuPont Circle a záchranáři se probírali přízračnou haldou těl ve stanici metra, Gilbert Hawel kráčel asi tři kilometry odtud směrem k městské radnici.

Na rohu Čtvrté a D se za javorem zastavil, otevřel obálku a naposledy si přečetl vzkaz.

Starosto Kennedy, konec se plíží. Hrobař je ve městě a není způsobil ho zastavit.

Bude zabíjet znovu – ve čtyři, v 8 a o půlnoci –, pokud nezaplatíte.

Žádám 20 miliónů dolarů v hotovosti, které vložíte do tašky a necháte je tři kilometry jižně od silnice 66 na západní straně Beltway. Uprostřed pole. Zaplaťte mi ty peníze do 12.00 hodin.

Jenom já znám, jak Hrobaře zastavit. Pokud mě uvězníte, bude vraždit dál. Pokud mě zabijete, bude vraždit dál.

Kdybyste si mysleli, že to nemyslím vážně, tak některé Hrobařovy kulky jsou natřené na černo. Vím to jenom já.

Tohle je nejdokonalejší nápad, jaký kdo mohl vymyslet, pomyslel si Hawel. Měsíce plánování. Příprava na všechny možné reakce ze strany policie a FBI. Šachová partie.

Uchvácen svou myšlenkou vrátil vzkaz do obálky, uzavřel ji, aniž by ji zalepil, a vyrazil po ulici. Kráčel sehnuté

a se sklopenýma očima, jako by tím chtěl zmenšit svou stopětaosmdesáticentimetrovou postavu. Nebylo to pro něj lehké – raději chodil vzpřímeně a shlížel na ostatní z výšky.

Bezpečnostní opatření městské radnice byla směšná. Hawel prošel kolem těžko popsatelné kamenné budovy na náměstí a zastavil se u automatu na noviny. Zastrčil obálku pod stojánek, pomalu se otočil a odešel směrem k ulici E.

Na silvestr je docela teplo, pomyslel si. Vzduch páchl podzimem – shnilé listí a kouř z vlhkého dřeva. Hawel pocítil nával těžko definovatelné nostalgie. Zastavil se u telefonního automatu na rohu, vhodil do něj pár minci a vytočil číslo.

„Městská radnice,“ ozval se jakýsi hlas. „Ostraha.“

Hawel přidržel u mluvítko kazetový magnetofon a zmáčknul přehrávání. Z magnetofonu se začal linout počítačem generovaný hlas: „Obálka před budovou. Pod automatem na Washington Post. Přečtěte si ji. Je o střelbě v metru.“ Hawel zavěsil, přešel přes ulici, strčil magnetofon do papírového pytlíku a vyhodil ho do odpadkového koše.

Vešel do malého bistra a posadil se ke stolku u okna, odkud měl dobrý výhled na automat a boční vchod do radnice. Chtěl si být jistý, že obálku někdo sebere – stalo se to dříve, než si vůbec stačil sundat kabát. Kromě toho chtěl vidět, kdo půjde uvědomit starostu. A jestli se dostaví novináři.

U jeho stolku se objevila servírka. Hawel si objednal kávu a i přes poměrně časnou ranní hodinu také biftekový sendvič, nejdražší jídlo na jídelníčku. Proč ne? Vždyť již brzy bude velmi bohatý muž.

2.

„Tati, vyprávěj mi o Boatmanovi.“

Parker Kincaid se zarazil a odložil litinovou pánev, kterou právě myl.

Naučil se nikdy se neděsit nad ničím, o co ho děti

požádají – tedy alespoň nikdy nevypadat zděšeně –, a tak se teď na chlapce usmál a osušil si ruce papírovým ručníkem.

„O Boatmanovi?“ zeptal se devítiletého chlapce. „Jasně. A co chceš vědět?“

Kuchyně Parkerova domu ve Fairfaxu ve státě Virginia byla provoněná připravovanými svátečními pokrmy. Cibule, šalvěj, rozmarýn. Chlapec se podíval z okna. Mlčel.

„No tak,“ vybídl ho Parker. „Co chceš slyšet?“

Robby byl světlovlasý a po matce zdědil modré oči. Měl na sobě fialovou košili a béžové kalhoty stažené u pasu opaskem od Ralphi Laurena. Jeho schlíplé vlasy se dnes ráno nakláněly k pravoboku.

„Totiž,“ začal chlapec, „já vím, že je mrtvý, a tak...“

„Přesně tak,“ řekl Parker a odmlčel se. („Nikdy dětem neříkejte více, než na co se ptají.“ Tohle bylo jedno z pravidel Parkerovy Příručky osamělého rodiče – rádce, který existoval výlučně v Parkerově mysli, ale z něhož Parker prakticky každodenně čerpal.)

„Já jen, že venku... někdy to vypadá, že tam je. Díval jsem se ven a jako bych ho tam viděl.“

„A co uděláme, když máš takový pocit?“

„Vezmu si brnění a helmu, a když bude tma, rozsvítím světla.“

Parker zůstal stát. Když vedl závažný rozhovor s dětmi, obvykle se sklonil do výšky jejich očí. Ale jakmile došlo na téma Boatmana, terapeut Parkerovi doporučil, aby zůstal stát – aby se chlapec mohl cítit bezpečně v přítomnosti silného dospělého ochránce.

A na Parkeru Kincaidovi skutečně bylo cosi, co pocit bezpečí vzbuzovalo. Parker byl něco přes sto osmdesát centimetrů vysoký a i ve čtyřiceti letech si udržel stejnou formu jako v dobách studií.

Nevděčil za to ovšem aerobiku ani fitnesscentrům, nýbrž svým dvěma dětem a jejich rvačkám vydávaným za americký fotbal, jejich košíkové, házení vrhacím talířem a pravidelnému nedělnímu rodinnému běhání (tedy spíše jen

Parkerovu běhání, neboť obvykle pelášil za zadními koly jejich bicyklů, když se projížděly po místním parku).

„Tak se tam podíváme, ano? Tam, kde jsi ho možná viděl.“

„Dobře.“

„Máš helmu a brnění?“

„Tadyhle.“ Chlapec si poplácal po hlavě a pak zvedl levou paži jako rytíř.

„Prima. Já mám taky výzbroj.“ Parker napodobil chlapcova gesta.

Odešli k zadní verandě.

„Vidíš, v tom křoví,“ řekl Robby.

Parker prohledal půlakrový pozemek ve staré zástavbě vzdálené asi třicet kilometrů od Washingtonu. Pozemek tvořila převážně tráva a záhony s květinami. Ovšem v zadní části zahrady rostla změt' forzýtií a břečťanu, kterou chtěl Parker už rok posekat.

Vlastně ano, pokud se člověk podíval koutkem oka, část tohohle porostu skutečně připomínala lidskou postavu.

„To vypadá strašidelně,“ uznal Parker, „to teda rozhodně jo. Jenže Boatman tu byl už strašně dávno.“ Neměl v úmyslu umenšovat chlapcovy obavy poukazováním na to, že ho vylekalo pouze husté křoví. Chtěl Robbymu dodat pocit vzdálenosti celého incidentu.

„Já vím. Ale...“

„Jak je to dlouho?“

„Čtyři roky,“ odpověděl Robby.

„Je to dlouhá doba?“

„Myslím, že pěkně dlouhá.“

„Ukaž, jak dlouhá.“ Parker roztáhl paže. „Takhle?“

„Možná.“

„Myslím, že ještě delší.“ Parker roztáhl paže ještě více. „Jako ta ryba, co jsme chytili na jezeře Braddock.“

„Ta byla takhle dlouhá,“ řekl chlapec, začal se usmívat a sám roztáhl ruce.

„Ne, takhle dlouhá.“ Parker notně nadsadil a zamračil se.

„Ne, ne, takhle dlouhá.“ Robby zvedl ruce do výšky a přeskakoval z nohy na nohu.

„Ještě delší!“ žertoval Parker. „Delší.“

Robby přeběhl přes kuchyni a zvedl ruku. Nato proběhl zpátky a zvedl druhou. „Byla tákhle dlouhá!“

„Takhle dlouhý je žralok!“ volal Parker. „Ne, velryba! Ne, obří oliheň. Vlastně ne, už vím – kosatka Willy.“ Robby i Stephie Willyho milovali. A taky si nechávali říkat med'ové podle medvědích gumídků z televizního seriálu. Tohle byla jejich absolutně nejoblíbenější pohádka, která porazila na hlavu dokonce i medvídku Pú.

Parker s Robbym si ještě několik minut hráli v domě na honěnou, načež Parker chytil chlapce do náručí a podrobil ho krátké lehtací proceduře.

„Víš co?“ zeptal se a vzdychl.

„Co?“

„Co kdybychom zítra to křoví posekali?“

„A můžu si vzít pilu?“ zeptal se chlapec rychle.

Ach jo, využijí každé příležitosti, pomyslel si Parker a v duchu se zasmál. „Uvidíme.“

„Prima!“ Robby vytančil z kuchyně a vzpomínky na Boatmana se utopily v návalu euforie z příslibu zapůjčení hraček pro dospělé.

Vyběhl nahoru a za chvíli Parker zaslechl, jak se jemně hádá se sestrou o nintendo, se kterým si budou hrát. Zdálo se, že Stephanie zvítězila, a za chvíli se již domem linula nakažlivá melodie Mario Brothers.

Parker pohlédl na dvorek.

Boatman...

Zavrtěl hlavou.

Ozval se zvonek. Parker se podíval do obývacího pokoje, ale zdálo se, že děti nic neslyšely. Přešel tedy ke dveřím a otevřel.

Venku stála atraktivní žena a zešíroka se na něj smála. Náušnice se jí pohupovaly pod ostrým zástřihem, který slunce vybělilo do nezvykle světlého odstínu (Robbyho vlasy

měly spíše její odstín, zatímco Stephaniiny vlasy se blížily Parkerově hnědé barvě).

Kůži měla žena svědomitě opálenou.

„No, ahoj,“ řekl Parker zdrženlivě.

Podíval se dozadu za ženu a s úlevou zjistil, že motor běžového cadillacu zaparkovaného v uličce stále běží. Richard seděl za volantem a četl si Wall Street Journal.

„Ahoj, Parkere. Právě jsme přistáli na Dullesově letišti.“ Objala ho.

„Tys byla... kde jste byli?“

„V St. Croix. Bylo to báječné. Hele, uklidni se. Ta tvá gesta tě prozrazují... Jen jsem se sem na minutku zastavila.“

„Vypadáš dobře, Joan.“

„Taky se dobře cítím. Cítím se fakt dobře. Těžko říct, jestli ty taky vypadáš dobře, Parkere. Jsi pobledlý.“

„Děti jsou nahoře...“ Otočil se, aby je zavolal.

„Ne, to je dobrý,“ začala Joan.

„Robby, Stephie! Máma je tady.“

Na schodech se ozval dusot. Oba měďové ostře vybrali roh schodiště a přiběhli k Joan, která se na ně usmála, třebaže Parker viděl, jak je rozmrzelá, že je zavolal.

„Mami, ty jsi hnědá!“ vykřikla Stephie a pohodila vlasy stejně jako jedna ze Spice Girls. Zatímco Robby připomínal alabastrového andílka, Stephanie měla vážnou podlouhlou tvář, která – jak Parker doufal – nabere ve dvanácti či třinácti letech pro chlapce odpudivé intelektuálské rysy.

„Kdes byla, mami?“ zeptal se Robby a zamračil se.

„V Karibiku. Táta ti to neřekl?“ Joan se podívala na Parkera.

Ale ano, řekl. Joan prostě nechápala, že děti neznepokojuje nedostatek komunikace, nýbrž spíše skutečnost, že jejich matka nestrávila Vánoce ve Virginii.

„Měli jste prima svátky?“ zeptala se.

„Dostali jsme hokej a já nad Robbym dnes ráno třikrát vyhrála.“

„Ale já dal čtyři góly za sebou!“ opáčil Robby.

„Přivezlas nám něco?“

Parker z jejího výrazu poznal, že nepřivezla. Místo toho pohlédla směrem k autu. „Samozřejmě. Jenže jsem to nechala v kufru. Zaskočila jsem jen na minutku, abych vás pozdravila a na chvíli si promluvila s tátou. Zítra přijedu na návštěvu a všechno vám to přivezu.“

Dárky nakoupené v některém z mála obchodů, které mají na Nový rok ráno otevřeno.

„Já dostala míč, nové Mario Brothers a celou sadu Wallace and Grommet...“

„To je hezké.“

„A já dostal hru Death Star a kosmickou loď Millennium Falcon. A taky jsme viděli Louskáčka.“

„A dostali jste moje dárky?“ zeptala se Joan.

„E-he,“ řekla Stephie. „Děkujeme.“ Holčička byla mimořádně zdvořilá, ale panenky Barbie v honosných šatech ji už dávno nezajímaly.

Dnešní osmileté děti nejsou osmiletými dětmi z Joanina dětství.

„Táta tu mojí košili vrátil,“ prohlásil Robby, „a vyměnil jí za správnou velikost.“

„Řekla jsem mu, ať to tak udělá, když ti náhodou nebude,“ řekla Joan rychle. „Chtěla jsem jen, abys něco měl.“

„Ani jsme se o Vánocích neslyšeli,“ řekla Stephie.

„To mě mrzí,“ odpověděla Joan dceři. „Tam, kde jsme byli, se skoro nedalo telefonovat. Bylo to jako na Gilliganově ostrově. Telefony vůbec nefungovaly.“ Rozcuchala Robbymu vlasy. „A vy jste stejně nebyli doma.“

Ona je obviňovala. Joan nikdy nepochopila, že nic není nikdy vina dětí, alespoň v tomhle věku ne. Když uděláš něco špatně, je to tvoje vina. Když ony udělají něco špatně, je to zase tvoje vina.

Ach, Joan... Pro tahle jemná selhání, pro tohle lehké přenášení viny na ostatní ona prostě neměla cit. Znělo to jako políčky do tváře. Přesto Parker mlčel. („Nikdy nedopustíte, aby děti viděly rodiče při hádce.“)

Joan se napřímila. „Musíme už s Richardem jet. Ještě musíme vyzvednout Elma a Santa z psince. Ta ubohá štěňátka strávila celý týden v kleci.“

Robby znovu ožil. „Večer budeme mít oslavu, budeme se dívat na ohňostroje v televizi a hrát monopoly s Hvězdnými válkami.“

„No, to se pobavíte,“ řekla Joan. „My s Richardem jdeme do Kennedyho centra. Na operu. Máte rádi operu, že?“

Stephie reagovala širokým a tajemným pokrčením ramen, které v poslední době používala po otázce velice často.

„To je hra, kde lidé svou roli zpívají,“ vysvětlil Parker dětem.

„Třeba vás s Richardem někdy na operu vezmeme. Líbilo by se vám to?“

„Snad jo,“ řekl Robby. Byl to největší závazek, jaký mohlo devítileté dítě v otázce náročné kultury učinit.

„Počkej,“ vyhrkla Stephie a vyběhla do schodů.

„Nemáme moc času, miláčku. Musíme...“

O chvíli později se Stephie vrátila s novou fotbalovou výstrojí.

„Fíha,“ řekla její matka. „To je krása.“ A jelikož nevěděla, co má přesně udělat, nemotorně vzala dres do ruky jako dítě, které chytilo rybu a není si zcela jisté, zda ji opravdu chce.

Parker Kincaid si pomyslel: Nejdřív Boatman, teď Joan... Jak nám sem dneska proniká minulost. Vlastně proč ne? Vždyť je silvestr.

Čas na ohlédnutí...

Joan si zjevně oddechla, když děti odběhly zpátky do Stephiina pokoje, povzbuzené příslibem dalších dáreků.

Její úsměv zmizel. Ve svých devětatřiceti letech paradoxně vypadala nejlépe právě s mrzutým výrazem ve tváři. Špičkou prstu se dotkla předních zubů, aby se ujistila, že je nemá od rtěnky.

Na tenhle její zvyk si Parker vzpomínal už od doby, kdy se vzali. „Nemusela jsem to dělat, Parkere,“ začala a sáhla do

kabelky.

Ksakru, koupila mi vánoční dárek. A já pro ni nic nemám, pomyslel si Parker rychle. Nezůstal mi tam nějaký dárek, který jsem ještě nikomu nedal? Něco bych mohl...

Ale pak uviděl, jak její ruka vytahuje z kabelky nějaké papíry.

„Mohla jsem to dát v pondělí soudnímu doručovateli.“

Soudnímu doručovateli?

„Ale chtěla jsem s tebou mluvit, než předčasně vybuchneš.“

V záhlaví dokumentu stálo: Žádost o úpravu uspořádání rodičovské péče.

Parker pocítil hlubokou ránu do žaludku.

Joan s Richardem zjevně nepřijeli přímo z letiště, ale stavili se nejdříve u advokáta.

„Joan,“ řekl Parker zoufale, „to snad...“

„Já je chci, Parkere, a dostanu je. Nehádejme se o tom. Můžeme přece něco vymyslet.“

„Ne,“ zašeptal. „Ne.“ Cítil, jak mu z těla vyprchává veškerá síla a zmocňuje se ho panika.

„Čtyři dny u tebe, pátky a víkendy u mě. A možná i pondělky, podle toho, co budeme mít s Richardem v plánu – v poslední době hodně cestujeme. Hele, budeš mít více času na sebe. Myslela jsem, že se už budeš těšit...“

„Absolutně ne.“

„Jsou to moje děti...“ začala.

„Technicky ano.“ Parker měl děti v péči už čtyři roky.

„Parkere,“ pronesla Joan rozumně, „můj život má řád. Vedu si dobře. Dostávám se z toho. Jsem vdaná.“

Za zaměstnance okresní správy, kterého loni podle Washington Post jen těsně minula žaloba za přijímání úplatků. Richard byl jen ptákem, který vyzobává cizopasníky ze zadku zvířete jménem politika.

A byl to taky muž, se kterým Joan spala už v posledním roce manželství s Parkerem.

V obavách, že ho děti uslyší, teď Parker prudce zašeptal:

„K Robbymu a Stephie jsi cizí už od prvního dne od narození.“ Plesnul do papírů a zcela ho ovládl vztek. „Myslíš na ně vůbec? Víš, co to s nimi udělá?“

„Potřebují matku.“

Ne, pomyslel si Parker. To Joan potřebuje další hračku. Před pár lety to byli koně. Pak výmarští ohaři. Starožitnosti. A nakonec i domy v nóbl čtvrtích: stěhovala se s Richardem z Oaktonu do Cliftonu, pak do McLeanu a nakonec do Alexandrie. Prý postupuje na žebříčku, tvrdila mu, i když Parker věděl, že Joan jednoduše začaly nové domy a sousedství nudit, když si v nich nedokázala najít přátele. Pomyslel si, jak by děti tak časté stěhování vykořenilo.

„A proč to, proboha, chceš udělat?“

„Chci mít rodinu.“

„Tak mějte děti s Richardem. Jste mladí.“

Jenže Parker věděl, že tohle ona nechce. Těhotenství se jí sice líbilo – nikdy nebyla nádhernější –, ale práce kolem dětí jí už tolik nevoněla. A sotva můžete mít dítě, když jím emocionálně sami ještě jste.

„Vždyť jsi úplně neschopná,“ řekl Parker.

„Naučil ses nejednat v rukavičkách, co? No, možná jsem byla neschopná. Ale to je minulost.“

Ne, máš to v povaze.

„Budu se bránit, Joan,“ řekl Parker věcně. „Ty to víš.“

„Přijedu zítra v deset,“ odsekla. „A přivedu sociální pracovníci.“

„Cože?“ Parker byl ohromen.

„Jen si promluví s dětmi.“

„Joan... o svátcích?“ Richard asi tahal za provázky.

„Jestli seš tak dobrý otec, jak si myslíš, nebudeš mít s tímhle pohovorem žádné potíže.“

„Já žádné potíže nemám. Ale myslím na děti. To nemůžeš počkat do příštího týdne? Nebo s nima má o svátcích mluvit někdo úplně cizí? Vždyť je to směšné. Chtějí vidět tebe.“

„Parkere,“ řekla Joan rozhořčeně, „ta žena je

profesionálka. Nerozruší je. Hele, musím běžet. V útulku o svátcích zavírají dřív. Ubohá štěňátka... No tak, Parkere, vždyť se svět nezboří," opakovala.

Ale ano, pomyslel si Parker, právě že zboří.

Chtěl prásknout dveřmi, ale uprostřed pohybu se zarazil; věděl, že bouchnutí by mohlo rozrušit děti.

S rozhodným klapnutím tedy dveře zavřel, otočil západku a nasadil řetěz, jako by se snažil zadržet venku tenhle cyklon špatných zpráv. Složil papíry, aniž by se na ně podíval, vešel do pracovny a strčil je do stolu. Několik minut chodil sem a tam, poté vyšel do schodů a nakoukl do Robbyho pokoje. Děti se chichotaly a házely po sobě stavebnicí.

„Na silvestra žádné bombardování," řekl Parker.

„A zítra bombardovat můžeme?" zeptal se Robby.

„Mladý pán je moc vtipný."

„On si začal!" Stephie naposledy hodila a vrátila se ke knížce. Malý dům na prérii.

„Kdo mi chce pomoci v pracovně?" zeptal se Parker.

„Já!" zakřičel Robby.

Otec se synem zmizeli na schodišti a vešli do studovny v suterénu.

O pár minut později zaslechl Parker znovu elektronickou hudbu. To Stephie vyměnila literaturu za počítač a ještě jednou vyslala neohroženého Maria na dobrodružnou výpravu.

Starosta Gerald Kennedy – ano, demokrat, ale nikoliv z té rodiny Kennedyových – se podíval na kousek bílého papíru na stole.

Starosto Kennedy, konec se plíží. Hrobař je ve městě a není způsob ho zastavit.

K papírku byla připojena zpráva FBI s titulkem *Níže uvedený dokument je kopie. Případ STMET, 12/31.*

STMET, pomyslel si Kennedy. Střelba v metru. FBI zkratky milovala.

Kennedy seděl shrbený jako medvěd nad vyšperkovaným stolem ve své georgiánské kanceláři uvnitř velice negeorgiánské radnice Washingtonu, D. C. a ještě jednou si přečetl vzkaz. Nato zvedl oči a změřil si pohledem dva lidi, kteří seděli proti němu.

Atraktivní blondýnka a vysoký, štíhlý a prošedivělý muž. Plešatějící Kennedy často posuzoval lidi podle vlasů.

„Jste si jistí, že za střelbou stojí právě on?“

„To, co napsal o těch kulkách,“ řekla žena, „přesně souhlasí. Některé byly natřené. Jsme si jistí, že vzkaz pochází od pachatele.“

Zavalitý Kennedy, který byl se svou zavalitostí spokojen, odstrčil lístek zavalitýma rukama.

Otevřely se dveře a vstoupil mladý černochoch v dvouřadém italském obleku a brýlích s oválnými obroučkami. Kennedy mu pokynul ke stolu.

„To je Wendell Jefferies,“ řekl. „Můj hlavní pobočník.“

Agentka přikývla. „Margaret Lukasová.“

Druhý agent reagoval gestem, které Kennedymu připomínalo pokrčení ramen. „Cage.“ Všichni si podali ruce.

„Jsou z FBI,“ dodal Kennedy.

Jefferiesovo kývnutí mělo znamenat: pochopitelně.

Kennedy přistrčil pobočnickovi kopii vzkazu.

Jefferies si upravil oválné značkové brýle a prohlédl si vzkaz.

„Sakra. On to udělá znovu?“

„Vypadá to tak,“ řekla agentka.

Kennedy si oba agenty prohlédl. Cage pracoval na Deváté – v ústředí FBI –, zatímco Lukasová byla asistentkou zvláštního agenta pro Washington, D. C., odbor pro akce v terénu. Její šéf byl mimo město, a tak případ střelby v metru vedla právě ona. Cage byl starší a zdálo se, že má uvnitř FBI dobré styky. Lukasová byla mladší a vypadala cyničtější a energičtější. Jerry Kennedy působil jako starosta

Washingtonu už tři roky a neudržel město nad vodou díky zkušenostem a stykům, nýbrž právě díky cynismu a energii. Byl rád, že případ vede zrovna Lukasová.

„Ten hajzl neumí ani psát,“ zamumlal Jefferies, sklonil vymydlenou tvářičku a přečetl si vzkaz ještě jednou. Oči měl dořízené nemocí, kterou trpěli všichni jeho sourozenci. Značná část jeho platu putovala k matce, dvěma bratrům a dvěma dcerám v jihovýchodním Washingtonu. O těchhle dobrých skutcích se Jefferies nikdy nezmiňoval – stejně jako o skutečnosti, že jeho otce zabili na ulici East Third, když si kupoval heroin. Neboť pro Kennedyho byl mladý Wendell Jefferies ztělesněním zdravého jádra Washingtonu.

„Nějaká vodítka?“ zeptal se Jefferies.

„Vůbec nic,“ odvětila Lukasová. „Uvědomili jsme VICAP, městskou policii, psychologické oddělení v Quanticu a okrskovou policii ve Fairfaxu, Prince William a Montgomery. Ale nic určitého nemáme.“

„Proboha,“ vydechl Jefferies, když se podíval na hodinky.

Kennedy pohlédl na mosazné hodiny na stole. Bylo něco po desáté.

„Dvanáct nula nula... poledne,“ řekl zamyšleně a uvažoval, proč vyděrač použil čtyřiašestihodinový – evropský či vojenský – zápis času. „Zbývají nám dvě hodiny.“

„Musíte učinit prohlášení, Jerry,“ řekl Jefferies. „Brzy.“

„Já vím.“ Kennedy se postavil.

Proč se to muselo stát teď? A proč tady?

Pohlédl na Jefferiese – byl mladý a Kennedy věděl, že má před sebou slibnou politickou kariéru. Byl prohnáný a velice rychlý. Jeho tvář se nyní zkroutila do kyselého úšklebku a Kennedy věděl, že jeho pobočník si právě klade stejnou otázku jako on sám: Proč právě teď?

Pohlédl na zprávu o zvláštní tribuně na večerním ohňostroji na Mall. Půjde tam se svou ženou Claire a bude tam sedět s poslancem Paulem Lanierem a dalšími klíčovými

kongresovými zřízenci zoologické zahrady jménem Washington.

Lépe řečeno, měl tam sedět, kdyby se ovšem nestalo tohle.

Proč teď?

Proč v mém městě?

„Co podnikáte, abyste ho dopadli?“ zeptal se.

Odpovědi se ujala Lukasová a ujala se jí okamžitě.

„Prověříme DI – důvěrné informátory – a spolupracovníky, kteří mají kontakt na domácí nebo zahraniční teroristické bojůvky. Zatím nemáme nic a podle mého názoru se nejedná o klasický profil teroristy. Mí agenti právě porovnávají dřívější pokusy o vydírání a pokoušejí se nalézt společné znaky. Probíráme také veškeré další výhrůžky městu nebo zaměstnancům města za poslední dva roky. Zatím žádné souvislosti.“

„Víte, starosta nějaké výhrůžky obdržel,“ řekl Jefferies.
„V souvislosti s Mossem.“

„S čím?“ zeptal se Cage.

„Moss byl udavač z Výboru pro vzdělání. Dělala jsem mu chuť.“

„Jo, ten.“ Cage pokrčil rameny.

„O těch výhrůžkách vím,“ řekla Lukasová Jefferiesovi.
„Viděla jsem je. Ale myslím, že tady neexistuje souvislost. Jednalo se o obyčejné anonymní hrozby z telefonního automatu. Nešlo o peníze a pachatel nevznášel žádné požadavky.“

Obyčejné anonymní hrozby, pomyslel si Kennedy cynicky. Až na to, že člověku tak obyčejné nepřipadají, když jeho žena zvedne ve tři ráno telefon a nějaký hlas řekne:
„Netlač na vyšetřování Mosse. Jinak zhebneš stejně jako on.“

„Pokud jde o standardní vyšetřování,“ pokračovala Lukasová, „mí agenti kontrolují poznávací značky všech aut zaparkovaných kolem městské radnice od doby, co jsme se dozvěděli o vzkazu. A taky probíráme značky aut kolem DuPont Circle. Kontrolujeme únikovou oblast u Beltway a

taky všechny hotely, byty, obytné dodávky a domy v okolí.“

„Nevypadáte moc optimisticky.“

„Nejsem optimistka. Nemáme žádné svědky. Alespoň ne spolehlivé. A v podobných případech svědky potřebujete.“

Kennedy znovu prozkoumal vzkaz. Připadalo mu zvláštní, že šílenec a zabiják může mít tak úhledný rukopis. „Mám mu zaplatit?“

Lukasová pohlédla na Cagea a ten se ujal odpovědi: „Máme dojem, že pokud nezaplatíte výkupné nebo se neobjeví informátor se solidními informacemi o místě pobytu toho Hrobaře, nedokážeme ho do čtyř hodin zastavit. Prostě nemáme dost vodítek.“

„Nedoporučuji vám, abyste zaplatil,“ dodala Lukasová. „Jen se vám snažím předejít, co se stane, pokud nezaplatíte.“

„Dvacet milionů,“ řekl Kennedy zamyšleně.

Dveře kanceláře se bez klepání otevřely a dovnitř vešel vysoký šedesátník v šedém obleku.

No potěš pánbůh, pomyslel si Kennedy. Kolik pytlíků tu ještě potřebujeme?

Poslanec Paul Lanier podal starostovi ruku a poté se představil agentům FBI. Wendella Jefferiese ignoroval.

„Paul je předsedou kontrolního výboru.“

Přestože se stát District of Columbia těšil určitému stupni samosprávy, Kongres nedávno převzal kontrolu nad jeho peněženkou a přiděloval mu peníze jako rodič kapesné zlobivému dítěti.

A zvláště po skandálu s Výborem pro vzdělání připomínal Lanierův vztah ke Kennedymu vztah auditora k sadě účetních knih.

Lanier si nevšiml Kennedyho shazovačného tónu – přestože Lukasové podle všeho neunikl – a zeptal se: „Můžete mě v kostce informovat o situaci?“

Lukasová znovu nastínila hodnocení situace. Lanier zůstal stát a všechny tři knoflíky obleku od Brooks Brothers si ponechal zapnuté.

„Proč tady?“ zeptal se. „Proč ve Washingtonu?“
„To nevíme,“ odpověděla Lukasová.
„Opravdu si myslíte, že to provede znovu?“ pokračoval Kennedy.

„Ano.“

Lanier se však tvářil pochybovačně.

„Copak?“ zeptal se Kennedy. „Co chceš říct?“

„Víš určitě, že mu chceš zaplatit?“

„A proč bych neměl?“

„No, copak tě netrápí, jak to bude vypadat?“

„Ne, mně je fuk, jak to vypadá,“ odsekl Kennedy.

Kongresman ovšem pokračoval dokonalým barytonem politika: „Vyšle to nesprávné signály. Ustupování teroristům.“

Kennedy pohlédl na Lukasovou, která prohlásila: „Tohle skutečně je potřeba zvážít. Jde o teorii stavidel. Když dáte peníze jednomu vyděrači, objeví se další.“

„Jenže o tomhle nikdo neví, nebo ano?“ Kennedy kývnul směrem k žádosti o výkupné.

„Jasně, že ano,“ řekl Cage. „A už brzo toho budou vědět víc. Něco takového neudržíte dlouho pod pokličkou. Tyhle vzkazy mají křídla. Na to můžete vzít jed.“

„Křídla,“ zopakoval Kennedy. Tenhle výraz se mu zjevně nelíbil a o to byl šťastnější, že vyšetřování vede Lukasová. Obrátil se k ní. „A co můžete udělat pro jeho dopadení, pokud mu zaplatíme?“

„Naši technici opatří tašku s výkupným vysílačem,“ odpověděla agentka a vysvětlovala: „Dvacet milionů bude vážit dobrých sto kilogramů. Něco takového neschováte pod sedadlem v autě. Pokusíme se pachatele vysledovat až do úkrytu. Když budeme mít štěstí, dostaneme jeho i toho zabijáka – toho Hrobaře.“

„Štěstí...“ utrousil Kennedy skepticky. Lukasová je krásná žena, pomyslel si, i když on sám – který byl ženatý sedmatřicet let a nikdy ho ani nenapadlo svou ženu podvést – nejlépe věděl, že krása většinou sestává jen z výrazu očí, úst a

z postavení a že rozhodně nejde o nějakou Bohem danou vlastnost. A tvář Margaret Lukasové od příchodu do jeho kanceláře ani na okamžik nezměkla.

Žádný úsměv, žádné city. Její hlas zněl kamenně i teď, když prohlásila: „Žádná procenta vám nemůžeme slíbit.“

„Jistě. Jistěže nemůžete.“

„Dvacet milionů,“ pronesl Lanier, správce penězovodu.

Kennedy vstal, odstrčil židli a přistoupil k oknu. Vyhlédl a prohlížel si trávník posetý hnědým listím z okolních stromů. Zima v severní Virgínii byla už několik týdnů nezvykle teplá. Na večer meteorologové předpovídali první větší sněhovou nadílku v tomto roce, ale momentálně byl vzduch teplý a vlhký a do místnosti proudil zápach tlejícího listí. Působil znepokojivě. Na druhé straně cesty se rozkládal park a uprostřed něj stála velká a tmavá socha v moderním stylu, která Kennedymu připomínala lidská játra.

Pohlédl na Wendella Jefferiese, který jeho pohled zachytil a přistoupil blíže. Byl cítit vodou po holení; používal přinejmenším dvacet různých vůní. „Tak co, Wendy,“ zašeptal Kennedy, „jsme v pěkné šlamastyce, co?“

Pobočník si nikdy nebral servítky. „Míč je na vaší straně, šéfe. Jestli ho upustíte, jdeme oba od válu. A nejen to.“

Nejen to...

A to si Kennedy po skandálu s Výborem pro vzdělání myslel, že horší už to být nemůže.

„A zatím nic,“ zopakoval.

„Nic.“

Zatím 23 mrtvých.

Zatím věděli jen tolik, že tenhle psychopat se chystá zabít další lidi ve čtyři odpoledne a pak další a pak ještě další.

Za oknem se pohnul děsivě teplý vzduch a pět nepravdělných hnědých listů se sneslo k zemi.

Kennedy se vrátil ke stolu, na kterém stály mosazné hodiny.

Bylo 10:25.

„Tvrdím, že bychom nic platit neměli,“ prohlásil Lanier.

„Mám pocit, že jestli ten chlap zjistí, že na tom dělá FBI, mohl by se splašit a zmizet za horama.“

„Mohl si spočítat, že se do toho FBI vloží,“ namítla agentka Lukasová.

Kennedy opět vycítil v jejím hlase sarkasmus. Lanier si opět ničeho nevšiml.

„Myslel jsem, že vy se k placení nekloníte,“ pokračoval kongresman.

„Nekloním.“

„Ale zároveň si myslíte, že bude střílet dál, jestli mu nezaplatíme.“

„Ano,“ odpověděla.

„No...“ Lanier zvedl ruce. „Není v tom rozpor? Myslíte si, že bychom neměli zaplatit..., ale že on bude vraždit dál.“

„Přesně tak.“

„Tak co si z toho máme vybrat?“

„Tenhle člověk je připraven zabít tolik lidí, kolik potřebuje,“ řekla Lukasová, „jen aby vydělal peníze. S někým takovým se nedá vyjednávat.“

„Když zaplatíme, bude to pro vás těžší?“ zeptal se Kennedy.

„Těžší ho dopadnout?“

„Ne.“ Lukasová se na chvíli odmlčela a pak se zeptala: „Tak zaplatíte mu; nebo ne?“

Stolní lampa svítila přímo na žádost o výkupné. Starostovi Kennedymu připadalo, že tenhle kus papíru září jako bílý oheň.

„Ne, nezaplatíme,“ řekl Lanier. „Půjdem do toho tvrdě. S teroristy se nebudem párat. Budeme...“

„Zaplatím mu,“ řekl starosta Kennedy.

„Jste si jistý?“ zeptala se ho Lukasová a zdálo se, že je jí jedno, že se Kennedy neřídí její radou.

„Jsem si jistý. Udělejte, co je ve vašich silách, abyste ho dopadli. Ale město mu zaplatí.“

„Zadrž,“ řekl kongresman, „ne tak zhurta.“

„Tohle vůbec není zhurta,“ odsekl Kennedy. „Zvažuju to

už od chvíle, co jsem dostal tohle svinstvo,“ ukázal na vzkaz.

„Jerry,“ začal Lanier, „na tohle rozhodnutí nemáš právo.“

„Ale má,“ vmísil se Wendell Jefferies, který mohl před jménem používat titul doktora práv, ale nedělal to.

„Tuhle pravomoc má Kongres,“ řekl Lanier nevrle.

„Ne, nemá,“ odporoval mu Cage. „Je to výlučně záležitost města. Cestou sem jsem se na to ptal ministra spravedlnosti.“

„Ale my máme kontrolu nad penězi!“ vybuchl Lanier. „A já něco takového neschválím.“

Kennedy pohlédl na Wendyho Jefferiese, který se na okamžik zamyslel. „Dvacet milionů? Můžeme čerpat z úvěrové linky na nepředvídatelné výdaje.“ Zasmál se. „Ale budeme je muset vzít z rezerv Výboru pro vzdělání. To je jediný účet, který je slušně likvidní.“

„Jediný účet?“

„Přesně tak. Všude jinde jsou jen dluhy nebo pár drobných.“

Kennedy zavrtěl hlavou. Zatracená ironie – peníze na záchranu města se našly jen proto, že někdo kašlal na předpisy a vyrobil administrativě obrovský skandál.

„Jerry, vždyť je to směšné,“ řekl Lanier. „I když FBI ty chlapy dostane, někdo jiný se dozví, že jsme jim zaplatili. ‚Nikdy nevyjednávat s teroristy‘. Copak nečeš doporučení ministerstva zahraničí?“

„Ne, nečtu,“ řekl Kennedy. „Nikdo mi je nedoručuje. Agentko Lukasová... zastavte ho.“

Jídlo ušlo.

Ale žádná sláva.

Gilbert Hawel se rozhodl, že jakmile získá peníze, půjde do Jockey Clubu a dá si opravdový biftek. Na pepři. A láhev šampaňského.

Dopil kávu a nespouštěl přitom oči ze vchodu do městské radnice.

Náčelník městské policie vypadl stejně rychle, jako

přijel. Od hlavního vchodu odehnali pár reportérů a zpravodajských štábů a poslali je k bočním dveřím budovy. Novináři se moc nadšeně netvářili. A před chvílí ve vchodu zmizel chlap s ženskou, zjevně agenti FBI, a ještě se nevynořili. Tak se toho přece jen ujali federálové.

S čímž ovšem Hawel počítal.

Zatím žádná překvapení.

Hawel se podíval na hodinky. Je čas jít do bezpečí a najmout si vrtulník. Bylo třeba připravit spoustu věcí. Plány na vyzvednutí dvaceti milionů byly důmyslné – a plány na následující odlet ještě důmyslnější.

Hawel zaplatil a oblékl si kabát a čepici. Vyšel z bistra, zabočil na chodník a se sklopenýma očima rychle prošel uličkou. Přímo pod radnicí byla zastávka metra, ale on věděl, že ji bude sledovat policie nebo agenti FBI, a tak zamířil na Pennsylvánskou avenue, odkud pojedete autobusem do jihovýchodního Washingtonu.

Běloch v černošské čtvrti.

Život je někdy vážně legrační.

Gilbert Hawel vyšel z uličky a zahnul na boční cestu vedoucí k Pennsylvánské. Na semaforu se objevila zelená. Hawel vstoupil do vozovky, ale náhle vlevo zahlédl temný stín. Otočil hlavu. Sakra, on mě nevidí!, pomyslel si. On mě nevidí, on mě...

„Hej!“ vykřikl.

Řidič obrovité dodávky se právě díval na fakturu a vjel do křižovatky na červenou. Hawel zděšeně vzhlédl. S příšerným skřípěním brzd vrazila dodávka přímo do něj. Řidič začal křičet: „Kristepane, ne! Kristepane...“

Dodávka vklínila Hawela mezi čelní nárazník a vedle zaparkované auto a rozdrtila ho jako červa. Řidič vyskočil a šokovaně na Hawela zíral. „Ty ses nedíval! Já za to nemůžu!“ Pak se rozhlédl kolem sebe a všiml si, že semafor hovoří o opaku. „Ach Bože.“ Od nároží k němu běželi dva lidé. Řidič chvíli uvažoval, ale pak se ho zmocnila panika a on naskočil zpátky do auta. Zatúroval, couvl, a když Hawel padl k zemi,

vyrazil kupředu a se smykem zmizel za rohem.

K Hawelovi přiběhli dva muži středních let. Jeden se sklonil a zkontroloval mu tep. Druhý nad ním jen tak stál a zíral na obrovskou kaluž krve, která jako by tekla všude.

„To auto,“ zašeptal, „si prostě ujelo! Ten chlap jen tak odjel!“

Otočil se k příteli. „Je mrtvý?“

„Jo, je,“ řekl druhý muž. „Jo, je mrtvý.“

3.

Kde?

Margaret Lukasová ležela na kopci s výhledem na Beltway.

Kolem projížděly nekonečné šňůry aut.

Lukasová se znovu podívala na hodinky a pomyslela si: Kde jsi?

Bolelo ji břicho, bolela ji záda, bolely ji lokty.

Neexistoval způsob, jak poblíž místa předání výkupného postavit velitelské stanoviště – dokonce ani maskované –, aniž by ho vyděrač z okolí viděl. A tak tu teď ležela na kamenité zemi v džínsách a na kabátě obráceném naruby jako nějaký ostřelovač nebo gangster. Už tu takhle trčeli hodinu.

„Zní to jako voda,“ řekl Cage.

„Cože?“

„Ta auta.“

Cage ležel vedle ní a jejich stehna se téměř dotýkala – tak nějak polehávají milenci na pláži při západu slunce. Společně prohledávali pole asi sto metrů před sebou. Nacházeli se na místě zvaném „Šibeniční vrch“ – ano, šibeniční – a tahle ironie byla tak silná, že se na ni ani jeden z agentů neobtěžoval utrousit obligátní poznámku.

„Stává se ti to taky?“ pokračoval Cage. „Něco ti vleze do hlavy, a i když se na to snažíš nemyslet, nemůžeš si pomoci. Prostě mi to zní jako voda.“

Lukasové to jako voda neznělo. Znělo jí to jako auta a nákladáky.

Kde je pachatel? Má tady dvacet milionů babek a on si pro ně nejde.

„Kde, sakra, vězí?“ zamumlal další hlas. Patřil zasmušilému muži okolo třicítky, s vojenským sestřihem i chováním. Leonard Hardy pracoval u městské policie a součástí týmu se stal proto, že ačkoliv operaci řídila FBI, nevypadalo by dobře nepřibrat do akce alespoň jednoho městského policajta. Lukasová by za normálních okolností protestovala proti přítomnosti personálu mimo FBI, ale Hardyho zběžně znala ze stáží na pobočce nedaleko radnice a jeho přítomnost jí nevadila – tedy pokud bude dělat to, co doposud: tiše sedět v koutku a neskákat do řeči dospělým.

„Proč má zpoždění?“ zeptal se Hardy a zjevně nečekal na odpověď.

Jeho bezchybně čisté ruce s dokonale ostříhanými nehty se neustále míhaly, jak si pilně zapisoval poznámky do zprávy pro náčelníka městské policie a pro starostu.

„Máš něco?“ Lukasová otočila hlavu a šeptem zavolala Tobe Gellera, kudrnatého mladého agenta, který se rovněž rozvaloval v džínsách na stejné oboustranné bundě, jako měli Lukasová s Cagem.

Také Geller byl třicátník a měl srdečnou tvář chlapce, který nachází naprosté uspokojení v jakémkoliv výrobku obsahujícím mikročipy.

Zběžně prohlédl jeden ze tří přenosných monitorů před sebou, pak cosi vyťukal do přenosného počítače a přečetl si obrazovku.

„Nic,“ odpověděl. Pokud by se v okruhu sta metrů od výkupného pohyboval jakýkoliv živý tvor o velikosti větší než mýval, Gellerovo sledovací zařízení by ho neomylně objevilo.

Jakmile dal starosta zelenou k vyplacení výkupného, prošly peníze hned několika zastávkami. Lukasová s Gellerem nechali Kennedyho pobočníka odvézt výkupné na

jistou adresu na Deváté ulici – do malé neoznačené garáže nad ústředím FBI.

Tam Geller výkupné vyložil a napěchoval ho do dvou obrovských tlumoků Burgess Security Systems KL-19, jejichž plátno vypadalo jako obyčejná látka, ale ve skutečnosti bylo protkáno pramínky zoxidované mědi, které fungovaly jako vysoce výkonná anténa.

Vysílací obvod se nacházel v nylonových popruzích a baterie byly umístěny v plastických knoflících u dna. Tlumoky tak vydávaly signál GPS – Systému globálního vyhledávání –, který byl čistší než vysílání televize CBS a dal se odstínit pouze několik centimetrů silnou vrstvou kovu.

Geller rovněž opatřil čtyřicet svazků stodolarových bankovek páskami vlastní výroby – uvnitř se nacházely ultratenké vysílací destičky. Takže i kdyby pachatel vysypal peníze z tlumoků nebo je rozdělil mezi komplice, Geller by je stejně dokázal vystopovat – do vzdálenosti sta kilometrů.

Tlumoky byly položeny na pole přesně podle pachatelových instrukcí na žádosti o výkupné. Všichni agenti se stáhli. Nastalo čekání.

Lukasová se vyznala v základech chování zločinců. Vyděrači a únosci se často podělali dřív, než si stačili výkupné vyzvednout.

Ovšem člověk ochotný zavraždit třiadvacet lidí by se teď určitě nevyplašil. Nedokázala pochopit, proč se pachatel ke kořisti ani nepřiblížil.

Po těle jí stékal pot. Počasí bylo na poslední den v roce nezvykle teplé a vzduch hnilobně sladký. Jako na podzim. Margaret Lukasová podzim nesnášela. Raději by ležela na sněhu než v tomhle očištění.

„Kde jsi?“ zamumlala. „Kde?“ Lehce se zhoupala v bocích a ucítla bolest v kyčelních kostech. Byla svalnatá, ale útlá a od země ji chránilo jen málo vrstev. Bezděčně znovu prohlédla pole, přestože Gellerova rafinovaná čidla by zachytila pachatele daleko dříve než její modrošedé oči.

„Hmm.“ C. P. Ardell, podsaditý agent, se kterým

Lukasová občas pracovala, sevřel sluchátko a zaposlouchal se. Pokýval svou lesklou lysou hlavou a podíval se na Lukasovou. „To byla pozice Charlie. Lesní cestou nikdo neprojel.“

Lukasová cosi zabručela. Takže se mýlila. Domnívala se, že pachatel si pro peníze přijede od západu – kolem řady stromů osm set metrů od dálnice. Měla tušení, že si to ten chlap přihasí v pajeru nebo v range roveru.

„Co pozice Bravo?“ zeptala se.

C. P., který často pracoval na tajných operacích, protože ke své smůle připomínal drogového vaříče z Manassasu nebo zakládajícího člena Hell's Angels, byl ve skutečnosti zřejmě nejtrpělivějším ze všech agentů na téhle čekané. Od příchodu nehnul svým stodvacetakilovým tělem ani o píd'. Nyní zavolal na nejjižnější pozorovací stanoviště.

„Nic. Akorát děti na čtyřkolce. Všecko míň než dvanáct roků.“

„Neodháněli je, že ne?“ zeptala se Lukasová.

„Ne.“

„Fajn.“

Uplynula další chvíle. Hardy si psal poznámky, Geller tůkal do klávesnice, Cage se ošíval a C. P. se neošíval.

„Je tvá žena naštvaná?“ zeptala se Lukasová Cagea. „Že děláš o svátcích?“

Cage pokrčil rameny. Bylo to jeho oblíbené gesto. Ovládal mnoho způsobů krčení ramen. Pracoval jako starší agent na ústředí FBI, a přestože se jeho úkoly týkaly celé země, obvykle dělal především na případech souvisejících s Washingtonem. Často přitom pracoval s Lukasovou. A taky s jejím šéfem, zvláštním agentem pověřeným vedením washingtonského odboru pro akce v terénu.

Tento týden však byl zvláštní agent Ron Cohen v brazilském pralese na první dovolené po šesti letech, a tak se případu ujala Lukasová.

Do značné míry na Cageovo doporučení.

Mrzelo ji, že Cage, Geller a C. P. dnes musí pracovat. Na

večer měli smluvené schůzky nebo se chtěli věnovat rodině. Ovšem pokud šlo o Lena Hardyho, byla Lukasová ráda, že je tady s ní. Hardy měl totiž zatraceně dobré důvody zaměstnávat se o svátcích, a také proto ho Lukasová přivítala v týmu STMET.

Margaret Lukasová bydlela v Georgetownu v útulném domečku, který byl plný starožitného nábytku, goblénů, výšivek a prošívaných dek její vlastní výroby, rozmařilé sbírky vín, téměř pěti set knih a více než tisíce kompaktních disků. A taky labradora Jeana Luca. Bylo to dokonalé místo pro sváteční večer, i když během tří let, co Lukasová v domě bydlela, se jí zde nepodařilo strávit ani jeden. Než ji začal pípat pager, aby ji ohlásil nástup do týmu STMET, měla za úkol hlídat udavače Garyho Mosse z Výboru pro vzdělání, který vyvolal úplatkářský skandál kolem výstavby škol. Tenhle člověk se uvolil chodit s připíchnutým drátem a navázal celou řadu hezkých usvědčujících rozhovorů. Ovšem jeho krytí se prozradilo, o pár dní později vybuchl jeho dům v Roslynu a jeho dcery jen taktak unikly zabití. Moss tedy poslal rodinu do Severní Karolíny a strávil víkend pod federální ochranou. Lukasová mu měla tuto ochranu zajistit a zároveň vést vyšetřování bombového výbuchu. Pak se ovšem na scéně objevil Hrobař a Moss se v tom okamžiku stal pouhým znuřeným obyvatelem velice drahého komplexu apartmá, kterému se od strážců zákona dostalo přídomku „Devátá“ – totiž ústředí FBI.

Lukasová znovu přejela pohledem pole. Po pachateli ani stopy. „Možná pozoruje on nás,“ ozval se jeden taktický agent přikrčený za stromem. „Nechcete prohledat oblast?“

„Ne.“

„Je to standardní procedura,“ trval agent na svém. „Můžeme použít pět šest různých aut. Jste si jistá, že nechcete?“

„Příliš riskantní,“ řekla Lukasová.

Podobně úsečné odpovědi získaly Lukasové pověst arogantní ženy. Lukasová se ovšem domnívala, že arogance

nemusí být vždy jen záporná vlastnost. Dodává sebedůvěru lidem, kteří pro vás pracují. A taky si člověka spíše všimnou.

Pohlédla na hodinky. Do dalšího masakru zbývalo něco přes tři hodiny.

Rychle zamrkala, když ve sluchátkách zapraskalo a nějaký hlas vyslovil její jméno.

„Mluvte,“ řekla do malého mikrofonu před ústy, když rozpoznala zástupce ředitele FBI.

„Máme problém,“ řekl zástupce uhlazeným tónem politické figurky.

Lukasová nesnášela dramatizování. „Co je?“ zeptala se stroze a ani trochu nedbala na příkrost v hlase.

„Nedaleko radnice došlo před malou chvílí k autonehodě s následným ujetím řidiče,“ začal zástupce ředitele. „Obětí byl běloch. Zemřel. Neměl žádné doklady. Vlastně vůbec nic, jen klíče od bytu – bez adresy – a nějaké peníze. Policista, který případ vyšetřoval, zaslechl o záležitosti s výkupným, a jelikož k nehodě došlo poblíž radnice, napadla ho možná souvislost.“

Lukasová okamžitě pochopila. „Porovnali otisky?“ zeptala se. „U oběti a na vzkazu?“

„Ano. Vzkaz napsal ten mrtvý muž, komplic vraha z metra.“

Lukasová si vybavila pasáž ze vzkazu. Stálo na něm: *Pokud mě zabijete, bude vraždit dál. Není způsob ho zastavit...*

„Musíte najít toho střelce, Margaret,“ dodal zástupce. Na chvíli se odmlčel; podle všeho se díval na hodinky. „Máte na to tři hodiny.“

Je pravý? uvažoval Parker Kincaid.

Skláněl se nad obdélníkovým kouskem papíru a prohlížel si ho přes tlustou lupu s desetinásobným zvětšením. Joan byla už několik hodin pryč, ale efekt její návštěvy – naprosté zděšení – přetrvával i nadále, přestože se Parker usilovně snažil ponořit do práce.

Dopis na pomalu žloutnoucím papíře byl zastrčen v tenkém a tuhém plastickém obalu, a když si ho Parker přisouval k sobě, činil tak s maximální obezřetností. Jako když se dotýkáte růžové odulé tvářičky novorozeněte. Upravil si světlo a vrhl se na klíčku malého písmene ypsilon.

Je pravá?

Zdalo se, že je pravá. Ovšem v téhle profesi Parker Kincaid nikdy nepřikládal velkou váhu tomu, co se zdá.

Zoufale toužil se dokumentu dotknout, ohmatat si hadrový papír, v němž bylo tak málo kyseliny, že by vydržel déle než ocel.

Toužil cítit slabé vrstvičky inkoustu s příměsí galidu železnatého, v nichž by jeho citlivé prsty četly jako v Brailleově písmu. Ale neodvážil se vytáhnout papír z obalu; i nejjemnější mastnota na rukou by začala tenký papír rozrušovat. Což by byla katastrofa, neboť tenhle kousek papíru mohl mít hodnotu alespoň padesáti tisíc dolarů.

Pokud je pravý.

Nahoře právě Stephie navigovala Maria na cestě imaginárním vesmírem, zatímco Robby ležel Parkerovi u nohou v doprovodu Han Sola a Chewbacy. Pracovna byla útulným místem vykládaným týkovým dřevem a potažená kobercem barvy lesní zeleně.

Na stěnách visely stovky zarámovaných dokumentů – méně hodnotné položky v Parkerově sbírce. Dopisy Woodrowa Wilsona, F. D. Roosevelta, Roberta Kennedyho nebo malíře Charlese Russella.

A stovky dalších. Na jedné stěně se pak vyjímal panoptikum padělků, na něž Parker při své práci narazil.

Parkerova nejoblíbenější stěna se však nacházela proti židli, na které právě seděl. Visely tam kresby a básničky obou médů, z nichž nejstarší díla vznikla před osmi lety. Od čmáranic a nečitelných hůlkových písmen až po ukázky plynulého rukopisu. Parker si k smrti rád udělal občas přestávku v práci a prohlížel si je.

Přitom ho jednou napadlo, že napíše knihu o tom, jak

rukopis dětí odráží jejich vývoj.

Seděl na pohodlné židli za sterilně čistým vyšetřovacím stolem.

V místnosti bylo ticho. Obvykle míval puštěné rádio a poslouchal jazz nebo vážnou hudbu. Jenže ve Washingtonu došlo k příšernému masakru a všechny rozhlasové stanice přinášely zvláštní zprávy z místa činu. Parker ovšem nechtěl, aby je slyšel Robby – alespoň ne teď, když si zase vzpomněl na Boatmana.

Dychtivě se sklonil nad dopis jako klenotník, který má ocenit nádherný žlutý kámen a který je sice připraven prohlásit ho za padělek, ale tajně doufá, že se z něj nakonec vyklube vzácný topaz.

„Co to je?“ zeptal se Robby, když vstal a dopis si prohlédl.

„Tohle včera přijelo dodávkou,“ odpověděl Parker a zaostřil zrak, neboť si právě prohlížel velké „C“, které je velice výrazné a pro písmonalce tudíž velice cenné.

„Jo, tou obrněnou. Ta byla hezká.“

To opravdu byla. Ovšem Robbyho otázku to nezodpovídalo.

„Znáš Thomase Jeffersona?“ zeptal se Parker.

„Třetí prezident Spojených států.“

„Správně. A podle některých lidí napsal tenhle dopis on. A ti lidé chtějí, abych to ověřil a potvrdil jim to.“

Jeden z nejtěžších rozhovorů Parker se svými dětmi vedl, když se jim snažil vysvětlit, čím se živí. Problém netkvěl ani tak v technické stránce povolání vyšetřovatele sporných dokumentů jako spíše ve snaze vysvětlit dětem, proč lidé padělají dopisy a dokumenty a pak tvrdí, že jsou pravé.

„A co se tam píše?“ zeptal se Robby.

Parker neodpověděl hned. Odpovědi pro něj byly důležité.

Koneckonců byl mistrem hlavolamů. Jeho celoživotním koníčkem byly hlavolamy, slovní hříčky a hádanky. Na odpovědi věřil a nikdy se nesnažil vyhýbat se odpovědím na

otázky svých dětí.

Když matka nebo otec řeknou dítěti: „Později,“ obvykle tak činí ze své vlastní pohodlnosti v naději, že dítě na otázku zapomene.

Ovšem obsah dopisu přinutil Parkera kličkovat. „Tenhle dopis napsal Jefferson své nejstarší dceři,“ řekl po chvíli. Byla to pravda.

Ovšem Parker již nedodal, že tématem dopisu byla Mary – Jeffersonova druhá dcera –, která zemřela na komplikace při porodu, stejně jako o několik let dříve Jeffersonova manželka.

Zde ve Washingtonu žiji pod rouškou utrpení a pronásledují mne více, která Polly jede na koni podél verandy v dobrosrdečném vzdoru vůči mému příkazu, aby dávala větší pozor...

Certifikovaný písmoznalec Parker Kincaid se nyní úporně snažil potlačit smutek, který cítil při četbě těchto slov, a zůstat v čistě analytické rovině. Soustřed' se, říkal si v duchu, přestože se mu do hlavy neustále vkrádaly myšlenky na otce, který přišel o jedno z dětí.

Soustřed' se...

Povšiml si, že dívka je v dopise označována jako „Pony“ – tuto přezdívku Jefferson a jeho rodina pro Mary skutečně používali – a že řídka interpunkce je pro Jeffersona typická. To svědčilo o pravosti dokumentu, stejně jako některé události, o nichž se dopis zmiňoval. V Jeffersenově životě k nim skutečně došlo, a to přibližně v době, v níž byl dotyčný dopis údajně napsán.

Ano, přinejmenším z obsahového hlediska se dopis zdál být skutečný.

To byla ovšem jen polovina úspěchu. Nyní musel Parker provést fyzické ohledání dopisu.

Právě když se ho však chystal vložit pod jeden ze svých mikroskopů Baush & Lomb, zazvonil znovu zvonek u dveří.

Ach ne... Parker zavřel oči. To je zase Joan. Věděl to. Vyzvedla si psy a přišla mu ještě více zkomplikovat život.

Možná už s sebou vzala i sociální pracovníci. Rozhodně šlo o překvapivý nepřátelský nájezd.

„Půjdu otevřít,“ řekl Robby.

„Ne,“ zarazil ho Parker rychle. Až příliš rychle. Zdálo se, že jeho prudká reakce Robbyho vyděsila.

Parker se na syna usmál. „Zajdu tam sám.“ Odlepil se od židle a vyšel po schodech.

Byl šílený vztekem. Rozhodl se, že medové prožijí veselý Nový rok, ať se jejich matka třeba staví na hlavu. Prudce otevřel dveře.

Tedy...

„Ahoj, Parkere.“

Chvilku mu trvalo, než si vybavil jméno vysokého šedivého muže – neviděl ho dobrých pět let. Ale nakonec si vzpomněl. „Cage.“

Ženu za ním neznal vůbec.

4.

„Jak se vede, Parkere? Neviděli jsme se pěkných pár roků, co?“

Agent se změnil jen velice málo. Trochu zešedivěl, trochu zhubnul a zdál se být vyšší. Parker si vzpomněl, že Cage je přesně o patnáct let starší než on. Oba se narodili v červnu. Oba byli Blíženci. Jin-jang.

Koutkem oka zahlédl Parker Robbyho, který se objevil na chodbě i se svým spoluspiklencem Stephie. Zprávy o návštěvách se vždycky šířily rychle. Obě děti se přikradly ke dveřím a pokukovaly po Cageovi a neznámé ženě.

Parker se otočil k dětem. „To nemáte nic na práci? Něco velice důležitého?“

„Ne,“ řekla Stephie.

„E-e,“ souhlasil s ní Robby.

„Já myslím, že ano.“

„A co?“

„Kolikpak kousků lega se válí po podlaze? A kolik kostek?“

„Pár,“ zkoušel to Robby.

„Pár set?“

„Noo...“ protáhl Robby a zašklebil se.

„Tak šup nahoru... Šup, šup, jinak vás tam odnese příšera. Chcete, abych vám udělal příšeru? Chcete?“

„Ne!“ zaječela Stephie.

„Tak běžte,“ řekl Parker a zasmál se. „Nechte tatínka promluvit si s přítelem.“

Když děti vyrazily po schodech nahoru, Cage řekl: „No, s přítelem snad ani ne. Nebo ano, Parkere?“

Parker nechal otázku bez odpovědi, zavřel za sebou dveře, otočil se a zběžně si prohlédl ženu. Bylo jí něco přes třicet a měla protáhlý a jemný obličej. Poněkud bledý, ve srovnání s Joaninou neúprosnou snědostí. Nedívala se na Parkera, ale skrz okno s krajkovou záclonou vedle dveří sledovala, jak Robby vybíhá do schodů.

Pak obrátila pozornost na Parkera a podala mu silnou ruku s dlouhými prsty. Pevně Parkerovi potřásla rukou. „Jsem Margaret Lukasová. Asistentka zvláštního agenta washingtonského odboru pro akce v terénu.“

Parker si vzpomněl, že asistenti zvláštních agentů byli v FBI zkráceně označováni jako „azáci“, zatímco zvláštním agentům se „záci“ nikdy neříkalo. Za celá léta na to dočista zapomněl.

„Můžeme na minutku dovnitř?“ pokračovala Lukasová.

Parkerův rodičovský výstražný alarm se naplno rozezvučel.

„Nevadilo by vám, kdybychom zůstali venku?“ zeptal se.

„Děti totiž...“

Lukasová zamžourala a Parker přemýšlel, jestli to nevzala jako urážku. Nemohl si ale pomoci: kontakt jeho dětí s FBI se omezoval jen na občasné sledování Muldera a Scullyové v seriálu Akta X, když náhodou nocovaly u přátel, a on na tom rozhodně nehodlal nic měnit.

„Nevadí,“ řekl Cage za oba. „Hele, je to už pěkně dlouho, co jsme se viděli naposled, co? Bylo to tenkrát ohledně Jimmyho na Devátý, vzpomínáš?“

„Ano.“

Vlastně to bylo vůbec naposledy, co byl Parker Kincaid v ústředí FBI. V horkém červencovém dni přede dvěma lety tehdy stál na velkém nádvoří obehnaném střízlivou kamennou budovou.

Ještě dnes mu občas přicházely e-maily s chválou na jeho vznešený projev, který přednesl v rámci smutečního shromáždění za Jimma Yana, jednoho z někdejších Parkerových asistentů. Zastřelili ho první den ve funkci agenta pro práci v terénu.

Cage kývl směrem k dětem. „Vyrostly.“

„To děti dělávají,“ odpověděl Parker. „Tak o co přesně jde, Cage.“

Agent pokrčil rameny směrem k Lukasové.

„Potřebujeme vaši pomoc, pane Kincaide,“ vyhrkla Lukasová, sotva stačil Parker doříct otázku.

Parker naklonil hlavu.

„Je tady hezky,“ řekl Cage a podíval se vzhůru. „Čerstvý vzduch. Měl bych se s Lindou přestěhovat. Koupit někde pozemek. Třeba v okrese Loudon. Sleduješ zprávy, Parkere?“

„Poslouchám je.“

„Cože?“

„V rádiu. Na televizi se nedívám.“

„Jasně. Nikdy ses nedíval.“ Cage se otočil k Lukasové. „Televizi říkával ‚pustina‘. Hodně četl. Slova jsou Parkerovou doménou. Jeho hájemstvím – i když ani nevím, co to hájemství je. Říkals, že tvoje dcera čte jako zběsilá. Ještě pořád?“

„Ten chlap v metru,“ řekl Parker. „Proto jste tady.“

„STMET,“ dodala Lukasová. „To je zkratka tohoto případu. Ten člověk zabil třiadvacet lidí. A třicet sedm zranil. Šest dětí je zraněno těžce. Stalo se to...“

„Co po mně chcete?“ přerušil ji Parker v obavách, že ji

uslyší děti.

„Je to důležité,“ odvětila Lukasová. „Potřebujeme vaši pomoc.“

„Co tak asi ode mě můžete potřebovat? Jsem ve výslužbě.“

„E-he,“ přitakal Cage. „Jasně. Ve výslužbě.“

Lukasová se zamračila a přejížděla pohledem od jednoho k druhému.

Nemají to nacvičené? Jako hereckou etudu s hodným a zmateným policistou? Nezdálo se. Jenže další důležité pravidlo Parkerovy neviditelné rodičovské Příručky znělo: „Zvykni si na útok ze dvou stran.“ A tak zůstával ve střehu.

„Pořád děláš posudky dokumentů,“ začal znovu Cage.

„Seš ve zlatých stránkách. A taky máš webovou stránku. Je prima. Ten modrej podklad se mi líbí.“

„Jsem civilní písmoznalec,“ bránil se Parker neústupně.

„Cage mi řekl, že jste šest let vedl oddělení dokumentů,“ pokračovala Lukasová. „Prý jste nejlepší písmoznalec v zemi.“

Ta má ale znavené oči, pomyslel si Parker. Nemůže jí být víc než šestatřicet nebo sedmatřicet. Má skvělou atletickou postavu, je upravená a má nádherný obličej. Ale to, co viděla... Stačí se podívat do očí. Jako dva modrošedé kameny. Parker o podobných očích věděl své.

Tati, vyprávěj mi o Boatmanovi.

„Dělám jen civilní zakázky. Je ten dopis od Kennedyho pravý, nebo padělaný? a podobné záležitosti. Soudní kriminalistikou se nezabývám.“

„A taky byl kandidátem na zvláštního agenta pro severní okrsek, jo, jo. To není vtip.“ Cage mluvil, jako by Parkera vůbec neslyšel.

„Jenže to odmítl.“

Lukasová zvedla světlé obočí.

„To už je spousta let,“ odpověděl Parker.

„To teda je,“ řekl Cage. „Ale tys mezitím nezplesnivěl, nebo jo, Parkere?“

„K věci, Cage.“

„Snažím se tě unavit,“ přiznal šedivějící agent.

„To se ti nepodaří.“

„Ále, já dokážu i zázraky. Pamatuješ?“ Cage se otočil k Lukasové. „Víš, on nejen odchytil padělky, on dokázal i vystopovat lidi podle toho, co napsali, kde koupili papír, pero a tak. Je nejlepší v branži.“

„Ona už říkala, žes jí to říkal,“ poznamenal Parker trpce.

„Pořád se mi to vrací na mysl,“ nedal se Cage.

Parker se třásl – ovšem nikoliv zimou. Třásl se před potížemi, které tihle dva lidé ztělesňovali. Myslel na děti. Myslel na večerní oslavu. A myslel na svou bývalou ženu. Nadechl se, aby sdělil vychrtlému Cageovi a Lukasové s mrtvými očima, že mají zmizet z jeho života. Jenže žena byla rychlejší. „Poslouchejte mě,“ řekla bez okolků, „pachatel a jeho komplic – ten střelec – sestavili vyděračský plán. Pokud město nezaplatí, střelec každé čtyři hodiny počínaje dneškem šestnáctou hodinou zastřelí samopalem hromadu lidí. Starosta souhlasil a my jsme peníze předali. Jenže pachatel se vůbec neobjevil. A proč? Protože je mrtvý.“

„Tomu říkám pech,“ dodal Cage. „Cestou pro dvacet milionů ho srazila dodávka.“

„A proč ty peníze nepřevzal střelec?“ zeptal se Parker.

„Protože střelec má pouze instrukce zabíjet. S penězi nemá nic společného. Jde o klasické schéma ‚levá ruka/pravá ruka‘.“ Lukasová se zdála být překvapená, že na to Parker nepřišel. „Pachatel vypustí střelce do terénu s pokynem pokračovat tak dlouho, dokud nedostane příkaz, aby přestal. Tím si zajistí, že proti němu nezorganizujeme taktickou operaci. A kdybychom ho přece jen dopadli, má možnost vynutit si na nás ústupky výměnou za zastavení střelce.“

„To znamená,“ řekl Cage, „že toho střelce musíme najít.“

Dveře za Parkerem se začaly otevírat.

„Zapněte si kabát,“ řekl Parker rychle Lukasové.

„Cože?“ zamračila se agentka.

Právě když Robby vycházel ven, vyrazil Parker hbitě

dopředu, se šklubnutím překryl Lukasové klopky kabátu a schoval pod nimi velkou pistoli za opaskem. Lukasová se zamračila, ale Parker jí špitl: „Nechci, aby viděl vaši zbraň.“

Vzal Robbyho kolem ramen. „Ahoj, méďo. Jak se vede?“

„Stephie mi schovala ovladač.“

„Neschovala,“ ozvala se Stephie. „Neschovala, neschovala.“

„Vyhrával jsem a ona mi ho schovala.“

Parker se zamračil. „A nevede od něj náhodou kabel?“

„Ona ho odpojila.“

„Stephie, Stephie. Jestli se ten ovladač do pěti vteřin neobjeví... Raz, dva, tři...“

„Už jsem ho našla!“ zvolala Stephie.

„Jsem na řadě!“ křikl Robby a vyrazil opět do schodů.

Parker si znovu všiml, že Lukasová sleduje Robbyho pohledem.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se.

„Robby.“

„A jak jste mu to říkal?“

„Ach tak. ‚Méďo‘. Přezdívám tak svým dětem.“

„Podle médi Bédi?“ zeptala se.

„Ne. Podle medvědíh gumídků. Poslyšte, moc mě to mrzí, ale opravdu vám nemohu pomoci.“

„Chápeš vůbec, v jaké jsme bryndě, hochu?“ nedal se Cage. „Jediné vodítko, které máme – vůbec jediná stopa –, je ten lístek se vzkazem.“

„Pošlete to na PERT.“

Na skupinu pro rozbor fyzických důkazů při FBI.

Tenké rty Lukasové se ještě ztenčily. „Pokud bude třeba, uděláme to. A taky seženeme psycholingvistu z Quantica. A vyšleme agenty do všech zatracených továren na papír a pera v zemi. Jenže...“

„...jenže jsme doufali, že nám s tím pomůžeš ty,“ vložil se do hovoru Cage. „Můžeš se na to mrknout, můžeš nám říct co a jak. Nikdo jiný to nedokáže. Třeba zjistíš, kde bydlel. A třeba i to, kde střelec zasáhne příště.“

„A co Stan?“ zeptal se Parker.

Stanley Lewis byl současným šéfem oddělení dokumentů.

Parker věděl, že Stanley je dobrý; sám ho před lety přijímal jako analytika. Vzpomněl si, jak se jednou celý večer trumfovali ve snaze napodobit podpis Johna Hancocka. Lewis tehdy vyhrál.

„Ten je v Kalifornii kvůli případu Sanchez. Ani v tomcatu by sem nestihl přiletět do příští uzávěrky.“

„Která vyprší ve čtyři,“ připomněla Lukasová.

„Nebude to jako posledně, Parkere,“ řekl Cage. „Tohle se už nikdy nestane.“

Lukasová znovu zatěkala pohledem mezi oběma muži. Ovšem Parker nijak nerozváděl, co měl Cage na mysli. O minulosti nehovořil.

Pro dnešek už měl minulosti po krk.

„Je mi líto. Možná někdy jindy. Ale teď nemůžu.“ Představil si, co by se stalo, kdyby Joan zjistila, že pracuje na aktivním vyšetřování.

„Sakra, Parkere, a co mám teda dělat?“

„Nemáme nic,“ řekla Lukasová vztekle. „Žádná vodítka.

A zbývá nám pár hodin, než ten šílenec postřílí další spoustu lidí.

Postřílel tam i děti...“

Parker ji prudkým mávnutím ruky umlčel. „Budu vás muset požádat, abyste odešli. Hodně štěstí.“

Cage pokrčil rameny a pohlédl na Lukasovou. Agentka předala Parkerovi vizitku se zlatou plastickou pečeti ministerstva spravedlnosti.

Parker měl kdysi podobné vizitky. Typ písma byl zhuštěný Cheltenham. Velikost devět.

„Dole je číslo mobilního telefonu... Kdybychom se vás potřebovali na něco zeptat, nebude vám vadit, když vám alespoň zavoláme?“

Parker zaváhal. „Ne, nebude.“

„Díky.“

„Sbohem,“ řekl Parker a vešel zpět do domu.

Na schodech stál Robby.

„Kdo to byl, tati?“

„Jeden pán, se kterým jsem kdysi pracoval.“

„Ona měla pistoli?“ zeptal se Robby. „Ta paní?“

„Tys nějakou viděl?“ zeptal se ho Parker.

„Jo.“

„Tak ji asi měla.“

„Ty jsi s ní pracoval?“ vyptával se chlapec.

„Ne, jen s tím pánem.“

„Aha. Byla moc hezká.“

Na policajtku jo, chtěl říct Parker. Ale včas se zarazil.

Zde ve Washingtonu žiji pod rouškou utrpení a pronásledují mne vise, kterak Polly jede na koni...

Parker opět seděl ve své pracovně – tentokrát již sám – a přistihl se, že o údajném Jeffersonově dopisu přemýšlí jako o SD1.

V laboratoři FBI na Deváté se sporné dokumenty označovaly zkratkou SD, zatímco pravé dokumenty a vzorky rukopisu dostaly označení Z neboli „známé“. Už to bylo hezkých pár let, co o podezřelých závětích a smlouvách, které analyzoval, přemýšlel jako o SD. Tenhle náhlý průnik policejní práce do jeho současného života byl znepokojivý. Téměř stejně znepokojivý jako Joanin příchod.

Zapomeň na Cagea, zapomeň na Lukasovou.

Soustřed' se...

Zpátky k dopisu.

Všiml si, že autor – ať už jím byl Jefferson, či nikoliv – používal ocelové pero; Parkerovi neunikl nezaměnitelný tok inkoustu do vláken potrháných jeho špičkou. Mnozí padělatelé se domnívají, že všechny staré dokumenty byly psány brkem, a proto používají výhradně jich. Jenže v roce 1800 už byla velmi populární pera s ocelovou špičkou a Jefferson napsal většinu své korespondence právě tímto perem.

Další argument ve prospěch pravosti.

V této těžké chvíli myslím též na Tvou matku, a přestože Ti má drahá nechci přidělovat starosti, dovolím si Tě požádat, zda bys nenašla onen portrét Polly s Tvou matkou – vzpomínáš na něj? Ten který p. Chabroux namaloval u studny. Chtěla bych si jej vzít s sebou, aby mne jejich tváře podpíraly v tíživých chvílích.

Parker se přinutil nemyslet na kontext dopisu a zkoumal linii inkoustu v místě přeložení papíru. Všiml si, že inkoust se v záhybu nerozpil. To znamenalo, že dopis byl napsán před složením papíru.

Parker věděl, že Thomas Jefferson velice úzkostlivě dodržoval při psaní jisté zásady a nikdy by nenapsal dopis na papír, který již předtím někdo složil. Další bod ve prospěch pravosti...

Parker zvedl hlavu a protáhl se. Naklonil se dopředu a zapnul rádio. Celostátní rozhlas právě přerušil pravidelné vysílání vážné hudby, aby přinesl další zvláštní zprávu o střelbě v metru.

„...zprávu, že počet mrtvých se zvýšil na dvacet čtyři poté, co pětiletá LaVelle Williamsová podlehl zraněním způsobeným střelbou. Její matka byla při útoku zraněna také a její stav je kritický...“

Parker vypnul rádio.

Zadíval se na dopis a pomalu k němu přiblížil lupu. Zaměřil ji na zdvih – místo, kde pisatel ukončil slovo a odlepil špičku pera od papíru. Poslední tah byl pro Jeffersona příznačný.

A co vpíjení inkoustu?

Způsob, jakým se inkoust vstřebává do papíru, může prozradit spoustu věcí o typu použitých materiálů a době sepsání dokumentu.

Během let se inkoust stále více vpíjí do papíru. Vpíjení na tomto dokumentu nasvědčovalo tomu, že dopis byl napsán hodně dávno – dost možná před dvěma sty lety. Jenže jako vždy bylo třeba tuto informaci prověřit: existují totiž metody, jak vpíjení padělat.

Na schodech uslyšel dusot dětí. Pak nebylo nic a pak dva silnější údery, jak oba medůvé seskočili poslední tři schody.

„Tati, my máme hlad,“ zavolal Robby z horního konce schodů do suterénu.

„Hned jsem tam.“

„Uděláš nám smažený sýr?“

„Prosím, prosím!“

Parker zhasnul zářivé bílé světlo na stole a vrátil dopis do trezoru. Chvíli stál v potměšlé pracovně osvětlené pouze matnou lampou od Tiffanyho v rohu vedle staré pohovky.

Chtěl bych si jej vzít s sebou, aby mne jejich tváře podpíraly v tíživých chvílích.

Pomalů vyšel po schodech.

5.

„Zbraň!“ křikla Margaret Lukasová zprudka. „Chci detka o zbrani toho střelce.“

„Cože chceš?“ zeptal se Cage.

„Detka. Detaily.“ Byla zvyklá na své lidi, kteří znali její výrazivo.

A výstřednosti.

„Budou tu každou minutou,“ ozval se C. P. Ardell.

„Alespoň mi to tvrdí.“

Nacházeli se v jedné z místností bez oken v nově zřízeném Centru pro strategické informace a operace ve čtvrtém patře ústředí FBI na Deváté ulici. Centrum bylo velké téměř jako fotbalové hřiště a nedávno došlo k jeho rozšíření, aby mohla FBI zvládnout až pět velkých krizí najednou.

Cage prošel kolem Lukasové a zašeptal: „Vedeš si dobře.“

Lukasová neodpověděla. Zahlédla svůj odraz na jednom z patnáctipalcových monitorů na stěně, který zobrazoval vyděračův vzkaz, a pomyslela si: Vážně? Vážně si vedu

dobře? Doufala, že ano. K smrti si to přála. Na úřadu se tradovalo, že každý agent dostane během kariéry jednu velkou příležitost. Jednu šanci dát o sobě vědět, jednu možnost vyšvihnout se raketově vzhůru.

A tohle byla bezpochyby její šance. Asistentka zvláštního agenta vede takový případ. To tu ještě nebylo. Jak to říkal Cage? Už pěkných pár roků.

Zadívala se skrz svůj odraz na obrazovce na zářící vzkaz psaný černým písmem. Na co jsem nepomyslela? ptala se sama sebe.

V duchu si zopakovala všechno, na co pomyslela. Rozeslala otisky mrtvého pachatele do všech velkých databází otisků na světě. Pověřila pětadvacet městských policistů, aby se pokusili najít dodávku, která pachatele srazila, v naději, že pachatel před smrtí něco sdělil řidiči (a také řidiči zajistila imunitu před soudním stíháním za ujetí z místa nehody, aby ho přiměla mluvit). Další dvě desítky agentů poslala shánět svědky. Kontrolovaly se stovky poznávacích značek. Tajní agenti ždímalí po celé zemi informátory. Ověřovaly se záznamy hovorů z úřadu a do úřadu za poslední dva týdny. A taky...

Zazvonil telefon. Len Hardy se ho pokusil zvednout, ale Cage byl u něj první. Hardy již odložil kabát a chodil v bílé polyesterové košili s tenkými hnědými proužky, dokonale nažehlených kalhotách a hnědé vázance. Přestože se hodinu válel v poli v severní Virgínii, vlasy měl stále dokonale uhlazené a neulpěl na nich ani kousíček bláta. Hardy tak vypadal spíše jako spořádaný svědek Jehovův, který nabízí kolemjdoucím brožurky o spasení, než jako detektiv. Lukasová, která nosila Glock desítku, považovala Hardyho tenoučkový Smith & Wesson osmatřicet za dosti legrační picačku.

„Je všechno v pořádku, detektive?“ zeptala se, když viděla jeho rozmrzelý výraz poté, co mu Cage před nosem sebral telefon.

„Všecko eňoňůňo,“ zamumlal Hardy jen maličko

zatrpkle.

Lukasová se jeho výrazu lehce zasmála; neslyšela ho už celá léta.

„Vy jste ze Středozápadu?“

„To jste podle přízvuku nepoznala? Nedaleko Chicaga. Dole v Illinois. No, ‚dole‘ se tomu jen říká, mé rodné město leží severozápadně od Chicaga.“

Hardy se posadil a agentčin úsměv se postupně vytrácel. Eňoňůno...

Cage položil telefon. „Mám ty tvoje detka. Volali z balistiky. Střílelo se ze samopalů Uzi. Je asi rok starý a má silně rozšířenou hlaveň. Tahle zbraň už leccos zažila. V tlumiči byla skelná vata. Zdá se, že ručně napěchovaná. Žádná komerční značka. Střelec ví, co dělá.“

„Dobře,“ řekla Lukasová a zavolala na C. P. Ardella: „Nechej někoho prověřit internetové stránky s návodem, jak podomácku vyrobit tlumič. A zjisti, jestli nám nedají e-mailové adresy nedávných návštěvníků.“

„To se musí?“

„Bez soudního příkazu ne. Ale nech je, ať si to myslí. Buď přesvědčivý.“

Agent kamsi zavolal a několik minut hovořil. „Dělají na tom technici,“ oznámil poté.

„Hele, mám nápad,“ řekla Lukasová Cageovi.

Agent zvedl obočí.

„Co kdybychom sehnali toho chlápka z personálního?“

„Kterého?“ zeptal se Cage.

„Toho, co zkoumá rukopis uchazečů a dělá jim osobnostní profil.“

„To děláme i na městě,“ řekl Len Hardy. „Má to vyřadit úchyly.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se C. P. Ardell Lukasové. „Vždyť už jsme to poslali do Quantica.“

Agent měl na mysli kopii vzkazu, která byla odeslána na psychologické oddělení za účelem zhotovení psycholingvistického profilu. Tobe Geller právě seděl za

počítačem a čekal na výsledky.

„Ne, ne, tam to pouze porovnají s obdobnými případy a vypracují vzdělanostní a inteligenční profil,“ řekla Lukasová. „Ale já mluvím o profilu jeho osobnosti. O grafoanalýze.“

„S tím se nenamáhejte,“ ozval se vzadu hlas.

Lukasová se otočila a spatřila muže v džínách a kožené bundě, který právě vešel do laboratoře. Na krku měl cedulku návštěvníka a v ruce držel kufřík. Lukasové chvíli trvalo, než ho poznala.

Cage chtěl něco říct, ale zarazil se. Možná měl strach, že muže zaplaší.

„Artie mě sem pustil,“ řekl Parker Kincaid a ukázal ke vchodu pro zaměstnance. „Pořád si mě pamatuje. I po těch letech.“

Tohle je zcela jiný Parker Kincaid, pomyslela si Lukasová. Doma vypadal jako hastroš. Ten příšerný pulovr a pytlovitě kalhoty mu zrovna na kráse nepřidaly. Jenže teď měl na sobě černou košili a přes ni šedý svetr ke krku, ve kterém vypadal daleko více svůj.

„Dobrý den, pane Kincaide,“ řekla. „S čím se nemáme namáhat?“

„S grafoanalýzou. Podle rukopisu se osobnost analyzovat nedá.“

Jeho rázný tón ji namíchl. „Myslela jsem, že to dělá spousta lidí.“

„A spousta lidí taky vykládá karty a mluví s mrtvými. Je to všechno podvod.“

„Slyšela jsem, že to může být prospěšné,“ trvala na svém Lukasová.

„Ztráta času,“ pronesl Parker suše. „Soustředme se na jiné věci.“

„No dobře.“ Dala si slib, že se pokusí příliš si ho nezošklivit.

„Hele, Parkere,“ ozval se Cage, „znáš Tobe Gellera? Dneska večer vystupuje v dvojroli jako náš počítačový a spojovací technik. Sebrali jsme ho, když se chystal jet lyžovat

do Vermontu.“

„Do New Hampshire,“ opravil ho pečlivě upravený Geller a vykouzil jeden ze svých pohotových úšklebků. „Za sváteční příplatek udělám cokoliv. Třeba i zruším rande. Vítám vás, Parkere. Už jsem o vás slyšel.“

Podali si ruce.

Cage kývl směrem k dalšímu stolu. „Tohle je C. P. Ardell z odboru pro akce v terénu. Nikdo neví, za co vlastně C. P. zodpovídá, ale pořád je tu s náma. Myslím, že to neví ani on sám.“

„Kdysi jsem to věděl,“ utrousil C. P. lakonicky.

„A tohle je Len Hardy. Naše spojka s městskými.“

„Těší mě, pane,“ řekl detektiv.

Kincaid mu potřásl rukou. „Bez toho ‚pane‘, prosím.“

„Jistě.“

„Vy jste z laborky? Z pátračky?“

Hardy chvíli váhal a pak řekl: „Vlastně jsem z výzkumu a statistiky. Všichni ostatní byli v terénu, a tak mě vybrali jako spojku.“

„Kde je ten vzkaz?“ zeptal se Parker Lukasové. „Myslím originál?“

„Na identifikačním. Chtěla jsem zjistit, jestli neobjevíme ještě nějaké otisky.“

Kincaid se zamračil, ale než stačil cokoliv říct, Lukasová hbitě dodala: „Řekla jsem jim, aby používali jen laser. Žádný ninhydrin.“

Parker zvedl obočí. „Vy jste dělala v laboratoři?“

Lukasová měla dojem, že ačkoliv zcela správně nepoužila prášek, Kincaid o ní pochybuje. „Pamatuju si to z akademie,“ odpověděla a zvedla telefon.

„Co to je?“ zeptal se Hardy. „Nin...“

„Ninhydrin se obvykle používá ke zvýraznění otisků na papíře,“ řekla Lukasová.

„Jenže ničí stopy po protlačeném písmu,“ dokončil Parker myšlenku. „Nikdy ho nepoužívejte na sporných dokumentech.“

Lukasová pokračovala v telefonátu na identifikační oddělení.

Technik jí oznámil, že žádné další otisky se na dokumentu nenašly a že už s ním poslal člověka zpátky do krizového centra. Lukasová zprávu předala ostatním a Parker přikývl.

„Jak to, že sis to rozmyslel?“ zeptal se ho Cage. „Jak to, žes přijel?“

Parker chvíli mlčel. „Pamatujete si, jak jste se zmiňovali o těch šesti dětech? O těch zraněných v metru? Jedno z nich zemřelo.“

Lukasová stejně vážně řekla: „LaVelle Williamsová. Slyšela jsem.“

Parker se otočil ke Cageovi. „Jsem tu pod jednou podmínkou. Nikdo kromě nejbližšího personálu se nedozví, že s vámi spolupracuji. Pokud vám něco unikne a moje jméno se v kterékoliv fázi vyšetřování dostane ven, odejdu. A popřu i to, že vás vůbec znám.“

„Jak si přejete, pane Kincaide,“ řekla Lukasová, „ale...“

„Parkere,“ opravil ji.

„Jasně,“ souhlasil Cage. „A můžu vědět proč?“

„Kvůli dětem.“

„Pokud máte strach o bezpečnost, můžeme vám před dům postavit auto s tolika agenty, kolik jen budete...“

„Mám strach ze své bývalé ženy.“

Lukasová na něj potutelně pohlédla.

„Od rozvodu před čtyřmi lety mám děti ve své péči,“ vysvětloval Kincaid. „A jeden z důvodů, proč mi byly svěřeny, je ten, že pracuji doma a nedělám nic, co by děti nebo i mne mohlo ohrozit. Proto dělám pouze analýzy civilních dokumentů. Ale teď se zdá, že se manželka chce proti rozhodnutí soudu odvolat. O tomhle se nesmí dozvědět.“

„To je nejmenší problém, Parkere,“ ujistil ho Cage. „Budeš zkrátka někdo jiný. Kým by sis přál být?“

„Je mi fuk, jestli ze mě uděláte obyčejného Johna Smithe

nebo rovnou Thomase Jeffersona – hlavně když to nebudu já. Zítra v deset se k nám Joan staví s nějakými dárky pro děti. Podrobí děti křížovému výslechu, a jestli zjistí, že jsem byl na silvestra pryč a dělal na případu..., bude to moc zlé.“

„Co jste jim napovídal?“ zeptala se Lukasová.

„Že jeden můj přítel onemocněl a já za ním musím do nemocnice.“ Zapíchl prst Cageovi do hrudníku. „Nesnáším, když jim musím lhát. Nesnáším to.“

Lukasová si vzpomněla na roztomilého Kincaidova chlapce.

„Vynasnažíme se.“

„Nejde o to se vynasnažit,“ řekl Kincaid a lehce ji zpražil pohledem. Což dokázalo jen velmi málo mužů. „Bud’ mě vystříhnete z titulků, nebo jdu od toho.“

„Vystříhneme,“ odpověděla prostě a rozhlédla se po místnosti.

C. P. Ardell, Geller i Hardy přikývli.

„Dobrá.“ Parker si sundal bundu a hodil ji na židli. „Takže jaký je plán?“

Lukasová mu nastínila současný stav vyšetřování. Kincaid pokyvoval, ale neřikal nic. Lukasová se mu pokoušela vyčíst z tváře, jestli její postup schvaluje, a sama nechápala, proč ji to tak zajímá.

Nakonec řekla: „Starosta brzy vystoupí v televizi, aby učinil střelci nabídku. Navrhne mu, že ty peníze zaplatí jemu. Neřekne to přímo, ale učiní v tom smyslu narážku. Doufáme, že nás pak střelec bude kontaktovat. Peníze už máme dole ve dvou napíchnutých pytlích. Hodíme mu je, kam si bude přát.“

Cage pokračoval: „A pak ho Tobe vystopuje až do úkrytu. Jerry Baker už má v pohotovosti taktickou jednotku. Dopadneme ho, až se vrátí domů. Nebo ho sejmeme přímo na ulici.“

„Jak moc je pravděpodobné, že si pro ty peníze přijde?“

„To nevíme,“ přiznala Lukasová. „Když se podíváte na ten vzkaz, uvidíte, že pachatel byl dost jednoduchý. Jestli je jeho komplic, ten Hrobař, stejně hloupý, možná si peníze

nevyzvedne.“

Vzpomněla si na psychologii zločince, kterou probírali na akademii.

Pomalejší pachatelé jsou daleko podezřavější než pachatelé inteligentní. Nemají sklon improvizovat, když se změní situace.

„Což znamená, že možná bude pokračovat ve střelbě přesně podle instrukcí,“ dodala.

„A my ani nevíme, jestli střelec uslyší Kennedyho výzvu,“ řekl Cage. „Jenže nemáme ani jedno vodítko.“

Lukasová si všimla, že si Kincaid prohlíží bulletin se zprávami o velkých zločinech. Psalo se tam o výbuchu v domě Garyho Mosse, udavače ze skandálu s výstavbou škol. Bulletiny podrobně popisovaly daný zločin a sloužily jako stručná informace o konkrétních okolnostech případu pro nově nastupující důstojníky.

A tohle vydání obsahovalo zprávu, jak Mossovy dvě děti jen o vlas unikly smrti uhořením.

Parker Kincaid zíral na bulletin déle, než jemu samému bylo milé, a zjevně ho znepokojoval strohý jazyk popisující pokus o vyvraždění Mossovy rodiny.

Dvě děti informátora dokázaly uniknout z budovy pouze s lehčím poraněním.

Konečně se Parker odtrhl od čtení. Rozhlédl se po krizovém středisku a přejel očima řady telefonů a počítačů na pracovních stolech. Nakonec sklouzl pohledem na monitor se zvětšeninou vyděračova vzkazu.

„Nemůžeme si někde zřídit provizorní pracovnu?“ zeptal se.

„Tohle je krizové centrum,“ namítla Lukasová.

„Většinu místa stejně nevyužíváme,“ řekl Kincaid. „A vybavení už vůbec ne.“

Lukasová chvíli uvažovala. „Myslím, že na tom nezáleží. Tak kde chcete být?“

„Nahore,“ odpověděl nepřítomně a zíral na prosvětlený vzkaz. „Pojďme nahoru.“

Parker prošel dokumentační laboratoří a rozhlédl se po přístrojích a zařízeních, které tak dobře znal.

Dva stereomikroskopy Leitz se světelným zdrojem Volpi Intralux ze světlovodných vláken, starý videospektrální komparátor Foster + Freeman VSC4 a nejnovější videospektrální komparátor VSC2000 vybavený multizdrojovým světlem Rofin a pracující v aplikaci QDOS pod operačním systémem Windows NT. V rohu stál také často používaný ESDA – elektrostatický detekční přístroj – značky Foster + Freeman a rovněž tenkovrstvý plynový chromatograf pro analýzu inkoustu a stopových prvků.

Parker si všiml skleněných oken, kolem kterých den co den od devíti do čtyř procházeli turisté v rámci exkurze do ústředí FBI.

Nakoukl do kanceláře Stana Lewise a zahlédl knihy, které používal, když tohle oddělení vedl. Harrisonovy Sporné dokumenty, Úvod do identifikace rukopisu od Houselyho a Farmera, Vědecké zkoumání pochybných dokumentů od Hiltona. A samozřejmě i bibli tohoto oboru – Sporné dokumenty od Alberta S. Osborna.

Podíval se na polici za Lewisovým křeslem a rozpoznal čtyři bonsaje, které tu kdysi pěstoval a pak je přenechal Lewisovi.

Zapnul několik přístrojů. Některé zabzučely, jiné zacvakaly.

A ještě další zůstaly potichu, jen matné kontrolky se rozžehnuly jako ostražitě oči.

Počkej, počkej...

A snaž se nemyslet na rozhovor s dětmi před pouhou hodinou. Když jsi jim oznamoval, že se silvestrovské plány poněkud mění.

Oba měďové si právě hráli v Robbyho pokoji a podlaha byla stále posetá kostkami z lega a dalších stavebnic.

„Ahoj, měďové.“

„Dostala jsem se do třetí úrovně,“ hlásila Stephie a ukázala na nintendo, „jenže pak mě sestřelili.“

Robby právě prováděl vševojskovou invazi na svou postel – pomocí vrtulníků a vylodovacích plavidel.

Parker se posadil na postel. „Víte, jak tu před chvilkou byli ti lidé?“

„Ta hezká paní, co ses na ni pořád díval?“ řekl jeho syn nesměle.

(„Jsou nemilosrdnější, než byste do nich kdy řekli,“ tvrdila jeho Příručka.) „Ano. Tak ti mi oznámili, že jeden můj přítel onemocněl a že ho musím jít na chvilku navštívit. Koho si přejete na hlídání?“

Kromě obvyklé škály středoškolaček a vysokoškolaček měl Parker v záloze řadu přátel ze sousedství – rodičů, se kterými se stýkal a kteří si rádi vzali děti na večer k sobě. Pak tu byla jeho přítelkyně Lynne. Přestože bydlela ve městě, určitě by mu přijela do Fairfaxu pomoci, ale Parker si byl jistý, že bude mít večer schůzku (nedokázal si představit, že by ji Lynne na silvestra večer neměla), a jejich vztah již nebyl na takové úrovni, aby po ní mohl žádat podobnou oběť.

„Vážně musíš jít?“ zeptal se Robby. „Večer?“

Když byl Robby zklamaný, ztichl a nasadil strnulý výraz. Nikdy nekoulel očima a nikdy nereptal – což by Parker snesl raději.

Jednoduše ztuhl, jako by celým jeho tělem prostoupil smutek.

A když se na něj zdánlivě nevzrušeně podíval s malým vrtulníčkem v ruce, Parker pocítil synovo zklamání až kdesi hluboko u srdce.

Stephie dala najevo ještě méně emocí: zareagovala pouze odhozením vlasů z čela a zamračením. „A bude v pořádku? Ten tvůj přítel?“ zeptala se.

„Určitě bude v pořádku. Ale slušelo by se, abych ho navštívil.“

Mám zavolat Jenrufer? Nebo paní Cavanaughové?“

„Paní Cavanaughové!“ vykřikly obě děti jednohlasně a Robbyho strnulost zmizela. Paní Cavanaughová byla babičkou všech dětí v okolí a ke Kincaidovým chodila v

úterky – to hrával Parker se sousedy partičku pokeru a obvykle nemilosrdně vyhrával, zatímco paní Cavanaughová hrála s dětmi monopoly nebo vrhcáby a milosrdně prohrávala.

Parker se postavil a vykročil do moře hraček.

„Ale vrátíš se do půlnoci, že jo?“ zeptal se Robby.

(„Nikdy nic neslibujte, pokud existuje možnost, že slib nedodržíte.“) „Vynasnažím se, jak jen to půjde.“

Objal obě děti a vyšel ke dveřím.

„Tati?“ zeptala se Stephie – ztělesněná nevinnost v černých džínkách a tričku s obrázkem kočičky. „Co kdybych tvému příteli vyrobila přáníčko k brzkému uzdravení?“

Parker ucítil svou zradu jako ránu do žaludku. „To nemusíš, miláčku. Myslím, že ho více potěší, když si budeš hezky hrát.“

Parkerovy tíživé myšlenky přerušilo až prudké otevření dveří dokumentační laboratoře. Zároveň vstoupil štíhlý a pohledný agent se světlými vlasy vyčesanými dozadu. „Jeny Baker,“ oznámil Parkerovi a přistoupil k němu. „A vy jste zřejmě Parker Kincaid.“

Podali si ruce.

Muž se rozhlédl po laboratoři. „Margaret,“ pozdravil a Lukasová mu kývla.

„Vy jste taktický expert?“ zeptal se Parker.

„Jo.“

„Jerry sehnal nějaké lidi z pátračky,“ řekla Lukasová.

„A taky pár dobrých střelců,“ dodal Baker. „Umírají touhou tu bestii sejmout.“

Parker se posadil do šedého křesla a pomalu se otočil k Lukasové.

„Ohledali jste tělo pachatele?“

„Ano,“ odpověděla Lukasová.

„A máte soupis?“

„Ještě ne.“

Parker Kincaid měl velice konkrétní představy, jak vést vyšetřování, které se točilo kolem dokumentů, a kladl si

otázku, kolik bude mít s Lukasovou problémů. Má se k ní chovat ohleduplně?

Když se však podíval na její přísný obličej – bledý jako mramor –, dospěl k závěru, že na laskavosti teď není čas. Byl odhodlán dopadnout střelce a do půlnoci se vrátit domů. Potřebovali co nejvíce „zetek“ – známých aspektů pachatele. „Tak ten soupis sežeňte,“ pronesl.

Její reakce byla chladná. „Řekla jsem jim, ať sebou hodí.“

Parker se rozhodl, že se s ní o tomhle nebude hádat. Pohlédl na Bakera. „Kolik dobrých lidí máme?“

„Šestatřicet našich a padesát městských.“

Parker se zamračil. „Potřebujem jich víc.“

„To bude problém,“ řekl Cage. „Jsou svátky. Ve městě je několik set tisíc lidí. A spousta agentů z financí a spravedlnosti je přidělena na ostrahu všech možných diplomatických a vládních objektů.“

„Že se to muselo stát zrovna dneska,“ zamumlal Len Hardy.

Parker se krátce zasmál. „Jindy by se to nestalo.“

Mladý detektiv se na něj zvědavě podíval. „Jak to myslíte?“

Parker se chystal odpovědět, ale Lukasová řekla: „Pachatel si dnešek vybral, protože věděl, že budeme oslabení.“

„A taky kvůli davům lidí ve městě,“ dodal Parker. „Vrah tam má dokonalou střelnici. To se...“

Odmlčel se a uvědomil si, co právě řekl. A vůbec se mu to nelíbilo.

Jelikož bydlel s dětmi a pracoval převážně o samotě, po odchodu z FBI poněkud změkl; všechny ostré hrany byly tytam. Nikdy neklel a všechno, co řekl, zmírňoval s ohledem na děti. Ale nyní se ocitl znovu ve svém bývalém životě, ve svém tvrdém životě.

A jako lingvista věděl, že první věc, kterou člověk udělá, aby se přizpůsobil nové skupině lidí, je přizpůsobení mluvy.

Otevřel kufřík s přenosnou soupravou pro výzkum dokumentů. Kufřík byl plný pracovních nástrojů. A kromě toho obsahoval i figurku Darth Vadera.

„Ať provází tě Síla,“ řekl Cage. „Náš maskot na dnešní večer. Vnoučata tyhle filmy milují.“

Parker figurku postavil na vyšetřovací stůl. „Radši kdyby to byl Obi-Wan Kenobi.“

„Kdo?“ zamračila se Lukasová a zavrtěla hlavou.

„Vy to nevíte?“ vyhrkl Hardy a vzápětí se začervenal, když ho Lukasová zpražila pohledem.

Parker byl rovněž překvapen. Jak mohl někdo neznat Hvězdné války?

„To je taková filmová postava,“ informoval ji C. P. Ardell.

Lukasová se bez odpovědi otočila zpět k dokumentu, který právě četla.

Parker našel svou lupu zabalenou v černém sametu. Čočka značky Leitz měla dvanáctinásobné zvětšení a pro analytika dokumentů byla nezbytným pracovním nástrojem. Joan mu ji koupila k druhému výročí sňatku. Objevila ji v jednom starožitnictví v Londýně.

Hardy zahlédl v Parkerově kufříku knihu. Parker si všiml, že si ji detektiv prohlíží, a podal mu ji. Hlavalamy, V. díl. Hardy předal knihu Lukasové.

„To je takový koníček,“ vysvětloval Parker a sledoval agentčiny oči, když listovala stránkami.

„Jó, tenhle chlap hádanky miloval,“ prohlásil Cage. „Měl takovou přezdívku. ‚Mistr hlavalamů‘.“

„Dobře se tím cvičí laterální myšlení,“ řekl Parker. Nakoukl Lukasové přes rameno a četl: „Muž má tři mince o celkové hodnotě 76 centů. Mince byly vyraženy ve Spojených státech v posledních dvaceti letech, všechny jsou v oběhu a jedna z nich není cent. Jaká je hodnota jednotlivých mincí?“

„Počkej, jedna z nich musí být cent,“ řekl Cage.

Hardy se zadíval do stropu. Parker uvažoval, jestli je jeho

mysl stejně spořádaná jako jeho osobní vzezření. Hardy chvíli přemítal.

„Jsou to pamětní mince?“

„Ne, vždyť jsem to říkal – všechny jsou v oběhu.“

„Jasně,“ řekl detektiv.

Lukasová těkala očima po podlaze. Zdálo se, že je myšlenkami jinde. Parker nedokázal odhadnout, na co myslí.

Geller chvíli přemýšlel. „Tímhle svý mozkový buňky namáhat nebudu,“ řekl nakonec a obrátil se zpět k počítači.

„Vzdáváte se?“ zeptal se Parker.

„Jak zní odpověď?“ řekl Cage.

„Ten muž má padesáticent, čtvrták a cent.“

„Počkejte,“ protestoval Hardy, „říkal jste, že cent nemá.“

„Ne, neříkal. Říkal jsem, že jedna z mincí není cent. Padesátník a čtvrták nejsou cent. Ale jedna z mincí cent je.“

„To je podvod,“ zabručel Cage.

„Vždyť je to tak jednoduché,“ řekl Hardy.

„Hádky jsou vždycky jednoduché, pokud znáte odpověď,“ vysvětlil Parker. „Přesně jako v životě, ne?“

Lukasová otočila stránku a četla: „Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata. Jednoho dne vidí farmář všechny tři jestřáby sedět na střeše kurníku. Má v pušce jen jednu kulku a jestřábi jsou tak daleko od sebe, že může zasáhnout pouze jednoho. Namíří na jestřába vlevo, vystřelí a zabije ho. Kulka se neodrazí. Kolik jestřábů zůstane na střeše kurníku?“

„To je přece jasné,“ poznamenal C. P.

„Počkej,“ řekl Cage, „možná právě v tom je ten trik. Myslíš si, že by to mělo být složité, ale odpověď je naopak úplně jednoduchá. Zastřelíš jednoho a zbudou dva. Konec hádky.“

„To je tvoje poslední slovo?“ zeptal se Parker.

„Já nevím,“ znejistěl Cage.

Lukasová začala listovat na konec.

„To je podvod,“ řekl Parker.

Lukasová listovala dál a pak se zamračila. „Kde jsou řešení?“

„Žádná tam nejsou.“

„Co je to vlastně za knihu?“ zeptala se.

„Odpověď, na kterou nepřijdete sama, není odpověď“, prohlásil Parker a podíval se na hodinky. „Kde jsou, sakra, s tím vzkazem?“

Lukasová se vrátila k hádance a začala ji studovat. Měla krásnou tvář. Joan oplývala vyzývavou krásou podtrženou vystouplými lícními kostmi, širokými boky a plnými ňadry. Margaret Lukasová v přiléhavém černém svetru byla menší a útlejší. Měla štíhlá, ale vypracovaná stehna, zvýrazněná upnutými džínsy. U kotníků zahlédl Parker průsvitné bílé punčochy – dost možná podkolenky, které pod kalhoty nosila i Joan.

Byla moc hezká, tati.

Na policajtku...

Do laboratoře vešel mladý muž v příliš těsném šedém obleku.

To je určitě jeden z mladých úředníků, kteří pracují v oddělení pro distribuci pošty a zpráv, pomyslel si Parker.

„Agente Cage,“ řekl mladík.

„Timothy, tak co nám neseš?“

„Hledám agenta Jeffersona.“

Parker se chtěl zeptat: „Koho?“ a rozhlédnout se kolem, ale Cage ho před tím uchránil.

„Toma Jeffersona?“ zeptal se.

„Ano, pane.“

Cage ukázal na Parkera. „Tady.“

Parker na malý okamžik zaváhal, pak převzal obálku a pečlivě podepsal stvrzenku jménem „Th. Jefferson“ – naprosto stejně, jako to činil skutečný Jefferson, ovšem daleko obezřetnější rukou.

Timothy odešel a Parker zvedl směrem ke Cageovi obočí.

„Chtěls být v anonymitě,“ řekl Cage. „Tak seš teda v anonymitě.“

„Ale jak...“

„Já dokážu zázraky. Pořád ti to říkám.“

Hrobař stojí ve stínu u svého hotelu. 39,99 dolarů za noc – kuchyňka a kabelová televize v ceně – máme volné pokoje.

Tohle je zavšivená část města. Připomíná Hrobaři... cvak... co, co?

Boston, ne, White Plains... cvak..., což je blízko New... New Yorku.

Cvak.

Hrobař stojí vedle páchnoucí popelnice a sleduje dveře svého útulného pokoje.

Sleduje, jak vcházejí a vycházejí lidé, přesně jak mu říkal muž, který mu všechno říká. Sleduje své dveře. Sleduje pokoj skrz odhrnutou záclonu.

Vcházejí a vycházejí.

Auta pádí po zavšivené ulici, lidé procházejí kolem po chodníku.

Hrobař vypadá jako oni, a přitom jako nikdo z nich. Nikdo Hrobaře nevidí.

„Promiňte,“ ozývá se nějaký hlas. „Mám hlad. Nejedl jsem už...“

Hrobař se otáčí. Muž se dívá do Hrobařových prázdných očí a nedokáže dokončit větu. Hrobař muže zabíjí dvěma ranami skrze tlumič. Muž klesá k zemi, Hrobař pěchuje tělo do velké modré popelnice a napadá ho, že tlumič potřebuje novou výplň. Už není tak... cvak... už není tak tichý.

Rány však nikdo nezaslechl. Je tu hustý provoz.

Hrobař zvedá nábojnici a strká si je do kapsy.

Popelnice je krásně modrá.

Hrobař má rád barvy. Jeho žena pěstovala červené kytky a jeho žena pěstovala žluté kytky. Ale žádné modré kytky, napadá Hrobaře.

Rozhlíží se kolem. Poblíž nikdo není.

„Jestli se ti někdo podívá do tváře, zabij ho,“ řekl muž, který mu všechno říká. „Nikdo ti nesmí vidět tvář. Zapamatuj si to.“

„Zapamatuju si to,“ odpověděl Hrobař.

Poslouchá popelnici. Ticho.
Je legrační, že když je člověk... cvak... že když je člověk
mrtvý, nevydává žádný zvuk.
Legrační...
Hrobař znovu sleduje dveře, sleduje okno, sleduje lidi na
chodníku.
Dívá se na hodinky. Čekal patnáct minut.
Teď už může dovnitř.
Dá si polévku, nabije zbraň, vymění vycpávku v tlumiči.
Což se naučil jednoho krásného odpoledne loni na podzim –
bylo to loni? Seděl na kmenech a muž, který mu všechno
říká, mu řekl jak nabít zbraň a vyměnit vycpávku v tlumiči, a
všude kolem leželo krásné barevné listí. A pak se učil střílet,
otáčet se jako na obrtlíku, otáčet se se samopalem a všude
kolem padalo listí a větve. Pamatuje si zápach horkého,
mrtvého listí.
V lese se mu líbilo více než tady.
Otevírá dveře a vchází dovnitř.
Volá si na hlasovou schránku a metodicky vytřukává kód.
Dva pět jedna dva. Muž, který mu všechno říká, mu nenechal
žádný vzkaz. Hrobař má pocit, že je trochu smutný, že od
muže nic neslyší.
Už od rána od něj neslyšel ani slovo. Myslí si, že je
smutný.
Ale není si úplně jistý, co to je být smutný.
Žádný vzkaz, žádný vzkaz.
Což znamená, že by měl vyměnit vycpávku v tlumiči,
nabít zbraň a připravit se na další vycházku.
Ale nejdřív si dá polévku a zapne televizi.
Dá si dobrou horkou polévku.

6.

*Starosto Kennedy, konec se plíží. Hrobař je ve městě a
není způsob ho zastavit.*

Bude zabíjet znovu – ve čtyři, v 8 a o půlnoci –, pokud nezaplatíte.

Žádám 20 miliónů dolarů v hotovosti, které vložíte do tašky a necháte je tři kilometry jižně od silnice 66 na západní straně Beltway. Uprostřed pole. Zaplaťte mi ty peníze do 12.00 hodin.

Jenom já znám, jak Hrobaře zastavit. Pokud mě uvězníte, bude vraždit dál. Pokud mě zabijete, bude vraždit dál.

Kdybyste si mysleli, že to nemyslím vážně, tak některé Hrobařovy kulky jsou natřené na černo. Vím to jenom já.

Dokumenty mají osobnost. Jeffersonův dopis v Parkerově trezoru – ať už je pravý, nebo padělaný – je psán vznešeným jazykem.

Originálním a bohatým jako truhlice drahokamů. Zato vyděračův vzkaz, který teď před Parkerem ležel na laboratorním stole FBI, byl kostrbatý a strohý.

Přesto ho Parker zkoumal stejně, jako přistupoval ke kterémukoliv hlavolamu: bez předsudků a předem učiněných závěrů. Při řešení problémů se mysl chová jako rychle schnoucí sádra: první otisky přetrvávají. Parker odmítl učinit jakékoliv závěry, dokud vzkaz úplně neprostuduje. Zdržet se úsudku představovalo jeden z nejtěžších aspektů jeho práce.

Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata...

„Co ty kulky v metru?“ zavolal. „Byly některé natřené?“

„Jo,“ odpověděl Jerry Baker. „Něco přes deset kusů. Černý nátěr.“

Parker přikývl. „Neříkali jste, že máte objednaného psycholingvistu?“

„Říkali.“ Geller ukázal na obrazovku počítače. „Stále čekáme na výsledky z Quantica.“

Parker se podíval na obálku se vzkazem, která byla zastrčená v acetátovém obalu s připevněnou evidenční kartou nadepsanou zkratkou STMET. Na obálce stál stejným rukopisem jako na vzkazu nadpis: *Starostovi – život a smrt.*

Parker si nasadil gumové rukavice – nebál se, že by

zanechal otisky, nýbrž že by mohl kontaminovat stopové látky, které se možná na papíře nacházejí – a rozbil lupu. Měla v průměru patnáct centimetrů, rukojeť z růžového dřeva a lesklý ocelový kroužek kolem dokonalé čočky. Parker začal zkoumat lepidlo na záhybu obálky.

„Tak, copak to tu máme?“ mumlal si pod nosem. Při analýze dokumentů často mluvil sám se sebou. Když byli v jeho pracovně měďové, mysleli si, že jsou jeho poznámky adresovány jim, a mohli se zbláznit radostí, že tátovi taky pomáhají.

Drobné rýhy, které v továrně zanechal na obálce stroj na nanášení lepidla, zůstaly nedotčené.

„Na lepidle nejsou žádné sliny,“ řekl Parker a vztekle mlaskl jazykem. Ze zbytků slin na okraji obálky se daly získat údaje o DNA a sérologické informace. „Nezalepoval obálku.“

Lukasová vrtěla hlavou, jako by Parkerovi ušlo něco očividného.

„Tohle přece nepotřebujeme. Máme spoustu krve z mrtvého těla a už jsme ji projeli databází DNA. Nic.“

„Jenže vy jste projeli krev pachatele,“ řekl Parker klidně. „Já jsem doufal, že obálku olizoval Hrobař.“

„Dobrá poznámka,“ připustila agentka. „Na to jsem nepomyslela.“

Moc ráda se neomlouvá, pomyslel si Parker. Odstrčil obálku stranou a podíval se na vzkaz. „A co to vlastně znamená ‚Hrobař‘?“ zeptal se.

„Jasně,“ přidal se C. P. Ardell. „Není to nějaký šílenec?“

„Co kdybychom sjeli databázi hrobníků?“ navrhl Cage.

„Ale takovou přece...“ začala Lukasová, než si uvědomila, že to byl vtip. C. P. Ardell s Hardym se zasmáli. U Cagea člověk nikdy neví, kdy si dělá legraci. Parker si vzpomněl, že Cage často vtipkoval právě v nejdramatičtějších fázích vyšetřování. Bylo to jakési jeho neviditelné brnění – stejné jako u Robbyho –, které mělo chránit člověka v jeho nitru. Parker uvažoval, jestli i Lukasová má podobné brnění.

Třeba ho někdy nosí viditelně a jindy ho schovává – stejně jako on. I Parker si totiž během let imaginární brnění vytvořil.

„Zavolejte na psychologické,“ přikázal, „a zjistěte, jestli nemají něco ke jménu ‚Hrobař‘.“

Lukasová souhlasila a Cage zavolał do Quantica.

„Máte popis střelce?“ zeptal se Parker a prohlédl si vzkaz.

„Ne,“ řekl Cage. „Bylo to něco přízračného. Nikdo neviděl zbraň, nikdo neviděl záblesky z hlavně a nikdo neslyšel nic jiného než nárazy kulek o stěny. No, a taky do obětí.“

„Během ranní špičky?“ zeptal se Parker nevěřící. „To nikdo nic neviděl?“

„Vypařil se stejně rychle, jako se tam objevil,“ řekl C. P.

„Jako duch,“ dodal Hardy. Parker na detektiva pohlédl. Byl upravený a pohledný. Na prsteníku měl snubní prsten. Jevil všechny známky spokojeného života. A přesto jako by v něm dřímala určitá zasmušilost. Parker si vzpomněl, že když odcházel z FBI, personální poradce mu popisoval, jak četné jsou v řadách strážců zákona případy depresí.

Parker Kincaid se znovu sklonil nad dopis a začal zkoumat list papíru popsaný černým písmem. Několikrát si vzkaz přečetl.

Konec se plíží...

Parker si všiml, že na vzkazu chybí podpis. Zdálo by se, že jde o bezcenný postřeh, ovšem on sám asistoval u několika případů, kdy pachatelé žádost o výkupné skutečně podepsali. V jednom případě byl podpis falešný a měl svést policii ze stopy (přestože načmáraný podpis paradoxně poskytl vyšetřovatelům vzorek rukopisu, pomoci něhož nakonec pachatele usvědčili). V jiném případě se naopak únosce podepsal svým pravým jménem – pravděpodobně podpis automaticky naškrábal z roztržitosti způsobené okolnostmi únosu. Byl dopaden sedmnáct minut poté, co rodina oběti obdržela žádost o výkupné.

Parker přisunul silné laboratorní světlo blíže ke vzkazu a sklonil se nad ním. Cítil, jak mu vystřeluje bolest do krční páteře.

Mluv se mnou, požádal tiše kus papíru. Svěř mi svá tajemství.

Farmář má v pušce jen jednu kulku a jestřábi jsou tak daleko od sebe, že může zasáhnout pouze jednoho...

Parker přemýšlel, zda se pachatel nemohl pokusit svůj rukopis pozměnit. Mnozí zločinci – či spíše únosci sepišující žádost o výkupné – se pokoušejí rukopis falšovat, aby ztížili jeho případné pozdější porovnání. Používají nejroztodivnější tvary a sklon písma.

Jenže se jim to obvykle příliš nedaří: potlačení přirozeného rukopisu je velice obtížné a písmonalci v takovém případě obvykle odhalí „třes“ – nerovnost tahů způsobenou pomalejším vedením.

Tady se ovšem žádný třes nevyskytoval. Tenhle vzkaz napsal pachatel svým vlastním rukopisem.

Dalším krokem při zkoumání anonymního rukopisu bylo obvykle porovnání podezřelého dokumentu s dokumenty známými.

V rámci této procedury obcházel agenti s kopií žádosti o výkupné různé úřady s veřejnými záznamy a prohrabávali se spisy ve snaze nalézt totožný rukopis. Bohužel pro vyšetřovatele případu STMET byla většina záznamů na úřadech psána hůlkovým nebo tiskacím písmem – („Vyplňte hůlkovým písmem“, nabádaly vždy formuláře) –, zatímco pachatelův vzkaz byl napsán písmem psacím.

A ani písmonalec Kincaidova formátu by nedokázal porovnat hůlkové písmo s psacím.

Existovalo tu však něco, co agenty přece jen mohlo na úřady vyslat. Rukopis určité osoby totiž obsahuje jak všeobecné, tak i ryze osobnostní charakteristiky. Všeobecné charakteristiky tvoří prvky krasopisu pramenící ze způsobu, jakým se daná osoba učila ve škole psát. Před lety totiž existovala řada různých metod výuky psaní, které se od sebe

značně lišily. Písmoznalec tak mohl zúžit okruh možného pachatelova výskytu na určitou oblast země.

Jenže většina těchto systémů psaní – například květnaté „dámské písmo“ – se již přestala používat a zůstalo pouze několik metod, jmenovitě Zaner-Bloserův systém nebo Palmerova metoda.

A ty jsou zase pro identifikaci pisatele příliš rozšířené. U osobnostních charakteristik je to však něco jiného. Prozrazují je drobné tahy perem, které jsou pro každého člověka jedinečné – kudrlinky, střídavé používání tiskacího a psacího písma nebo svévolné přidávání tahů, jako jsou vodorovné čárky přes písmeno Z nebo přes číslici 7. Právě taková osobnostní charakteristika hned na první pohled prozradila písmoznalcům, že Hitlerovy deníky objeveny před několika lety byly ve skutečnosti podvrhem.

Hitler totiž na podpisu používal velice výrazné velké H, které ovšem užíval pouze a jen na podpisu a nikoliv při běžném psaní. Padělatel však používal květnaté velké H v celém deníku, což by Hitler neučinil.

Parker dál zkoumal lupou vzkaz, přičemž sledoval, zda rukopis pachatele neprozrazuje nějakou výraznou osobnostní charakteristiku.

Tati, ty jsi legrační. Vypadáš jako Sherlock Holmes.

A konečně si něčeho všiml.

Tečky nad malými písmeny i a j.

Většina lidí udělá tečku nad i a j buďto píchnutím pera do papíru, nebo v případě rychlého psaní vytvoří čárky s inkoustovou tečkou nalevo a ocáskem napravo.

Ovšem pachatel v případě STMET dělal nad malými ,i‘ a ,j‘ značně nezvyklou značku – ocásek tečky směřoval přímo nahoru, takže tečka připomínala padající kapku. Parker už před lety podobnou tečku viděl – jeden pronásledovatel ji použil v sérii výhrůžných dopisů ženě, kterou nakonec zavraždil. Dopisy tehdy zabiják psal svou vlastní krví. Parker dal nezvyklé tečce název „dáblova slza“ a zařadil její popis do jedné ze svých učebnic soudní analýzy dokumentů.

„Něco tu mám,“ řekl.

„Copak?“ zeptal se Cage.

Parker popsal historku s tečkou.

„Dáblova slza?“ zeptala se Lukasová. Tvář jí na chvíli znehybněla, jako by se jí ten název příliš nelíbil. Parker vytušil, že Lukasová dává přednost spíše vědě a suchým faktům. I on sám ostatně reagoval podobně, když Hardy prohlásil, že Hrobař je jako duch. Lukasová se naklonila dopředu. Krátké světlé vlasy jí spadly do čela a částečně jí zahálily tvář. „Má to nějakou souvislost s tím vaším pachatelem?“ zeptala se.

„Ne, ne,“ řekl Parker. „Popravili ho už před lety. Ale tohle,“ kývl hlavou ke vzkazu, „by mohl být klíč ke zjištění, kde ten člověk bydlí.“

„Jak to?“ zeptal se Jerry Baker.

„Pokud se nám podaří zúžit okruh jeho bydliště na pouhý okrsek nebo ještě lépe čtvrt, můžeme snadno prohledat veřejné záznamy.“

Hardy se krátce zasmál. „Copak se dá někoho tímhle způsobem najít?“

„To si pište, že dá. Znáte Michele Sindonu?“

C. P. zavrtěl hlavou.

„Koho?“ zeptal se Hardy.

Lukasová v duchu zalistrovala ve svém očividně rozsáhlém duševním archivu dějin kriminalistiky. „To byl ten finančník? Který obchodoval s penězi Vatikánu?“

„Přesně tak. Měl být souzen za bankovní podvody, ale těsně před procesem zmizel. Objevil se až o pár měsíců později a tvrdil, že se stal obětí únosu – prý ho hodili do auta a kamsi odvezli. Jenže se objevily zvěsti, že Sindona vůbec nebyl unesen, ale odletěl do Itálie. A myslím, že to byl právě písmoznalec zdejšího jižního okrsku, který dostal vzorky Sindonova písma a zjistil, že Sindona používal v rukopise jednu osobní libůstku – při psaní číslovky 9 dělal uprostřed smyčky tečku. Agenti tedy prošli tisíce celních prohlášení souvisejících s lety z Itálie do New Yorku a na jednom z nich

skutečně devítku s tečkou objevili. Ukázalo se, že prohlášení vyplnil pasažér, který používal falešné jméno. Podařilo se jim sejmout skrytý otisk Sindonova prstu.“

„Člověče,“ zamumlal C. P., „jít do klepet kvůli teče. Kvůli takové blbosti.“

„No jo,“ řekl Parker, „většinou je to kvůli maličkosti. Ne vždycky, ale většinou ano.“

Umístil vzkaz pod snímač komparátoru. Tohle zařízení využívalo různých zdrojů světla – od ultrafialového až po infračervené – a umožňovalo písmoznalci vidět i přeškrtaná, vymazaná a vygumovaná písmena. Parkera zajímal zejména škrť před slovem „uvězníte“. Prošel celý vzkaz, ale kromě tohoto škrtnutí se jinde negumovalo. Také na obálce se nenalezly žádné stopy po gumování.

„Tak cos zjistil?“

„Za chvíli se to dozvíš. A nedýchej mi na krk, Cage.“

„Je za deset půl třetí,“ připomněl mu agent.

„Já hodiny poznám, díky,“ zamumlal Parker. „Děti mě to naučily.“

Přistoupil k elektrostatickému detekčnímu přístroji ESDA. Ten se používal k odhalování protlačeného písma – slov nebo značek, které někdo vtlačil do dokumentu, když psal na papír umístěný nad ním. Původně byl přístroj vyvinut za účelem zviditelňování otisků na dokumentech. Jenže se ukázalo, že je pro tyto účely víceméně bezcenný, neboť rovněž zvýrazňoval protlačené písmo, které otisky rušilo. Ve filmech detektivové odhalují protlačené písmo tak, že nanášejí na papír naplocho tuhu. Ve skutečném životě by tím však písmoznalec pravděpodobně jakékoliv protlačené písmo zničil. Zato ESDA funguje jako kopírka a objeví i písmo, které bylo napsáno až deset listů nad testovaným dokumentem.

Nikdo přesně neví, proč ESDA funguje tak bezchybně, ale žádný písmoznalec se bez něj neobejde. Když jednou zemřel jistý zámožný bankéř, najali Parkera k analýze závěti, již bankéř vydědil své děti a veškerý majetek odkázal mladé

služce. Parker se tehdy už chystal pravost závěti potvrdit. Podpisy se zdály být perfektní, údaje na závěti i veškeré dodatky vypadaly logicky.

Ovšem poslední test – test na ESDA – odhalil na závěti protlačenou větu: „Tohle by mělo ty blbce oblafnout.“ Služka se následně přiznala, že nechala závěť padělat.

Parker vložil pachatelův vzkaz do přístroje, odchlípl plastickou fólii a prozkoumal ji.

Nic.

Totéž vyzkoušel i s obálkou. Když zvedl tenkou fólii a přidržel ji na světle, pocítil píchnutí u srdce. Na fólii zahlédl jemné šedé linie.

„Jo!“ vykřikl vzrušeně. „Něco tu máme.“

Lukasová se naklonila dopředu a Parker ucítil slabou květinovou vůni. Parfém? Ne. Znal Lukasovou sotva hodinu, ale už dospěl k závěru, že tahle žena není parfémový typ. Nejspíš je to voňavé mýdlo.

„Mám tu pár protlaků,“ řekl. „Pachatel napsal něco na papír, který ležel na obálce.“

Oběma rukama si přidržel elektrostatickou fólii a otáčel jí, aby bylo písmo čitelnější. „Pište to někdo,“ přikázal. „První slovo: malé c, l, e a pak mezera. Velké M, malé e. To je všechno.“

Cage zapsal písmena do žlutého bloku a prohlédl si je. „Co to má znamenat?“ Rozpačitě pokrčil rameny.

C. P. se zatahal za propíchnutý ušní lalůček a řekl: „Nemám ponětí.“

„Jestli se to neskládá z bitů a bytů, jsem zcela bezmocný,“ přidal se Geller.

Rovněž Lukasová vrtěla hlavou.

Parker se však podíval na písmena a vše mu bylo jasné. Naopak byl překvapen, že to nikdo další nevidí.

„Je to první místo činu.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Jerry Baker.

„Jasně,“ řekla Lukasová. „DuPont C-i-r-c-l-e, m-e-t-r-o s velkým M.“

„No jistě!“ vykřikl Hardy.

Hádky jsou vždycky jednoduché, pokud znáte odpověď.

„První místo činu,“ přemítal Parker. „Ale pod tím je ještě něco. Vidíte to? Dokážete to přečíst?“ Znovu si pohrával s fólií a pak ji přidržel před Lukasovou. „Bože, to se čte těžko.“

Lukasová se předklonila. „Jen tři písmena. Víc nepoznám. Malé t,e,l.“

„Víc nic?“

Parker zaostřil zrak. „Ne, nic.“

„T-e-l,“ přemýšlela Lukasová.

„Telefon, telefonní společnost, telekomunikace,“ nadhodil Cage.

„Co televize?“

„Třeba chce zaútočit na některé studio,“ ozval se C. P. „Během vysílání.“

„Ne, ne,“ odporoval Parker. „Podívejte se na postavení písmen ve srovnání s tím ‚c-l-e M-e‘. Pokud píše aspoň v trochu pravidelných odstavcích, pak tohle ‚t-e-l‘ tvoří konec slova.“ A pak to Parkera napadlo. „vždyť je to...“

„...hotel!“ vyhrkla Lukasová. „Druhým cílem je hotel.“

„Přesně tak.“

„Nebo motel,“ ozval se Hardy.

„Ne,“ řekl Parker. „Myslím, že ne. On potřebuje dav lidí. Motely nemají takovou kapacitu. A všechny významné události se dnes večer budou odehrávat v hotelových sálech.“

„A kromě toho,“ dodala Lukasová, „pravděpodobně chodí pěšky nebo jezdí hromadnou dopravou. Motely jsou pro něj příliš z ruky. A provoz je tak hustý, že by sotva mohl spolehnout na auto.“

„To je skvělý,“ utrousil Cage, „ve městě je dobrých dvě stě hotelů.“

„Jak ten okruh zúžíme?“ zeptal se Baker.

„Nejspíš bychom se měli zaměřit na velké hotely,“ řekl Parker a kývl směrem k Lukasové. „Máte pravdu –

pravděpodobně to bude někde poblíž zastávky hromadné dopravy a hustě obydlených čtvrtí.“

Baker hodil s hlasitým žuchnutím na stůl telefonní seznam.

„Takže jenom Washington, D. C.?“ zeptal se a začal listovat. C. P. Ardell přešel ke stolu a zadíval se taktickému agentovi přes rameno.

Parker jeho otázku zvážil. „Jemu jde o Washington, ne o Virginii. Zůstal bych ve Washingtonu.“

„Souhlasím,“ řekla Lukasová. „A taky můžeme vyloučit všechny hotely s názvem ‚Hotel‘ na prvním místě, jako třeba ‚Hotel New York‘. Kvůli umístění písmen na obálce. A taky vylučte hotely s příponou ‚Irm‘ nebo ‚Lodge‘.“

Cage s Hardym se přidali k Bakerovi s Ardellem. Všichni se sklonili nad telefonním seznamem a začali probírat jednotlivé možnosti a diskutovat, zda by ta či ona volba byla pro pachatele logická.

Po deseti minutách vybrali dvaadvacet hotelů. Cage sepsal pečlivým rukopisem jejich seznam a předal ho Jerryemu Bakerovi.

„A ještě než to někomu zašlete,“ ozval se Parker, „zjistěte si, jestli dnes v některém z těch hotelů nebudou politici nebo diplomaté. Takové hotely pak můžete vyškrtnout.“

„Proč?“ zeptal se Baker.

„Ozbrojená ostraha, že?“ odpověděla Lukasová.

Parker přikývl. „A tajná služba.“

„Jasně.“ Baker spěšně vyšel z místnosti a vytáhl mobilní telefon.

I když se však vyloučí i tyhle hotely, kolik jich ještě zbude?

Spousta. Až příliš mnoho.

Až příliš mnoho možných řešení...

Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata...

7.

Drazí spoluobčané...

Napudrovali mu čelo, do ucha mu strčili zátku a zapnuli oslepující světla.

Skrz jejich záři rozpoznal starosta Kennedy v potměšilé zpravodajské místnosti stanice WPLT pár metrů od DuPont Circle jen několik obličejů.

Tamhle stojí jeho žena Claire. Tamhle jeho tiskový tajemník a tam Wendell Jefferies.

Drazí spoluobčané, procvičoval si Kennedy v duchu, chci vás ujistit, že městské policejní složky i FBI, ne, i federální úřady dělají vše, co je v jejich silách, aby odhalily pachatele, ne, osobu zodpovědnou za tento ohavný masakr.

Jeden ze zkušených producentů stanice WPLT, štíhlý muž s upravenou bílou bradkou k němu přistoupil a řekl: „Budu vás sedm vteřin odpočítávat. Po čtyřce zmlknu a budu ukazovat na prstech. Při jedničce se podíváte do kamery, vždyť už to znáte.“

„Jo, už jsem to dělal.“

Producent se podíval na stůl, ale neviděl před Kennedym žádné papíry. „Máte něco pro čtecí zařízení?“

„Mám to v hlavě.“

Producent se krátce zasmál. „Tak už to dneska nikdo nedělá.“

Kennedy cosi zabručel.

... zodpovědnou za tento ohavný zločin. Zároveň bych chtěl tuto osobu požádat: prosím vás, prosím... ne, prosím jen jednou, nebudu se nikoho doprošovat, prosím vás, obnovte s námi kontakt, abychom mohli pokračovat v dialogu. Zanechme v tento poslední den nelehkého roku násilí a zasadme se společnými silami o to, aby nedošlo k žádným zbytečným úmrtím. Prosím, obraťte se přímo na mne... Ne... Prosím, osobně mi zavolejte nebo mi zanechte vzkaz...

„Pět minut,“ zavolal producent.

Kennedy odehnal vizážistku a pokynul Jefferiesovi, aby přišel k němu. „Už máte něco z FBI? Cokoliv?“

„Ne. Ani slovo.“

Kennedy tomu nemohl uvěřit. Operace už trvala několik hodin, blížil se další termín střelby a jeho jediným kontaktem s federály byl spěšný telefonát nějakého městského detektiva Hardyho, který jménem agentky Margaret Lukasové žádal Kennedyho, aby k vrahovi promluvil v televizi. Agentka Lukasová se přitom ani neobtěžovala zavolat mu osobně, pomyslel si vztekle Kennedy.

Městský policista Hardy, který vypadal, že se federálů, s nimiž měl spolupracovat, spíše bojí, zase neznal žádné podrobnosti o průběhu vyšetřování – nebo spíš neměl svolení je vyzradit. Kennedy se tedy pokusil Lukasové zavolat sám, ale ta byla příliš zaměstnána, než aby jeho telefonát přijala. Cage jakbysmet. Kennedy tedy krátce promluvil s náčelníkem městské policie, ale vzhledem k nedostatku policejních vozidel a policistů, kteří by pracovali pod dohledem terénního agenta FBI, toho náčelník nemohl v souvislosti s případem mnoho nadělat.

Kennedy běsnil vzteky. „Oni nás vůbec neberou vážně. Bože můj. Chci něco dělat, něco jiného než tohle.“ Mávl rukou směrem ke kameře.

„Je to problém,“ připustil Wendy Jefferies. „Svolal jsem tiskovou konferenci, ale polovina televizí a deníků na ni nikoho nevyslala. Všichni se utábořili na Deváté ulici a čekají, až s nimi promluví někdo z FBI.“

„Takže město jako by vůbec neexistovalo. Jako bych měl svázané ruce.“

„Zhruba tak to vypadá.“

Producent vykročil ke Kennedymu, ale starosta se na něj zdvořile usmál. „Ještě minutku.“

„Musím nasbírat nějaké body,“ zašeptal Jefferies. „Zvládnou to. S chirurgickou přesností. Víím, jak si s tím poradit.“

„Já nechci...“

„Já to taky nechci, ale nemáme na vybranou. Slyšel jste ten komentář na WTGN?“

Kennedy ho slyšel. Tahle stanice, kterou v oblasti Washingtonu poslouchá nějakého půl milionu lidí, před chvílí odvysílala komentář, podle něhož se Kennedy a jeho administrativa zavázali vymýtit z ulic zločince, a přesto nyní více než ochotně zaplatí teroristům mnohamilionové výkupné. Komentátor, jeden nevrlý starý novinář, poté citoval další Kennedyho předvolební slib, v němž se starosta zavázal bojovat proti korupci ve městě, zatímco ve skutečnosti nyní zaujímá v aféře Výboru pro vzdělání postoj mrtvého brouka, pokud do této aféry dokonce sám není aktivně zapleten.

Kennedy věděl, že lidé komentář poslouchají. A že souhlasně pokyvují hlavami.

„Opravdu nemáme na vybranou, Jerry,“ opakoval Jefferies.

Kennedy chvíli přemýšlel. Pobočník měl jako obvykle pravdu. Kennedy si ho najal, protože jako bílý starosta potřeboval prvního poradce černé pleti. Nic si nenamlouval. Ale poté s úžasem zjistil, že tenhle mladík má politický čich, který daleko přesahuje hranice venkovské komunity, v níž vyrůstal.

„Je čas jít na to tvrdě, Jerry. V sázce je příliš mnoho.“

„Dobrá, dělej, co musíš,“ řekl Kennedy a ani se neobtěžoval dodat, aby byl opatrný. Věděl, že Jefferies opatrný bude.

„Tři minuty,“ ozval se shora hlas.

Kde jsi? Kennedy pohlédl do potměšilé kamery a zíral na ni, jako by mohl skrz čočku, kabely a monitor zahlédnout Hrobaře.

Kdo jsi? pomyslel si. A proč sis se svým kolegou vybral pro tuhle návštěvu zrovna moje město jako nějaký anděl smrti?

...ve jménu míru vás v tento poslední den nelehkého roku prosím: kontaktujte mne, abychom mohli nalézt

porozumění... Prosím vás...

Jefferies se naklonil ke starostovu uchu. „Nezapomeňte,“ zašeptal a mávl rukou po studiu, „že jestli vrah poslouchá, může to tímhle skončit. Nejspíš si půjde pro peníze a bude dopaden. Všechno skončí a z vás bude hvězda.“

Než stačil Kennedy odpovědět, ozval se z výšky hlas: „Minuta.“

Hrobař měl novou nákupní tašku.

Celou leskle červenou a vánoční, posetou obrázky štěňátek s mašlemi kolem krku. Koupil ji v Hallinarku za 3,99 dolaru. Je to taška, na kterou by mohl být pyšný, i když si není úplně jistý, co to je být pyšný. Není si jistý spoustou věcí, neboť mu loni prolétla lebkou kulka a spálila mu některé šedé mozkové buňky, zatímco jiné mu nespálila.

Je legrační, jak to funguje. Legrační, jak...

Legrační...

Hrobař sedí v pohodlném křesle motelu a vedle sebe má sklenici vody a prázdnou misku od polévky.

Dívá se na televizi.

Na obrazovce se něco hýbe. Je to reklama. Jako ta, kterou si pamatuje z doby, kdy mu kulka prorazila díru nad okem a zatančila si horkého skotáka v jeho leb leb lebce. (Někdo to takhle pojmenoval. Hrobař už si nepamatuje, kdo. Možná přítel, který mu všechno říká. Pravděpodobně on.) Na obrazovce něco bliká. Vracejí se mu legrační vzpomínky.

Sledoval tehdy reklamu. Psi žrali žrádlo pro psy a štěňata žrala žrádlo pro štěňata – jako ta štěňata na nákupní tašce. Sledoval tu reklamu, když ho vzal muž, který mu všechno říká, za ruku a vydali se na dlouhou procházku. A muž, který mu všechno říká, mu tehdy řekl, že až bude Ruth sama... „Znáš Ruth?“

„Já, ehm, znám Ruth.“

Až by byla Ruth sama, měl Hrobař rozbít zrcadlo, najít dlouhý kus skla a vrazit jí ho do krku.

„To chcete říct...“ Hrobař přestal mluvit.

„To chci říct, že máš rozbít zrcadlo, najít dlouhý kus skla a vrazit to sklo Ruth do krku. Co chci říct?“

„Že mám rozbít zrcadlo, najít dlouhý kus skla a vrazit jí to sklo do krku.“

Některé věci si Hrobař pamatuje, jako by mu je Pánbůh napsal na čelo.

„Dobře,“ řekl muž, který mu všechno říká.

„Dobře,“ řekl Hrobař. A udělal, co mu muž řekl. Což muži, který mu všechno říká, udělalo radost. Ať už je radost cokoliv.

A tak teď Hrobař sedí s taškou se štěňaty na klíně v motelu kuchyňka v ceně kabelová televize rozumné ceny. A dívá se na misku od polévky. Miska je prázdná, takže Hrobař nesmí mít hlad.

Myslí si, že má žízeň, a tak si dává sklenici vody.

V televizi začíná další program. Hrobař čte slova a hlasitě si je mumlá. „Zvláštní... zprávy“. Hm. Hmm. To je...“

Cvak. To je mi povědomé...

Cvak.

Zvláštní zprávy WPLT.

To bych měl poslouchat.

Na obrazovce se objevuje muž, kterého Hrobař poznává. Viděl jeho fotky. Je to... Starosta Washingtonu, D. C., Gerald D. Kennedy. Tak je to napsáno na obrazovce.

Starosta mluví a Hrobař ho poslouchá.

„Drazí spoluobčané, dobrý den. Jak jistě všichni víte, došlo dnes ráno ve stanici metra DuPont Circle k ohavnému zločinu.

V tuto chvíli je vrah či vrahové stále na svobodě. Chci vás ovšem ujistit, že městské policejní složky i federální úřady dělají vše, co je v jejich silách, aby se podobný incident již neopakoval.

Osoby zodpovědné za tento masakr pak žádám z celého srdce: prosím, prosím, kontaktujte mne. Potřebujeme s vámi obnovit spojení, abychom mohli pokračovat v dialogu.

Zanechme v tento poslední den nelehkého roku násilí a
zasadme se společnými silami o to, aby nedošlo k žádným
dalším zbytečným úmrtím či zraněním.

Můžeme vám...”

Nuda...

Hrobař vypíná televizor. Reklamy na žrádlo pro psy s
rozkošnými štěňátky má mnohem radši. A taky reklamy na
auta.

Vvvvžuuu, nevšední zážitek... Volá si na hlasovou
schránku a vytukává kód. Dva pět jedna dva. První svátek
vánoční.

Žena, která nezní jako Pamela, jeho žena, ale která zní
jako Ruth – tedy než jí vjelo sklo do krku – říká, že Hrobař
nemá žádný nový vzkaz.

Což znamená, že je čas, aby udělal, co mu řekl muž,
který mu všechno říká.

Když uděláte, co vám lidé říkají, je to prima. Budou vás
mít rádi.

Budou s vámi napořád.

Budou vás milovat.

Ať už je milovat cokoliv.

Veselé Vánoce, Pamelu, něco pro tebe mám... A ty máš
něco pro mě! Ach ne, ach ne... dárek.

Cvak cvak.

Ty máš ale v ruce krásnou žlutou květinu, Pamelu.
Děkuji ti za ten plášť. Hrobař si obléká plášť, možná černý,
možná modrý. Má svůj plášť rád.

Nese misku od polévky do kuchyňky a dává ji do dřezu.

Znovu přemýšlí, proč se mu ještě neozval muž, který mu
všechno říká. Řekl mu, že se mu možná neozve, ale Hrobař
přesto cítí v hlavě bzukot a je mu líto, že už tak dlouho
neslyšel mužův hlas. Je smutný? Hmmm. Hmmm.

Nachází své rukavice, a jsou to moc pěkné rukavice s
vykrojením na horní straně prstů. Jejich vůně mu připomíná
něco z minulosti, ale nemůže si vzpomenout co. Když nabíjí
samopal Uzi, obléká si gumové rukavice. Ale guma nevoní

hezky. Když otevírá dveře a dotýká se předmětů, když střílí ze samopalu a sleduje, jak lidé padají jako listí v lese, má na sobě rukavice kožené.

Zapíná si tmavý plášť, možná modrý, možná černý.

Znovu cítí vůni svých rukavic.

Legrační.

Strká zbraň do tašky se štěňaty a strká tam i další náboje.

Prochází dveřmi motelu a zavírá za sebou dveře. Pečlivě je zamyká, jak se sluší a patří. Hrobař umí dobře dělat věci, jak se sluší a patří.

Například jak vrazit ženě do krku kus skla. Jak koupit manželce dárek. Jak sníst polévku. Jak zamknout dveře. Jak si opatřit úplně novou lesklou nákupní tašku. Se štěňaty.

„Proč se štěňaty?“ zeptal se Hrobař.

„Prostě proto,“ řekl muž, který mu všechno říká.

Aha.

A tak si ji koupil.

8.

Parker Kincaid seděl na šedé otočné židli, kterou si před mnoha lety sám vyžádal, a prováděl test, jaký provádí až příliš málo vyšetřovatelů sporných dokumentů.

Četl jeho obsah.

A pak si dokument přečetl znovu. A pak ještě šestkrát. Parker totiž věřil, že obsah dokumentu může prozradit mnoho věcí o jeho autorovi. Jednou ho požádali, aby stvrdil pravost dopisu, který Abraham Lincoln údajně zaslal Jeffersonu Davisovi a ve kterém Lincoln navrhoval, že pokud se státy Konfederace vzdají, umožní některým z nich, aby se osamostatnily.

Dopis, který mohl vnést zmatek do celých amerických dějin, zaslal Parkerovi otřesený ředitel Americké asociace historiků.

Různí vědci již dříve dospěli k závěru, že použitý papír

byl vyroben v šedesátých letech minulého století a inkoust obsahuje příměs galidu železnatého, který se v té době skutečně používal. Dokument rovněž vykazoval odpovídající stupeň vstřebání inkoustu do vláken papíru a byl na první pohled napsán Lincolnovým rukopisem.

Přesto Parker ani nemusel vytáhnout lupu a začít zkoumat nasazení a zdvih jednotlivých tahů. Zběžně si dokument přečetl a rovnou do analytické zprávy napsal: „Tento dokument je pochybného původu.“

Což se v písmoznalecké branži rovnalo kopanci do zadku.

A důvod? Dopis byl podepsán slovy „Abe Lincoln“. Šestnáctý prezident USA přitom jméno „Abe“ nesnášel a nikdy by ho v souvislosti se svou osobou nepoužil, natož aby touhle zkratkou podepsal tak významný dokument. Padělatel byl nakonec zatčen, usvědčen, a jak to u případů padělání bývá, nakonec vyvázl s podmínkou.

Parker si tedy znovu přečetl žádost o výkupné, ale dával přitom pečlivý pozor na pachatelovu syntax – skladbu vět a větných útržků – a také na gramatiku a používané obraty.

Postupně se mu začal rýsovat duševní obrázek pisatele, jehož vychladlé tělo nyní tiše leželo v márnici FBI.

„Už to tady máme,“ ozval se Tobe Geller a naklonil se dopředu.

„Přišel psycholingvistický profil z Quantica.“

Parker se podíval na obrazovku. Když vedl oddělení dokumentů, často tenhle typ počítačové analýzy používal. Celý text výhrůžného dopisu – jednotlivé věty včetně útržků a interpunkce – se „nasype“ do počítače, který poté vzkaz analyzuje a porovná s údaji v obrovském „slovníku výhrůžek“ obsahujícím 250 000 slov a poté se standardním slovníkem čítajícím více než 15 milionů slov. Odborník u počítače pak dopis porovná s ostatními dopisy v databázi a rozhodne, zda ho sepsala jedna a táž osoba.

Tímto způsobem lze zároveň získat některé charakteristiky pisatele.

Geller začal číst: „Psycholingvistický profil pachatele 12-31A, STMET. Údaje nasvědčují tomu, že výše uvedený neznámý pachatel je cizího původu, ale pobývá v tomto státě již dva až tři roky.

Má nedostatečné vzdělání a pravděpodobně nestrávil více než dva roky v nějaké neamerické střední škole. Pravděpodobné IQ je 100 plus minus 11 bodů. Výhrůžky obsažené v předmětném dokumentu neodpovídají žádným výhrůžkám v současných databázích.

Jazyk však odpovídá upřímně míněným hrozbám učiněným dříve jinými pachateli v rámci zločinů spáchaných jak za účelem zisku, tak s teroristickými motivy. Doporučujeme proto pokládat neznámého pachatele za mimořádně nebezpečného.“

Geller vytiskl kopii a podal ji Parkerovi.

„Cizinec,“ řekla Lukasová. „Věděla jsem to.“ Zvedla fotografii pachatelova těla z místa nehody, kde ho rozdrtila dodávka. „Připadá mi jako nějaký Středoevropan. Možná Srb, Čech nebo Slovák.“

„Volal na ostrahu městské radnice,“ řekl Len Hardy. „Tam přece zaznamenávají příchozí hovory. Můžeme zjistit, jestli nemluvil s cizím přízvukem.“

„Možná,“ odpověděl Parker, „ale vsadil bych se, že použil hlasový syntetizér, nemám pravdu?“

„Máte,“ potvrdila Lukasová. „Znělo to jako z hlasové schránky.“

„Měli bychme zavolat na MVT,“ řekl Geller.

Oddělení pro mezinárodní vraždy a terorismus při FBI.

Parker však náhle zmačkal papír s psycholingvistickým profilem a hodil ho do koše.

„Co to...“ hlesla Lukasová.

Z masitého hrdla C. P. Ardella vyšel zvuk, který se nedal nazvat jinak než řehot.

„Jediné, v čem se trefili,“ vysvětlil Parker, „je pasáž o mimořádné nebezpečnosti. Ale to přece víme taky, ne?“

Aniž by odtrhl oči od vzkazu, pokračoval: „Netvrdím, že

bychom neměli zavolat na MVT, ale mohu s jistotou prohlásit, že to nebyl cizinec a že byl rozhodně velmi inteligentní. Jeho IQ bych odhadl na víc než 160.“

„Kdes na to přišel?“ zeptal se Cage a ukázal na vzkaz. „Vždyť i moje vnučka píše líp.“

„Byl bych radši, kdyby to byl hlupák,“ řekl Parker. „Bylo by to míň děsivé.“ Poklepal na fotku pachatele. „Jasně, evropský původ tu je, ale půjde nejspíš o zhruba čtvrtou generaci. Ten chlap byl mimořádně bystrý, získal vzdělání na soukromé škole a řekl bych, že trávil spoustu času u počítače. Trvalé bydliště měl někde mimo tuhle oblast; tady si pouze něco pronajal. Jo, a byl to přímo čítankový příklad sociopata.“

Smích Margaret Lukasové téměř hraničil s posměškem. „Kde jste tohleto sebral?“

„Řeklo mi to tohle,“ odpověděl Parker a poklepal na vzkaz.

Parker byl rovněž soudním lingvistou. Už celá léta analyzoval dokumenty bez pomoci psycholingvistických počítačových programů založených na slovech, která lidé používají, a větách, které tvoří. Před několika lety vystupoval jako svědek u soudu mladého muže podezřelého z vraždy. Obviněný kradl se svým přítelem pivo v obchodě, když je přistihl prodavač a vyrazil proti nim s baseballovou pálkou. Přítel obviněného mu ovšem vytrhl pátku z ruky a začal s ní ohrožovat prodavače. Obviněný poté vykřikl: „Dej mu to!“, načež se jeho přítel ohnal a prodavače pálkou zabil.

Státní zástupce u soudu tvrdil, že věta „Dej mu to!“ měla znamenat „Udeř ho!“. Obhajoba naopak prohlašovala, že věta znamenala „Vrat' mu tu pátku!“ Parker během svědecké výpovědi uvedl, že obrat „Dej mu to!“ skutečně v jistém okamžiku vývoje amerického slangu znamenal „učin' někomu příkoří“ – jako zastřel ho, bodni či udeř. Postupem času však tento obrat upadl v zapomnění – stejně jako výrazy ‚otočit něco‘ nebo ‚chlupatí‘. Parker se proto domníval, že obžalovaný skutečně svého přítele vybízel, aby prodavači

vrátil pátku. Porota nakonec Parkerově výpovědi uvěřila, a přestože byl chlapec odsouzen za loupež, nebyl jeho čin kvalifikován jako účast na vraždě.

„Jenže přesně takhle cizinci mluví,“ poznamenal Cage. „Já znám, jak ho zastavit“. „Není způsob ho zastavit.“ Vzpomínáte si na Lindberghův únos? Z akademie?“

Všichni praktikanti FBI v Quanticu tuhle historku slyšeli. Než byl Bruno Hauptmann zatčen a obviněn za únos Lindberghova dítěte, písmoznalci FBI usoudili podle výrazů v žádosti o výkupné, že pisatelem je německý přistěhovalec, který ve Spojených státech žije dva až tři roky – což u Hauptmanna přesně odpovídalo.

Analýza tak pomohla zúžit okruh pátrání po únosci, který byl nakonec odsouzen převážně na základě porovnání písma na žádosti o výkupné a jeho „normálních“ rukopisech.

„Dobře, tak si to projdeme,“ souhlasil Parker a strčil vzkaz do staromódního projektoru.

„Nemám vám to hodit na obrazovku?“ zeptal se Tobe Geller.

„Ne,“ odpověděl Parker rozhodně. „Nemám rád digitalizovaný obraz. Potřebujeme být co nejbliž originálu.“ Krátce se usmál.

„Potřebujeme s ním být v posteli.“

Na plátně připevněném na zdi se objevil text vzkazu. Popelavý dokument se teď nacházel proti agentům jako podezřelý při výslechu. Parker k němu přistoupil a pohlédl na velká písmena před sebou.

Starosto Kennedy, konec se plíží. Hrobař je ve městě a není způsob ho zastavit.

Bude zabíjet znovu – ve čtyři, v 8 a o půlnoci –, pokud nezaplatíte.

Žádám 20 miliónů dolarů v hotovosti, které vložíte do tašky a necháte je tři kilometry jižně od silnice 66 na západní straně Beltway. Uprostřed pole. Zaplaťte mi ty peníze do 12.00 hodin.

Jenom já znám, jak Hrobaře zastavit. Pokud mě uvězníte, bude vraždit dál. Pokud mě zabijete, bude vraždit dál.

Kdybyste si mysleli, že to nemyslím vážně, tak některé Hrobařovy kulky jsou natřené na černo. Vím to jenom já.

Parker začal mluvit a ukazoval na jednotlivé pasáže vzkazu.

„Jistě, obraty ‚není způsob ho zastavit‘ a ‚já znám, jak ho zastavit‘ opravdu zní cize. Sloveso ‚být‘ ve spojení s infinitivem jiného slovesa je skutečně typickým rysem západoslovanských nebo germánských jazyků. Řekněme takové němčiny, češtiny nebo polštiny.

Ovšem záměna slovesa ‚znát‘ se slovesy ‚umět‘ nebo ‚vědět‘ není u těchto jazyků možná – používají je stejně jako my. Podobné omyly jsou běžnější spíše u jazyků asijského původu. Takže pachatel prostě jen náhodně naskládal vedle sebe cize znějící obraty. Chtěl, abychom ho pokládali za cizince. Aby nás svedl ze stopy.“

„No, já nevím,“ začal Cage.

„Ne, opravdu,“ trval na svém Parker. „Podívejte, jak se o to pokoušel. Oba výrazy obsahují infinitiv ‚zastavit‘, a přesto ho pachatel použil v každé větě jinak. Kdyby byl jeho rodným jazykem opravdu cizí jazyk, byl by důslednější. A podívejte se na poslední větu dopisu. ‚Vím to jenom já.‘ To je anglicky správně vytvořená věta. Proč znovu nenapsal ‚Znám to jenom já.‘? A mimochodem, právě proto si myslím, že tráví spoustu času u počítače. Já jsem neustále na internetu a prohlížím si webové stránky obchodníků se vzácnými dokumenty a podobně zaměřených zájmových skupin. Spoustu z nich tvoří cizinci, ale všichni píšou anglicky. Zkomolenými anglickými výrazy se to tam jen hemží.“

„Souhlasím,“ řekla Lukasová. „Nevíme to jistě, ale je dosti pravděpodobné, že se na internetu rovněž naučil zacházet s tlumičem a upravovat uzi do plně automatického modu. Takhle se lidi dneska tyhle věci učí.“

„A co ten čtyřiaadvacetihodinový zápis času?“ zeptal se

Hardy.

„Požadoval výkupné ,do 12.00 hodin‘. To je evropský způsob.“

„Další falešná stopa. Na jiném místě se k tomu neuchyluje – když píše, v kolik hodin Hrobař znovu zaútočí. Tam už nepíše ,v 16.00, v 20.00 a o půlnoci, nýbrž ,ve čtyři, v osm a o půlnoci.“

„No dobře,“ řekl C. P., „Jenže pokud to není cizinec, tak musí být dost hloupý. Podívejte na ty chyby.“ Otočil se k Lukasové. „Píše jako ti burani, co jsme je před měsícem sebrali v Manassasu.“

„Všecko podfuk,“ odpověděl Parker.

„Ale,“ protestovala Lukasová, „vždyť to začíná už první větou. ‚Konec se plíží.‘ Tam snad patří ‚Konec se blíží.‘ To snad...“

„Ale ano,“ souhlasil Parker, „jenže takovou chybu logicky neuděláte.“

Spousta lidí například říká ‚viceprezident‘, zatímco správný výraz je ‚viceprezident‘ – ale to je proto, že slovo ‚viceprezident‘ jim dává určitý logický smysl. Ovšem výraz ‚konec se plíží‘ žádný smysl nedává, ať už je pachatelovo vzdělání jakékoliv.“

„A co ten pravopis?“ zeptal se Hardy. „A chyby ve velkých písmenech a v interpunkci?“ Detektivovy oči pečlivě zkoumaly vzkaz.

„Ále, tam je ještě spousta dalších chyb,“ odpověděl Parker. „Podívejte, jak použil znak dolaru i slovo ‚dolarů‘. Nadbytečně. A také slovo ‚peníze‘ užívá zbytečně často.“ Parker se dotkl projektoru a ukázal na věty:

Žádám 20 miliónů dolarů v hotovosti, které vložíte do tašky a necháte je tři kilometry jižně od silnice 66 na západní straně Beltway.

„Vidíte?“ pokračoval Parker, „píše ‚necháte je‘, ale zájmeno ‚je‘ zde působí přebytně. Naopak o dvě věty dál

měl napsat ‚zaplaťte mi‘ a nikoliv ‚zaplaťte mi ty peníze‘. Jenže takové hrubky nemají žádný smysl, jelikož většina gramatických chyb je odrazem chyb v mluvě. Navíc obvykle do vět nepotřebná slova nepřidáváme. Vždy máme tendenci je spíše vypouštět.“

Parker pomalu přistupoval k textu na plátně. Písmena se mu pohybovala po tváři a ramenou jako nějaký černý hmyz. „A pokud jde o pravopis,“ pokračoval, „podívejte se znovu na větu ‚není způsob ho zastavit‘. Slovo ‚způsob‘ je napsáno nesprávně – je napsáno tak, jak ho člověk slyší. Jenže většina lidí dělá tyhle chyby pouze tehdy, když píše rychle – většinou když píše na počítači nebo na psacím stroji. Jejich mysl v takovém případě pracuje s fonetickým přepisem slova, a nikoliv s vizuálním. Druhá nejvyšší četnost podobných chyb se vyskytuje u lidí píšících na psacím stroji. U rukou psaného textu jsou ovšem podobné omyly vzácné.“

A pokud jde o velká písmena,“ pokračoval Parker a podíval se na Hardyho, „mylně zvolená velká písmena najdete pouze tam, kde pro to existuje nějaký logický důvod – u pojmů souvisejících s uměním, láskou nebo nenávistí. Někdy i u názvů povolání nebo profese. Ale tady... Ne, on pouze chce, abychom si mysleli, že je hloupý. Ale není.“

„A to všechno vám řekl ten lístek?“ zeptala se Lukasová a dívala se, jako by před sebou viděla úplně jinou žádost o výkupné než Parker.

„To si pište,“ odpověděl písmoznalec. „Například používá zcela správně čárku za pomlčkou. Vidíte?“ zeptal se a ukázal na větu

Bude zabíjet znovu – ve čtyři, v 8 a o půlnoci –, pokud nezaplatíte.

„Když je za pomlčkou vedlejší věta, píše se za ní čárka bez ohledu na vsuvku mezi pomlčkami – jenže tohle pravidlo dneska dodržují jen profesionální pisatelé a lidé s dobrými školami.“

„Za pomlčkou má být čárka?“ zabručel C. P. „A koho to zajímá?“

„Nás,“ odpověděl Parker tiše. „Protože přesně tyhle drobnosti nás dovedou k pravdě.“

Hardy se zamyslel: „Vypadá to, jako by chtěl napsat slovo ‚uvězníte‘, ale nedokázal ho napsat správně. Co na to říkáte?“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Parker. „Ale víte, co tam původně napsal? Sjel jsem to pod infračerveným prohlížečem.“

„Co?“

„Klikyháky.“

„Klikyháky?“ zeptala se Lukasová.

„Přesně tak,“ řekl Parker suše. „Vůbec nic tam nenapsal. Chtěl jen, abychom si mysleli, že mu to slovo dělá potíže.“

„Proč si ale dal takovou práci, aby nás přesvědčil, že je hloupý?“

„Aby nás zmátl a přiměl nás pátrat po hloupém Američanovi nebo poněkud méně hloupém cizinci,“ odpověděl Parker. „A abychom ho podcenili. Samozřejmě, že je chytrý. Jen se podívejte, kde chtěl převzít peníze.“

„Myslíte na Šibeničním vrchu?“ zeptal se C. P. „A proč je to tak chytré?“

„No...“ Parker vzhlédl a prohlížel si jednoho agenta po druhém. „Přece ty vrtulníky.“

„Jaké vrtulníky?“ zeptal se Hardy.

Parker se zamračil. „Vy jste neprověřili pronájemce vrtulníků?“

„Ne,“ řekla Lukasová. „Proč bychom měli?“

Parker si vzpomněl na pravidlo, kterým se řídil, když pracoval u FBI. Nikdy vůbec nic nepředpokládej. „To pole, kde chtěl převzít peníze, se nachází vedle nemocnice, ne?“

Geller přikývl. „Vedle Fairfaxské nemocnice.“

„Sakra,“ vyhrkla Lukasová. „Tam je přistávací plocha.“

„No a?“ zeptal se Hardy.

Lukasová zavrtěla hlavou a vztekala se na sebe.

„Pachatel si vybral takové místo, aby si pátrací tým zvykl na provoz vrtulníků. Sám si jeden najal a hodlal s ním dosednout, sebrat peníze a zase odletět. Pravděpodobně chtěl letět těsně nad stromy k připravenému autu.“

„To by mě nikdy nenapadlo,“ řekl Hardy hořce.

„Nikoho z nás,“ přitakal C. P.

„Mám kámoše na Úřadu pro letectví,“ ozval se Cage. „Řeknu mu, ať to obvolá.“

Parker se podíval na hodinky. „Stále žádná reakce na Kennedyho prohlášení?“

Lukasová kamsi zavolala. Chvilí s někým mluvila a pak zavěsila.

„Šest telefonátů. Všechno pomatenci. Nikdo z nich nic nevěděl o natřených kulkách, takže šlo o podvodníky. Máme jejich jména a telefonní čísla. Později je zatkneme za maření výkonu spravedlnosti.“

„Myslíte, že pachatel nebyl zdejší?“ zeptal se Hardy Parkera.

„Ano. Pokud by existovala možnost, že bychom mohli jeho rukopis porovnat s jakýmikoliv veřejnými záznamy pořízenými v tomto regionu, jistě by rukopis změnil nebo použil vystřižená písmena. Což neučinil. Takže není z D. C. ani z Virginie. A ani z Marylandu.“

Dveře se zprudka otevřely a v nich se objevil Timothy, poslíček, který před chvílí přinesl originál vzkazu. „Agentko Lukasová? Mám tu výsledky ze soudní pitvy.“

Už bylo načase, pomyslel si Parker.

Lukasová převzala zprávu, a zatímco ji pročetla, Cage se Parkera zeptal: „Říkal jsi taky, že to byl sociopat. Jak jsi na to přišel?“

„Protože,“ usmál se Parker, „kdo jiný než sociopat by takovou věc provedl?“

Lukasová dočetla zprávu a předala ji Hardymu. „Mám to přečíst?“ zeptal se detektiv.

„Spust,“ odpověděla.

Parker si všiml, že Hardyho zdrženlivost poněkud

ustoupila – snad proto, že se stal alespoň na chvíli součástí týmu.

Detektiv si odkašlal a začal: „Běloch, věk přibližně čtyřicet pět let. Výška sto osmdesát pět centimetrů, váha osmdesát čtyři kilogramy. Žádná zvláštní znamení. Žádné cennosti s výjimkou hodinek značky Casio – s několika budíky.“ Hardy se významně rozhlédl.

„A teď pozor. Nastavenými na čtyři, osm a dvanáct. Na nohou modré džínsy bez značky, stáří přibližně jeden rok. Polyesterová bunda. Pracovní košile J. C. Penney. Spodní prádlo Jockey. Bavlněné ponožky. Sportovní boty z Walmartu. Sto dvanáct dolarů v hotovosti plus nějaké drobné.“

Parker zíral na písmena na plátně před sebou, jako by Hardyho slova nepopisovala pachatele, nýbrž jeho vzkaz.

„Něco málo stopových prvků. Prach z cihel ve vlasech, jílovcový prach pod nehty. Žaludek obsahoval zbytky kávy a hovězího masa – pravděpodobně laciného bifteku – konzumovaného v posledních osmi hodinách. To je všechno.“ Hardy nalistoval další zprávu STMET, připojenou ke zprávě soudního patologa. „Žádné stopy po dodávce, která ho přejela.“ Detektiv pohlédl na Parkera.

„To je teda skličující – dole máme pachatele, ale nemůže nám už říct ani slovo.“

„On nemůže,“ odpověděl Parker, „ale tohle ano.“ Zadíval se znovu na vzkaz.

Konec se plíží...

Pohlédl na další výtisk bulletinu závažných zločinů, který už dříve zahlédl. Výtisk se zprávou o výbuchu v domě Garyho Mosse. Strohý popis dramatického a jen těsného přežití Mossových dcer Parkerem hluboce otřásl. Když teď bulletin znovu zahlédl, málem se otočil a odešel z laboratoře.

Nakonec však jenom vypnul projektor a položil vzkaz na laboratorní stůl.

Cage se podíval na hodinky a oblékl si kabát. „Máme tři čtvrtě hodiny. Měli bysme jít.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Lukasová.

Agent jí podal bundu a Parkerovi také. Parker si ji bezmyšlenkovitě vzal.

„Jdeme ven,“ řekl Cage a ukázal ke dveřím. „Pomůžem Jerryemu prohledat ty hotely.“

Parker zavrtěl hlavou. „Myslím, že bychom měli pokračovat tady. S tím vzkazem. Ještě jsme neskončili. Můžem toho zjistit víc.“

„Každá ruka je jim venku dobrá,“ trval na svém Cage.

Na chvíli nastalo ticho.

Parker stál se skloněnou hlavou proti Lukasové za jasně osvětleným laboratorním stolem. Strohá bílá žádost o výkupné ležela přímo mezi nimi. Parker se na Lukasovou podíval a mírně řekl: „Myslím, že ho nedokážeme včas najít. Za pětadvacet minut ne. Nerad to říkám, ale svých sil nejlépe využijeme tady. Když budeme pokračovat v rozboru vzkazu.“

„Chcete říct, že ty oběti jen tak odepíšeme?“ zeptal se C. P.

Parker se na chvíli odmlčel. „Myslím, že přesně to chci říci. Ano.“

„Co si myslíš ty?“ zeptal se Cage Lukasové.

Lukasová se podívala na Parkera. Jejich pohledy se setkaly.

„Souhlasím s Parkerem,“ prohlásila nakonec. „Zůstaneme tady. Pokračujeme.“ A přehodila bundu opět přes židli.

9.

Koutkem oka si Lukasová všimla, jak Len Hardy nehybně stojí.

Po chvíli si uhladil vlasy, sebral kabát a přistoupil k ní.

Eňoňůňo...

„Nechte jít aspoň mě,“ požádal Lukasovou. „Pomůžu jim

s těmi hotely.“

Agentka se podívala do jeho vážné mladistvé tváře. Mačkal svůj plášť v obrovité pravé ruce s dokonale zastřiženými a vyčištěnými nehty.

„To nejde, je mi líto.“

„Agent Cage má pravdu. Každá ruka se jim sejde.“

Lukasová pohlédla na Parkera Kincaida, ale ten byl opět ponořen do studia dokumentu, který pečlivě vytahoval z průhledného acetátového obalu.

„Pojď sem, Lene,“ řekla Lukasová a pokynula Hardymu do rohu laboratoře.

Cage byl jediný, kdo si toho všiml, ale neříkal nic.

Během své dlouhé praxe u FBI vedl celou řadu pohovorů s podřízenými a věděl, že tenhle proces je stejně choulostivý jako výslech obviněných.

A možná i choulostivější, neboť s těmito lidmi musí člověk pracovat každý den. A třeba mu jednoho dne budou krýt záda.

„Svěř se mi,“ řekla Lukasová Hardymu.

„Chci něco dělat,“ odpověděl detektiv. „Vím, že tady hraju druhé housle. Vždyť jsem jenom od městských. A ještě k tomu z výzkumu a statistiky.“

„Jsi tady jako styčný důstojník. K tomu jsi byl pověřen. Tohle je případ pro federální policii. Nejde o společnou akci.“

Hardy se kysele zasmál. „Styčný důstojník? Dělán tu stenografa. A oba to moc dobře víme.“

Lukasová to samozřejmě věděla. Hardy sice byl styčný důstojník – měl podávat zprávy –, ale pokud by byl zapotřebí jinde, Lukasová by neměla nejmenší zábrany ho převelet. Lukasová nebyla člověk, který žije podle příruček, a pokud by byl Hardy nejlepším ostřelovačem na světě, klidně by ho vykopla ze dveří do zásahové jednotky Jerryho Bakera, procedura neprocedura. Na okamžik se zamyslela. „Dobrá, chceš slyšet pravdu?“

„Jasně.“

„Proč jsi tady?“ zeptala se.

„Proč?“

„Přihlásil ses dobrovolně, že?“

„Jo, přihlásil.“

„Kvůli své ženě, že?“

„Myslíte kvůli Emmě?“ Hardy se pokusil vypadat zmateně, ale Lukasová do něj viděla. Detektiv si povzdechl a sklopil oči k zemi.

„Chápu tě, Lene. Ale zkus to přemoci. Dělej si poznámky a vymýšlej s námi plány. A když toho parchanta dopadnem, běž prostě domů. Neudělej žádnou hloupost.“

„Jenže je to... těžké.“ Hardy se rozhlédl.

„Být doma?“

Hardy přikývl.

„Já vím, že ano,“ odpověděla Lukasová upřímně.

Detektiv se držel pláště jako dítě příkrývky.

Ve skutečnosti se ovšem věci měly tak, že kdyby se dopoledne objevil jako styčný důstojník městské policie kdokoliv jiný než Len Hardy, Lukasová by ho rovnou vykopla zpátky. Neměla trpělivost snášet věčně někoho za zadkem nebo se účastnit policejní přetahované.

Tohle byla operace FBI, pouze její operace. Neměla čas mazlit se s nějakými zaměstnanci zkorumpované a téměř zbankrotované městské správy. Jenže znala tajemství Hardyho života – jeho žena se nachází v kómatu poté, co její Jeep Cherokee sjel nedaleko Middleburgu ze silnice a vrazil do stromu, když se vracela z nákupu starožitností.

Hardy několikrát navštívil washingtonskou pobočku FBI, aby shromáždil statistické údaje o zločinnosti v D. C., a přitom se seznámil s Betty, asistentkou Lukasové. Lukasová si nejprve myslela, že Hardy chce asistentku klofnout, ale pak ho zaslechla, jak smutně vypráví o své ženě a jejím vážném úrazu.

Zdálo se, že Hardy nemá mnoho přátel – stejně jako Lukasová.

Proto se tehdy překonala a položila mu několik osobních

otázek o Emmě. Několikrát spolu zašli na kávu do vzpomínkového parku za zemřelé policisty nedaleko pobočky. Hardy se přitom malinko rozvyprávěl, ale jinak své emoce – stejně jako Lukasová – pečlivě skrýval.

A jelikož Lukasová věděla o jeho tragédii a věděla, jak je pro něj těžké sedět o svátcích sám doma, byla ochotná nad ním trochu přimhouřit oko. Rozhodně ovšem nehodlala učinit cokoliv, co by mohlo ohrozit operaci.

Eňoňůňo...

„Chci něco dělat. Nemůžu tu jen tak sedět. Taký chci toho chlapa čapnout.“

Ve skutečnosti však chtěl čapnout Boha nebo Osud nebo to, co zničilo život Emmě i jemu, a roztrhat to na tisíc malých kousků.

Lukasová to chápala.

„Lene, nemůžu poslat do terénu někoho, kdo je tak...“ Hledala nějaký neškodný výraz. „...rozrušený.“ Slovo „unáhlený“ ovšem sedělo daleko lépe a výraz „paranoidní“ přesně vystihoval, co měla na mysli.

Hardy přikývl. Měl vztek. Chvěly se mu rty, ale přesto položil kabát na židli a vrátil se ke stolu.

Chudák, pomyslela si Lukasová. Jelikož ovšem viděla, že pod nánosem osobního strádání září jeho inteligence, slušnost a touha po dokonalosti, věděla, že detektiv bude nakonec v pořádku. Že se z tohotohle příšerného období vylíže. Změní se, to ano, ale změní se tak, jako se železo mění v ušlechtilou ocel ve výhni doběla rozžhaveného uhlí.

Změní se...

Tak jako Lukasová.

Kdybyste se podívali na rodný list Jacqueline Margaret Lukasové, zjistili byste, že se narodila v poslední listopadový den roku 1963.

Sama Lukasová však hluboko v nitru věděla, že jí je ve skutečnosti pouze něco přes pět let, jelikož se doopravdy narodila teprve v den, kdy absolvovala akademii.

Vzpomněla si na knihu, kterou četla kdysi dávno; na

dětskou knížku Podstrčené dítě. Obrázek šťastného skřítky na obálce ani v nejmenším neprozrazoval přízračné rysy příběhu. Kniha pojednávala o skřítkovi, který se objevoval uprostřed noci a prováděl záměny dětí – unesl lidské dítě a zanechal na místě malého skřítky.

O zápletku se pak postarali rodiče, když zjistili, že jejich dcera byla unesena, a vydali se ji hledat.

Lukasová si vzpomněla, jak četla knihu schoulená na pohovce v pohodlném obývacím pokoji ve Staffordu, stát Virginia – nedaleko Quantica – a kvůli neočekávané sněhové vánici neustále odkládala nákup.

Cítila neodolatelné nutkání knihu dočíst – rodičům se v knize nakonec podařilo holčičku najít a vyměnit ji zpátky za malého skřítky –, ale když knížku dočetla, zmocnily se jí nepříjemné pocity a nakonec knihu vyhodila.

Úplně na ten příběh zapoměla, ale pak dokončila akademii a přidělili ji na washingtonskou pobočku FBI. A když pak jednou ráno šla do práce s koltem značky Python u pasu a složkou s případem pod paží, všechno jí došlo: vždyť přesně tohle jsem já – podstrčené dítě. Jackie Lukasová totiž kdysi bývala knihovnicí na částečný úvazek na psychologickém oddělení FBI v Quanticu, amatérskou módní návrhářkou, která dokázala během víkendu narychlo spíchnout různé kreace pro své bývalé spolubydlící z kolejí a jejich děti, vyráběla příkrývky a dečky, sbírala vína (a také je pila) a neustále se umísťovala na předních pozicích v místních automobilových soutěžích o pět tisíc dolarů. Jenže tahle žena byla dávno pryč a nahradila ji zvláštní agentka Margaret J. Lukasová – žena, která vynikala v kriminalistice, vyšetřovacích technikách, vlastnostech výbušnin a také v péči a jednání s důvěrnými informátory.

„Agentka FBI?“ zeptal se zmateně otec, když navštívila rodiče v jejich domku v sanfranciském Pacific Heights. Přijela domů jen proto, aby jim tu zprávu oznámila. „Tak ty budeš agentka? Ale ne se zbraní, že ne? Budeš sedět za psacím stolem nebo tak.“

„Ano, se zbraní. Ale vsadím se, že psací stůl mi dají taky.“

„Já to nechápu,“ pravil tělnatý otec, bývalý úvěrový pracovník Bank of America. „Vždyť jsi bývala tak dobrá studentka.“

Lukasová se musela zasmát kouzlu nechtěného, ale věděla přesně, co má její otec na mysli. Studovala s vyznamenáním na St. Thomas High v Russian Hill a taky na Stanfordu. Tahle štíhlá dívka až příliš zřídka přijímala nabídky ke schůzce a až příliš často se v hodinách hlásila, jako by byla předurčena k akademické dráze nebo ke kariéře na Wall Street či v médiích. Ne, otci ani tak nevadilo, že jeho Jackie bude jednou nosit zbraň a honit vrahy – už teď litoval všechny zločince, na které se jeho dcera zaměří. Jemu vadilo, že dcera nebude pracovat hlavou.

„Ale já budu u FBI, táto. Tam jsou myslící poldové.“

„Jo, asi jo. Ale... opravdu to chceš dělat?“

Ne, ona to musí dělat. Mezi slovesy chtít a muset zeje obrovská propast. Jenže nebylo jisté, jestli by to otec pochopil. A tak jednoduše řekla: „Ano.“

„Tak to mi stačí.“ Otec se otočil k matce. „Ta naše holka má kuráž. Víš, co je to kuráž?“

„Vím,“ ozvala se matka z kuchyně. „Luštím přece křížovky. Ale buď opatrná, Jackie. Slib mi, že budeš dávat pozor.“

Jako by měla přejít rušnou ulici.

„Budu dávat pozor, mami.“

„Dobře. Udělala jsem kohouta na víně. Máš ho přece ráda, ne?“

A Jackie objala matku i otce a o dva dny později odletěla zpět do Washingtonu, D. C., kde se z ní stala Margaret.

Po absolvování akademie ji přidělili na pobočku FBI ve Washingtonu.

Pomalu poznávala město, seznámila se s Cagem, který byl nejlepší otec podstrčeného dítěte, jakého si dokázala představit, a zřejmě si vedla dobře, protože ji loni povýšili na

asistentku zvláštního agenta. A když teď její šéf fotografoval opice a ještěrky kdesi v brazilském deštném pralese, připadlo na ni vést největší případ v celém Washingtonu, D. C. za poslední léta.

Takže pokud Len Hardy nezapomene svou neuvážeností sám sebe nebo někoho jiného, mohl by z toho vyjít celkem dobře.

Margaret Lukasová věděla, že je to možné.

Klidně se zeptejte toho podstrčeného dítěte...

„Hele,“ přerušil její myšlenky mužský hlas.

Lukasová se rozhlédla po místnosti a uvědomila si, že s ní mluví Parker Kincaid.

„Promiňte.“

„Lingvistiku máme za sebou, teď bych rád provedl fyzické ohledání vzkazu. Tedy pokud nemáte lepší nápad.“

„Tohle je vaše parketa, Kincaide,“ řekla a posadila se za něj.

Nejprve Parker prozkoumal papír, na kterém byl vzkaz napsán.

Měřil šest krát devět palců a odpovídal velikostí obálky. Formát papíru se v průběhu dějin měnil, ale již téměř dvě století byl nejrozšířenějším formátem ve Spojených státech formát 8 1/2 x 11 palců. Velikost šest krát devět pak byla druhá nejběžnější. Až příliš běžná, než aby mohla Parkerovi o svém původu cokoliv vypovědět.

Pokud jde o materiál, Parker si všiml, že se jedná o laciný papír vyrobený mechanickým rozvlákňováním – nikoliv chemickou cestou, pomocí níž se vyrábí papír lepší kvality.

„Papír nám moc nepomůže,“ ohlásil nakonec. „Je příliš běžný, nerecyklovaný, vysoce kyselý, s hrubou buničinou, minimem optických zesvětlovačů a s nízkou luminiscencí. Papírny a obchodníci ho prodávají obchodním řetězcům ve velkých objemech a označují ho jako běžné kancelářské potřeby. Není tu ani žádný vodotisk. Papír nelze vystopovat k určitému výrobcí či velkoobchodníkovi a podle toho pak zpětně určit místo prodeje. Mrknem se raději na inkoust.“

Parker opatrně zvedl vzkaz a umístil ho pod laboratorní

mikroskop.

Nejprve ho zkoumal při desetinásobném a pak při padesátinásobném zvětšení. Podle způsobu protlačování špičky pera do papíru, občasného sklouznutí a nerovnoměrné barevnosti písma usoudil, že se jedná o velice levné kuličkové pero.

„Pravděpodobně značky AWI – American Writing Instruments. Stojí devětatřicet centů a v obchodech ho dávají do nejspodnějšího regálu.“ Parker pohlédl na kolegy. Nikdo ho nepochopil.

„No a?“ zeptala se Lukasová.

„To je špatná zpráva,“ vysvětloval důrazně. „Nedá se vystopovat. Prodávají ho v každém krámě a diskontní prodejně v Americe. Stejně jako ten papír. A firma AWI nepoužívá značky.“

„Značky?“ zeptal se Hardy.

Parker jim vysvětlil, že někteří výrobci míchají do náplně chemickou „značku“, která má produkt identifikovat a případně pomoci zjistit, kdy a kde bylo dané pero vyrobeno. V American Writing Instruments bohužel nic podobného nedělají.

Parker začal vytahovat vzkaz z mikroskopu. Pak se ovšem zarazil, neboť si všiml něčeho podivného. Část papíru byla vybledlá.

Pravděpodobně se nejednalo o výrobní vadu. Optické zesvětlovače se přidávají do papíru již téměř padesát let a jakákoliv nerovnoměrnost ve světlosti je i u laciného papíru nanejvýš nezvyklá.

„Můžete mi podat multizdroj?“ požádal Parker C. P. Ardella.

„Cože?“

„Támhleto.“

Agent vytáhl jednu z neskladných jednotek ALS – alternativního světelného zdroje. Vydávala několik typů světla, které byly pro lidské oko neviditelné.

Parker si nasadil brýle a zapnul žlutozelené světlo.

„Neozáří mě to?“ zeptal se agent a jen částečně přitom žertoval.

Parker se místo odpovědi zasmál a přejel zářící tyčinkou po obálce. Samozřejmě, pravá třetina byla světlejší než zbytek obálky.

Totéž provedl se vzkazem a zjistil, že na pravé horní straně papíru se nachází světlejší místo ve tvaru písmene L.

Zajímavé. Parker papír znovu prostudoval.

„Vidíte, jak je ten roh vybledlý? Podle mě to bude tím, že papír – a taky část obálky – vybělilo slunce.“

„Kde, u něj doma, nebo v obchodě?“ zeptal se Hardy.

„Možné je obojí,“ odpověděl Parker. „Ovšem vzhledem k soudržnosti buničiny bych tipoval, že papír byl až donedávna zabalen. Což by ukazovalo na obchod.“

„V tom případě,“ ozvala se Lukasová, „musí mít okna na jih.“

Ano, pomyslel si Parker. Výborně. To ho nenapadlo.

„Proč?“ zeptal se Hardy.

„Protože je zima,“ poznamenal Parker. „Z ostatních světových stran by slunce papír nevybělilo.“

Vstal a začal přecházet po místnosti. Byl to jeho zvyk. Když zemřela manželka Thomase Jeffersona, jeho nejstarší dcera Martha napsala, že otec chodil „téměř ustavičně, dnem i nocí, a pouze když byl zcela vyčerpán, nakrátko ulehl“. Kdykoliv Parker pracoval na dokumentu nebo zápolil s mimořádně obtížným hlavolamem, medůvé si ho často dobírali, že „už zase chodí kolem dokola“.

Začínal se rozpomínat na vybavení kanceláře. Přistoupil k jedné skříni, otevřel ji a vytáhl vyšetřovací desku spolu s několika listy papíru. Držel vzkaz za okraj a přejel přes jeho povrch kartáčkem z velbloudích chlupů, aby vytřepal stopové prvky. Nevypadlo ovšem prakticky nic. Parkera to nijak nepřekvapilo. Papír je materiál s výbornými absorpčními vlastnostmi: dokáže vstřebat spoustu látek z míst, kde se nacházel, ale většinou je pak pevně naváže na vlákna.

Parker tedy vytáhl z kufríku velkou injekční jehlu a

vytrhl pomocí ní z papíru i obálky několik drobných vzorků popsaných inkoustem.

„Víte, jak to funguje?“ zeptal se Gellera a ukázal do rohu na plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr.

„No jistě,“ řekl Geller. „Jednou jsem ho rozebíral. Jen tak pro zábavu.“

„Chci provést dvě zkoušky – jednu na papír a druhou na obálku.“

Parker podal Gellerovi vzorky.

„Spolehněte se.“

„Co to umí?“ zeptal se znovu C. P. Ardell. Tajní a taktičtí agenti neměli všeobecně pro laboratorní práci dostatek trpělivosti.

Parker mu vše vysvětlil. Plynový chromatograf separoval chemické látky nalezené na místě činu na jednotlivé složky a následně je identifikoval. Přístroj znepokojivě zarachotil, jak spálil vzorky a začal analyzovat vznikající výpary.

Parker vykartáčoval ze vzkazu a z obálky další stopové důkazy a upevnil sklíčka do dvou různých mikroskopů. Pohlédl do prvního, pak do druhého a otáčel přitom zaostřovacími knoflíky, které se pohybovaly s pomalou důstojností dobře promazaných citlivých mechanismů.

Chvilí zíral na to, co viděl, pak vzhlédl a řekl Gellerovi: „Potřebuji digitalizovat snímky těchto stop.“ Kývl k mikroskopu. „Jak to provedeme?“

„Žádný strach, to bude hračka.“ Mladý agent zapojil optické kabely do podstavce mikroskopů. Vedly k velké šedé skřínce, z níž vycházely další kabely. Ty pak Geller zapojil do jednoho ze dvanácti počítačů v laboratoři. Zapnul počítač a o chvíli později se na obrazovce objevil snímek částic stopových důkazů. Geller kliknul na nabídku.

„Stačí zmáčknout tohle tlačítko,“ řekl. „Jsou uloženy ve formátu JPG.“

„A můžu je odeslat elektronickou poštou?“

„Jenom mi řekněte kam.“

„Malý moment, musím najít adresu. Ale nejdřív bych

chtěl různá zvětšení.“

Parker s Gellerem pořídili z každého mikroskopu tři snímky a uložili je na hard disk.

Právě když Parker skončil, chromatograf zapípal a na obrazovce počítače připojeného k jednotce se začala objevovat data.

„Na materiálovém a prvkovém čeká v pohotovosti pár analytiků,“ řekla Lukasová. Materiálové a prvkové oddělení FBI se zabývá analýzou stopových důkazů.

„Pošlete je domů,“ přikázal Parker. „Chci k tomu využít někoho jiného.“

„Ale vždyť ani nevíte, koho jsem sehnala,“ řekla Lukasová a zamračila se.

„Já totiž nechci nikoho z FBI. Ten člověk žije v New Yorku.“

„Je z newyorské policie?“ zeptal se Cage.

„Byl, teď už je v civilu.“

„A proč nechcete nikoho odsud?“ vyzvídala Lukasová.

„Protože můj přítel je nejlepší kriminalista ve Státech,“ odpověděl Parker. „To on založil oddělení pro vyšetřování místa činu.“

„Náš důkazní tým?“ zeptal se C. P.

„Ano.“ Parker vyhledal číslo a zvedl telefon.

„Jenže je silvestra,“ namítl Hardy. „Nejspíš nebude doma.“

„Bude,“ řekl Parker. „On nikam nechodí.“

„Ani o svátcích?“

„Ani o svátcích.“

„Parkere Kincaide,“ ozval se ve sluchátku hlas. „Říkal jsem si, že mi možná zavoláš.“

„Slyšels o našem problému, že?“ zeptal se Parker Lincolna Rhyma.

„Jó, ke mně se donese všechno,“ řekl hlas a Parker si vzpomněl, že Rhyme dokáže zlehčit dramatický tón jako nikdo druhý. „Že jo, Thome? Že se ke mně donese všechno? Vzpomínáš si na Thoma, Parkere, nebo ne? Na věčně

trpělivého Thoma?“

„Ahoj, Parkere.“

„Ahoj, Thome. Dává ti zabrat?“

„Jasně, že jo,“ řekl Lincoln nevrle. „Myslel jsem, že už jsi ve výslužbě, Parkere.“

„Byl jsem. Ještě před pár hodinama.“

„Tahle branže je legrační, co? Oni nás prostě nikdy nenechají na pokoji.“

Parker se s Rhymem setkal jedenkrát. Lincoln Rhyme byl pohledný tmavovlasý muž asi v Parkerově věku. Byl od krku dolů ochrnutý a veškeré rady udílel ze svého domu v západní části Central parku.

„Ten tvůj loňský kurs se mi moc líbil, Parkere,“ pochovalil Rhyme Kincaida.

Parker si vybavil, jak tehdy Rhyme seděl v prapodivném granátově červeném invalidním vozíku v první řadě přednáškového sálu Kriminalistické školy Johna Jaye v New Yorku. Probíraným tématem byla soudní lingvistika.

„Víš, že jsme díky tobě dopadli jednoho pachatele?“

„To nevím.“

„U jedné vraždy existoval svědek. Vraha sice neviděl, protože se před ním radši schoval, ale slyšel, jak vrah před zastřelením oběti něco říká. ‚Kdybys mě byl býval poslechl, hajzle,‘ povídá prý ten chlap, ‚mohl jsi z toho vyváznout.‘ A pak... tohle je zajímavé, Parkere, posloucháš mě?“

„To si piš.“ Když Lincoln Rhyme mluvil, člověk prostě poslouchal.

„A pak při výslechu na ústředí povídá jednomu z policistů: ‚I kdybych to byl býval udělal, rozhodně se vám nepřiznám.‘ A víš, jak jsme ho dostali?“

„Jak, Lincolne?“

Rhyme se zasmál jako rozjařené dítě. „Právě na tom kondicionálu! ‚Kdybys mě byl býval poslechl,‘ ‚kdybych to byl býval udělal...‘ Podle statistik dnes jen zanedbatelné procento lidí správně používá kondicionálu minulého v hovorové řeči. Věděls to?“

„Upřímně řečeno věděl,“ řekl Parker. „A to vám stačilo k usvědčení?“

„Ne. Ale stačilo to k jeho doznání výměnou za nižší trest,“ konstatoval Rhyme. „A teď mě nech hádat. Ten váš pachatel střílí lidi v metru a vaší jedinou stopou je... copak? Výhrůžný dopis? Žádost o výkupné?“

„Jak to ví?“ zeptala se Lukasová.

„Od vrabců na střeše!“ zvolal Rhyme. „Vím, že v tom musí být dopis, protože je to jediné logické vysvětlení, proč Parker Kincaid volá právě mně... Komu jsem teďka – promiň, Parkere – komu jsem teď odpovídal?“

„Zvláštní agentce Margaret Lukasové,“ odvětila Lukasová.

„Azačka z washingtonské pobočky. Vede celý případ.“

„No jistě, FBI. Před chvílí tu byl Fred Dellray,“ řekl Rhyme. „Znáte Freda? Z manhattanské pobočky?“

„Znám Freda,“ odpověděla Lukasová. „Loni měl na starost pár našich tajných agentů. Šlo o prodej zbraní.“

„Takže pachatel...“ pokračoval Rhyme. „A dopis. No tak, mluvte se mnou někdo.“

„Máte pravdu,“ řekla Lukasová. „Šlo o výkupné. Snažili jsme se ho vyplatit, ale hlavní pachatel byl zabit. A teď víme téměř jistě, že jeho partner – ten střelec – bude vraždit dál.“

„No, to je ošemetná věc. To bude problém. Ohledali jste tělo?“

„Bezvýsledně,“ řekla Lukasová. „Žádná poznávací znamení, žádné stopové důkazy.“

„A po mně chcete, abych vám to jako opožděný vánoční dárek vyřešil.“

„Dal jsem do chromatografu kousek dopisu a obálky...“

„Výborně, Parkere. Tak je spal. Oni budou proti, protože chtějí důkazy, ale ty na ně kašli a spal, co je třeba.“

„Chtěl bych ti poslat údaje. A nějaké snímky stopových důkazů. Můžu ti to poslat e-mailem?“

„Jo, jo, jasně. Při jakém zvětšení?“

„Deset, dvacet a padesát.“

„Fajn. Jakou mám lhůtu?“

„Každé čtyři hodiny, počínaje čtyřma odpoledne a konče půlnocí.“

„Čtyřma odpoledne? Dneska?“

„Přesně tak.“

„Panečku.“

„Pokud jde o střelbu ve čtyři, máme první stopu,“ pokračovala Lukasová. „Domníváme se, že cílem bude hotel. Ale nic konkrétnějšího nevíme.“

„Ve čtyři, v osm a ve dvanáct. Ten chlap má smysl pro dramatickou zápletku.“

„Nemělo by se to zapsat do jeho profilu?“ zeptal se Hardy a napsal si další poznámku. Tenhle člověk bude pravděpodobně celý víkend sepisovat zprávu pro starostu, náčelníka policie a městskou radu – zprávu, kterou nejspíš celé měsíce nikdo nebude číst.

„Kdo to teď promluvil?“ vyštěkl Rhyme.

„Len Hardy, pane. Washingtonská městská policie.“

„Vy děláte psychologické profilování?“

„Ne, jsem na výzkumu a statistice. Ale na akademii jsem absolvoval kursy profilování a mám postgraduál z psychologie na Americké univerzitě.“

„Tak poslyšte,“ řekl mu Rhyme. „Já na psychoprofilu nevěřím. Já věřím na důkazy. Psychologie je kluzká jako had. Jen se podívejte na mě. Já jsem snůškou různých neuróz. Nemám pravdu, Amélie?…“

Moje přítelkyně nic neříká, ale horlivě souhlasí. No jo. Musíme sebou hodit. Tak pošlete sem to zboží. Hned jak to půjde, odešlu vám ho zpátky.“

Parker si poznamenal Rhymovu e-mailovou adresu a předal ji Gellerovi. O chvíli později natáhl agent snímky a chemický profil z chromatografu do počítače.

„Tohle má být nejlepší kriminalista v zemi?“ zeptal se skepticky Cage.

Ale Parker neodpověděl. Díval se na hodinky a uvědomoval si, že je pozdě. V některé části Washingtonu

zbývá lidem, které on s Margaret Lukasovou dobrovolně obětovali, pouhých třicet minut života.

10.

Ten hotel je nádherný, ten hotel je pěkný.

Hrobař vstupuje dovnitř se štěňaty na nákupní tašce a nikdo si ho nevšímá.

Vchází do baru a kupuje si od barmana vodu s bublinkami.

Lechtají ho v nose. Legrační... Hrobař vodu vypije a nechá na pultě peníze i se spropitným, jak mu řekl muž, který mu všechno říká.

Ve vestibulu korzují proudy lidí. Konají se tu recepce. A podnikové večírky. Je tu velká výzdoba. A další vlaječky s obrázkem otlého dítěte. Teda to je... to je... to je krása.

A tady je starý Rok, co vypadá jako smrták.

On s Pamelou... cvak... on s Pamelou taky chodil po večírcích na podobná místa.

Kupuje si vydání USA Today. Sedí ve vestibulu a čte si; taška se štěňaty leží vedle něj.

Dívá se na hodinky.

Pročítá články.

USA Today jsou hezké noviny. Sdělují mu mnoho zajímavých věcí. Hrobař se dívá na počasí v zemi. Líbí se mu barva fronty vysokého tlaku vzduchu. Čte si o sportu. Myslí si, že kdysi dávno nějaké sporty provozoval. Ne, to jeho přítel William. Jeho přítel sport miloval.

A někteří další přátelé taky. A Pamela taky.

V novinách je spousta fotografií hezkých basketbalistů. Zdají se být moc velcí a silní, a když zavěšují míč do koše, létají vzduchem jako vrtulky na dřívku. Hrobař není velký, což ho vede k závěru, že nemohl sportovat. A není si jistý, proč by měla sportovat Pamela nebo William nebo kdokoliv jiný. Daleko zábavnější je jíst polévku a dívat se na televizi.

Kolem prochází malý chlapec a zastavuje se.

Dívá se na tašku. Hrobař tašku nahoře zavřel, takže chlapec nevidí zbraň, která za chvíli zabije padesát nebo šedesát lidí.

Chlapci je asi devět let. Má tmavé vlasy, uprostřed pečlivě učesané na pěšinku. Na sobě má oblek, který mu příliš nesedí. Rukávy jsou moc dlouhé. A červená vánoční kravata se mu u límce nehezky mačká. Dívá se upřeně na tašku.

Na štěňata.

Hrobař odvrací pohled.

„Jestli se ti někdo podívá do tváře, zabij ho. Zapamatuj si to.“

Pamatuji si to.

Ale nemůže si pomoci. Dívá se na chlapce. Chlapec se usmívá.

Hrobař se neusmívá. Rozpozná usměv, ale neví, co to přesně je.

Hnědooký chlapec s jemným úsměvem na tváři pozoruje štěňata na tašce a jejich veselé mašle. Stejně mašle mají na sobě i buclatá novorozeňátka Nového roku. Zelené a zlatavé mašle. Hrobař se také dívá na tašku.

„Pojď, broučku,“ říká chlapci žena. Stojí vedle květináče s pryšci, stejně červenými jako ta růže, kterou měla loni o Vánocích Pamela na šatech.

Chlapec znovu pohlédne Hrobařovi do tváře. Hrobař ví, že by měl odvrátit zrak, ale místo toho pohled opětuje. Chlapec pak odchází mezi dav postávající kolem stolů plných talířů s malými kousky jídla. Spousty sušenek, garnátů a mrkve. Ale žádná polévka, všímá si Hrobař.

Chlapec přichází k dívce, která je zřejmě jeho sestra. Je jí asi třináct let.

Hrobař se dívá na hodinky. Za pět minut tři čtvrtě na čtyři. Vytahuje z kapsy mobilní telefon a volá na hlasovou schránku. Poslouchá.

„Nemáte žádný nový vzkaz.“ Opět schovává telefon.

Pokládá si tašku na klín a rozhlíží se po davu. Chlapec má na sobě špatně padnoucí oblek a jeho sestra růžové šaty. Se stuhou v pase.

Hrobař svírá tašku se štěňaty.

Osmnáct minut.

Chlapec stojí u stolu s jídlem. Dívka hovoří se starší ženou.

Přidávají se k nim další lidé. Procházejí přímo kolem Hrobaře s jeho taškou a hezkými novinami, které ukazují počasí v celé zemi.

Ale nikdo si ho nevšímá.

Telefon v laboratoři začal vyzvánět.

A jako vždy, když zazvonil telefon a Parker právě nebyl s dětmi, pocítil chvilkový nával paniky, přestože paní Cavanaughová by mu v případě jakékoliv nehody samozřejmě zavolala na mobilní telefon, a nikoliv do Federálního úřadu vyšetřování.

Podíval se na displej příchozích hovorů, uviděl newyorskou předvolbu a popadl sluchátko. „Lincolne. Tady Parker. Zbývá nám čtvrt hodiny. Máš něco?“

Rhymův hlas zněl znepokojivě. „Moc toho není, Parkere. Hod' si mě přes spíkr... Vy lingvisti tyhle novotvary nesnášíte, co?“

Parker stiskl tlačítko a zapnul hlasitý odposlech.

„Chopte se někdo pera,“ zavolal Rhyme, „řeknu vám, co jsem zjistil. Připraveni? Jste připraveni?“

„Jsme připraveni, Lincolne,“ odpověděl Parker.

„Nejnápadnější stopovou složkou v dopise je žulový prach.“

„Žula,“ hlesl Cage.

„Částice vykazují známky zaškrabávání a otesávání. A některé navíc taky leštění.“

„A z čeho podle tebe pocházejí?“ zeptal se Parker.

„To nevím. Jak to mám vědět? Já Washington neznám. Znáám New York.“

„A kdyby to bylo v New Yorku?“ zeptala se Lukasová.

„Z nových budov,“ začal ze sebe sypat Rhyme, „z rekonstrukcí nebo demolic starých budov, z koupelen, kuchyní, od výrobců prahů, náhrobních kamenů, ze sochařských ateliérů, od architektů... Ten seznam je nekonečný. Potřebujete někoho, kdo se vyzná v místopise Washingtonu. Rozumíte? Ty to nejseš, Parkere, co?“

„Ne, já...“

„Ty se vyznáš v dokumentech,“ přerušil ho Rhyme. „A taky v pachatelích. Ale v místopise ne.“

„Přesně tak.“

Parker pohlédl na Lukasovou. Podívala se na hodiny a pak se na něj ohlédla s obličejem beze stopy emocí. Cage vykouztlil další pokrčení ramen. Tvář Lukasové se změnila v kamennou masku.

„Pak jsou tu stopy červeného jílovce a prachu ze starých cihel,“ pokračoval Rhyme. „A taky síra. A spousta uhlíku – popel a saze. Složení odpovídá vaření masa nebo spalování odpadků, které maso obsahovaly. Taky údaje z obálky prozrazují víceméně stejné stopové látky, které jsem našel na dopise. Ale kromě nich je tu i něco navíc – nezanedbatelné množství slané vody, petroleje, rafinovaného oleje, ropy, másla...“

„Másla?“ zeptala se Lukasová.

„Jo, másla,“ zabručel Rhyme a kysele dodal: „Značku neznám. A taky nějaký organický materiál, který odpovídá tkáni měkkýšů. Takže všechny důkazy ukazují na Baltimore.“

„Na Baltimore?“ zeptal se Hardy.

„Jak jste na to přišel?“ přidala se Lukasová.

„Mořská voda, petrolej, rafinovaný olej a ropa znamenají, že jde o přístav. Souhlasíte, ne? O co taky jiného? No a nejbližším přístavem u Washingtonu, kde se provádí překládka ropy, je Baltimore. Thom mi navíc říkal – a ten kluk se v jídle vyzná –, že přímo v přístavu jsou mraky mořských restaurací. Pořád mluví o nějakých škeblích z Martha's.“

„Baltimore,“ zamumlala Lukasová. „Takže ten vzkaz napsal doma a večer si dal někde u moře večeri. Pak přijel do Washingtonu a nechal vzkaz na radnici. A pak...“

„Ne, ne, ne,“ zarazil ji Rhyme.

„Cože?“

Mistr hlavolamů Parker se zamyslel. „Sehrál to na nás, že, Lincolne?“

„Jako Hamleta,“ řekl Rhyme a zdál se být potěšen, že se Parker dovтіpil.

„Jak jste na to přišli?“ nechápal Cage.

„Dělám s jedním detektivem – jmenuje se Roland Bell, pochází ze Severní Karolíny a pracuje u newyorské policie. Prima chlap.

A tenhle Bell vždycky říká: ‚Klape to moc rychle a moc snadno.‘ No a všechny tyhle stopy... Zkrátka jich je tam mnoho. Až příliš mnoho. Pachatel si prostě vyráchal ruce v nějakém svinstvu a potřísnil tím obálku. Aby nás zmátl.“

„A ty stopy na dopise?“ zeptal se Hardy.

„Ty jsou pravé. Množství materiálu zachyceného ve vláknech odpovídalo okolním látkám. Dopis nám prozradí místo, kde pachatel žil. Ale ta obálka... ta obálka nám prozrazuje něco jiného.“

„Že ten člověk není tím, kým se zdá být,“ řekl Parker.

„Přesně tak,“ souhlasil Rhyme.

Parker shrnul situaci: „Takže na místě, kde bydlel, se vyskytuje žula, jílovcový prach, cihlový prach, síra, mosaz a popel od vaření nebo spalování odpadků.“

„Při tom množství prachu... by mohlo jít o nějakou demolici,“ nadhodil Cage.

„To se zdá být pravděpodobné,“ přidal se Hardy.

„Pravděpodobné? Jak to může být pravděpodobné? Je to prostě možné. Jenže dokud se nějaká alternativa neukáže jako správná, je možné úplně všechno. Nezapomínejte na to...“ Rhymův hlas lehce zeslábl, když se otočil na někoho v místnosti. „Ne, Amélie. Nedělám se důležitým. Snažím se být exaktní... Thome! Thome! Přines mi ještě whisky. Prosím.“

„Pane Rhyme,“ řekla Lukasová. „Lincolne... To je všechno hezké a my si toho velice vážíme. Jenže do útoku střelce nám zbývá deset minut. Nenapadá vás, který hotel si pachatel mohl vybrat?“

Rhyme odpověděl s těžkostí, která Parkera zamrazila. „Obávám se, že ne. Je to jenom na vás.“

„Dobře.“

„Díky, Lincolne,“ řekl Parker.

„Hodně štěstí vám všem. Hodně štěstí.“ V telefonu cvaklo a Lincoln Rhyme se odmlčel.

Parker si prohlédl poznámky. Žulový prach... síra... Byla to solidní vodítka, nádherná vodítka. Jenže pátrací tým nemá ani zdaleka dost času, aby se jich chytil.

Parker si představil, jak střelec už nyní stojí uprostřed davu lidí s připraveným samopalem. Jak se chystá zmáčknout kohoutek.

Kolik lidí zemře tentokrát?

Kolik rodin?

A kolik dětí jako LaVelle Villiamsová?

Dětí, jako jsou Robby a Stephie?

Všichni v potměšilé laboratoři zůstali potichu, jako by je ochromila neschopnost prohlédnout přes roušku, která zahalovala pravdu.

Parker se znovu podíval na vzkaz a měl pocit, že se mu vysmívá.

Lukasové zazvonil telefon. Agentka se zaposlouchala a na jejich ústech rozkvetl první opravdový úsměv, který u ní Parker za celou dobu zahlédl.

„Máme ho!“ vykřikla.

„Cože?“ zeptal se Parker.

„Dva Jerryho lidé právě našli dva zásobníky s černě natřenými nábojnicemi pod křeslem v hotelu Four Seasons v Georgetownu. Všichni policisté a agenti se už tam sjíždějí.“

11.

„Je plný?“

„Ten hotel?“ odpověděl Cage na Parkerovu otázku otázkou. Také on byl přilepený na mobilním telefonu. „Zatraceně plný. Celý vestibul je prý zaplněný lidmi – je tam nějaká recepce. A v banketkách dole se konají čtyři silvestrovské oslavy. Spousta společností totiž dneska končí práci dřív. Je tam dobrá tisícovka lidí.“

Parker si představil, co v uzavřeném prostoru banketky dokáže napáchat jediný samopal.

Tobe Geller zapojil do reproduktorů frekvenci policejních operací.

Laboratoří se rozlehl hlas Jerryho Bakera. „Vůdce 2 všem jednotkám. Kód 12 do hotelu Four Seasons na M Street. Kód 12. Pachatel v prostorách hotelu, bez popisu. Zřejmě ozbrojen plně automatickým uzi s tlumičem. Máte zelenou. Opakuj, máte zelenou.“

To znamenalo, že taktičtí agenti smějí rovnou střílet, aniž by se pokoušeli Hrobaře zatknout.

Do několika minut byly v hotelu desítky taktických jednotek.

Dopadnou ho? I kdyby ne, doufal Parker, mohly by ho zaplašit, aniž by komukoliv ublížil.

A oni by ho pak mohli dopadnout. Zatknou ho, a bude-li klást odpor, zastřelí ho. Hrůzy dnešního dne konečně skončí a Parker se bude moci vrátit ke svým dětem.

Co teď asi dělají? napadlo ho.

Jestlipak má Robby pořád strach z Boatmana?

Ach, Robby, jak tě mám přesvědčit, aby ses nebál? Boatman je už celá léta mrtvý. Jenže dneska tady máme dalšího Boatmana, který je ještě horší než ten původní. Se zlem už to tak zkrátka je, Chlapče. Vždycky se znovu vynoří z hrobu a neexistuje způsob, jak ho zastavit...

Hlášení utichlo.

Čekání je ze všeho nejhorší. Za čtyři roky mimo službu

už na to Parker zapomněl. Na čekání si prostě nelze zvyknout.

„Právě tam dojíždějí první auta,“ hlásil Cage a naslouchal někomu v telefonu. „Z toho se nedostane.“

Parker se znovu sklonil nad žádost o výkupné.

Starosto Kennedy, Konec se plíží. Hrobař je ve městě a není způsob ho zastavit.

A pak pohlédl na obálku.

Díval se na špinavé šmouhy. Znovu si prohlédl výstupy z detekčního přístroje – slabé obrysy protlačeného písma.

Vybavila se mu Rhymova slova.

Ta obálka nám prozrazuje něco jiného.

Že ten člověk není tím, kým se zdá být...

A pak zaslechl sám sebe – jak říká Lukasové, že psycholingvistický profil se mýlí, že pachatel je ve skutečnosti mimořádně chytrý.

Prudce zvedl hlavu a pohlédl na Lukasovou.

„Co je?“ zeptala se agentka, vyděšená jeho výrazem.

„Všechno špatně,“ řekl Parker klidně. „Všechno je špatně. On není ve Four Seasons.“

Všichni v místnosti ztuhli a vytřeštili na něho oči.

„Zastavte akci. A stáhněte policisty i agenty – nebo jak se jmenují.“

„Cože?“ zeptala se Lukasová.

„Ten vzkaz... nám lže.“

Cage s Lukasovou si vyměnili pohledy.

„Odvádí nás od skutečného místa útoku.“

„Cože?“ zeptal se C. P. Ardell nejistě a pohlédl na Lukasovou.

„Co tím chce říct?“

Parker si ho nevšímal a křikl: „Zastavte je!“

Cage zvedl telefon, ale Lukasová ho pohybem ruky zadržela.

„Dělejte!“ zařval Parker. „Taktické týmy musí zůstat

mobilní! Nemůžeme je uvázat v hotelu.“

„Parkere, on je tam,“ řekl Hardy. „Našli tam ty nábojnice. To nemůže být náhoda.“

„Jasně, že to není náhoda. Hrobař je tam nechal schválně. A pak šel někam jinam – na skutečné místo zásahu. Někam jinam než do hotelu.“ Parker se podíval na Cage. „Zastavte ta auta!“

„Ne,“ řekla Lukasová a v úzkém obličejí se jí zračil vztek.

Parker se díval na vzkaz a pokračoval: „Je příliš chytrý, než aby nám nedopatřením zanechal zmínku o hotelu. Těmi stopami na obálce se nás pokusil zmást. A stejně tak se nás pokusil zmást tím protlačeným písmem. Těmi písmeny ,t-e-l‘.“

„Vždyť jsme to písmo sotva objevili,“ opáčila Lukasová. „A kdybyste nám nepomohl, vůbec bychom na to nepřišli.“

„Pachatel věděl, s kým bude mít co do činění. Vzpomínáte si na můj lingvistický profil?“ Parker poklepal na snímek mrtvého pachatele. „Ten chlap byl geniální. Geniální stratég. On ty důkazy musel udělat sotva znatelnými. Jinak bychom mu je neuvěřili. Ne, taktické jednotky prostě musíme zastavit. Ať jsou kdekoliv. Ať vyčkávají, dokud nezjistíme, kde je skutečný cíl.“

„Vyčkávají?“ zeptal se Hardy a rozhořčeně roztáhl ruce.

„Je za pět minut čtyři,“ zašeptal C. P. Ardell.

Cage pokrčil rameny a pohlédl na Lukasovou. Zodpovědnost byla na ní.

„Musíte,“ naléhal Parker.

Viděl, jak Lukasová upřela kamenné oči do hodin na stěně. Minutová ručička postoupila o další dílek.

Hotel byl hezčí než tohle místo.

Hrobař se rozhlíží kolem sebe a něco se mu na tomhle divadle nelíbí.

Taška se štěňaty vypadala v tom hezkém hotelu příhodně.

Tady příhodně nevypadá.

Tohle je... tohle je... cvak... tohle je Masonovo divadlo kousek na východ od Georgetownu. Hrobař je ve foyer a dívá se na dřevořezby.

Vidí květiny, které nejsou žluté ani červené, nýbrž dřevěné a tmavé jako tmavá krev. Ó, a co je tohle? Hadi. Hadi vyřezaní do dřeva.

A ženy s velkými ňadry, jako měla Pamela.

Hmmm.

Ale žádná zvířata.

A žádná štěňata. Ne, ne.

Vešel do divadla, aniž by ho kdokoliv zastavil. Představení už téměř končilo. „Ke konci představení můžeš vejít do většiny divadel,“ řekl mu muž, který mu všechno říká, „a nikdo si tě nevšimne. Budou si myslet, že jdeš někomu naproti.“

Uvaděči mu nevěnují žádnou pozornost. Hovoří o sportu a hospodách.

A tak.

Už jsou skoro čtyři.

Hrobař nebyl na koncertě nebo na divadle už několik let. Chodil s Pamelou... cvak... poslouchat někam hudbu. Na hry nechodili.

Ani na balet. Kde to bylo? Někde, kde lidi tančili. A poslouchali hudbu... Lidi v legračních kloboucích, jaké nosí kovbojové.

Hráli na kytaru a zpívali. Hrobař si vzpomíná na jednu písničku.

Brouká si.

*Ač se snažím tě nemít rád,
Miluji tě čím dál víc.*

Jenže dneska nikdo nezpívá. Tohle je balet.

Hrobař se dívá na stěnu – na plakát. Vidí strašidelný obrázek, který se mu nelíbí. Je děsivější než obraz vstupu do pekla. Znázorňuje vojáka s obrovskou čelistí a vysokým

modrým kloboukem na hlavě.

Zvláštní. Ne... cvak... ne, ne, vůbec se mu nelíbí.

Hrobař prochází předsálím a myslí si, že Pamela by raději viděla muže v kovbojských kloboucích než vojáky s velkou čelistí, jako byl tenhle. Oblékala se do šatů jasných jako kvítí a chodila se dívat, jak muži v kovbojských kloboucích zpívají. Hrobařův přítel William někdy podobné klobouky sám nosil. Chodili všichni spolu. Hrobař si myslí, že se dobře bavili, ale není si jistý.

Přistupuje k baru, který je teď zavřený. Nachází služební vchod. Prochází a vydává se po schodech, které voní rozlitou sodou.

Kolem lepenkových krabic s plastickými lahvemi, ubrousky, gumovými medvídky a lékořicovými bonbony.

Miluji tě čím dál víc...

Nahoře u dveří s nápisem „Balkon“ vchází Hrobař do chodby a pomalu kráčí po tlustém koberci.

„Běž do lóže číslo 58,“ řekl mu muž, který mu všechno říká.

„Vykoupil jsem tam všechna místa, takže bude prázdná. Je na úrovni balkonu. Na pravé straně podkovy.“

„Podkovy?“ zeptal se Hrobař. Jak to myslí – podkovy?

„Balkon má tvar podkovy. Běž do té lóže.“

„Půjdu...“ Cvak. „...do té lóže. Co je to lóže?“

„Bude to za oponou. Malá místnost s výhledem na jeviště.“

„Aha.“

A tak teď krátce před čtvrtou hodinou odpoledne kráčí Hrobař pomalu k lóži a nikdo si ho nevšímá.

Kolem stánku s dobrotami prochází nějaká rodina. Muž se dívá na hodinky. Odcházejí dřív. Matka pomáhá dceři do kabátu, a když procházejí kolem, vypadají obě rozrušené. Dívka má ve vlasech květinu, která není žlutá ani červená; je bílá. Druhé dítě, asi pětiletý chlapec, se dívá na stánek a zastavuje se. Připomíná Hrobařovi chlapce z toho hezkého hotelu. „Ne, je zavřeno,“ říká otec.

„Pojď. Nebo přijdeme pozdě.“

Chlapec vypadá, že se rozpláče, a otec ho odvádí bez gumových medvídků a lékořicových bonbonů pryč.

Hrobař je na chodbě sám. Myslí si, že je mu chlapce líto, ale není si jistý. Přesunuje se na bok podkovy. Přichází k němu mladá žena v bílé blůze. V ruce drží baterku.

„Dobrý den,“ říká. „Ztratil jste cestu?“

Dívá se mu do tváře.

Hrobař jí zarývá bok tašky se štěňaty do prsou.

„Co to...?“ začíná se žena ptát.

Fft, fft...

Hrobař vypálí dvě rány, a když žena spadne na koberec, popadne ji za vlasy a vleče k prázdné lóži.

Zastavuje přímo na druhé straně opony.

Teda, to je... cvak... to je krása. Hmmm.

Rozhlíží se po divadle. Nesměje se, ale dochází k názoru, že se mu tohle místo přece jen líbí. Tmavé dřevo, květiny, sádra, zlato a lustr. Hmmm. Podívejme. Hezčí než ten hezký hotel. Přestože si Hrobař myslí, že to není nejvhodnější místo ke střelbě. Betonové nebo škvárobetonové stěny by byly lepší; kulky by se více odrážely a ostré kusy olova by více poletovaly po uzavřeném prostoru budovy a způsobily by mnohem více škody.

Hrobař se dívá, jak se tančí na jevišti. Poslouchá hudbu z orchestru, ale ve skutečnosti ji neslyší. Pořád si brouká svou. Nemůže tu píseň dostat z hlavy.

*Do dnů příštích nahlížím
A zpívám si z plných plic,
O životě přemýšlím,
Miluji tě čím dál víc.*

Hrobař odstrkuje tělo ženy k sametové oponě. Je tady horko.

Svléká si plášť, i když mu muž, který mu všechno říká, řekl, že to nemá dělat. Hned se cítí líp.

Sáhne do tašky se štěnaty a prsty obepíná rukojeť zbraně. Do levé ruky bere tlumič.

Shlíží do davu. Dívá se na dívky v růžovém saténu, na chlapce v modrých sakách, na ženy s výstřihem do tvaru písmene V, na plešaté muže i na vlasaté muže. Lidé zaměřují kukátka na jeviště jako samopaly Uzi. Uprostřed divadla visí ze stropu obrovitý lustr, milion světél. Jinak je strop pomalován obrázky tlustých andělíčků poletujících mezi žlutými mraky. Jako ten otlýl Nový rok...

Není tu moc dveří a to je dobře. Protože i když nezastřelí více než třicet čtyřicet lidí, spousta dalších se ušlape ve dveřích.

A to je dobře.

To je dobře...

Čtyři hodiny. Hrobaři pípají hodinky. Také jiným pípají hodinky.

Hrobař vykračuje kupředu, přes šustící tašku svírá tlumič a dívá se jednomu štěněti do obličeje, jedno štěně má růžovou a druhé modrou mašli. Žádné nemá červenou a ani žlutou, myslí si Hrobař, když začíná mačkat spoušť.

A pak slyší hlas.

Je za ním v chodbě, slyší ho přes krásnou sametovou oponu.

„Ježíšikriste,“ šeptá ten muž. „Máme ho! Je tady.“ Muž odhrnuje oponu a vytahuje černou pistoli.

Jenže Hrobař ho slyší právě včas, vrhá se ke zdi, a když agent střílí, výstřel Hrobaře míjí. Vzápětí ho Hrobař téměř rozpůlí vteřinovou dávkou z uzi. Druhého agenta za ním sprška kulek zraní.

Dívá se Hrobaři do tváře a Hrobař si pamatuje, co musí udělat.

Zabíjí i druhého agenta.

Hrobař nepropadá panice. Nikdy nepropadá panice. Strach pro něj není víc než zrnko prachu. Přesto Hrobař ví, že některé věci jsou dobré a jiné špatné, a nedělat to, co mu řekli, je špatné.

Chce střílet do davu, ale nemůže. Na balkon spěchají další agenti.

Mají na sobě bundy s nápisem FBI, neprůstřelné vesty, někteří mají helmy a někteří i samopaly, které pravděpodobně střílejí stejně rychle jako jeho uzi.

Deset agentů, dvacet. Několik jich zahne za roh a běží směrem k bezvládným tělům kolegů. Hrobař vystrkuje tašku do chodby a chvíli drží kohoutek. Ozývá se řinčení skla a sypání zrcadel a vzduchem poletují gumoví medvídci a lékořicové bonbony.

Měl by... cvak... měl by střílet do hlediště. Takové má pokyny...

Měl by... To...

Na okamžik se mu vyprázdní mozek.

Měl by... Cvak.

Další agenti, další policisté. Křičí.

Je tu takový zmatek... Ale další agenti budou brzy v chodbě u lóže. Hodí na něho ruční granát, omráčí ho a možná ho zastřelí a kulky pak nebudou poletovat po uzavřeném prostoru budovy – projdou mu přímo do srdce, které pak přestane bít.

Nebo ho odvezou do Connecticutu a proženou ho vstupem do pekla. Zůstane tam navěky. A už nikdy neuvidí muže, který mu všechno říká.

Vidí, jak lidé seskakují z balkonu do vřavy pod sebou. Není to tak vysoko.

A slyší výkřiky agentů a policistů.

Jsou všude.

Hrobař odšroubovává tlumič a míří na lustr. Mačká kohoutek.

Ozve se burácení jako z cirkulárky. Kulky přetínají kořen lustru, obrovská změt' skla a kovu padá k zemi a tiskne lidi pod sebou.

Stovky výkřiků. Všichni propadají panice.

Zbraň je prázdná, ale není čas ji znovu nabít. Hrobař se přehoupává přes balkon a padá o čtyři metry níže na ramena

velkého muže. Oba klesají na podlahu, Hrobař se zvedá a nechá se unášet davem k požárnímu východu. V ruce stále drží nákupní tašku.

Je unášen do chladného vzduchu venku.

Tam ho oslepují reflektory a majáčky padesáti nebo šedesáti policejních aut a dodávek. Moc policistů ani agentů tady ale není.

Většinou jsou v divadle, odhaduje Hrobař.

Spolu s jedním manželským párem středního věku klopýtá uličkou z divadla. Drží se za nimi. Nevšímají si ho. Hrobař přemýšlí, jestli je má zabít, ale to by znamenalo znovu upevnit tlumič, a při chůzi se tlumič špatně našroubovává. Kromě toho se mu ti manželé nedívají do tváře, takže je nemusí zabíjet. Zahne do další uličky a za pět minut již kráčí hlavní ulicí.

S taškou pečlivě zastrčenou v podpaží černého nebo modrého pláště.

A s tmavou čepicí nataženou přes uši.

*Bez ohledu na bohatství
Lásce tvé vždy půjdu vstříc.*

Hrobař si brouká.

*A i když jsi vzdálená,
Miluji tě čím dál víc...*

„Tedy Parkere,“ řekl Len Hardy a obdivně zavrtěl hlavou. „Dobrá práce. Dopadl jste ho.“

„Nebudem se s tím chlapem srát, osolíme ho,“ řekl C. P. Ardell a měl na mysli totéž.

Margaret Lukasová poslouchala někoho v telefonu a neřekla Parkerovi nic. Její tvář byla stále prostá jakéhokoliv výrazu, ale přesto na Parkera pohlédla a pokynula mu. Byla to její forma poděkování.

Jenže Parker Kincaid o vděčnost nestál. Chtěl znát fakta. Chtěl vědět, jak vážná byla přestřelka.

A zda počet obětí zahrnuje i Hrobaře.

V reproduktorech zapraskalo a Jerry Baker zahájil rozhovor se záchranáři. Parker jim rozuměl jen velice málo.

Lukasová pokývala hlavou a opět se věnovala svému telefonátu.

Po chvíli vzhlédla a oznámila agentům i Parkerovi: „Dva agenti mrtví, dva zranění. Jedna uvaděčka zastřelená a jeden muž v hledišti zabit padajícím lustrem. Dvanáct zraněných, někteří vážně. Několik dětí v těžkém šoku. Lidi je málem ušlapali. Ale přežijí to.“

Přežijí to, pomyslel si Parker pochmurně. Ale jejich život už nikdy nebude jako dřív.

Tati, vyprávěj mi o Boatmanovi...

„A on utekl?“ zeptal se.

„Ano, utekl,“ řekla Lukasová a povzdechla si.

„Máte jeho popis?“

Agentka zavrtěla hlavou a pohlédla na Cage, který rovněž telefonoval.

Cage zamumlal: „Ne, nikomu se nepodařilo ho vidět. Teda, dvěma lidem jo. Ale zrovna tyhle dva vzápětí dostal.“

Parker zavřel oči a nechal klesnout hlavu na šedou látku kancelářské židle. Byla to jedna z těch židlí, které nechal před lety objednat, a její zastaralá plastická vůně v něm probudila vzpomínky – některé z mnoha vzpomínek, které se mu dnešního dne vybavovaly.

Vzpomínky, po kterých rozhodně netoužil.

„Co laboratoř?“ zeptal se.

„Už to tam procházejí s mikroskopem,“ odpověděl Cage. „Jenže... já to nechápu. Ten chlap střílí z automatické zbraně, a nikde nejsou žádné nábojnice.“

„Sakra, to musel mít zbraň v tašce nebo co,“ řekl Parker. „V něčem, co zachytilo nábojnice.“

„Jak to víte?“ zeptal se Hardy.

„Já to nevím. Ale přesně tak bych to na jeho místě dělal

já. Viděl ho někdo v tom hotelu, kde nechal kulky?“

„Ne,“ zamumlal Cage. „Proklepli jsme všechny svědky. Jeden kluk tam prý zahlídl turbomana. Ale jinak si na nic nevzpomíná.“

Turbomana, pomyslel si Parker trpce. To je skvělé.

Stihli to jen o vlásek.

Lukasová se totiž na poslední chvíli rozhodla dát na Parkerovo naléhání a ledově řekla: „Dobrá, dobrá, zastavíme akci. Ale Bůh vás ochraňuj, jestli se mýlíte, Kincaide.“ A nařídila jednotkám, aby zůstaly na místech. Poté strávili několik horečnatých minut snahou uhádnout, kde může Hrobař udeřit. Parker dospěl k závěru, že Hrobař nechal kulky v hotelu krátce před čtvrtou hodinou, takže mohl mít nanejvýš deset minut, aby se dostal ke skutečnému cíli. Na taxíka se na silvestra odpoledne rozhodně nemohl spoléhat a washingtonské autobusy jezdily velice nevyzpytatelně.

Musel jít pěšky. Což znamenalo okruh asi pěti ulic.

Parker i ostatní se tedy sklonili nad mapou Georgetownu.

Náhle se Parker podíval na hodinky. „Dávají dneska v divadlech odpolední představení?“

Lukasová ho popadla za ruku. „Jo. Ráno jsem zahlídla program v Postu.“

Tobe Geller byl příznivec hudby a zmínil se o Masonově divadle, které se nachází pouhých pět minut chůze od hotelu Four Seasons.

Parker nedočkavě otevřel výtisk Washington Post a zjistil, že představení baletu Louskáček tam začalo ve dvě hodiny a skončí přibližně ve čtyři. Nabité divadlo by přitom bylo pro Hrobaře ideálním terčem. Parker tedy požádal Lukasovou, aby zavolala Jerryemu Bakerovi a nechala ho poslat do divadla všechny své jednotky.

„Všechny?“

„Všechny.“

Bůh vás ochraňuj, jestli se mýlíte, Kincaide...

Ale Kincaid se nemýlil. Podstupoval ovšem značné riziko...

A přestože zachránili mnoho životů, několik lidí přece jen zemřelo.

A vrah unikl.

Parker pohlédl na žádost o výkupné. Muž, který ji napsal, byl mrtvý, ale sama žádost byla až příliš živá. Jako by se mu vysmívala.

Parker pocítil šílené nutkání popadnout vyšetřovací sondu a zarazit ji vzkazu přímo do srdce.

Cageovi opět zazvonil telefon. Cage ho zvedl a podle výrazu tváře byla zpráva, kterou mu sdělovali, povzbudivá. „To byl jeden psychiatr. Vyučuje v Georgetownu. Dělal něco pro psychologické oddělení. Prý má nějaké informace o tom jménu.“

„Hrobař?“ ujišťoval se Parker.

„Jo, je na cestě.“

„Fajn,“ řekla Lukasová. Otočila se k Parkerovi a zeptala se: „Co dál?“ Na okamžik zaváhala a dodala: „Nemusíte své myšlenky omezovat jen na ten dokument.“

Parker se na chvíli zamyslel. „No, já osobně bych zjistil, jestli ta lóže, ze které střílel, byla prázdná, a pokud ano, pak je možné, že pachatel tam skoupil všechny lístky, aby měl dobrou pozici ke střelbě. Takže bych zjistil, jestli náhodou neplatil kreditní kartou.“

Lukasová kývla na C. P. Ardella, který vytáhl telefon, zavolal Jerryemu Bakerovi a položil mu Parkerovu otázku. Chvíli čekal a pak si poslechl odpověď. „Za pokus to stálo,“ utrousil a obrátil oči v sloup.

„Koupil je před dvěma týdny a platil hotově,“ odhadoval Parker.

„Před třema,“ zamumlal agent a začal si třít čelo dlaní.

„Sakra,“ ulevil si Parker zasmušile. Nezbývá než pokračovat.

Obrátil pozornost na poznámky, které si napsal na základě postřehů Lincolna Rhyma. „Budeme potřebovat nějaké mapy. Dobré mapy. Takovéhle ne.“ Poklepal na mapu ulic, ze které se snažili vyčíst, kam Hrobař odešel z hotelu

Four Seasons. „Chci zjistit, odkud pocházejí ty stopové důkazy v dopise,“ pokračoval. „Třeba se nám podaří omezit okruh pátrání.“

Lukasová kývla na Hardyho. „Jestli to půjde, přeřadíme Jerryho tým a některé vaše lidi na výsledcích možných svědků. Vezmi si fotku mrtvého a zjisti, jestli ho někdo neviděl někde v domě nebo v bytě.“ Podala Gellerovi snímek pachatele z místa činu. „Tobe, udělej mi stovku kopií.“

„Jasně.“

Parker si prohlédl seznam stopových důkazů, které Rhyme před chvílí identifikoval. Žula, jílovec, cihlový prach, síra, organický popel... Odkud to může pocházet?

Ve dveřích se objevil mladý policista, který před chvílí přinesl vzkaz – Timothy, vzpomněl si Parker.

„Agentko Lukasová?“

„Ano?“

„Mám pro vás pár informací, které byste měla vědět. První je o Mossovi.“

Udavač Gary Moss. Parker si vzpomněl na bulletin o dětech, které téměř uhořely.

„Začíná trochu třestit. Zahlédl nějakého muže a myslel, že je to zabiják.“

Lukasová se zamračila. „A kdo to byl? Jeden z našich lidí?“

„Jo. Jeden člověk z údržby. Ověřili jsme to. Jenže Moss úplně propadl stihomamu. Chce, abychom ho odvezli pryč. Myslí si, že mimo město bude ve větším bezpečí.“

„Jenže my ho nemůžeme odvézt z města. Není to teď naše priorita.“

„Jen jsem si říkal, že vám to oznámím,“ odpověděl agent.

Lukasová se rozhlédla a zdálo se, že uvažuje. Nakonec se otočila k Lenovi Hardymu. „Půjdeš ho na chvíli podržet za ručičku?“

„Já?“

„Půjdeš?“

Hardy vypadal nešťastně. Tohle byl další jemný políček

do tváře – jako by ho požádali, aby uvařil kávu. Parker si vzpomněl, že nejobtížnější součástí náplně vedoucího oddělení nebyla práce s komplikovanými dokumenty, nýbrž práce s křehkými eggy zaměstnanců.

„No, tak jo,“ řekl Hardy.

„Díky.“ Lukasová se na něj usmála a obrátila se k agentovi ve dveřích. „Říkal jste, že máte ještě něco jiného.“

„Ostraha chtěla, abych vám to řekl. Dole čeká muž. Nějaká návštěva.“

„A dál?“

„Tvrdí, že ví něco o tom střelci z metra.“

Kdykoliv došlo k nějakému velkému zločinu, vzpomněl si Parker, vylezli všichni šílenci z děr a začali se hlásit na FBI – někteří aby se doznali ke zločinům, jiní aby pomohli. Nedaleko hlavního vchodu na ústředí existovaly pro tyhle lidi „přijímací“ místnosti vybavené mikrofony a videokamerami. Kdykoliv některý dobrý občan doběhl na FBI s informacemi o nějakém zločinu, musel se odebrat do jedné z těchto návštěvních místností, kde z něj byly prostřednictvím odborně vedeného výslechu vyždímány veškeré informace.

„Jakou má věrohodnost?“ zeptala se Lukasová.

„Tvrdí, že je novinář a píše o sérii nevyřešených vražd. Ověřili jsme jeho koncesi a trestní rejstřík. Bez záznamu. Druhý stupeň prověrky jsme nedělali.“

„A co říká o Hrobaři?“

„Akorát říkal, že ten chlap prováděl totéž už dříve – v jiných městech.“

„V jiných městech?“ zeptal se C. P. Ardell.

„Takhle to povídal.“

Lukasová se podívala na Parkera, který řekl: „Myslím, že si s ním raději promluvíme.“

Část druhá

PODSTRČENÉ DÍTĚ

Prvním krokem při zužování okruhu osob podezřelých z autorství sporného dokumentu je identifikace národnostních, třídních a skupinových charakteristik. K další eliminaci možných podezřelých pak dochází po identifikaci, kategorizaci a zhodnocení zjevných charakteristik individuálních.

Základy zkoumání dokumentů Edna W. Robertsonová

12.

„Takže on teď je v D. C., co?“ zeptal se muž.

Nacházeli se dole v přijímací místnosti B. Alespoň to tak stálo úhledným psacím písmem na štítku dveří. Lidé z FBI však téhle místnosti říkali „modrá vyšetřovačka“ – podle pastelově modrého odstínu kancelářského nábytku.

Parker, Lukasová a Cage seděli u oprýskaného stolu proti statnému muži s bohatými šedými vlasy. Hned podle první věty Parker poznal, že muž není zdejší. Místní obyvatelé říkají svému městu „Washington“, případně „District“, ale nikdy ho nenazývají zkratkou „D. C.“.

„Koho tím myslíte?“ zeptala se Lukasová.

„Však vy víte koho,“ odpověděl muž nesměle. „Já mu říkám ‚Řezník‘. Jak mu říkáte vy?“

„Komu?“

„Muži s mozkem člověka a srdcem ďábla,“ řekl muž dramaticky.

Tenhle chlap byl možná blázen, ale Parker měl pocit, že jeho slova přesně vystihují Hrobaře.

Henry Czisman měl na sobě čisté, i když obnošené šaty. Bílá košile se mu napínala na velkém břichu a přes ni visela proužkovaná kravata. Místo kabátu měl sako z šedého proužkovaného obleku.

Parker cítil z šatů hořkou vůni cigaret. Na stole ležel mužův oprýskaný kufřík a vedle něj hrnek se studenou vodou.

„Takže vy tvrdíte, že pachatel střelby v metru a v divadle má přezdívku ‚Řezník‘?“

„Ten, který skutečně střílel, ano. Jméno jeho komplice neznám.“

Lukasová s Cagem chvíli mlčeli. Lukasová si muže měřila a přemýšlela, jak se Czisman dozvěděl o Hrobaři a jeho zločinech a především jak se dozvěděl o jeho partnerovi. Zpráva o mrtvém pachateli se totiž v médiích neobjevila.

„Jak jste na tomhle případu zainteresován?“

Czisman otevřel kufřík a vytáhl několik starých novin. Hartfordské NewsTimes z loňského roku. Ukázal na články podepsané svým jménem.

Pracoval jako kriminalistický reportér.

„Mám neplacené volno, protože píšu kriminální román o Řezníkovi. Sleduji stopu destrukce,“ dodal dramaticky.

„Kriminální román?“ zeptal se Cage. „Tyhle knihy lidi čtou, co?“

„Přímo je zbožňují. Jsou to bestsellery. Třeba kniha o Tedovi Bundym... Četli jste ji?“

„Možná,“ řekl Cage.

„Knihy o skutečných zločinech lidi přímo hltají. To taky vypovídá něco o společnosti, že? Možná by měl někdo napsat knihu o tomhle. O tom, proč lidi tyhle příběhy tolik milují.“

„Ten Řezník, o kterém jste se zmiňoval...“

„Takovou přezdívku měl v Bostonu. Začátkem roku. Jo, a myslím, že jedny noviny mu říkaly ‚Dábel‘.“

Dáblova slza, pomyslel si Parker. Lukasová se na něj podívala a Parker přemýšlel, jestli ji napadlo totéž. „A co se stalo v Bostonu?“ zeptal se.

Czisman se na Parkera podíval a prohlédl si jeho propustku návštěvníka. Chybělo na ní jméno. Cage Parkera představil jako konzultanta pana Jeffersona.

„Došlo tam k přestřelce v bistru Lucy's Tacos. Nedaleko Faneuil Hall.“

Parker o případu nic neslyšel – a pokud se incident vůbec dostal do místních zpráv, zřejmě na něj zapomněl. Lukasová ovšem přikývla.

„Čtyři mrtví, sedm zraněných. Pachatel přijel k restauraci a z automatické brokovnice začal střílet do okna. Bez motivu.“

Parker tušil, že Lukasová má v malíčku všechny bulletiny o boji s násilnou trestnou činností.

„Pokud si vzpomínám,“ pokračovala, „žádný popis pachatele neexistoval.“

„To víte, že je to on,“ řekl Czisman. „Na to můžete vzít jed. Faktem je, že žádný jeho přesný popis nebyl. Jen dohady. Zřejmě je to běloch. Ale ne na sto procent. Stáří? Třicet až čtyřicet. Výška? Střední. Postava? Střední. Může to být kdokoliv. Vůbec se nepodobal těm zloduchům z televizních filmů, vyhoněným na práškách. Ty každý hned pozná. Ale Řezník... to je jen řadový chlap z ulice. Pěkně děsivý, co?“

Lukasová se chystala položit další otázku, ale Czisman ji přerušil.

„Říkala jste, že ta přestřelka v restauraci neměla žádný motiv, agentko Lukasová?“

„Podle spisu ne.“

„A víte, že deset minut poté, co Řezník přestal chrlít kulky přes okno do restaurace a zabíjet ženy a děti, došlo o šest kilometrů dále k přepadení klenotnictví?“

„Ne. To ve zprávě nebylo.“

„A víte, že všichni taktičtí agenti v okruhu tří kilometrů se právě nacházeli v restauraci? Takže i když se majiteli klenotnictví podařilo zapnout skrytý alarm, nedostala se policie na místo včas? Zloděj zabil majitele a jednoho zákazníka. Byli to jediní svědci.“

„A vy myslíte, že to byl Řezníkův komplic?“

„A kdo jiný?“ zeptal se Czisman.

Lukasová si povzdechla. „Potřebujeme veškeré informace, které máte. Ovšem mám pocit, že tu nejste jen z čiré občanské povinnosti.“

Czisman se zasmál.

„Takže co chcete?“ zeptala se.

„Přístup,“ řekl Czisman rychle. „Jenom přístup.“

„K informacím.“

„Přesně tak.“

„Počkejte tady,“ řekla Lukasová, vstala a pokynula Parkerovi s Cagem, aby ji následovali.

Hned vedle modré vyšetřovačky v přízemí ústředí FBI seděl Tobe Geller na židli v malé potemnělé místnosti a před sebou měl složitý ovládací panel.

Celý rozhovor s Henry Czismanem sledoval na šesti různých monitorech.

Czisman neměl ponětí, že je sledován, neboť FBI nepoužívala ve vyšetřovacích místnostech poloprůhledná zrcadla, jaká člověk vidí na městských policejních stanicích. Místo nich visely na stěnách tři kopie impresionistických obrazů. Čirou náhodou je do místnosti nevybral úředník plánovacího oddělení ani architekt interiérů, nýbrž Tobe Geller a několik dalších lidí z technického oddělení.

Jednalo se o kopie obrazů George Seurata, průkopníka pointilismu.

A dvě drobné tečky na každém ze tří obrazů byly ve skutečnosti miniaturní čočky videokamery, které byly zaměřeny tak přesně, že pokrývaly každý čtvereční centimetr vyšetřovací místnosti.

Celý rozhovor se nahrával na tři různé digitální záznamníky, z nichž jeden byl připojen k počítači naprogramovanému na odhalení sekvence zvuků, jaké vydává člověk tasící zbraň. Czisman se stejně jako každý návštěvník podrobil prohlídce a prošel detekčním rámem, ale v téhle branži nemohl být člověk nikdy dost opatrný.

Lukasová ovšem sdělila Gellerovi, že jeho hlavním úkolem nebude bezpečnost, nýbrž analýza dat. Kdykoliv Czisman uvedl nějaká fakta – například o přepadení v Bostonu –, měl Geller okamžitě předat tuto informaci Susan Nanceové, mladé zvláštní agentce, která byla v pohotovosti nahoře na komunikačním. Ta měla zase kontaktovat odbor pro akce v terénu a pokusit se informaci ověřit.

Za celou dobu se Czisman ani jednou nenapil z hrnku, který před něj postavil Cage. Neustále ho nervózně svíral, což ve vyšetřovací místnosti FBI dělal každý. Hrněk měl na povrchu snímač tlaku a v oušku byl zabudován mikročip s baterií a vysílačem.

Snímač pořídil digitální záznam Czismanových otisků a vysílač ho odeslal do Gellerova počítače. Geller vzápětí aktivoval databázi Automatizovaného systému identifikace

otisků a pokusil se najít shodný záznam.

Jedna z videokamer – zabudovaná v kopii slavného Nedělního odpoledne na ostrově La Grande Jatte, což byl složitý obraz, na který měl každý návštěvník tendenci se dívat – byla zaměřená na Czismanovy oči a prováděla sítnicový test pro „analýzu pravděpodobné věrohodnosti“ – jinými slovy pro detekci lži. Ze stejného důvodu prováděl Geller rovněž analýzu hlasového napětí.

Cage, Lukasová a Parker spěchali do pozorovací místnosti.

„Máš něco?“ zeptala se Lukasová Gellera.

„Odeslal jsem to s nejvyšší prioritou,“ odpověděl Geller a divoce ťukal do klávesnice.

Za okamžik zazvonil telefon a Lukasová ho prudce popadla.

„Tobe?“ ozval se ženský hlas.

„Mluvte,“ řekla agentka.

„Tady Nanceová. Mám informace o tom muži.“

„Ahoj, Susan. Tady Margaret. Tak povídej. Co jsi zjistila?“

„Takže otisky negativní na zadržení a usvědčení. Jméno Henry Czisman je pravé, adresa Hartford, stát Connecticut. Vámi pořízená fotografie odpovídá z 95 procent jeho fotce z řidičského průkazu vydaného státem Connecticut.“

„Stačí to?“ zeptal se Parker.

„Moje fotka odpovídá z 92 procent,“ odvětila Susan Nanceová „Mám teď delší vlasy,“ dodala a pokračovala: „Podle záznamů o zaměstnavateli ze Správy sociálního zabezpečení a Finančního úřadu pracuje od roku 1971 jako novinář, ale několik let neměl prakticky žádné příjmy. V dotaznících v té době uváděl ‚spisovatel na volné noze‘. Zřejmě si bral hodně volna. Letos nezaplatil žádnou čtvrtletní zálohu, takže pravděpodobně nemá zatím žádný příjem. Před deseti lety měl velmi vysoké srážky za lékařskou péči. Vypadá to na protialkoholní léčbu. Před rokem opustil místo v jedné z hartfordských novinách s platem 51 tisíc dolarů

ročně a podle všeho žije z úspor.“

„Odešel, vyhodili ho, nebo si vzal neplacené volno?“ zeptal se Parker.

„Nejsem si jistá.“ Nanceová se odmlčela. „Kvůli svátkům jsme nemohli nashromáždit tolik záznamů z kreditní karty, kolik jsme chtěli, ale každopádně bydlí pod svým jménem v hotelu Renaissance. Ubytoval se hned po poledním přiletu z Hartfordu. Bez zálohy předem. Pokoj si rezervoval dnes ráno v deset hodin.“

„Takže odjel ihned po první střelbě,“ uvažovala Lukasová.

„Má zpáteční letenku?“

„Ne.“

„Tak, co na to říkáte?“ zeptala se Lukasová.

„Řekl bych, že je to jen zavšivenej čmuchal,“ namítl Cage.

„A vy, Kincaide?“

„Co si myslím? Myslím, že bychom s ním měli jednat. Když analyzují dokument, potřebuji o pisateli veškeré dostupné informace.“

„Pokud ovšem víte, že jde o skutečného pisatele,“ poznamenala Lukasová skepticky, na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Mně připadá jako blázen. To jsme na tom tak zle?“

„Ano,“ řekl Kincaid a pohlédl na digitální hodiny nad Gellerovým monitorem. „Myslím, že jsme.“

Ve špatně větrané vyšetřovací místnosti řekla Lukasová znovu Czismanovi: „Pokud to zůstane mezi námi... a pokud tu věc dovedeme ke zdárnému řešení...“

Czisman se tomu eufemismu zasmál a gestem pokynul agentce, aby pokračovala.

„Pokud se nám to podaří, pak vám umožníme přístup k materiálům a svědkům pro vaši knihu. Dosud si nejsem zcela jistá, do jaké míry. Ale budete mít exkluzivitu.“

„Á, to je moje oblíbené slovo. Exkluzivita. O nic víc vás

nežádám.“

„Ale vše, co vám od této chvíle řekneme,“ pokračovala Lukasová, „bude zcela důvěrné.“

„Platí,“ souhlasil Czisman.

Lukasová kývla na Parkera, který se zeptal: „Říká vám něco jméno ‚Hrobař‘?“

„Hrobař?“ Czisman zavrtěl hlavou. „Ne. To jako kopáč hrobů?“

„To nevíme,“ řekla Lukasová. „Tak zní přezdívka střelce – toho, kterému vy říkáte Řezník. Jménem Hrobař ho označil jeho partner.“

„Říkám mu Řezník, protože ho tak nazvaly bostonské noviny. New York Post mu dal jméno ‚Dábel‘. A ve Philadelphii to byl ‚Vdovátor‘ – jako že dělal z ženských vdov.“

„On byl i v New Yorku? A ve Philadelphii?“ zeptala se zděšeně Lukasová.

„Panebože,“ zamumlal Cage. „Máme tu sériového vraha.“

„Pomalu směřovali k pobřeží,“ řekl Czisman. „Kampak asi měli namířeno? Na Floridu na dovolenou? Spíš na nějaký ostrov v Karibiku.“

„A co provedli v dalších městech?“ zeptal se Parker.

„Znáte případ firmy International Beverage?“ odpověděl Czisman. „Slyšeli jste o tom někdy?“

Lukasová znovu zalistovala ve své kriminalistické paměti.

„Myslíte prezidenta společnosti, že? Unesli ho.“

„Detaily, prosím,“ požádal Parker.

Czisman pohlédl na Lukasovou, která mu kývnutím naznačila, aby pokračoval. „Policie musela případ pracně skládat dohromady, ale zdá se – nikdo si není úplně jistý – zdá se, že Řezník vzal celou prezidentovu rodinu jako rukojmí. Manželka prezidenta požádala, aby sehnal nějaké peníze. Prezident souhlasil...“

„Našel se nějaký dopis?“ zeptal se Parker v naději, že by

mohl vyšetřit další dokument. „Nějaký vzkaz?“

„Ne. Všechno se odehrávalo telefonicky. Prezident tedy souhlasil, že únosci zaplatí. Nato zavolal policii, a zatímco šel do banky pro výkupné, obklíčila policie dům, nasadila tým pro záchranu rukojmích a tak dále a tak dále. Jenže hned, jakmile v bance otevřeli trezor, vytáhl jeden zákazník zbraň a začal střílet. Zabil tam úplně všechny: prezidenta International Beverage, dva členy ostrahy, tři zákazníky, tři úředníky na přepážce a dva viceprezidenty. Videokamery přitom zachytily, jak si jeho komplic mezitím klidně vkrácel do trezoru a vyšel ven s pytlém peněz.“

„Takže v domě už nikdo nebyl?“ zeptala se Lukasová, když celý plán pochopila.

„Naživu ne. Řezník – tedy Hrobař – už předtím postřílel celou prezidentovu rodinu.“

„Udeřil na nejslabším místě celého únosu,“ řekl Parker. „Při vyjednávání nebo při předávání peněz by byla policie ve výhodě. A tak ji předešel.“ Parker Kincaid už ale nedodal, co si o případu skutečně myslí. Že je to dokonalé řešení složitého hlavolamu – tedy pokud člověku nevádí zabíjení.

„Zachytily kamery v bance něco, co by nám pomohlo?“ zeptal se Cage.

„Můžu vám akorát říct, jakou barvu měly jejich kukly,“ utrousil Czisman ironicky.

Cage pokrčil rameny ve smyslu „zeptat jsem se musel“.

„A co Philadelphie?“ vyzvídala Lukasová.

„Jó, tam to bylo moc pěkný,“ řekl Czisman s notnou dávkou cynismu. „Nejdřív si vzal Řezník na mušku autobus. Nastoupil, vedle někoho si sedl a pak ho pistolí s tlumičem přes kapsu zastřelil. Takhle zabil tři lidi, načež jeho komplic požádal o výkupné. Město se rozhodlo zaplatit, ale zároveň tam vymysleli plán, jak pachatele dopadnout. Jenže Řezník a jeho komplic zjistili, že které banky vyberou peníze, a jen co nějakí dva bažanti pověření přepravou peněz vytáhli paty z banky, Řezník jim zezadu prohnal hlavu kulkou a utekl i s penězma a komplicem.“

„O tomhle případu nevím,“ řekla Lukasová.
„Ne, město to drží pod pokličkou. Šest mrtvých.“
„Boston, New York, Philadelphie, Washington,“
přemýšlel nahlas Parker. „Máte pravdu, že mířil na jih.“
Czisman se zamračil. „Mířil?“
Parker pohlédl na Lukasovou. „Je mrtvý,“ řekla agentka.
„Cože?!“ Czisman byl zjevně šokován.
„Tedy jeho komplic. Řezník ne.“
„A co se stalo?“ zašeptal Czisman.
„Přejelo ho auto, když předal žádost o výkupné. A než
stihl výkupné převzít.“

Czismanův obličej na dlouhou chvíli ztuhl. Parker
uvažoval, co se teď asi Czismanovi honí hlavou. Nejspíš
lituje, že s pachatelem nebude moci udělat rozhovor. Jeho
obrovské oči těkaly po místnosti.

Posunul se na židli. „Jaké plány měl tentokrát?“

Lukasová se zdráhala odpovědět, ale Czisman to vzápětí
uhádl sám. „Řezník střílí lidi, dokud město nezaplatí
výkupné... Jenže teď ho není komu zaplatit a Řezník vesele
vraždí dál. Tohle by jejich stylu odpovídalo. Máte nějaká
vodítka, kde můžou mít doupě?“

„Vyšetřování je v plném proudu,“ řekla Lukasová
ostražitě.

Czisman nad její vyhýbavostí zavrtěl hlavou.

„Jak jste ho vystopoval až sem?“ zeptal se Parker.

„Čtu všechno o zločinech, kdy pachatel nemá žádné
výčitky ze zabíjení. Většina lidí je totiž cítí. Tedy pokud není
zabíjení jejich smyslem života – jako u Bundyho, Gacyho
nebo Dahmera. Vážně, většina lidí se zdráhá zmáchnout
kohoutek. Ale Řezník? Ani náhodou. Takže když se
doslechnu, že se něco takového stalo, odjedu do města, kde se
to stalo, a dělám rozhovory s lidmi.“

„Proč podle vás ještě nikoho tahle souvislost nenapadla?“
zeptala se Lukasová.

Czisman pokrčil rameny. „Šlo o izolované zločiny s
malým počtem obětí. Už jsem to říkal policii ve White Plains

i ve Philadelphii. Jenže mi tam nikdo nevěnoval pozornost.“ Czisman se zasmál a mávl rukou po místnosti. „Kolik lidí muselo zemřít? Pětadvacet, než se někdo uráčil nastražit uši a vyslechnout moji vetchou maličkost.“

„Co nám vlastně můžete o Hrobaři říci?“ zeptal se Parker. „Viděl ho vůbec někdy někdo?“

„Ne,“ řekl Czisman, „je jako pára nad hrncem. Hned je tady a hned zas jinde. Je jako přízrak. Je jako...“

Na tohle neměla Lukasová trpělivost. „Snažíme se tu vyřešit zločin. Oceníme, pokud nám pomůžete. A pokud ne, budeme raději pokračovat v pátrání.“

„Jasně, pardon, pardon. Já jen že s tímhle chlápkiem žiju už rok. Je to, jako když šplháte po útesu – může být míli vysoký, ale vy vidíte jen drobný kousek skály patnáct centimetrů před sebou. Víte, mám vlastní teorii, proč ho lidi nevidí.“

„Proč?“ zeptal se Parker.

„Protože všichni svědkové si pamatují jen emoce. Zapamatují si šíleného lupiče, který někoho v zoufalství zastřelil, policistu, který propadl panice a střelbu opětoval, nebo ženu, která křičela, protože ji pobodali. Ale nezapamatují si člověka, který byl úplně klidný.“

„A Hrobař je vždycky klidný?“

„Klidnější než smrt,“ hlesl Czisman.

„A co jeho zvyky? Šaty, jídlo, neřesti?“

„Ne, nic.“ Czisman obrátil pozornost jinam. „Můžu se zeptat, co jste zjistili o jeho komplici? O tom mrtvém?“

„Taky nic,“ odvětila Lukasová. „Neměl u sebe doklady. A otisky prstů byly negativní.“

„Nevadilo... nevadilo by vám, kdybych se na to tělo podíval? Je v márnici?“

Cage zavrtěl hlavou.

„Je nám líto,“ řekla Lukasová. „Je to proti předpisům.“

„Tak aspoň fotku,“ naléhal Czisman. „Prosím.“ Prosba zněla toporně, jako by Czisman tohle slovo už dlouho nepoužil.

Lukasová otevřela spis a vytáhla fotografii pachatele z místa nehody nedaleko městské radnice.

Czisman vzal fotku do ruky a dlouho na ni civěl. Přikývl.

„Můžu si ji nechat?“

„Až skončí vyšetřování.“

„Jasně.“ Podal ji zpátky. „Rád bych jezdil s váma.“

Lukasová zavrtěla hlavou. „Je mi líto, ale i tohle musím odmítnout.“

„Mohl bych vám pomoci,“ nedal se Czisman. „Mohl bych přicházet s postřehy. Mohlo by mě něco napadnout.“

„Ne,“ řekl Cage rázně.

Czisman se znovu podíval na fotografii, pak vstal a podal agentům ruku. „Budu v hotelu Renaissance – v centru. Budu dělat rozhovory se svědky. Pokud zjistím něco užitečného, dám vám vědět.“

Lukasová mu poděkovala a společně odešli ke stanovišti ostrahy.

„Ještě jedna věc,“ začal Czisman, „nevím, jaké vám dal ten chlap lhůty,“ ukázal na spis v ruce Lukasové, „ale teď, když je po něm, nemá Řezníka – tedy Hrobaře – kdo kontrolovat. Chápete, co to znamená, že?“

„Co?“ zeptala se Lukasová.

„Že může klidně vraždit dál. I po termínu.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože je to jediná věc, kterou dělá opravdu dobře. Zabíjení. A každý dělá k smrti rád to, co dělá dobře. Tak to v životě bývá, ne?“

Znovu se shromáždili v pozorovací místnosti kolem Tobe Gellera a jeho přístrojů.

„Co ostatní zločiny, o kterých se zmínil?“ řekla Lukasová do telefonního reproduktoru.

„Nesehnali jsme pověřené agenty v Bostonu, newyorském White Plains ani ve Philadelphii. Ale službu konající personál nám potvrdil, že všechny případy jsou stále otevřené. Nikdo ovšem nepoužil jména ‚Řezník‘.“

„Co laborka?“ zeptal se Parker právě ve chvíli, kdy Lukasová začala: „Co lab...“

„Nic. Žádné otisky, žádné stopy. A svědkové... ti, kteří žijí, prý nikdy pořádně nic neviděli. Ani pachatele, ani Hrobaře – tedy pokud šlo skutečně o Hrobaře. Požádala jsem o více informací o všech přestřelkách. Právě volají domů pověřeným agentům a detektivům.“

„Díky, Susan,“ řekla Lukasová a zavěsila.

„Přicházejí výsledky dalších analýz,“ hlásil Geller a podíval se na obrazovku. „Takže... hlasové napětí a sítnice – normální hodnoty. Neskutečně nízká hladina stresu, zvláště na člověka, který je podrobován křížovému výslechu ze strany tří agentů FBI. Řekl bych, že je bez nálezu. Nic nenasvědčuje tomu, že by lhal.“

Lukasové zazvonil telefon. Agentka chvíli poslouchala a pak vzhledla. „To je ostraha. Už opouští primární bezpečnostní zónu. Mají ho nechat odejít?“

„Řekl bych, že ano,“ konstatoval Parker.

„Souhlas,“ přitakal Cage.

Lukasová kývla a řekla do telefonu: „Bez zadržení.“ Zavěsila a podívala se na hodinky. „Co ten psychiatr? Ten chlap z Georgetownu?“

„Je na cestě,“ řekl Cage.

Otevřely se dveře a dovnitř vešel Len Hardy.

„Jak to vypadá s Mossem?“ zeptala se Lukasová.

„Je v pořádku. Na záznamníku mu někdo dvakrát zavěsil telefon, a tak si myslel, že jde o pohružky smrti.“

„Měli bychom na komunikačním...“ začala Lukasová.

Hardy ji s očima přilepenýma ke složitým kontrolním panelům přerušil. „Už jsem požádal jednoho vašeho člověka. První telefonát byl Mossův bratr. A druhý nějaká telemarketingová firma z Iowy. Oběma jsem zavolal zpátky a ověřil to.“

„Přesně o to jsem vás právě chtěla požádat, detektive,“ řekla Lukasová úředním tónem.

„Myslel jsem si to.“

„Díky.“

„Washingtonská policie k vašim službám, paní,“ salutoval Hardy.

Parker si pomyslel, že Hardyho poznámka byla napůl ironická.

Lukasová si ironie nevšimla vůbec.

„A jak to vypadá s tou mapou?“ zeptal se Parker. „Musíme analyzovat stopové důkazy.“

„Nenapadá mě nic lepšího než topografické archivy,“ řekl Geller.

„Archivy?“ zeptal se Cage a zavrtěl hlavou. „Tam se teď nedostaneme.“

Parker si dokázal představit, s jakou ochotou by asi státní úředníci zpřístupňovali úřední budovu během silvestrovského večera.

Lukasová odklopila mobilní telefon.

„V žádném případě,“ trval na svém Cage.

„Tak vidíš,“ řekla Lukasová. „Přece jen nemáš patent na zázraky.“

13.

Mosazné hodiny.

Tolik pro něj znamenaly.

Starosta Jerry Kennedy na ně právě pohlédl.

Byl to dárek od žáků základní školy v Thurgood Marshall, která se nacházela přímo ve válečné zóně osmého okrsku v jihovýchodním Washingtonu.

Kennedyho gesto děti velice dojalo. Město Washington nebral nikdo příliš vážně. Pro všechny byl Washington pouze politickým středobodem země, sídlem federální vlády a místem skandálů – ničemu jinému nevěnoval nikdo pozornost. Každému bylo jedno, jak si vede město jako takové nebo kdo ho vlastně spravuje.

Dětem z Thurgood Marshall to ovšem jedno nebylo.

Promlouval k nim o cti, o tvrdé práci a o nebezpečí drog. Jasně, že to byly fráze. Jenže několik dětí na něj v zapáchající a zavlhlé posluchárně zíralo s výrazem sladkého obdivu ve tváři. A jako projev uznání mu děti věnovaly tyhle hodiny.

Kennedy se jich dotkl a podíval se na ciferník. Za pět minut pět.

Takže FBI málem toho šílence zastavila. Ale přesto jim uprchl. Pár mrtvých, pár zraněných. A ještě větší panika po celém městě. Přímo hysterie. Už nyní došlo ke třem náhodným přestřelkám z nelegálně držných pistolí. Lidé si mysleli, že zahlédli na ulici nebo na dvorku Hrobaře, a začali střílet po nebohých obětech.

A pak tu byly zprávy sdělovacích prostředků, které spílaly Kennedymu i městské policii, že se neumějí vypořádat se zločincem podobného kalibru. Že se proti zločinnosti nestavějí dost tvrdě a že před ní strkají hlavu do písku. Podle jedné zprávy se Kennedy dokonce v době střelby v divadle snažil zajistit si telefonicky vstupenky na jedno ze svých oblíbených fotbalových utkání. Také recenze na jeho televizní vystoupení nebyly právě příznivé. Jistý politický komentátor dokonce použil výrazu kongresmana Laniera – „ustupování teroristům“.

V místnosti zazvonil telefon. Wendell Jefferies, který seděl naproti starostovi, popadl sluchátko jako první. „Aha. Dobře...“ Zavřel oči a pak zavrtěl hlavou. Znovu se zaposlouchal a zavěsil.

„Tak co?“

„Obrátili celé divadlo vzhůru nohama, ale nenašli ani nejmenší důkaz. Žádné otisky. A žádní svědci – alespoň ne spolehliví.“

„Panebože, co je to za chlapa? Copak je neviditelný?“

„Mají pár vodítek od jednoho bývalého agenta.“

„Bývalého agenta?“ zeptal se Kennedy nejistě.

„Odborník na dokumenty. Něco zjistil, ale není toho moc.“

„My potřebujeme vojáky, potřebujeme mít policisty na

každém rohu,“ protestoval Kennedy, „nepotřebujeme žádné knihomoly.“

Jefferies cynicky zvedl hlavu. Možnost, že by se na každém pouličním rohu v celém D. C. nacházel policista, byla samozřejmě lákavá, ale patřila do říše čiré fantazie.

Kennedy si povzdechl. „Třeba mě neslyšel. Myslím tu výzvu v televizi.“

„To je možné.“

„Ale vždyť jde o dvacet milionů dolarů!“ hádal se Kennedy s neviditelným nepřítelem. „Proč nás, sakra, nekontaktuje? Mohl by mít dvacet milionů!“

„Už ho téměř dopadli. Příště se jim to snad podaří.“

U okna se Kennedy zastavil a podíval se na venkovní teploměr.

Nula. Ještě před půl hodinou byly tři stupně nad nulou.

Teplota klesá...

Na obloze se stahovaly sněhové mraky.

Kennedy zvedl zrak a pohlédl na dortovitou budovu sněmovny.

Když Pierre L' Enfant přišel v roce 1792 s Plánem města Washington, nechal zeměměřiče narýsovat poledníkovou severojižní linii a poté další linii kolmo na ni, čímž město rozdělil do čtyř kvadrantů, které se v tehdejší podobě dochovaly dodnes. Budova sněmovny se nacházela přesně na průsečíku těchto linií.

„Střed nitkového kříže,“ nazval kdysi místo jeden obhájce volnějšího přístupu ke zbraním na kongresovém slyšení.

Jenže tenhle myšlený hledáček teď mohl být klidně namířen na Kennedyho hrud'.

Město o rozloze 160 čtverečních kilometrů se pomalu potápělo a starosta byl vášnivě odhodlán nenechat ho klesnout ke dnu.

Jako rodilý Washingtonan byl sám o sobě příslušníkem vymírajícího druhu, neboť počet obyvatel města poklesl z 800 000 v nejlepších dobách na přibližně půl milionu. A

každý rok klesal dále.

Jakožto zvláštní kříženec federálních, státních a místních politických orgánů si město vybojovalo samosprávu teprve v 70. letech (nepočítáme-li několikaleté období v minulém století, kdy ovšem město v důsledku korupce a neschopnosti zakrátko zbankrotovalo). Po dvě století od doby, kdy se stal Washington hlavním městem země, totiž jeho záležitosti spravoval Kongres.

Před pětadvaceti lety ovšem zákonodárný sbor předal otěže vlády nad městem městu samotnému. Od té doby se starostové s třináctičlennou městskou radou usilovně snaží udržet pod kontrolou zločinnost (počet vražd je zde nejvyšší z celé Ameriky), zajistit řádný chod škol (zdejší studenti dosahují ve srovnávacích testech horší výsledky než studenti v kterémkoliv jiném velkém městě), udržet uspokojivý stav financí (město se ustavičně topí v dluzích) a zmírňovat rasové napětí (černošský Jihovýchod se neustále sváří s bělošským Severozápadem a značné procento trestných činů má rasový podtext).

Existovala určitá možnost, že Kongres do tohoto procesu znovu vstoupí a opět převezme kontrolu nad městem. Již nyní odebral zákonodárný sbor starostovi pravomoc nakládat neomezeně s finančními prostředky a i ti nejhorlivější zastánci se již dávno vzdali naděje na dosažení plné suverenity státu District of Columbia.

Pro Kennedyho ovšem nebyla suverenita předmětem sporu.

Bylo mu jedno, jestli se město stane součástí Virgínie nebo Marylandu, pokud jeho administrativa vydrží dostatečně dlouho, aby pomohla občanům, než se město promění v semeniště zločinců, bezdomovců a rozvrácených rodin. Více než čtyřicet procent mladých černochů ve Washingtonu se nachází někde „v soukolí nápravného systému“ – ve vězení, v podmínce nebo ve spisech policie, která po nich pátrala. V sedmdesátých letech vychovával čtvrtinu dětí jediný rodič; dnes se toto číslo blíží třem čtvrtinám.

Jerry Kennedy na vlastní kůži poznal, co vše se může stát.

V roce 1975 odjel jako právník ve výboru pro otázky školství na Mall – Mall je pás trávy a stromů, kterému vévodí washingtonský památník –, aby se zúčastnil shromáždění za rasovou tolerancí pod názvem Den lidské laskavosti. A také on byl jedním ze stovek zraněných poté, co v davu vypukly rasové šarvátky. Právě toho dne se rozhodl opustit plány na stěhování do Virginie, odkud se chtěl pokusit kandidovat do Kongresu, a namísto toho se rozhodl stát se starostou hlavního města země. Na mou duši, on tohle místo pozvedne.

To ještě netušil, jaké bitvy na něj čekají.

Voličům slíbil, že jeho administrativa nebude zatížena korupcí.

Ale pak jeden zaměstnanec města – Gary Moss – vystoupil jako udavač a Kennedy se dozvěděl o obrovském úplatkářském skandálu týkajícím se výstavby škol. Mnohé z nových škol byly postaveny tak lajdácky, že pobyt v nich byl vysloveně nebezpečný.

A vše nasvědčovalo tomu, že do aféry je zapleteno několik lidí, které do funkcí jmenoval sám Kennedy – přičemž někteří z nich byli jeho dlouholetými přáteli. Kennedy sice veřejně vystoupil, aby Mosse pochválil, a přislíbil, že vrhne všechny síly na odhalení korupce, ale čím více se snažil dokázat, že chce město očistit od zla, tím více tisk stupňoval kampaň nedůvěry a pokoušel se ho se skandálem spojovat.

Tohle všechno – korupční skandál i chování lidí, kteří se snažili urvat ze zbytků jeho administrativy, co se dalo – odvádělo Kennedyho pozornost od jeho původního poslání. Poslání, které ho plně zaměstnávalo od prvního okamžiku po uvedení do úřadu.

Kennedy věděl, jak zachránit tyhle čtvereční kilometry bažiny, kterou miloval (ne kvůli federální vládě, která zde měla sídlo, nýbrž kvůli lidem, jež zbytek země tak bolestně zanedbával).

Pro Kennedyho byla odpověď velice prostá. Zněla: vzdělání. Neexistovala žádná rychlá řešení. Člověk musí přimět děti, aby zůstaly ve školách, a jakmile se to podaří, musí jim vštípit sebeúctu a pocit, že o svém životě mohou rozhodovat samy. (Ano, vědomosti mohou člověka zachránit. Stejně jako zachránily jeho. Vytáhly ho z chudoby a povznesly až na prestižní právnickou školu William & Mary. Čímž se mu postaraly i o nádhernou a báječnou ženu a dva úspěšné syny.) Se základním předpokladem, že vzdělání dokáže spasit lidi, samozřejmě všichni souhlasili. Jinou otázkou bylo jak tuto hádanku vyřešit. Konzervativci blábolili o tom, jací by lidé měli být, a pokud prý sami nemilují bližního svého a neřídí se tradičními rodinnými hodnotami, tak co by vlastně chtěli? My si cestu do školy našli, tak proč by nemohli i ostatní?, znělo jejich stanovisko.

Liberálové zase fňukali a nalévali stále více peněz do škol, jenže veškeré tyhle prostředky dokázaly pouze zpomalit rozvrat infrastruktury. Nedokázaly zajistit, aby studenti ve školách zůstávali.

A to byla právě největší výzva pro Geralda Davida Kennedyho.

Nemohl mávnout kouzelným proutkem a vrátit otce zpět k matkám, nemohl vynalézt lék proti kokainu, nemohl vyrvat zbraně z rukou lidí, kteří bydleli pouhých dvacet kilometrů od ústředí Národního sdružení střelců. Ale měl plán, jak přimět washingtonské děti, aby se co nejdéle vzdělávaly. A tenhle jeho plán se dal shrnout do jediného slova: uplácení.

Přestože s Wendellem Jefferiesem dali tomuto plánu vzletný název Projekt 2000.

Celý poslední rok jednal Kennedy za asistence Jefferiese, své ženy a několika dalších blízkých spolupracovníků se členy kongresového výboru o možnosti uvalení zvláštní daně na společnosti podnikající ve Washingtonu. Získané peníze by putovaly do fondu, z něhož by byli vypláceni studenti dokončující střední školu – za předpokladu, že nebudou užívat drogy a nebudou usvědčeni z žádného zločinu.

Jediným rozhodnutím tak na sebe Kennedy dokázal snést nenávisť celého politického spektra. Liberálové tuto představu odmítali jako potenciální zdroj masivní korupce a nelíbilo se jim ani prověřování studentů, zda neužívají drogy – podle nich by šlo o porušování občanských svobod. Konzervativci se Kennedyho plánu jednoduše vysmáli a společnosti, na něž měla být Kennedyho daň uvalena, si o plánu samozřejmě rovněž myslely své. A zatímco Kennedyho neoblomná snaha objasnit skandál s Výborem pro vzdělání měla za následek děsivé výhrůžky, o kterých by agentka Lukasová mohla vyprávět, jeho Projekt 2000 měl za následek jiné výhrůžky – výhrůžky velkých společností, že se z Washingtonu zcela stáhnou, že do stranických pokladen rázem přestanou proudit prostředky na pořádání předvolebních kampaní a dokonce že se mohou objevit informace o starostových někdejších sexuálních výstřelcích – samozřejmě žádné neexistovaly, ale zkuste to vyprávět médiím poté, co se jim do rukou dostanou rozmazané videokazety zachycující muže a ženy vcházející do pokoje hotelu Six.

Přes to všechno byl Kennedy ochoten tohle riziko podstoupit.

A po měsících koňských handlů s Kongresem ve snaze protlačit zákon přes výbor se ukázalo, že Kennedyho plán má jistou šanci na úspěch, a to především díky podpoře obyvatel.

Nyní se však Kennedy obával, že by tato podpora mohla ustát.

Pokud dnes klopýtne, pokud Hrobař pošle další občany na smrt a on bude vypadat jako slabý a nerozhodný úředník, ztratí Projekt 2000 jakoukoliv naději na úspěch. Protože ji ztratí také on sám.

Vrátí se do William & Mary a bude vyučovat politické vědy.

L'Enfantův nitkový kříž na prsou...

Kennedy vzhlédl a uvědomil si, že Jefferies opět telefonuje. Pobočník chvíli naslouchal a pak předal sluchátko

starostovi.

„Je tady,“ řekl.

„Kde?“

„Venku v hale.“ Jefferies si starostu změřil pohledem.
„Zase máte pochybnosti?“

Jak ten člověk vypadá upraveně, pomyslel si Kennedy, jak dokonale působí ve svém dvouřadovém saku, se svou oholenou hlavou a ve své hedvábné kravatě u krku. Starosta zoufale toužil po větší podpoře černošského obyvatelstva a byl velice vděčný, že tenhle mladý muž je na jeho straně.

„Jistě, mám pochybnosti.“

Vyhlédl z druhého okna – z okna bez výhledu na budovu sněmovny.

V dálce viděl obrovský znak Georgetownské univerzity.

Jeho almy mater. Kennedy bydlel spolu s Claire nedaleko od školy.

Vzpomněl si, jak loni na podzim šplhali oba do strmých schodů, které na konci filmu Vymítač nechal zřítit kněz. Kněz, který se obětoval, aby zachránil dívku posedlou zlým duchem.

Tohle je znamení.

„No dobrá,“ souhlasil Kennedy. „Dojdi pro něj.“

Jefferies přikývl. „Dostaneme se z toho, Jerry. Dostaneme,“ dodal a do telefonu řekl: „Hned jsem tam.“

Na chodbě před starostovou kanceláří čekal pohledný muž a opíral se o stěnu přímo pod portrétem nějakého politika z 19. století.

Wendell Jefferies k němu přistoupil.

„Nazdar, Wendy.“

„Ahoj, Slade.“ Slade bylo mužovo křestní jméno, jeho skutečné křestní jméno – a ve spojení s příjmením Phillips se mohlo zdát, jako by rodiče už při narození svého pohledného potomka předvíдали, že se z něj jednou stane neméně pohledný moderátor místní televizní stanice. A Slade Phillips se jím skutečně stal.

„Přišlo mi to na monitor. Ten chlap odpráskl dva agenty

a zahrál si na těch ubohých sráčích v hledišti na fantoma opery.“

V živém vysílání, se špuntem v uchu a kabelem vlnícím se mu na dokonale oholeném krku mluvil Phillips jinak. Také s bělochy mluvil jinak. Jenže Jefferies byl černocho a Slade chtěl předvést, že hovoří jeho řečí.

„Myslím, že jednoho to zhaslo,“ pokračoval.

Jefferies mu ovšem neřekl, že v černošském slangu sloveso „zhasnout“ znamená „zastřelit“ a ne „zamáčknout lustrem“.

„Málem ho dostali, ale nakonec se zdejchnul.“

„Slyšel jsem,“ řekl Jefferies.

„Takže nám starej pofouká bolístky a hned se budem cítit líp?“ narážel Phillips na blížící se tiskovou konferenci.

Jenže Jefferies dnes neměl náladu na lidi, jako byl Slade Phillips, a nedal najevo ani náznak úsměvu. „Věci se mají takto,“ řekl. „Ten člověk bude pokračovat. A nikdo neví, jak je nebezpečný.“

„Jak nebezpečný...“

Jefferies ho gestem umlčel. „Situace je velmi vážná.“

„Já vím.“

„Všichni se na něj budou dívat.“

Na Něj s velkým „N“. Na starostu Kennedyho. Phillips dobře věděl, o kom je řeč.

„Jasně.“

„Takže potřebujeme pomoc,“ řekl Jefferies a snížil hlas na úroveň, která silně připomínala zvuk vyplácených peněz.

„Pomoc?“

„Můžeme dát pětadvacet.“

„Pětadvacet?“

„Chcete smlouvat?“ zeptal se Jefferies.

„Ne, ne. Já jen, že... to je hodně. A co za to chcete?“

Jefferies si povzdechl. „Chci, aby z toho Kennedy vyšel jako hrdina. Jako hrdina dne. Už teď zemřelo dost lidí a další lidi pravděpodobně ještě zemřou. Zaměřte se na to, jak navštěvuje oběti, jak se staví proti teroristům a... co já vím...

jak přichází s nějakými geniálními kecy o dopadení vraha. A případné průsery přišívejte někomu jinému.“

„Někomu jinému?“

„Starosta ten...“ začal Jefferies.

„Starosta ten případ neřídí,“ skočil mu do řeči Phillips a odkašlal si. „To jste chtěl říct?“

„Ano. Při jakémkoliv kiksů uveďte, že nebyl informován a udělal vše, co bylo v jeho silách, aby situaci napravil.“

„Na tom případu dělají federálové, že?“

„To je fakt, Slade, ale nechceme FBI z ničeho obviňovat.“

„Nechceme? A proč?“

„Prostě nechceme.“

Nakonec to Slade Phillips, který byl zvyklý číst jen ze čtecího zařízení, nevydržel. „Já tomu nerozumím, Wendy. Co po mně přesně žádáte?“

„Chci, abyste projednou dělal skutečného reportéra.“

„Jasně,“ řekl Phillips a začal si v hlavě sepisovat bodový scénář.

„Takže zaujímá neústupný postoj. Organizuje poldy. Navštívil nemocnice... Moment, bez manželky?“

„S manželkou,“ řekl Jefferies trpělivě.

Phillips kývl směrem k místnosti pro tiskovky. „Ale počkejte, vždyť říkali... teda ten chlap z Postu říkal, že Kennedy nikoho nenavštívil. Pěkně ho za to koupali.“

„Ne, ne, navštívil rodiny, které si přály zůstat v anonymitě. Dělá to celý den.“

„Ne, vážně?“

Je ohromné, co všechno si člověk může koupit za dvacet pět tisíc dolarů, pomyslel si Jefferies.

„To od něj bylo hezké,“ poznamenal Phillips. „Opravdu hezké.“

„Hlavně to nepřežene,“ varoval ho Jefferies.

„A kde seženu záběry? Jestli to má být o jeho návštěvě v nemocnicích, tak...“

„Jednoduše pořád dokola přehrávejte pětivteřinový záběr,

jak to děláte vždycky," odsekl Jefferies. „Co já vím, ukazujte třeba sanitky u metra.“

„Jo, dobře. A co ty průsery? Proč myslíte, že budou nějaké průsery?“

„Protože v takovýchhle situacích jsou nějaké průsery vždycky.“

„Dobře, ale bude třeba na někoho ukázat prstem. Teda kromě...“

„Kromě federálů.“

„Fajn," řekl reportér. „Ale jak přesně zjistím, na koho?“

„To už je vaše práce. Pamatujte si: kdo, co, kdy, kde a proč. Jste přece reportér.“ Jefferies chytil Phillipse za paži a doprovodil ho přes chodbu. „Tak dělejte reportáž.“

14.

„Nevypadáte dobře, agentko Lukasová.“

„Měla jsem úmorný den.“

Gary Moss byl podsaditý muž, kterému táhlo na padesátku a jehož nakrátko ostříhané vlasy právě začínaly šedivět. Seděl na posteli v Objektu 2, malém bytě v přízemí budovy FBI. V ústředí se nacházelo ještě několik dalších bytů, které se využívaly zejména pro návštěvy náčelníků různých bezpečnostních složek nebo pro ubytování ředitele či zástupců ředitele během velkých operací.

Gary Moss se v rukou FBI ocitl proto, že podle názoru zodpovědných činitelů by vzhledem ke všemu, co ví a proti komu bude svědčit, nepřežil v ochranné vazbě městské policie déle než dvě hodiny.

Byt nevypadal špatně. Zařízení bylo sice erární, ale sestávalo z pohodlné rozkládací postele, pracovního stolu, křesla, stolků, kuchyňky a televizoru se základní nabídkou kabelových programů.

„Kde je váš mladý detektiv?“ zeptal se Moss. „Líbí se mi.“

„Hardy? Ten je v operační místnosti.“

„Má na vás vztek.“

„A proč? Protože ho nenechám, aby si hrál na poldu?“

„Jo.“

„Není z vyšetřovačky.“

„Jo, říkal mi to. Jen překládá papíry, stejně jako já. Ale taky by si chtěl užít trochu akce. Snažíte se dopadnout toho vraha, ne? Viděl jsem to v televizi. To proto jste na mě všichni zapomněli.“

„Nikdo na vás nezapomněl, pane Mossi.“

Moss se usmál, ale vypadal zbědovaně a Lukasové ho bylo líto.

To byl ovšem jen jeden důvod její návštěvy. Druhý byl ryze praktický. Svědkové, kteří se necítí spokojeně nebo bezpečně, někdy zapomínají na všechno, co viděli a slyšeli. A státní zástupce, který vyšetřoval případ úplatkářského skandálu, se chtěl ujistit, že Gary Moss bude velice spokojený svědek.

„Jak se vám vede?“

„Stýská se mi po rodině. Stýská se mi po holkách. Není to správné – zažily tolik hrůzy a já nemůžu být u nich. Moje žena to zvládne, ale chlap by měl být v takových chvílích s rodinou.“

Lukasová si vzpomněla na obě holčičky, pětiletá dvojčátka. Ve vlasech měly vpleteny drobné plastické hračky. Mossova manželka byla drobná žena a její ostražitý pohled prozrazoval člověka, kterému přímo před očima vypálili do základů dům.

„Oslavujete?“ Lukasová ukázala na špičatý zlatý klobouček s puntíky a nápisem „Šťastný Nový rok“. A na pár řehtaček a chrastítek, které ležely vedle.

Moss klobouček zvedl. „Někdo mi to sem přinesl. Zeptal jsem se ho, co mám podle něj dělat s polovinou Madonniny podprsenky.“

Lukasová se zasmála a pak zvažněla. „Právě jsem volala na bezpečnou linku. Vaše rodina je v pořádku. Hlídá vám ji

spousta lidí.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že by jim chtěl někdo ublížit. Tedy když jsem se rozhodl ohlásit FBI všechno, co jsem zjistil. Ale taky jsem si nemyslel, že by chtěl někdo ublížit mně.“

V úplatkářském skandálu šlo o desítky milionů a jeho výsledkem bude pravděpodobně zatčení zaměstnanců desítek společností a spousta představitelů města. Upřímně řečeno, Lukasová byla částečně překvapená, že Moss vůbec přežil tak dlouho, aby se stihl schovat pod federální ochranu.

„Jaké jste měl na večer plány?“ zeptala se. „S rodinou.“

„Chtěl jsem jít na Mall a dívat se na ohňostroj. Nechat holky dlouho vzhůru. To by se jim líbilo víc než všechna ta paráda. A co vy, agentko Lukasová? Co vy jste měla v plánu?“

Nic. Agentka Lukasová neměla v plánu nic.

Jenže to nikomu neřekla. Vzpomněla si na několik přátel – na jednu policistku z Fairfaxu, na hasiče z Burke, na několik sousedů, na muže, se kterým se seznámila při ochutnávce vína, na člověka, kterého potkala na cvičišti, když se marně snažila vycvičit Jeana Luca. Se všemi těmihle lidmi a ještě s několika dalšími udržovala přátelské vztahy. S některými jen tak tlachala, s některými si dopřávala spoustu vína a s jedním z mužů se dokonce čas od času vyspala.

Ti všichni ji pozvali na silvestrovský večírek. A ona všem sdělila, že se chystá na velkou oslavu do Marylandu. Ale byla to lež.

Lukasová chtěla strávit poslední noc roku sama. A nechtěla, aby se to někdo dozvěděl – především proto, že by mu nedokázala vysvětlit, proč.

Když se ovšem podívala na Garyho Mosse, statečného muže zmítajícího se v bouři washingtonské politiky, z nějakého důvodu se rozhodla sdělit mu pravdu. „Chystala jsem se strávit silvestra s hafanem. U filmu.“

Moss jí neprojevil žádnou únavnou účast. Místo toho vesele řekl: „Ne, vy máte psa?“

„Jasně. Fenu černého labradora. Je dokonale krásná, ale jinak je to úředně potvrzený pitomec.“

„Jak dlouho ji máte?“

„Dva roky. Narozeniny slaví na Den díkůvzdání.“

„Taky jsem loni pořídil holkám voříška. Štěně z útulku. Mysleli jsme, že o něho při tom výbuchu přijdeme, ale dostal se z toho. Měl tolik rozumu, aby si nás nevšímal a jednoduše utekl z plamenů. Na jaký film jste se chtěla dívat?“

„Vlastně ani nevím. Nejspíš na nějaký cajdák. Na něco dobrého a šťavnatého, co by mě rozplakalo.“

„Nevěděl jsem, že agenti smějí brečet.“

„Pouze mimo službu. Takže my si vás tady, pane Mossi, necháme do pondělka a pak vás převezeme do policejního domu pod správou U. S. Marshals.“

„Á, to mi něco připomíná. Tommy Lee Jones. Uprchlík. Že to byl dobrý film?“

„Já ho neviděla.“

„Tak si ho někdy půjčte.“

„Možná.“

Snažil se vypadat světácky. Ale Lukasové nemohl uniknout jeho strach – jako by pulsoval v naběhlých žilách na jeho kostnatém čele.

Strach o sebe, strach o rodinu.

„Nechám vám přinést nějakou dobrou večeři.“

„Co takhle pivo?“

„Chcete celý karton?“

„No jasně.“

„Jakou značku?“

„Třeba Sam Adams.“ Moss se nejistě podíval. „To je všechno v rozpočtu?“

„Pod podmínkou, že mi jedno pustíte.“

„Pěkně vám ho tu vychladím. Stavte se pro něj, až toho šílence dopadnete.“

Neustále si pohrával s kloboukem. Lukasová si chvíli myslela, že si ho nasadí na hlavu, ale Moss si zřejmě uvědomil, že by tohle gesto působilo dojímavě.

„Ještě se tu zastavím,“ řekla Lukasová.

„Kam jdete?“

„Prohlédnout si nějaké mapy.“

„Mapy. Tak hodně štěstí, agentko Lukasová.“

Lukasová vyšla ze dveří. Ani jeden nepopřál druhému šťastný Nový rok.

Parker, Cage a Lukasová kráčeli v chladném vzduchu po matně osvětleném chodníku směrem k topografickým archivům vzdáleným šest ulic od ústředí FBI.

Washington, D. C. je město příležitostné krásy a několika architektonických skvostů. Ovšem za zimního soumraku se z něj stává ponuré místo. Šedivé ulice nemůže oživit ani vánoční výzdoba financovaná z městského rozpočtu. Cestou k archivům se Parker Kincaid podíval na oblohu. Bylo zataženo. Vzpomněl si, že podle předpovědi má sněžit a že méďové chtěli jít zítra sáňkovat.

Posekají keře na dvorku, jak slíbil Robbymu, a pak vyrazí se sáňkami a termoskami s horkou čokoládou na západ do pohoří Massanutten.

Lukasová jeho myšlenky přerušila. „Jak jste se k tomuhle povolání dostal?“ zeptala se.

„Přes Thomase Jeffersona,“ odpověděl Parker.

„Jak to?“

„Chtěl jsem se stát historikem. Se specializací na Jeffersonovu dobu. Proto jsem šel na Virginskou univerzitu.“

„On tu školu založil, ne?“

„Jen původní jádro. Strávil jsem tam nějakou dobu v archivech a taky v kongresové knihovně ve Washingtonu.“

„Pokud vím, je po něm pojmenován hlavní sál,“ řekla Lukasová.

„Přesně tak,“ přitakal Parker a pokračoval: „Jednou jsem byl v knihovně v Charlottesville a prohlížel jsem si dopis, který Jefferson napsal své dceři Marthě. Dopis se týkal otázky otroctví. Jefferson kdysi otroky měl, ale nyní otroctví neuznával a bytostně se snažil dosáhnout jeho zrušení. Dopis,

který jsem zkoumal a který Jefferson napsal krátce před smrtí, však otroctví tvrdošíjně obhajoval a odvolával se na Jeffersonovy dřívější názory, podle nichž měli být černoši posláni zpět do Afriky. Jefferson v dopise prohlásil, že otroctví je jedním z ekonomických milníků země a mělo by být zachováno. Mně ovšem dopis připadal podivný – a ještě podivnější bylo, že ho Jefferson napsal své dceři. Jefferson totiž Marthu hluboce miloval, ale jejich korespondence se většinou odehrávala v čistě domácí rovině. A čím více jsem dopis četl, tím silnější jsem měl pocit, že na rukopisu není něco v pořádku. A tak jsem ho porovnal se vzorkem ověřeného Jeffersonova rukopisu.“

„A šlo o padělek?“

„Ano. Vzal jsem dopis k místnímu písmoznalci, aby ho analyzoval. Celý případ vyvolal značný rozruch – vždyť někdo podstrčil přímo do Jeffersonových archivů falzifikát, navíc takto významný.“

„A kdo to udělal?“ zeptala se Lukasová.

„To nikdo neví. Dopis pocházel ze šedesátých let – poznali jsme to podle stupně vstřebání inkoustu. Archiváři se domnívají, že padělatelem byl nějaký jižanský konzervativce, který dopis podstrčil do archivu, aby sebral vítr z plachet hnutím za občanská práva. A od té doby mě to chytlo.“

Parker Lukasové v kostce vyličil svůj profesní životopis. Diplom v oboru soudních věd na univerzitě George Washingtona.

Osvědčení Amerického výboru soudních písmoznalců se sídlem v Houstonu. Členství v Americké společnosti vyšetřovatelů sporných dokumentů, v Národním sdružení vyšetřovatelů dokumentů a ve Světové asociaci vyšetřovatelů dokumentů.

„Chvíli jsem dělal na volné noze, ale pak jsem se doslechl, že FBI hledá agenty – písmoznalce. A tak jsem šel do Quantica a zbytek už znáte.“

„A co vás na Jeffersonovi tolik přitahovalo?“ zeptala se Lukasová.

Parker odpověděl bez váhání. „Byl to hrdina.“

„Dneska už moc takových lidí není,“ řekl Cage.

„Ne, lidé nejsou jiní než kdysi,“ opáčil Parker. „Hrdinů nikdy nebylo mnoho. Ale Jefferson hrdinou byl.“

„Protože to byl renesanční člověk?“ zeptala se Lukasová.

„Myslím, že pro svůj charakter. Jeho žena zemřela při porodu. Téměř ho to zničilo. Ale dokázal se zvednout a začal vychovávat dcery. Otázce, jaké šaty koupí Mary, věnoval stejnou pozornost jako plánům na zavražďovací systém pro farmy nebo výkladu ústavy. Četl jsem téměř všechny jeho dopisy. Nic pro něj nebylo nepřekonatelným problémem.“

Lukasová se zastavila a pohlédla do výkladu, kde byly vystaveny modelové černé šaty. Její oči shlížely na model stejně, jako před chvílí shlížely na žádost o výkupné – nikoliv obdivně, nýbrž zkoumavě.

Parker byl překvapen, že něco takového může upoutat agentčinu pozornost. Ovšem Cage mu vše vysvětlil: „Tady Margaret je prvotřídní... abych tak řekl... švadlena. Sama si šije šaty.“

„Cagei,“ napomenula ho Lukasová nepřítomně.

„Znáš někoho, kdo něco podobného umí?“

Ne, Parker nikoho takového neznal.

Lukasová se otočila od výkladu a všichni společně pokračovali po Pennsylvánské avenue s okázalou siluetou Kapitolu v popředí.

„A vy jste vážně odmítl dělat zvláštního agenta?“ zeptala se Lukasová Parkera.

„Jo.“

Krátký nevěřící úšklebek.

Parker si vzpomněl na den, kdy k němu do kanceláře vešel Cage s tehdejší zástupcem ředitele a zeptali se ho, zda nechce odejít z oddělení a přejít na odbor pro akce v terénu. Parker měl sice úspěchy při analýze dokumentů, ale měl rovněž úspěchy při chytání zločinců.

Často se na něj totiž obraceli agenti nebo státní zástupci a pokládali mu jednoduché otázky týkající se určitého

dokumentu.

Někdy potřebovali zjistit, zda jde o padělek, jindy hledali možnou souvislost mezi pachatelem a místem činu. Jenže Parker ve své laboratoři ozdobené bonsajemi vždy podrobil nešťastného strážce zákona, který si přišel jen pro pár technických informací o dokumentu, křížovému výslechu. S technickými informacemi se totiž Parker nespokojil.

Kde jste ten dopis našli? Ne, ne – ve které zásuvce? Má pachatel manželku? Kde přesně bydlí? Měli doma psa? Za jakých okolností byl naposledy zatčen? Jedna otázka vyvolávala druhou a zanedlouho již Parker Kincaid nehovořil o tom, zda rukopis odpovídá podpisu, jako spíše o tom, kde se pachatel logicky musí ukrývat. A téměř nikdy se nezmýlil.

Bohužel však musel zástupce ředitele i Cagea odmítnout.

Zvláštní agent pracuje velice často přesčas a Parker v té době potřeboval být doma. Kvůli dětem.

Nic z toho teď ovšem nehodlal prozradit Lukasové.

Přemýšlel, jestli mu agentka bude klást další otázky, ale Lukasová mlčela. Místo toho vytáhla mobilní telefon a začala kamsi volat.

Parker byl na topografické archivy zvědavý. „Co přesně...“ začal.

„Tiše,“ přerušila ho prudce Lukasová.

„Co se...“

„Bud'te zticha. Pokračujte v chůzi. A neohlížejte se.“

Teprve v tu chvíli si Parker uvědomil, že Lukasová nemluví do telefonu, ale že to pouze předstírá.

„Máš ho taky?“ zeptal se Cage. „Odhaduju to na dvacet metrů.“

„Spíš třicet. Žádné viditelné zbraně. A je nervózní. Nekoordinované pohyby.“

Parkerovi došlo, proč se Lukasová zastavila a prohlížela si šaty ve výkladu – měla podezření, že je někdo sleduje. Také on se teď podíval do nejbližšího výkladu a všiml si, že přes ulici přechází muž – na stejnou stranu chodníku, po kterém jdou oni. Muž se teď přiblížil asi na patnáct metrů.

Parker si všiml, že Cage i Lukasová už drží v rukou pistole.

Vůbec nepostřehl, že je vytasili. Na mířidlech jim svítily tři drobné zelené tečky. Jeho služební zbraň kdysi představoval neforemný revolver.

Parker si ze všeho nejvíce vybavoval, jak tehdy nesnášel nařízení, podle kterého měl chodit neustále ozbrojen – představa, že se v blízkostí jeho dětí nachází ostře nabitá zbraň, ho příšerně děsila.

Lukasová cosi zamumlala Cageovi a Cage přikývl. „Chovejte se přirozeně,“ sykla směrem k Parkerovi.

Parker přemýšlel, jak by asi odpověděla Stephie. „Jako když...“

„Myslíte, že je to Hrobař?“ zeptal se.

„Možná.“

„Plán?“ zašeptal Cage.

„Zneškodnit,“ odvětila agentka klidně.

Pane na nebi, pomyslel si Parker. Hrobař je přímo za nimi! I se svým samopalem! Sledoval ústředí FBI a nějakým způsobem zjistil, že právě oni jsou hlavními vyšetřovateli případu. V divadle ho málem dopadli a mrtvý komplic mu možná přikázal, že se má v takovém případě zaměřit na vyšetřovatele.

„Vezmeš si ulici,“ řekla Lukasová Cageovi. „A vy kryjte boční uličku, Kincaide. Pro případ, že je jich víc.“

„Já...?“

„Pst.“

„Na tři. Raz... dva...“

„Ale já...“ začal Parker.

„Tři.“

Trojice se rychle rozdělila. Cage vstoupil do vozovky a začal prohlížet auta. Lukasová se otočila a uháněla směrem, kterým právě přišli.

„Federální policie!“ křikla. „Vy, vy tam! Ruce za hlavu a ani hnout!“

Parker nakoukl do uličky a přemýšlel, co by dělal, kdyby

v ní někoho zahlédl. Mohl by vytáhnout mobilní telefon, vyťukat číslo policie a přitisknout palec na tlačítko vytáčení. Nic lepšího ho nenapadlo.

Ohlédl se za Lukasovou. Muž za ní se prudce zastavil, otočil a jako o život začal uhánět středem ulice.

„Stůj!“

Lukasová vyrazila po chodníku. Muž zabočil doprava a zmizel mezi auty. Lukasová se ho snažila pronásledovat, ale za roh právě odbočoval osobní automobil. Řidič ji neviděl a málem do ní vrazil. Lukasová vyskočila zpátky na chodník, pouhých pár centimetrů před nárazníkem.

Než se stačila znovu rozběhnout, byl muž dávno pryč. Parker viděl, jak Lukasová vytahuje telefon a mluví do něj. O chvíli později přijela tři neoznačená auta s červenými majáčky na palubní desce a se smykem vjela do křižovatky. Lukasová prohodila pár slov s jedním z řidičů a auta opět odjela.

Pomalým klusem se Lukasová vrátila k Parkerovi a zanedlouho přiběhl i Cage. Lukasová rozhořčeně rozhodila ruce a Cage pokrčil rameny. „Viděli jste mu do tváře?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Parker.

„Já taky ne,“ zamumlala Lukasová a podívala se Parkerovi na ruce. „Kde máte zbraň?“

„Co kde mám?“

„Měl jste krýt uličku. My tu prožívali nervy a vy jste ani nevytáhl zbraň?“

„Já totiž žádnou nemám. To jsem se vám snažil říct.“

„Vy nejste ozbrojen?“ zeptala se Lukasová nevěřičně.

„Já jsem civilista,“ řekl Parker. „Proč bych měl být ozbrojen?“

Lukasová se pohrdlivě podívala na Cagea, který řekl: „Já myslel, že zbraň má.“

Lukasová se sklonila, vyhrnula si nohavici a vytáhla z pouzdra na kotníku malou automatickou pistoli. Podala ji Parkerovi.

Parker zavrtěl hlavou. „Ne, díky.“

„Vemte si to,“ naléhala agentka.

Parker pohlédl na pistoli v její ruce. „Já to se zbraněmi neumím. Dělal jsem v laboratoři, ne na taktických operacích. Mou poslední služební zbraní byl navíc revolver, a ne automatická pistole. Naposledy jsem střílel na střelnici v Quanticu. Někdy před šesti sedmi lety.“

„Stačí akorát namířit a zmáčknout spoušť,“ řekla Lukasová vztekle. „Pojistka je vypnutá. První rána je v dvoučinném modu, druhá v jednočinném. Mířte podle toho.“ Parker přemýšlel, odkud se vzal její vztek.

Pistoli odmítl.

Lukasová si povzdechla a z úst jí v chladném vzduchu vyšel dlouhý obláček páry. Neřekla nic, ale znovu strčila pistoli před Parkera.

Parker Kincaid dospěl k závěru, že tenhle souboj mu za to nestojí.

Natáhl ruku a pistoli si vzal. Zběžně si ji prohlédl a strčil do kapsy. Lukasová se mlčky otočila a vyrazila znovu po ulici. Cage se na Parkera pochybovačně podíval, výjimečně nepokrčil rameny a místo toho zavolal komusi z mobilního telefonu.

Kráčeli po ulici a Parker cítil v kapse váhu pistole – obrovskou tíhu, daleko větší než pouhých tři sta gramů její skutečné hmotnosti.

Vědomí, že je ozbrojen, mu nedodávalo pražádný pocit bezpečí.

Parker přemýšlel proč. Teprve po chvíli si to uvědomil. Nebylo to jen tím, že mu tenhle horký kus kovu připomínal, že ještě před pár okamžiky měli možná za zády Hrobaře, plného touhy zabít Parkera, Cagea i Lukasovou. A nebylo to také tím, že mu pistole připomněla Boatmana před čtyřmi lety.

Ne, bylo to proto, že tahle pistole jako by byla nositelkou jakési temné síly – jako kouzelný prsten v jedné knize J. R. R. Tolkiena.

Síly, která se ho zmocňovala a která ho každou minutou unášela dál a dál od jeho dětí.

Hrobař je v uličce.

Tiše stojí a rozhlíží se kolem sebe.

Nikde poblíž teď nejsou žádní agenti a žádní policisté. A taky žádní svědci – nikdo, kdo by ho mohl dopadnout a poslat zpátky do Connecticutu, kde se mu sice líbí lesy, ale nelíbí zamřížované místnosti. Kde ho nutí sedět celé hodiny a nedělat nic, kde mu berou polévku a přepínají mu televizní kanály, aby se nemohl dívat na reklamy o kovbojích a štěňatech a oni se mohli dívat na sport.

Znovu se dává do pohybu.

Pamela mu říkala: „Jsi tlustý. Nejsi ve formě. Proč nezačneš běhat? Kup si nějaké... cvak... nějaké běžecké boty. Běž a kup si je. Běž do obchodu. Já tady mám práci.“

Hrobař si na chvíli myslí, že Pamelu vidí. Dívá se úkosem. Ne, ne, to je jen holá zeď v uličce.

Slibuješ, že mě budeš milovat, ctít, hýčkat a... cvak... poslouchat?

Jednoho podzimního dne se byli s Pamelou proběhnout. Běželi přes červené listí a přes žluté listí. Snažil se držet krok, potil se a srdce ho bolelo stejně jako mozek, když mu v lebce poskakovala kulka. Pamela přidala na tempu, až nakonec běžel sám. Nakonec došel domů sám.

Hrobař se bojí, že v divadle se něco nepovedlo. Bojí se všech těch policistů a agentů a bojí se, že muž, který mu všechno říká, bude nešťastný, protože Hrobař nezabil tolik lidí, kolik měl.

V dálce slyší sirény. Mnoho sirén.

Opět zpomaluje. Taška se štěňaty se mu houpe na rameni.

Uvnitř tašky je samopal a už zase váží pět a půl kilogramu, protože poté, co s ním Hrobař rozstřílel... cvak... lustr na milion kousků, znovu své uzi nabil.

V uličce před sebou vidí nějaký pohyb. Zastavuje se. Je

to malý chlapec. Malý pohublý černoušek. Může mu být tak deset let.

Chlapec poslouchá, jak s ním někdo mluví. Někdo, koho Hrobař nevidí.

Náhle Hrobař slyší Pamelin hlas: „Mít... mít... mít... děti s tebou? Mít... mít... mít... tvoje dítě?“

*Když nám děti přijdou vstříc,
Miluji tě čím dál víc.*

Melodie však vzápětí ustupuje, protože se ozývá trhavý zvuk a samopal i s tlumičem propadá skrz dno nákupní tašky. Hrobař se ohýbá, aby zbraň sebral, a přitom se rozhlíží kolem sebe.

Hmmm.

Tohle není legrační.

V uličce se objevuje malý chlapec a starší muž ve špinavých šatech, který s chlapcem mluvil. Muž drží chlapce za paži a zvedá mu ji. Chlapcův nos je celý od krve.

Oba se dívají na Hrobaře. Chlapec má ve tváři pocit úlevy. Odtahuje se od muže a tře si paži. Muž chytá chlapce znovu za paži.

Pak se zastavuje a dívá se na uzi. Pokřiveně se na Hrobaře usmívá.

„Ať ste, kdo ste, nic mi do toho není. Já du akorát kolem.“

„Pusť mi tu ruku,“ naříká chlapec.

„Drž hubu.“ Muž zatíná ruku v pěst.

Chlapec se krčí.

Hrobař střílí muže dvakrát do hrudníku. Muž padá dozadu.

Chlapec při hlasitém zvuku vyskakuje. Tlumič leží stále na zemi.

Hrobař míří samopalem na chlapce, který zírá na mrtvé tělo.

„Jestli se ti někdo podívá do tváře...“

Hrobař začíná mačkat kohoutek.

„Mít... mít... mít... děti s tebou?“ Slova mu rachotí v lebce.

Chlapec stále zírá na tělo muže, který ho bil. Hrobař se chystá znovu zmáčknout kohoutek. Ale pak samopal sklápí k zemi.

Chlapec se otáčí a dívá se na Hrobaře.

„Hej, tys ho dostal!“ šeptá. „Jenom tak, prostěs ho sejmul!“

Chlapec civí Hrobaři přímo do tváře. Ze tří metrů.

Slova rachotí sem a tam. Zabij ho, viděl tvůj obličej, zabij ho, zabijhozabijhozabijho.

A tak.

Hrobař říká: „Hmmm.“ Ohýbá se a zvedá použité nábojnice, zvedá i tlumič a spolu se samopalem ho balí do roztrhané tašky se štěňaty. Vychází z uličky a nechává chlapce stát mezi hromadou odpadků a mrtvým tělem.

Jde zpátky do hotelu a... cvak... jde zpátky do hotelu a bude čekat. Dá si polévku a bude čekat. Poslechne si nové vzkazy. Uvidí, jestli mu muž, který mu všechno říká, zavolá a řekne, aby přestal se střelbou.

Lásce tvé vždy půjdu vstříc...

Polévka by mu teď přišla vhod.

Miluji tě čím dál víc.

Dělával polévky Pamele. Dělal jí polévku i v tu noc, kdy... cvak. Bylo to o Vánocích. V noci podobné téhle. Zima. A barevná světla.

Tady máš zlatý křížek. A tenhle balíček je pro mě?...
Dárek?

Ó, vždyť je to plášť! Děkuji děkuji děkuji...

Hrobař stojí u semaforu a čeká na zelenou.

Náhle cítí, že se něco dotklo jeho ruky.

Hrobař se neděsí. Hrobař se nikdy neděsí.

Ztuhne a sevře samopal v roztrhané tašce se štěňaty.

Pomalů se otáčí.

Vedle něj stojí chlapec s rozbitým nosem a drží ho za levou ruku.

Dívá se přímo před sebe.

Čím dál čím dál čím dál...

Na semaforu se objevuje zelená.

Hrobař se nehýbe.

Čím dál víc...

„Hej, můžu jít,“ říká chlapec a civí na štěnata na roztrhané tašce. Hrobař vidí zeleného panáčka na semaforu.

Zelený panáček vypadá šťastně.

Ať už je šťastně cokoliv.

Hrobař se drží s chlapcem za ruce a společně přecházejí přes ulici.

15.

Topografické a geologické archivy státu District of Columbia se nacházejí v zatuhlé staré budově nedaleko křižovatky Sedmé ulice a ulice E.

Nikoliv náhodou se nacházejí rovněž nedaleko málo známého objektu Tajné služby a Úřadu pro zvláštní operace Rady pro národní bezpečnost.

O archivech neexistuje žádná zmínka v turistických průvodcích.

Návštěvníkům, kteří si povšimnou cedulky na průčelí budovy, jeden ze tří ozbrojených strážců u vchodu zdvořile sdělí, že archivy nejsou přístupné veřejnosti a nepořádají se zde žádné exkurze.

Přesto děkujeme za zájem, mějte se pěkně a na shledanou.

Cage, Parker a Lukasová se svým nepostradatelným telefonem čekali ve vestibulu. Lukasová zaklapla telefon. „Nic. Jednoduše zmizel.“

„Žádní svědci?“

„Pár řidičů zahlídlo běžícího muže v tmavých šatech. Domnívají se, že šlo o bělocha. Prý byl střední postavy. Ale krk by za to nikdo nedal. Ježíši.“

Cage se rozhlédl. „Jaks nás sem dostala, Lukasová? Já bych to nedokázal.“

Tentokráte pokrčila rameny Lukasová. Zdálo se, že na silvestra si všichni splácejí staré dluhy.

Po chvíli se k nim přidal Tobe Geller, který vešel do budovy strojeně pomalým krokem a pokynul kolegům na pozdrav. Zřízenci pak ověřili agentům na snímači otisky prstů, odebrali jim služební zbraně a ukázali směrem k výtahům. Všichni čtyři vešli do kabiny. Parker čekal, že pojedou nahoru, ale zdálo se, že tenhle výtah nejedí výše než do přízemí. Lukasová stiskla tlačítko s nápisem B7 a kabina se na celou věčnost rozjela kamsi do hlubin.

Vystoupili přímo v archivech. Jenže v obrovské místnosti se nenacházely haldy zatuchlých starých knih a map, na jejichž ověřování se Parker jakožto certifikovaný písmoznalec těšil. Místnost byla plná vysoce moderních stolů s telefony, mikrofony a řadami čtyřadvacetipalcových počítačových monitorů značky NEC.

A před těmito monitory, na nichž zářily dokonale zpracované mapy, seděly i na silvestra večer dvě desítky mužů a žen, všichni tūkali do klávesnic a hovořili do mikrofونů před ústy.

Kde to, k čertu, jsem? pomyslel si Parker, rozhlédl se kolem sebe a dospěl k závěru, že zajištění přístupu do archivů rozhodně nespočívá v nalezení úředníka, který má klíče od hlavního vchodu.

„Co to je?“ zeptal se.

Mladý agent taktně pohlédl na Cagea, který dal kývnutím souhlas s prozrazením. „Tohle je topografická a kartografická databáze oblasti dvě stě padesáti čtverečních kilometrů kolem Washingtonu,“ začal Geller. „Epicentrem je Bílý dům, přestože nevidí rádi, když to někdo říká. V případě přírodní katastrofy, teroristického útoku, jaderného nebezpečí –

čehokoliv – se právě tady zjišťuje, jestli je pro vládu nejlepší sedět na zadku, nebo vypadnout z města a jak. Které cesty jsou nejbezpečnější, kolik přežije kongresmanů, kolik senátorů. A tak. Něco jako válečná místnost ve Fail Safe. Dobrý, ne?“

„A co tu děláme my?“

„Chtěl jste mapy,“ řekl Geller a podíval se na veškeré vybavení vzrušeným pohledem, jaký dokáže vykouzlit pouze počítačový maniak.

„A tohle je nejrozsáhlejší databáze kterékoliv oblasti na světě. Lincoln Rhyme říkal, že potřebujeme znát oblast. Teda my ji neznáme. Ale oni rozhodně ano.“ Zálibně kývl směrem k dlouhé řadě metr a půl vysokých počítačových sestav.

„Po protestech nám dovolili databáze využít,“ řekla Lukasová, „pod podmínkou, že odtud neodneseme žádné kopie ani počítačové soubory.“

„Cestou zpátky nás prohledají,“ dodal Geller.

„Jak to, že o tom tolik víte?“ zeptal se Parker Gellera.

„Trochu jsem to tu pomáhal zakládat.“

„A mimochodem, Parkere,“ dodala Lukasová, „nikdy jste o tomhle místě neslyšel.“

„Samozřejmě,“ řekl Parker a prohlížel si dva strážce hlídkující se samopaly u výtahové šachty.

„Takže jaké materiály Lincoln Rhyme objevil?“ zeptala se Lukasová.

Parker se podíval na své poznámky. „Žulu, síru, saze, popel, jílovec a cihly.“

Tobe Geller se posadil k jednomu monitoru, zapnul počítač a zmáčkl příslušné klávesy. Na obrazovce se okamžitě objevila mapa oblasti Washingtonu, D. C. Rozlišení bylo ohromující. Mapa byla jakoby trojrozměrná. Parkera napadla absurdní myšlenka, jak moc by si asi Robby se Stephie chtěli na takové obrazovce zahrát Mario Brothers.

„Tak kde začneme?“ zeptala se Lukasová.

„Vodítko po vodítku,“ odpověděl Parker. „Tak se řeší hlavolamy.“

Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata...

„Nejprve žula, cihlový prach a jílovec,“ řekl Parker zamyšleně.

„To ukazuje na demolici nebo na stavbu...“ Otočil se ke Gellerovi. „Bude to v databázi?“

„Ne,“ odvětil mladý agent. „Ale můžem vzbudit někoho na stavebním.“

„Zkuste to,“ souhlasil Parker.

Geller zavolal z pevné linky – takhle hluboko pod zemí by žádný mobilní telefon nefungoval a kromě toho, předpokládal Parker, byly zdi stejně jako u všech bezpečnostních objektů ve Washingtonu odstíněné.

„Co dál?“ přemýšlel Parker. „Síra a saze... To ukazuje na něco průmyslového. Tobe, můžete roztrždit oblasti podle znečištění ovzduší?“

„Jasně. Mám tu soubor Agentury pro životní prostředí. Počítá hladiny infiltrace nervového plynu a biologických zbraní,“ dodal vesele.

Další klávesy.

Ekonomika státu District of Columbia má spíše vládní, a nikoliv průmyslový charakter, takže ekonomické zóny se zaměřují většinou pouze na skladování a distribuci. Přesto se na obrazovce prosvětlily určité části města – jak jinak než příhodnou žlutou barvou. Většina znečištěných oblastí se nacházela v jihovýchodní části Washingtonu.

„Zdržuje se někde poblíž,“ řekla Lukasová. „Které průmyslové oblasti sousedí s obytnými čtvrtěmi?“

Geller znovu cosi vytřukal na klávesnici a porovnal výskyt průmyslových oblastí s oblastmi obytnými. Tím některé průmyslové oblasti vyloučil, ale stále jich zbývalo příliš mnoho: většinu z nich totiž lemovaly skupinky obytných domů.

„Pořád moc,“ řekla Lukasová.

„Přidejme další vodítko. Organický popel,“ navrhl Parker.

„V zásadě jde o spálené zvířecí maso.“

Gellerovy ruce se zastavily nad klávesnicí. Lukasová zavrtěla hlavou.

„Jsou v těch oblastech nějaké masokombináty?“ zeptala se.

Byla to dobrá otázka. Parker se ji sám právě chystal položit.

„Žádné,“ odpověděl Geller.

„Co restaurace?“ nadhodil Cage.

„Mnoho.“

„Kde by ještě mohlo být spálené maso?“ položila Lukasová otázku nikomu.

Hlavalamy...

„Co veterináři?“ uvažoval Parker. „Zbavují se nějak ostatků zvířat?“

„Nejspíš jo,“ řekl Cage.

Geller zadal příslušné pokyny a pohlédl na obrazovku. „Jsou jich tu tucty. Po celém městě.“

Náhle Lukasová vzhlédla a Parker viděl, že její někdejší vztek a chlad je tatam a netečnost v jejím pohledu ustoupila čemusi jinému.

Snad to bylo vzrušení. V modrých očích měla stále kameny, ale tyhle kameny se nyní proměnily v zářivé drahokamy.

„A co lidské ostatky?“ zeptala se.

„Krematorium!“ vykřikl Parker. „Ano! A ta leštěná žula – ta může být z náhrobků. Zaměřme se na hřbitovy.“

Cage zamžoural na mapu. „Arlington?“

Národní hřbitov pokrýval obrovskou plochu na západním břehu Potomacu. Celá okolní oblast musela být prosycena žulovým prachem.

Ovšem Parker poznamenal: „Arlington se nenachází poblíž žádné průmyslové zóny. Ani ničeho s významnou úrovní znečištění.“

A pak to Lukasová uviděla. „Tady!“ Ukázala na obrazovku prstem s nenalakovaným, ale dokonale upraveným nehtem. „Gravesend.“

Tobe Geller prosvěttil oblast na mapě a zvětšil ji.

Gravesend.

Tahle čtvrť byla součástí jihovýchodního kvadrantu státu District of Columbia. Parker znal tuto část Washingtonu jen velice mlhavě. Šlo o zchátralý pás domů, továren a opuštěných pozemků kolem hřbitova, který počátkem devatenáctého století sloužil jako pohřebiště pro otroky. Parker ukázal na jinou část mapy.

„Přímo tady je zastávka metra. Pachatel mohl dojet metrem až na Judiciary Square – na náměstí k městské radnici. A poblíž vede i autobusová linka.“

Lukasová chvíli přemýšlela. „Už jsem tam pár lidí zatýkala.“

Provádí se tam spousta demolic a stavebních prací. A je to pěkně anonymní čtvrť. Nikdo se tam nikoho na nic neptá. A spousta lidí platí činži hotově. Pro úkryt je to dokonalé místo.“

Jeden mladý technik zvedl vyzvánějící telefon a předal sluchátko Tobe Gellerovi. Agent se zaposlouchal a po chvíli mu na tváři rozkvetl nadšený úsměv. „Prima,“ řekl do telefonu. „Přineste to co nejrychleji do laboratoře dokumentů.“ Zavěsil. „Tak si představte... Někdo pořídil videonahrávku přestřelky v divadle.“

„Video s Hrobařem?“ zeptal se Cage zapáleně.

„Ještě nevědí, co na něm přesně je. Kvalita nahrávky je dost špatná. Technici mi kazetu fofrem přinesou. Pojedete do Gravesendu?“

„Jo.“ Parker se podíval na hodinky. Do příštího útoku zbývá dvě a půl hodiny.

„Emvéeskem?“ zeptal se Geller Lukasové.

„Jo. Objednej ho.“

Parker si vzpomněl: MVS neboli mobilní velitelské stanoviště. Karavan vybavený vysoce moderním spojovacím a sledovacím zařízením. Sám se v něm několikrát ocitl, když analyzoval dokumenty z místa činu.

„Nechám instalovat analyzátor videodat,“ řekl Geller, „a

vrhnu se na tu kazetu. Kde budete vy?“

„Tady,“ odpověděla Lukasová společně s Parkerem. Podívali se na sebe a zjistili, že ukazují na stejné opuštěné místo nedaleko hřbitova.

„Navíc jsou poblíž obchody a restaurace,“ připomněl Parker.

Lukasová se na něj podívala a přikývla. „Měli bychom zúžit okruh výsledkem svědků. Prodavači a číšníci mají největší kontakt s místními lidmi. Tobe, vyzvedni Ardella a Hardyho a přivez je s sebou v emvéesku.“

Agent zaváhal. „Hardyho taky, Margaret? Opravdu ho potřebujeme?“

Parkera napadlo totéž. Hardy byl zřejmě příjemný chlapec a velice dobrý policista. Jenže na tenhle případ jednoduše nestačil, což znamenalo, že mohl snadno přijít k úrazu on nebo někdo kolem něho.

Lukasová ovšem řekla: „Když nepůjde on, přidělí nám město někoho jiného. Hardyho alespoň zvládneme. Být páté kolo u vozu mu zjevně příliš nevádí.“

„Politika je svinstvo,“ utrousil Cage.

Když si Geller oblékal kabát, Lukasová se zeptala: „A co ten psychiatr? Ten chlápek z Georgetownu? Jestli ještě nepřišel na ústředí, ať ho někdo odveze do Gravesendu.“

Geller se rozběhl k výtahu, kde byl – přesně jak předpokládal – důkladně prohledán.

Lukasová se zahleděla na mapu Gravesendu. „Zatraceně velká oblast.“

„Napadlo mě něco jiného,“ řekl Parker. Znovu si vzpomněl na všechno, co o pachateli zjistili ze vzkazu. „Říkali jsme, že zřejmě trávil dlouhou dobu u počítače, vzpomínáte?“

„Jo,“ přitakala Lukasová.

„Co kdybychom sehnali seznam všech předplatitelů internetu v oblasti Gravesendu?“

„Budou jich tisíce,“ namítl Cage.

„To pochybuju,“ poznamenala Lukasová. „Je to jedna z

nejchudších čtvrtí města. A počítač je poslední věc, za kterou tihle lidi utrácejí.“

„To je fakt,“ řekl Cage. „Tak dobře. Seženu na technickém seznam.“

„Pořád to bude spousta adres,“ řekla Lukasová pochybovačně.

„A příšerně velké území.“

„Napadlo mě pár dalších věcí,“ řekl Parker a odešel k výtahové šachtě, kde se nechal nesmlouvavými strážci důkladně prohledat jako zákazník podezřelý z krádeže v obchodním domě.

Kennedy přecházel v pomalém kruhu po tmavě zeleném koberci své kanceláře.

Jefferies právě dokončil hovor z mobilního telefonu a zaklapl ho.

„Slade rozjel pár věcí, ale žádná z nich se neodvysílá tak rychle.“

Kennedy mávl rukou směrem k rádiu. „Hlavně že si pospíšili se zprávou, že sedím na zadku, zatímco nám někdo vyvražďuje město. A že stejně rychle oznámili, že jsem neudělal dost, abych dosáhl zmrazení personálního stavu policie, protože jsem prý chtěl ušetřit peníze na Projekt 2000. Bože můj, vždyť média dělají, jako bych já byl pachatel.“

Kennedy navštívil tři nemocnice, aby se setkal s lidmi zraněnými při Hrobařově střelbě. Všem to bylo fuk. Všichni se ho jen ptali, proč nedělá více, aby dopadl vraha.

„Proč nejste v ústředí FBI?“ zeptala se jedna žena.

Protože mě tam nepozvali, kurva, pomyslel si Kennedy vztekle.

Místo toho odpověděl: „Nechávám experty dělat jejich práci.“

„Jenže oni nedělají svou práci. A vy taky ne.“

Když odcházel od pacientčiny postele, ani jí nepodal ruku.

Hrobař jí rozstřílel paži tak, že ji lékaři museli

amputovat.

„Však Slade něco vymyslí,“ přerušil Jefferies Kennedyho myšlenky.

„Málo a pozdě,“ odsekl Kennedy. „A navíc je ten chlap až příliš pohledný. Pohlední lidi mají co ztratit. Nikdy jim nevěřím.“

Starosta si uvědomil paranoii svých slov a zasmál se. Jefferies smích opětoval. „Pěkně z toho blbnu, co, Wendy?“

„Ano, pane. Je mi nemilou povinností sdělit vám, že vám měkne mozek.“

Starosta se uvelebil v křesle a pohlédl na kalendář. Nebýt Hrobaře, navštívil by dnes čtyři silvestrovské oslavy. Jednu na francouzské ambasádě, jednu na své alma mater, Georgetownské univerzitě, jednu v sále odborového svazu zaměstnanců města a poslední a nejdůležitější – při níž měl skutečně uvítat Nový rok – na Sdružení afroamerických učitelů přímo v srdci jihovýchodního Washingtonu.

Tahle skupina tvrdě lobbovala za přijetí Projektu 2000 mezi řadovými učiteli po celém Washingtonu. Kennedy s manželkou se tam naléhavě potřeboval ukázat na projev podpory. Jenže dokud je ve městě tenhle šílenec, nemůže se utrhnout na žádný večírek a na žádnou oslavu.

Projela jím vlna vzteku. Zvedl telefon.

„Co chcete udělat?“ zeptal se Jefferies obezřetně.

„Něco,“ odpověděl Kennedy. „Chystám se udělat aspoň něco,“ dodal a začal vytáčet číslo z jedné vizitky v zásobníku.

„A co?“ zeptal se Jefferies, kterého starostova odpověď ještě více zneklidnila.

Jenže v tu chvíli se Kennedymu ozvalo ústředí FBI a Jefferiesova otázka zůstala bez odpovědi.

Propojili starostu přes několik míst. Nakonec se ozval mužský hlas.

„Tady je starosta Jerry Kennedy. S kým, prosím, mluvím?“

Chvíle mlčení. Kennedy, který si často vyřizoval telefonáty sám, byl na mlčení po úvodním představení

zvyklý.

„Zvláštní agent C. P. Ardell. Přejete si?“

„Agentka Lukasová... stále vede operaci STMET?“

„Ano.“

„Mohu s ní mluvit?“

„Ne, pane, není tady. Mohu vás spojit na její mobilní telefon.“

„To je v pořádku. Vlastně chci mluvit se styčným důstojníkem městské policie.“

„Tím je detektiv Hardy, pane,“ řekl agent Ardell. „Je tady, chcete s ním mluvit?“

„Dejte mi ho.“

O chvíli později se ozval nejistý hlas. „Haló?“ Kennedyho napadlo, že hlas zní znepokojivě mladě.

„Vy jste Hardy?“

„Ano, pane, Len Hardy.“

„Tady je starosta.“

„A-aha. Dobrý den, pane.“ Nyní se k mladistvosti v hlase přidala i obezřetnost.

„Můžete mi sdělit poslední informace o případu? Od agentů Lukasové a Cagea jsem ještě neslyšel ani slovo. Máte představu, kde Hrobař udeří příště?“

Další pauza. „Ne, pane.“

Pauza byla příliš dlouhá. Hardy lhal.

„Vůbec žádnou představu?“

„Nejsem zcela přesně informován.“

„Jste snad styčný důstojník, ne?“

„Mám pouze rozkaz sepsat o operaci zprávu. Agentka Lukasová říkala, že se obrátí přímo na náčelníka Williamse.“

„Zprávu? To si jen kryjou záda. Ve zprávě jsou kecy, hochu. Poslouchejte mě, já vkládám do FBI značnou důvěru. Tyhlety přestřelky řeší neustále. Ale jak blízko jsou k dopadení pachatele?“

Hardy se zdál být neklidný. „Mají několik vodítek. Domnívají se, že vědí, kde se skrýval pachatel – ten, kterého přejela dodávka.“

„A kde se skrýval?“

Další odmlka. Kennedy si představil nebohého Hardyho s dětskou tvářičkou, jak se kroutí jako žížala. Tak ať.

„Nesmím nikomu sdělovat podrobnosti o taktických operacích, pane. Je mi líto.“

„Mé město je pod palbou a mí občané jsou masakrováni. Chci znát odpověď.“

Znovu ticho. Kennedy pohlédl na Wendella Jefferiese, který zavrtěl hlavou.

Starosta se přinutil ovládnout vztek a pokusil se o rozumný tón. „Řeknu vám, co si myslím. Smyslem plánu těch lidí bylo vydělat peníze. Nešlo jim o zabíjení.“

„Myslím, že máte pravdu, pane.“

„A domnívám se, že kdybych dostal příležitost si s vrahem promluvit – ať už v jeho úkrytu nebo na místě, kde v osm hodin udeří –, dokázal bych ho přesvědčit, aby se vzdal. Vyjednával bych s ním. Tohle já dokážu.“

Kennedy tomu skutečně věřil. Neboť jedním z aspektů jeho osobnosti – stejně jako u jeho jmenovce ze šedesátých let – byl osobní šarm. Dokázal sladkými řečmi ubít dvě desítky nejtvrdších prezidentů a generálních ředitelů washingtonských společností a přesvědčit je, aby přijali daň na financování Projektu 2000. A stejně tak přemluvil Garyho Mosse, aby ze sebe vysypal jména lidí zapletených do skandálu s Výborem pro vzdělání.

Stačilo by mu dvacet minut se zabijákem – i kdyby se přitom měl dívat do hlavně samopalů. Nějaký obchod by s ním vymyslel.

„Podle toho, jak ho popisují, si nemyslím, že by se s ním dalo vyjednávat,“ namítl do telefonu Hardy.

„Rád bych to posoudil sám, detektive. Tak, kde se tedy ukrývá?“

„Já...“

„Řekněte mi to.“

Ve sluchátku zabzučelo. Detektiv stále nic neříkal.

Kennedy snížil hlas. „Vždyť jim nic nedlužíte, chlapče.“

Víte, co si o vaší přítomnosti myslí. Vy jste jen městskéj, zatímco oni jsou federálové.“

„Je to trochu složitější... Agentka Lukasová mě učinila součástí týmu.“

„Vážně?“

„Nedílnou součástí.“

„Vůbec si nepřipadáte jako páté kolo u vozu? Ptám se vás proto, že já si tak připadám. Kdyby bylo po Lanierově – znáte Laniera?“

„Ano, pane.“

„Kdyby bylo po jeho, seděl bych dneska večer na tribuně na Mall a koukal bych na ohňostroj. No tak, hochu, kde je ten jeho zatracený brloh?“

Kennedy si všiml, jak si Jefferies chytil palce. Prosím... Bylo by to dokonalé. Přijel by na místo s nákladákem reportérů a pokusil by se toho chlápka umluvit, aby vylezl s rukama nad hlavou.

A chlápek by se buďto vzdal, nebo by ho zastřelili. V obou případech by Kennedyho věrohodnost zůstala nedotčena. A v obou případech by již Kennedy nebyl starostou, který jen přihlíží na CNN masakru svého města a popíjí přítom pivo.

Na druhé straně linky zaslechl nějaké hlasy. A pak se Hardy vrátil k telefonu. „Je mi líto, starosto. Musím odejít. Máme tu nějaké lidi. Agentka Lukasová se s vámi určitě spojí.“

„Detektive...“

Telefon však ztichl.

Gravesend.

Auto s Parkerem a Cagem kodrčalo po dírách v asfaltu a pak zastavilo na kraji chodníku v místě rozsypané hromady smetí a odpadků. U požárního hydrantu se povalovalo ohořelé torzo toyoty.

Vystoupili. Lukasová dorazila ve vlastním Fordu Explorer a čekala již na prázdném pozemku, kde si dali

schůzku. Stála tam s rukama v útlém pase a rozhlížela se kolem sebe.

Zápach moči, výkalů, spáleného dřeva a odpadků byl velice silný.

Parkerovi rodiče, kteří začali po otcově odchodu do důchodu cestovat po celém světě, se kdysi ocitli v jednom Blumu v turecké Ankaře. Parker si stále vzpomínal na dopis, který mu tehdy napsala matka, jež byla vášnivou pisatelkou. Byl to poslední dopis, který od rodičů před jejich smrtí dostal. Dnes visí zarámovaný na stěně Parkerovy pracovny hned vedle koutku slávy věnovaného dětem.

Lidé jsou zde zbídačení a právě tohle – více než rasové rozdíly, více než kultura, více než politika, více než náboženství – mění jejich srdce v kámen.

Parker si prohlížel bezútěšný stav téhle čtvrti a přemýšlel o matčiných slovech.

Dva černí mladíci, kteří se opírali o stěnu pomalovanou grafitti v barvách gangu, si prohlédli přijíždějící muže a ženu – zjevně šlo o policisty – a s výrazem znepokojení a vzdoru ve tvářích se pomaloučku vytratili. Parker se trápil – nevadilo mu hrozící nebezpečí, nýbrž rozlehlost místa. Na ploše osmi až deseti čtverečních kilometrů se rozkládaly řady barabizen, vybydlených domů, malých továrniček a prázdných pozemků. Jak by mohli v téhle městské džungli najít pachatelův úkryt?

Některé hlavolamy nedokázal Parker nikdy vyřešit.

Tři jestřábi...

Ovanul ho zápach kouře. Pocházel z ohňů v olejových bubnech, ve kterých bezdomovci a členové pouličních gangů pálili dřevo a odpadky, aby se zahřáli. Parker spatřil další kostry do šroubku vykradených aut. Na druhé straně ulice stála budova, která vypadala opuštěně – jedinou známkou života byla osamělá žárovka zářící za červeným ručníkem v rozbitém okně.

Hned za stanicí metra se nad vysokou a rozpadající se cihlovou zdí tyčil k noční obloze komín krematoria.

Nevystupoval z něj žádný kouř, ale nad špičkou se tetelil proud horkého vzduchu.

Možná v krematoriu neustále udržují oheň. Parker se otřásl.

Tenhle výjev mu připomněl starodávné obrázky...

„Peklo,“ zamumlala Lukasová. „Vypadá to jako peklo.“

Parker se na ni podíval a Lukasová jeho pohled zachytila.

Cage souhlasně pokrčil rameny.

Přijelo další auto, ze kterého vystoupil Jerry Baker v objemné bundě. Parker si všiml, že Baker má na sobě neprůstřelnou vestu a kovbojské boty, jak se na správného taktického agenta sluší a patří.

Cage podal Bakerovi hromádku počítačově vytvořených fotografií pachatele – posmrtných snímků přejetého muže. „Tohle použijeme pro výsledky obyvatel. Dole je jediný popis Hrobaře, který máme.“

„Nic moc.“

Cage pokrčil rameny.

K místu se začala sjíždět další neoznačená auta a dodávky a jejich majáčky se odrážely v řadách oken okolních domů. Erární auta FBI.

A taky modrobílá policejní auta washingtonské policie s blikajícím pásem majáček na střeše. Celkem tu bylo asi 25 mužů a žen; polovinu tvořili federální agenti, polovinu uniformovaní policisté.

Baker jim pokynul a všichni se shromáždili kolem auta Lukasové.

Baker rozdal fotografie.

„Chcete jim dát instrukce?“ zeptala se Lukasová Parkera.

„Jistě.“

„Prosím, poslouvejte tady pana Jeffersona.“

Parkerovi chvíli trvalo, než pochopil, že vlastně jde o jeho umělecké jméno. Dospěl k názoru, že jako tajný agent by se rozhodně neuživil. „Muž na fotografii je pachatel zodpovědný za střelbu v metru a v divadle. Domníváme se, že se zdržoval v nějakém úkrytu zde v Gravesendu, teď je

sice mrtvý, ale jeho komplic – ten, který střílel – je stále na svobodě. Potřebujeme najít jeho úkryt, a to co nejrychleji.“

„Znáte jméno?“ zeptal se jeden z městských policistů.

„Totožnost mrtvého pachatele je dosud neznámá,“ řekl Parker a zvedl fotografii. „Ovšem střelec má přezdívku. ‚Hrobař‘. Nic víc. Jeho popis je na spodní straně fotografie. Oblast vyšetřování můžete poněkud zúžit. Pachatelovo působiště se pravděpodobně nachází poblíž demoličního nebo stavebního místa a je spíše blíže než dále od hřbitova. Kromě toho pachatel nedávno zakoupil takovýto papír.“

Parker zvedl průhledný obal s obálkou a žádostí o výkupné.

„Papír je vybělený sluncem, takže je možné, že ho pachatel koupil v obchodě s výlohou směrem na jih. Obejděte proto všechny prodejny, krámky a novinové stánky, v nichž se prodává papír. A zaměřte se také na typ pera, které pachatel použil. Jedná se o černé kuličkové pero AWI. Pravděpodobně v ceně devětatřiceti nebo devětačtyřiceti centů.“

Nic dalšího nedokázal vymyslet. Pokynutím hlavy předal slovo Lukasové.

Agentka přešla agenty pohledem. „Takže poslouchajte. Jak právě řekl agent Jefferson, pachatel je mrtev, ovšem střelec je zcela určitě naživu. Nevíme, zda se nyní nachází v Gravesendu, a nevíme ani, zda se zde zdržuje. Přesto každého z vás žádám, aby neustále předpokládal, že střelec může být tři metry za ním, a aby byl v kterémkoliv okamžiku připraven použít zbraň. Střelec nemá nejmenší zábrany zneškodňovat příslušníky policejních složek. Takže když budete procházet touhle čtvrtí, budete si všichni hlídat místa možného překvapivého útoku. Pravou ruku budete mít neustále volnou, nebudete si zapínat kabáty a bundy a pouzdra na pistoli budete mít trvale rozepnutá.“

Lukasová se na chvíli odmlčela a pohledem si změřila policisty před sebou. Tahle útlá žena se světlými vlasy dokázala zcela upoutat jejich pozornost.

„V osm hodin – ano, přesně tak, již za dvě hodiny – se střelec vydá na další místo zaplněné lidmi a znovu se do nich pokusí vyprázdnit zásobník. Ovšem tohle místo činu já již vyšetřovat nechci. Nehodlám se dívat do očí lidem, kteří ztratili rodiče nebo dítě, a nechci jim muset říkat pardon, ale bohužel jsme tu bestii nedopadli dřív, než zase začala řídit. Tohle se už nestane. Nedopustím to. A vy také ne.“

Parker se přistihl, že se jejími slovy, pronášenými odhodlaným a vyrovnaným hlasem nechal zcela unést. Vzpomněl si na projev ze Shakespearova Krále Jindřicha V., který tvořil úvod do Robbyho hry Band of Brothers. Chlapec se projev naučil nazpaměť den poté, co se vrátili z Kennedyho centra.

„To je vše,“ řekla Lukasová. „Nějaké dotazy?“

„Máte bližší informace, jak je ozbrojen?“

„Používá plně automatický samopal Uzi s dlouhými zásobníky a tlumičem. Další informace nemáme.“

„Do jaké míry máme zelenou?“ zeptal se jeden agent.

„K zneškodnění pachatele?“ odvětila Lukasová. „Máte zcela volnou ruku. Ještě něco?“ Nikdo se nepřihlásil. „Dobře. Budeme na nouzové frekvenci. Nepřeji si žádné tlachání. Nehlaste, že jste nic nenašli. To mě nezajímá. Pokud uvidíte pravděpodobného podezřelého, přivolejte zálohy, uvolněte prostor za sebou a jedněte. A teď mi najděte ten jeho úkryt.“

Parker cítil, že s ním slova Lukasové podivně pohnula. Uběhlo již hezkých pár let, co naposledy vystřelil ze stříelné zbraně, a přesto i on náhle pocítil touhu Hrobaře zneškodnit.

Lukasová nasměrovala skupiny agentů a policistů do různých částí Gravesendu, kde měli zpovídat obyvatele. Na Parkera učinila agentka velký dojem; tahle žena má pozoruhodný smysl pro místopis čtvrti. Někteří lidé, pomyslel si, jsou prostě rozenými policisty.

Polovina agentů vyrazila pěšky, zatímco ostatní nasedli do aut a svižně odjeli. Na chodníku zůstal jen Cage s Lukasovou a Parkerem.

Cage kamsi zavolal, chvíli mluvil a pak zavěsil.

„Tobe sehnal MVS. Už je na cestě. Zatím analyzuje tu nahrávku z divadla. Jo, a jede sem taky ten psycholog z Georgetownu.“

Většina pouličních světel nefungovala – zdálo se, že některá jsou prostrílená. Ulici matně osvětlovala pouze zelená neonová světla z několika otevřených obchodů. Dva agenti se vyptávali lidí na druhé straně ulice. Cage se rozhlédl a spatřil dva mladíky, kteří si třeli ruce nad olejovým bubnem, v němž plápolal oheň.

„Promluvím s nimi,“ řekl agent a vydal se směrem k mladíkům.

Zdálo se, že hoši chtějí odejít, ale pak si uvědomili, že by to vypadalo podezřele. Upřeli oči do ohně a zmlkli.

Lukasová kývla směrem k pizzerii o kousek dál. „Zajdu tam,“ řekla Parkerovi. „Chcete tu počkat na Tobeho s tím cvokařem?“

„Jasně.“

Lukasová vyrazila po ulici a nechala Parkera o samotě.

Teplota stále klesala a ve vzduchu začala být cítit podivná sychravost. Na podzim měl Parker tuhle atmosféru rád – vyvolávala v něm vzpomínky na Den díkůvzdání a na svátek Všetech svatých.

Dnes večer si však uvědomoval pouze bolestivé píchání v nose, uších a konečcích prstů, jako by ho řezali žiletkami. Nacpal si ruce do kapes.

Snad proto, že většina agentů odešla, začali se do ulic vracet místní obyvatelé. O dva bloky dál vyšel z baru zavalitý muž, pomalu kráčel ulicí a poté zalezl do potměšlého výklenku – nejpíš aby se vymočil, pomyslel si Parker.

Za okamžik vystoupila vysoká žena – možná transvestit, ale rozhodně šlapka – z uličky, kde čekala, až se rozplyne policejní dav.

Z podloubí se vykradli tři mladí černoši, otevřeli láhev whisky Colt 45 a s nevázaným smíchem zmizeli v uličce.

Parker se otočil a podíval se přes ulici.

Zahlédl obchod s laciným zbožím. Obchod byl zavřený a

Parker mu zprvu nevěnoval žádnou pozornost. Nyní si ovšem povšiml regálů s lacinými kancelářskými potřebami poblíž pokladny.

Nemohlo by se jednat o místo, kde pachatel koupil papír a obálku?

Parker přistoupil k výloze prodejny a zadíval se skrz špinavé okno. Ruce si položil kolem očí, aby ho neoslňovalo světlo z pouličních lamp, které ještě fungovaly, a snažil se rozpoznat typ papíru.

Ruce se mu třásly chladem. Kousek od něj začal potkan očichávat hromadu odpadků. Tohle je šílené, pomyslel si Parker. Co tady vlastně dělám?

Přesto si chytil rukáv a hebkou manžetou bundy začal s pečlivostí horlivého umývače oken otírat umouněné sklo výlohy, aby lépe viděl.

16.

„Možná sem ho viděl. Jo, možná.“

Margaret Lukasové poskočilo srdce. Přistrčila fotografii pachatele blíže přes pult a prodavač v téhle gravesendské pizzerii – buclatý Hispánec v bílém úboru se skvrnami od kečupu – si ji znovu pečlivě prostudoval.

„V klidu si to prohlédněte,“ řekla Lukasová. Prosím, pomyslela si, ať se konečně pohneme z místa...

„Možná. Nesem si jistě. A o co de? Nám sem chodí mraky a mraky lidí, víte?“

„Je to velmi důležité,“ řekla agentka.

Vzpomněla si, že soudní patolog našel v žaludku pachatele zbytky bifteku. Tady biftek na jídelníčku neměli. Přesto byla tahle pizzerie jedinou nonstop restaurací na ulici poblíž zastávky metra a Lukasová předpokládala, že pachatel se tady mohl v několika posledních týdnech zastavit. Možná zde dokonce sestavoval text žádosti o výkupné – třeba seděl zrovna pod tímhle mdlým světlem u jednoho z otlučených

stolků, koncipoval vzkaz starostovi, díval se na nebožáky, kteří zde pojídali úděsně mastná jídla, a arogantně přemýšlel, o kolik je chytřejší než oni. A o kolik bude brzy bohatší.

Lukasová se v duchu zasmála. Třeba byl stejně chytrý a arogantní jako ona. Nebo jako Kincaid.

Vlastně byli všichni tři stejní.

Tři jestřábi na střeše. Jeden je mrtvý, takže na střeše zbývají dva. Ty a já, Parkere.

Prodavač zvedl své hnědé oči, pohlédl do jejích modrých a pak se znovu stydlivě podíval na papír. Zdálo se, že bere jako osobní prohru, když konečně zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že ne. Omlouvám se. Hele, necete kousek? Dám vám dvojteč sejšra, je čerstvej. Zrovna sem ho ud’ál.“

Lukasová zavrtěla hlavou. „Pracuje tady ještě někdo?“

„Ne, neska večír jenom já. Dali mě svátky. Koukám, že vám taky.“

Zoufale se snažil ještě něco říct. „Dávaj vám hodně svátků?“

„Pár,“ řekla Lukasová. „Díky.“

Odešla ke dveřím, zastavila se a vyhlédla ven.

Agenti z jejího odboru se právě vyptávali na druhé straně ulice.

Cage mluvil s nějakými zlodějíčky na nezastavěném prostranství a Kincaid vrhal zamilované pohledy do jednoho krámu, jako by tam vystavovali korunovační klenoty.

Další agenti byli roztroušeni tam, kam je poslala. Postupovala však správně? Kdo ví? Člověk může přechíst všechny knihy o vyšetřovacích postupech, které kdy byly napsány, ale základem vždy zůstane improvizace.

Je to jako řešení jednoho z těch Kincaidových hlavolamů. Musíte se dívat i za vzorce a pravidla.

Za zaprášeným oknem před sebou viděla, jak chátrající ulice Gravesendu upadají do kouře a temnoty. Tmavá clona se zdála být neprostupná.

Přála si, aby už tu byl Tobe Geller, aby konečně dorazil ten psycholog z Georgetownu, chtěla už mít seznam

předplatitelů internetu...

Všechno trvá tak dlouho! A vodítek je tak málo! Podvědomě zatřásla rukou v pěst a zaryla si nehet do dlaně.

„Slečno?“ ozval se za ní prodavačův hlas. „Slečno agentko?“

Otočila se a vztek z ní vyprchal jako pára. Před ní stál prodavač a nabízel jí kávu v polystyrenovém kelímku. Ve druhé ruce držel dva balíčky cukru, malý kelímek se smetanou a tyčinku.

Očividně si rukama narychlo učesal vlasy a nyní na ni shlížel pohledem opuštěného šteněte. „Vychladne vám to,“ řekl prostě.

V dojetí z jeho nepřímého projevu obdivu se Lukasová usmála, vzala si kávu a vsypala do ní jeden cukr.

„Doufám, že si dneska ještě užijete oslavy,“ řekl prodavač.

„Vy taky,“ opáčila Lukasová a vyšla ze dveří.

Kráčela po chladných ulicích Gravesendu a přemýšlela, ve kterém okamžiku vystrnadilo podstrčené dítě Margaret hodnou Jackie Lukasovou, spokojenou mladou ženu, která odpoledne sedávala na dvorku u přítelkyň a klábosila a klábosila a klábosila.

Usrkla příšerné kávy a ucítla, jak jí horká pára ovanula ústa.

Vážně se ochlazovalo.

Jen tak dál, pomyslela si. Jen ať se ochladí. Dneska na ni bylo až příliš podzimní počasí. Prosím... Ať začne sněžit.

Přejela pohledem ulici. Dva agenti z jejího odboru už zmizeli, zřejmě do sousední ulice. Také Cage byl pryč. A Kincaid stále zíral do výlohy poblíž shromaždiště.

Kincaid...

Co je to vlastně za patrona? Odmítnout flek zvláštního agenta...

Lukasová to nemohla pochopit – pro ni byla funkce zvláštního agenta důležitou přestupní stanicí na cestě za vysněným místem zástupce ředitele... a dál. Přestože ovšem

nechápal, jak mohl Kincaid tohle místo nechtít, vážila si ho více, když řekl ne, než kdyby přijal funkci, o kterou by vůbec nestál.

Proč ale obehnal kolem svého života zdi? Lukasová odpověď neznala, ale tyhle zdi viděla zcela zřetelně. Margaret Lukasová takové zdi znala. Připomínaly jí ji samotnou – nebo spíše její já, já v množném čísle. Jackie Lukasovou i Margaret Lukasovou. Myslela na pohádku o podstrčeném dítěti, kterou četla kdysi před lety, a uvažovala, jaké knížky asi čte svým dětem Parker. Každopádně všechny verze Disneyho – to kvůli přezdívkce dětí. Nejspíš i medvídko Pú a dost možná taky dr. Seusse. Představila si, jak Parker sedí v obývacím pokoji útulného předměstského domu – podobného tomu, v jakém kdysi žila jako Jackie –, v krbu plápolá oheň a Parker předčítá dětem válejícím se po jeho boku na koberci.

Oči agentky Lukasové spočinuly na mladé hispánské dvojici, která kráčela po chodníku směrem k shromaždišti. Žena se choulila do černé šály a muž měl na sobě tenkou bundu se znakem Texaco na prsou. Před sebou tlačil dětský kočárek, ve kterém Lukasová zahlédla kojence zabaleného do peřinky, z níž vykukovala jen šťastná dětská tvářička. Lukasová začala mimoděk přemýšlet, z jakého druhu flanelu by miminku ušila dupačky.

Mladý pár prošel kolem a pomalu se vzdaloval.

Ach, Kincaide, ty máš tak rád hádanky, že?

Tak tady jednu máš. Hádanku o manželce a matce.

Jak může být manželka bez manžela? A jak může být matka bez dítěte?

Je to chyták. Ale ty seš chytřej, seš arogantní, seš přece třetí jestřáb.

Ty na to přijdeš, Parkere.

Lukasová osaměla v téměř liduprázdné ulici. Opřela se o sloup lampy a ovinula kolem ruku – pravou ruku, nehledě na svůj vlastní příkaz mít ji stále připravenou ke střelbě. Zoufale sevřela chladný kov a snažila se potlačit slzy.

Manželka bez manžela, matka bez dítěte...

Vzdáváš se, Parkere?

To já jsem odpověď na tuhle hádanku. Protože já jsem žena muže, který teď leží v chladné hlíně hřbitova v Alexandrii. A protože já jsem matka dítěte, které leží vedle něj.

Hádanka o manželce a matce...

A tady máš další: Jak může led hořet?

Když letadlo spadne jednoho listopadového rána dva dny před Dnem děkuvzdání z oblohy do pole, vybuchne a roztříští se na milion drobných kousků kovu, plastů a gumy.

A lidského masa.

Tak může led hořet.

A tak se ze mě stalo podstrčené dítě.

Ano, hádanky jsou jednoduché, pokud znáš odpověď, Parkere...

Tak jednoduché, tak jednoduché...

Vzchop se, přikázala si Margaret Lukasová, pustila se sloupu lampy a zhluboka se nadechla. Rychle potlačila nutkání plakat. To by stačilo.

Jednou z věcí, které zvláštní agentka Lukasová netolerovala, byla roztěkanost. Novým zaměstnancům odboru pro akce v terénu donekonečna opakovala dvě základní pravidla. Za prvé: „Detek není nikdy dost.“ A za druhé: „Soustřeďte se.“

A tohle pravidlo teď připomínala sama sobě.

Znovu se nadechla a rozhlédla se kolem sebe. Na nedalekém volném prostranství spatřila nějaký pohyb – byl to mladý hoch v barvách gangu. Stál nad olejovým bubnem a zjevně čekal na své kumpány. Choval se jako puberták – což bylo daleko nebezpečnější, než kdyby zaujal postoj zkušeného třicátníka. Loupnul po Lukasové okem.

A pak se jí zdálo, že nahore o blok dále zahlédla někoho ve výklenku.

Úkosem se tam podívala. Je tam někdo? Schovává se tam ve stínu?

Ne, nepostřehla žádný pohyb. Nejspíš jen zapracovala fantazie.

Tohle je tedy strašidelné místo.

Gravesend...

Odhodila nedopitou kávu a vydala se směrem k mladíkovi, aby zjistila, zda neví něco o záhadném pachateli. Vytáhla z kapsy počítačovou fotografii a lehce se propletla mezi rezavějícími automobilovými součástkami a hromadami odpadků – stejně jako se kdysi coby Jackie proplétala v Macu's mezi pulty s luxusní parfumerií cestou do oddělení se sportovními oděvy.

Parker zklamaně odstoupil od výkladu.

Dopisní papír, který zahlédl uvnitř, se lišil od papíru s pachatelovým vzkazem. Rozhlédl se po opuštěných ulicích. Kde je to emvéesko?

Celý se třásl zimou. Stephie už z té pérové bundy vyrostla, napadlo ho. Musím jí koupit novou. A co Robby? Má červenou bundu s dutými vlákny, ale už je asi nejvyšší čas, aby mu Parker koupil koženou bundu do pasu. Tátova bunda se Robbymu očividně líbila.

Parker se znovu zachvěl a začal přešlapovat.

Kde je, k čertu, ta dodávka? Zoufale potřebovali seznam předplatitelů internetu. A informace ze stavebního úřadu. Kromě toho Parkera moc zajímalo, co jim prozradí videozáznam z přestřelky.

Znovu se rozhlédl kolem sebe po bezútěšných ulicích. Lukasová nikde, Cage nikde... Všiml si dvou mladých lidí, kteří vypadali jako Hispánci a kteří před sebou tlačili kočárek. Kráčeli asi deset metrů od něj. Parker si vzpomněl na dobu, kdy se narodil Robby a kdy se s Joan po večeři taky tak procházeli.

Po chvíli zachytil pohledem muže choulícího se ve výklenku.

Nepřítomně přemítal, proč tam muž stále trčí. Rozhodl se, že bude užitečný, a zalovil v kapse po fotografii pachatele.

Zkusí někoho proklepnout sám.

Jenže pak se stalo něco zvláštního...

Muž zvedl hlavu, a přestože Parker neviděl stín zřetelně, zdálo se, že ho muž pozoruje. Nato strčil ruku do kabátu, vytáhl cosi leskle černého a vyrazil proti Parkerovi.

Parker ztuhnul. Byl to tentýž muž, který je sledoval nedaleko archivů!

Byl to Hrobař!

Parker hmátl do kapsy pro pistoli.

Nebyla tam.

Vzpomněl si, jak ho pistole tlačila do boku, když seděl v Cageově autě, a jak si ji v kapse upravoval. Musela mu vypadnout na přední sedadlo.

Muž se podíval na dvojici Hispánců, která procházela mezi ním a Parkerem, a zvedl předmět, který držel v ruce.

„K zemi!“ křikl Parker na mladý pár, který se zastavil a nejistě na něj civěl.

„K zemi!“ opakoval Parker a pokusil se skočit do stínu uličky.

Bohužel přitom zakopl o hromadu odpadků, ztěžka dopadl na chodník a vyrazil si dech.

Zatímco ležel na boku a lapal po dechu, muž se pomalu přiblížil.

Parker se pokusil znovu zavolat na dvojici, ale z hrdla se mu vydralo pouze bezhlesé zasípání.

Kde je Cage? Parker ho neviděl. A neviděl ani Lukasovou a žádného dalšího agenta.

„Cagei!“ snažil se zavolat, ale zmohl se pouze na namáhavý šepot.

Muž se otočil směrem ke dvojici, která teď byla pouhé tři metry od něj. Hispánci se stále neotáčeli.

Parker se pokusil postavit na nohy a zoufale mával na mladého muže a ženu, aby zalehli na zem. Hrobař vyrazil kupředu a místo obličeje měl jen bezcitnou masku. Stačilo jediné zmáčknutí kohoutku a muž s ženou i dítětem by byli okamžitě mrtvi.

Hrobař zvedl zbraň.

„K zemi!“ zachraptěl Parker a schoulil se na chodník.

Muž se opět přiblížil.

A pak se ozval rázný ženský hlas: „Ani hnout, federální policie! Odhod'te zbraň, nebo budu střílet!“

Muž se otočil a vydal dušený výkřik.

„Odhod' zbraň, odhod' zbraň!“ křičela dále Lukasová a vyrazila kupředu. Ruku měla nataženou před sebe a neustále mířila muži na mohutný hrudník.

Muž odhodil lesklý předmět a vymrštil ruce do vzduchu.

Přes ulici se řítíl ozbrojený Cage.

„Čelem k zemi!“ křičela Lukasová. „Čelem k zemi!“

Její hlas byl tak surový a tak primitivní, že ho Parker sotva rozpoznal.

Muž se svalil jako špalek.

Cage svolával telefonem posily. Parker si všiml, jak k nim sprintuje několik dalších agentů. Nemotorně se vyškrábal na nohy.

Lukasová byla příkrčená u chodníku a její pistole se zarývala zabíjákovi do ucha.

„Ne, ne, ne,“ kňučel muž. „Prosím, ne...“

Lukasová mu levou rukou nasadila pouta. Pistoli přitom ani na okamžik nespustila z cíle.

„Co to, sakra...“ sípal muž.

„Drž hubu!“ vybuchla Lukasová a její obličej byl stejně červený jako tvář dusícího se pachatele. Zaryla pistoli muži hlouběji do hlavy. Z jeho slabin začala vycházet pára – pachatel se strachy pomohl.

Parker se držel za bok a namáhavě se pokoušel nabrat vzduch do plic.

Lukasová, která také zhluboka dýchala, se odtáhla a zastrčila pistoli do pouzdra. Se zúženými zorníčkami a ledovým pohledem vyrazila po chodníku a dívala se střídavě na Parkera a na pachatele.

Přistoupila k Hispáncům s kočárkem a chvíli s nimi hovořila.

Zapsala si do notesu jména a pak je propustila. Mladík nejspíše pohlédl na Parkera a odvedl manželku boční uličkou pryč od místa incidentu.

Zatímco Cage muže prohledával, přistoupil jeden z agentů k jeho zbrani a zvedl ji ze země.

„To není pistole. Je to kamera.“

„Cože?“ zeptal se Cage.

Parker se zamračil. Skutečně to byla videokamera. Rozbila se při pádu na beton.

Cage se narovnal. „Je čistej.“ Prohrábl se mužovou náprsenkou z hadí kůže. „Andrew Sloan. Bydliště Rockville.“

Jeden z agentů vytáhl vysílačku a požádal o prověření rejstříků – federálního, marylandského a virginského.

„To snad...“ začal Sloan protestovat.

Lukasová k němu vykročila. „Budeš držet hubu, dokud ti neřeknem!“ osopila se na něj. „Rozumíš?“ Její vztek téměř hraničil s trapností.

Skrčila se a zašeptala Sloanovi do ucha. „Rozumíš?“

„Rozumím,“ odvětil Sloan hlubokým hlasem.

Cage vytáhl Sloanovi z náprsenky vizitku a ukázal ji Lukasové a Parkerovi. Na vizitce stálo: Northeast Security Consultants. „Je to soukromý očko,“ řekl Cage.

„Nemá záznam,“ dodal agent, který žádal o prověření.

Lukasová kývla na Cagea.

„Pro koho děláš?“

„Nemusím odpovídat.“

„Ale jó, Andy, musíš odpovídat,“ řekl Cage.

„Identita mého klienta je přísně důvěrná,“ recitoval Sloan.

Na místo dorazili další dva agenti. „Zajištěn?“ zeptal se jeden z nich.

„Jo,“ zamumlal Cage. „Zvedněte ho.“

Agenti Sloana hrubě posadili a nechali na obrubníku. Sloan se podíval na přední stranu svých kalhot. Zdálo se, že mokrá skvrna ho příliš do rozpaků neuvedla – spíše ho rozzuřila. „Hajzle,“ zamumlal směrem ke Cageovi. „Já mám

právníký vzdělání. Znáám svoje práva. I kdybych chtěl natočit video, jak si honíš ptáka v křoví, tak můžu. Tohle je veřejné prostranství a...“

Lukasová k němu zezadu přiskočila a klekla si na chodník: „Pro... koho... děláš?“

Parker se natáhl a gestem pokynul Cageovi, aby odstoupil od lampy. Parker tak na muže lépe viděl. „Počkejte. Já ho znám.“

„Znáte?“ zeptala se Lukasová.

„Jo. Viděl jsem ho na kávě ve Starbucks. A myslím, že za posledních pár dní taky na jiných místech.“

Cage kopl muže jemně do nohy. „Tak ty šmíruješ tady mého přítele, co? Sleduješ ho, že?“

Ach, ne, pomyslel si Parker, když mu vše konečně došlo. Panebože.

„Jeho klientem je Joan Marelová,“ řekl.

„Kdože?“

„Moje bývalá žena.“

Na Sloanově tváři se neobjevil ani náznak reakce.

Parkera se zmocnilo zoufalství. Zavřel oči. Sakra, sakra, sakra...

Až do dnešního večera vykreslovala každá vteřina nahrávky tohoto soukromého očka Parkera Kincaida jako příčinlivého otce.

Chodil na rodičovské schůzky, vozil děti každý den třicet kilometrů do školy a do sportovního kroužku, vařil, nakupoval, uklízel, otíral slzičky a hrál na piano.

Ale dnes... právě dnes. Sloan se stal očitým svědkem Parkerovy přítomnosti v ohnisku jedné z nejnebezpečnějších policejních akcí v historii města. A kromě toho, že Parker vydával svůj život všanc, lhal také svým dětem a světil je ve sváteční večer do rukou pečovatelky...

Pane Kincaide, jistě víte, že systém sociální péče se vždy všemožně snaží svěřit děti do péče jejich přirozené matky. V tomto případě se ovšem kloníme k řešení svěřit děti vám pod podmínkou, že ujistíte soud, že vaše profesní dráha v žádném

případě neohroží zájmy Robbyho a Stephanie...

„Je to tak?“ zeptal se Cage Sloana hrozivě.

„Jo, jo, jo. Najala si mě.“

Cage zahlédl Parkerův výraz a zeptal se: „Je to problém?“

„Jo, je to problém.“

Je to konec světa...

Cage si soukromé očko zkoumavě prohlížel. „Je v tom péče o děti?“ zeptal se Parkera.

„Jo.“

Lukasová znechuceně řekla: „Odved'te ho odsud. A vraťte mu tu kameru.“

„Je rozbitá,“ zakňoural Sloan. „Zaplatíte mi ji. To si pište, že jo.“

Cage mu uvolnil pouta a Sloan se nejistě postavil. „Myslím, že jsem si vymknul palec. Bolí to jako čert.“

„To mě mrzí, Andy,“ řekl Cage. „A co dělá zápěstí?“

„Bolí. Rovnou vám říkám, že na vás budu muset podat stížnost. Nasadila mi je příliš těsně. Já už pouta lidem nasazoval. Jde je nasadit i volněji.“

Co ten chlap, ksakru, udělá? přemýšlel Parker. Strčil si ruce do kapes a zíral do země.

„Andy,“ zeptal se Cage, „to tys nás dneska sledoval na Devátý? Asi před hodinou?“

„Možná. Ale ani tam jsem neporušil žádné zákony. Nalistujte si to, příslušníku. Na veřejném prostranství si můžu dělat, co chci.“

Cage přešel k Lukasové a cosi jí zašeptal. Lukasová se zašklebila, podívala se na hodinky a pak kývla.

„Podívejte, pane Sloane,“ řekl Parker. „Nemůžeme si o tom všem nějak pohovořit?“

„Pohovořit? O čem pohovořit? Předám klientce nahrávku a řeknu jí, co jsem viděl. Nic víc na tom není. A možná vás taky zažaluju.“

„Tady máš náprsenku, Andy.“ Cage přistoupil ke Sloanovi a podal mu náprsenku. Sklonil hlavu a zašeptal cosi

Sloanovi do ucha. Sloan chtěl něco říct, ale Cage pouze zvedl prst a Sloan naslouchal dál. Teprve po dvou minutách Cage přestal mluvit a podíval se Sloanovi do očí. Sloan se ho na něco zeptal, Cage s úsměvem zavrtěl hlavou a vrátil se zpátky k Lukasové a Parkerovi.

Sloan se přišoural za ním.

„A teď nám, Andy, pověz,“ začal Cage, „kdopak je tvůj zaměstnavatel.“

Parker, který se stále utápěl v zoufalství, ho poslouchal jen na půl ucha.

„Firma Northeast Security Consultants,“ pravilo soukromé očko s rukama sepjatýma před sebou, jako by je mělo stále spoutané.

„A jakou funkci tam vykonáváš?“

„Jsem bezpečnostní specialista.“

„A pro kterého klienta dnes večer pracuješ?“ pokračoval Cage.

„Pro paní Joan Marelovou,“ řekl Sloan věcně.

„S jakým úkolem?“ Cage se vyptával jako státní zástupce při křížovém výslechu.

„Sledovat jejího manžela. Tedy jejího bývalého manžela. A opatřit proti němu důkazy pro změnu uspořádání rodičovské péče.“

„A viděls něco, co by mohla paní Marelová proti svému muži při tomto sporu použít?“

„Ne, neviděl.“

To Parkera upoutalo.

„Pan Kincaid se mi naopak jeví jako...“ Sloanovi se zajíkl hlas.

„Bezúhonný,“ nabídl mu Cage.

„Bezúhonný otec,“ dokončil větu Sloan a zaváhal. „Víte, radši bych řekl ‚dokonalý‘. Připadá mi to tak nějak vhodnější.“

„Dobrá,“ souhlasil Cage. „Můžeš říct ‚dokonalý‘.“

„Dokonalý otec. Nikdy jsem se nesetkal s ničím... ehm.“ Sloan se na okamžik zamyslel. „Nikdy jsem se z jeho strany

nesetkal s ničím, co by ohrozilo blaho či zájmy jeho dětí.“

„A nepořídils ani žádnou nahrávku, na které by dělal něco nebezpečného?“

„Ne, pane. Nepořídil jsem vůbec žádnou nahrávku. Neviděl jsem totiž nic, co by v důkazní podobě mé klientce jakkoliv pomohlo.“

„A co své klientce po příchodu oznámíš? Myslím ohledně dneška?“

„Oznámím jí pravdu,“ řekl Sloan.

„A ta zní...?“

„Že pan Kincaid odjel za přítelem do nemocnice.“

„Do které nemocnice?“ zeptal se Cage Sloana.

„Do které nemocnice?“ zeptal se Sloan Parkera.

„Fairfaks.“

„Jo,“ řekl Sloan kajícně. „Přesně tam jsem jel.“

„Ještě na tom pracuj,“ rozkázal Cage. „Bylo to trochu kostrbaté.“

„Jo. Zpracuju na tom. Bude to perfektní.“

„Fajn. A teď odsud vypadni.“

Sloan vytáhl ze zbytků videokamery kazetu. Předal ji Cageovi, který ji hodil do hořícího olejového bubnu.

Soukromý detektiv zmizel a cestou se neklidně otáčel, jako by se chtěl přesvědčit, zda ho agenti nezastřelí zezadu.

„Jak jsi to, sakra, dokázal?“ zamumlal Parker.

Cage mu věnoval pokrčení ramen, které Parker neznal. Pochopil, že má znamenat: Neptej se.

Cage, který dokáže i zázraky...

„Díky,“ řekl Parker. „Neumíš si představit, co by se stalo, kdyby...“

„Kde jste měl zbraň, Kincaide?“ přerušil ho ostrý hlas Lukasové.

Parker se k ní otočil.

„Myslel jsem, že ji mám u sebe. Musela zůstat v autě.“

„Vy si nepamatujete předepsaný postup? Po každém příchodu na nové místo se ujistěte, že máte zbraň a že je plně funkční. Probírá se to první týden na akademii!“

„Já...“

Tvář Lukasové byla opět stažena chladným vztekem. „Co si vlastně myslíte, že tady děláme?“ zeptala se chraplavým šepem.

„Pořád vám říkám, že nejsem taktický agent,“ bránil se Parker. „Nejsem zvyklý přemýšlet o zbraních.“

„Přemýšlet o zbraních?“ zeptala se Lukasová cynicky. „Podívejte, Kincaide, posledních pět let žijete ve věži ze slonoviny. Klidně se do ní můžete hned teď vrátit, Bůh vám pomáhej a díky za pomoc. Pokud ovšem chcete zůstat s náma, tak budete nosit zbraň a poneseť svůj díl odpovědnosti. Vy jste možná na rozmazlování zvyklý, ale my ne. Tak zůstáváte, nebo odcházíte?“

Cage nehybně stál. Jeho ramena nevydala ani náznak pokrčení.

„Zůstávám.“

„Dobře.“

Zdálo se, že Lukasová nemá zájem dávat najevo spokojenost s jeho rozhodnutím ani se omlouvat za své předchozí vzplanutí.

Místo toho jednoduše řekla: „Tak zpátky do práce. Nemáme moc času.“

17.

Velký karavan Winnebago kolébavě projížděl ulicemi Gravesendu.

Bylo to MVS. Mobilní velitelské stanoviště. Nárazníky mělo celé polepené nálepkami.

VÝSTAVA PSŮ, SEVERNÍ KAROLÍNA.

POZOR: BRZDÍM POUZE NA VYZVÁNÍ!

JEDEME V BRIARDECH.

Parker přemýšlel, zda je auto polepeno záměrně – aby zmátlo pachatele –, nebo zda FBI koupila dodávku z druhé ruky od skutečného chovatele psů.

Dodávka zastavila u chodníku a Lukasová gestem pokynula Cageovi s Parkerem, aby vešli dovnitř. Jediné nadechnutí Parkerovi prozradilo, že auto patřilo skutečnému chovateli psů. Přesto bylo uvnitř příjemně a teplo – Parker se celý třásl zimou a zděšením z incidentu se soukromým očkem, takže byl rád, že může zase do tepla.

U počítače seděl Tobe Geller a civěl na monitor. Snímek na obrazovce byl rozdělen do abstraktní mozaiky v podobě tisíce čtvercových pixelů. Geller cosi natůkal na klávesnici, zahýbal polohovací kuličkou a zadal instrukce.

Poblíž něj seděl Len Hardy, zatímco C. P. Ardell v džínách velikosti 44 byl zaklíněn do jedné z kójí u zdi. Psycholog z Georgetownu dosud nedorazil.

„Tohle je videozáznam z přestřelky v divadle,“ řekl Geller, aniž by spustil oči z obrazovky.

„Je tam něco užitečného?“ zeptala se Lukasová.

„Nic moc,“ zamumlal mladý agent. „Zatím ne. A takhle to vypadá v normální podobě v reálném čase.“

Zmáčkl několik kláves, obraz se zmenšil a začal být zřetelný.

Jednalo se o tmavý záběr interiéru divadla, velice zmatený a rozmazaný.

Lidé běhali sem a tam a vrhali se k zemi ve snaze se ukrýt.

„Když Hrobař začal střílet,“ vysvětloval C. P. „zapnul si nějaký turista v hledišti videokameru.“

Geller znovu cosi natůkal a obraz se stal poněkud zřetelnějším.

Geller ho zastavil.

„Tam?“ zeptal se Cage a dotkl se obrazovky. „To je on?“

„Jo,“ řekl Geller. Pustil nahrávku zpomaleně.

Parker neviděl prakticky nic zřetelného. Za prvé byla scéna potměšilá a za druhé kamera poskakovala, jak se kameraman schovával v úkrytu. Nahrávka se pomalu posouvala okénko za okénkem, až se náhle uprostřed šmouhy, kterou Geller identifikoval jako Hrobaře, objevil

slabý záblesk zbraně.

„Takhle je to skoro děsivější,“ poznamenal Hardy, „když nevidíte, co se přesně děje.“

Parker s ním tiše souhlasil. Lukasová se opírala o stůl a pozorně sledovala obrazovku.

„A tohleto je zřejmě nejostřejší.“ Geller zastavil na jednom okénku. Obraz se postupně zvětšil, ale jak se čtvercové pixely nafukovaly, ztrácely rozlišení. Zakrátko se scéna změnila v pouhou směsici světla a tmavých čtverců. „Pokouším se to zvětšit tak, abych mu viděl obličej. Jsem si na devadesát procent jistej, že je to běloch. Ale to je tak všechno, co dokážu zjistit.“

Parker něco zahlédl. „Posuňte to zpátky,“ řekl. „Pomalů.“

Geller zadal příslušný pokyn, čtverečky se zmenšily a začaly splývat.

„Stop,“ přikázal Parker.

Objevila se Hrobařova postava od pasu nahoru.

„Podívejte na to.“

„Na co?“ zeptala se Lukasová.

„Já nic nevidím,“ řekl Hardy a zašilhal.

Parker poklepal na obrazovku. Uprostřed šmouhy, která zřejmě představovala Hrobařův hrudník, bylo několik světlých pixelů a kolem nich skupinka poněkud tmavších bodů ve tvaru V.

Kolem těch se pak nacházely velice tmavé pixely.

„To je jen odraz,“ zamumlala rozrušená a netrpělivá Lukasová a podívala se na hodinky.

„Ale od čeho se to světlo odráží?“

Všichni se chvíli pozorně dívali na obrazovku. „Ha,“ hlesl poté Geller a jeho pohledná tvář se změnila v úšklebek. „Myslím, že to mám.“

„Tak co je to, Tobe?“ zeptal se Parker.

„Jste dobrý katolík, Parkere?“

„To ne.“ Parker byl odpadlým presbyteriánem, pro kterého nejstravitelnější náboženství představovaly Hvězdné války.

„Já chodil do jezuitské školy,“ ozval se Hardy. „Jestli vám to pomůže...“

Jenže Geller se ve skutečnosti nezajímal o duchovní minulost přítomných. Odsunul se od stolu na židli na kolečkách. „Zkusme tohle.“ Otevřel zásuvku, vytáhl malou digitální kameru a podal ji Parkerovi. Připojil kameru k počítači, ohnul kancelářskou svorku do tvaru křížku, odepnul si dva knoflíky košile a přidržel si svorku na prsou. „Natočte mě,“ řekl. „Jenom zmáčkněte tamto tlačítko.“

Parker poslechl a předal kameru zpátky. Geller se znovu otočil k počítači, vytukal cosi na klávesnici a na obrazovce se objevil jeho obraz. „Krásnej chlap,“ řekl, zadal další instrukce, a když se záběr začal zvětšovat, udržoval leskle stříbrný obraz svorky uprostřed obrazovky. Svorka se postupně rozplynula v naprosto stejnou konfiguraci světlých pixelů jako na Hrobařově záběru.

„Jediný rozdíl je v tom,“ poznamenal Geller, „že jeho záběr má nažloutlý nádech. Takže náš hošík nosí zlatý krucifix.“

„Přidejte to k popisu střelce a rozešlete to,“ přikázala Lukasová.

„A řekněte, že jsme potvrdili, že je to běloch.“ Cage zavolal Jerryemu Bakerovi a požádal ho, aby nové informace rozšířil mezi agenty v ulicích.

Hrobařova jediná charakteristika – nosí křížek.

Je pobožný?

Nebo ho má pro štěstí?

Anebo ho strhl z těla některé z obětí jako trofej?

Cageovi zazvonil telefon. Cage chvíli poslouchal, pak telefon zaklapl a odevzdaně pokrčil rameny. „To byl můj kontakt na úřadu pro letectví. Obvolal všechny provozovatele v okolí a ptal se na pronájem vrtulníku. Muž odpovídající popisu pachatele si zamluvil vrtulník u jedné společnosti z Clintonu ve státě Maryland. Představil se jako Gilbert Jones.“

„Jones?“ zeptal se C. P. sarkasticky. „To je teda originální.“

„Platil hotově,“ pokračoval Cage. „Pilot měl vyzvednout nějakou zásilku ve Fairfaxu a pak s ní měl někam letět, jenže Jones mu neřekl kam. Další instrukce měl dostat dneska o půl jedenácté. Nikdy je nedostal.“

„Dal mu Jones nějakou adresu nebo telefonní číslo?“

Cageovo pokrčení rameny mělo znamenat: Dal, ale obojí bylo falešné.

Dveře se otevřely a objevil se muž v bundě s nápisem FBI.

Kývnul na Lukasovou.

„Ahoj, Tome,“ řekla.

„Agentko Lukasová. Mám tu dr. Evanse.“

Psychologa.

Muž vešel dovnitř. „Dobrý večer,“ řekl. Dr. Evans byl menší, než naznačoval jeho klidný a hluboký hlas. Měl nakrátko zastřiženou bradku a v jeho tmavých vlasech se objevovaly první šediny.

Parkerovi se okamžitě zalíbil. Na sobě měl staré kalhoty a šedou vestu a namísto obligátního kufříku si nesl těžký batoh. Jeho pohled byl velice rychlý, a než prošel dveřmi, stačil pečlivě prozkoumat každého policistu v dodávce.

„Děkujeme, že jste přišel,“ řekla mu Lukasová. „Tohle jsou agenti Cage a Geller. Tohle je agent Ardell. A detektiv Hardy. Já se jmenuji Lukasová. A tohle je Parker Kincaid – písmoznalec, který kdysi pracoval pro FBI. Je tady důvěrně a byli bychom rádi, kdybyste se o jeho účasti nezmiňoval.“

„Rozumím,“ řekl Evans. „Taky dělám spoustu práce anonymně. Chtěl jsem si zřídit vlastní internetovou stránku, ale pak mi došlo, kolik cvoků by ji navštěvovalo.“ Posadil se. „Slyšel jsem o tom incidentu v divadle. O co přesně jde?“

Cage shrnul informace o střelbě, smrti pachatele, žádosti o výkupné a vrahovi.

Evans se podíval na posmrtnou fotku pachatele. „Takže vy chcete zjistit, kde jeho partner udeří příště.“

„Přesně tak,“ řekla Lukasová. „Stačí, abychom to věděli patnáct minut předem, a pošleme tam taktickou jednotku, aby

ho zneškodnila. Jenže potřebujeme těch patnáct minut. Potřebujeme se něčeho chytit.“

„Slyšel jste to jméno někdy?“ zeptal se Parker. „Hrobař?“

„Trochu jsem pátral v záznamech, když jsem se o tom případu doslechl. V padesátých letech působil v Kalifornii chlápek s přezdívkou Hrobník. Zabili ho ve vězení pár měsíců potom, co se tam dostal. V Obispu. Ale nebyl součástí žádné sekty ani ničeho jiného. A pak tu byl motorkářský gang ze Scottsdale, který si nechal říkat Hrobaři. Jenže ti se rozpadli v polovině sedmdesátých let a o jednotlivých členech nemám žádné záznamy.“

Lukasová se otočila ke Gellerovi. „Zavolej na scottsdaleskou policii a zjisti, jestli na ně něco mají.“

Agent začal telefonovat.

„Takže jediná zmínka přímo o Hrobařovi pochází z Anglie. Ve třicátých letech se tam tak říkalo jistému Johnu Barnstallovi. Byl to šlechtic – vikomt nebo něco takového. Bydlel v hrabství Devon. Tvrdil, že má rodinu, ale zdálo se, že na svém panství žije sám. Nakonec se ukázalo, že tenhle Barnstall zavraždil svou ženu, děti a dva nebo tři místní farmáře. Pod domem vykopal řadu tunelů a skladoval tam jejich těla. Balzamoval je.“

„Fuj,“ zamumlal Hardy.

„A tak mu tisk začal říkat Hrobař. V sedmdesátých letech se po něm pojmenoval jeden londýnský gang, ale byly to jen malé ryby.“

„Existuje možnost,“ zeptala se Lukasová, „že by pachatel nebo samotný Hrobař něco o tom Barnstallovi věděli? Že by jim sloužil jako nějaký vzor?“

„To v téhle chvíli opravdu nedokážu posoudit. Potřebuji další informace. Musíme identifikovat vzorce jejich chování.“

Vzorci... pomyslel si Parker. Nalézání vzorců ve sporných dokumentech byl jediný způsob, jak odhalit padělky: úhel sklonu písmen, nasazení a zdvih pera, tvar klíček a podlinkových tahů u malých písmen y, g a q, míra

třesu. Padělek se nikdy nedal posuzovat izolovaně.

„Měli byste vědět jednu věc – tohle nemusí být poprvé, co Hrobař s tím svým komplicem něco podobného provedli.“

„Už nás kontaktoval jeden nezávislý novinář,“ řekla Lukasová. „Je přesvědčen, že tahle střelba jen doplňuje řetězec podobných zločinů.“

„Kde?“

„V Bostonu, na předměstí New Yorku a ve Philadelphii. Scénář byl vždy stejný – hlavním zločinem byla loupež nebo vydírání, které doplňovaly takticky provedené vraždy.“

„Šli po penězích?“ zeptal se Evans.

„Jo,“ řekl Parker. „A jednou po špercích.“

„V tom případě zřejmě neexistuje souvislost s Barnstallem. Ten s největší pravděpodobností trpěl paranoidní schizofrenií, a nikoliv obecným asociálním chováním jako vaši pachatelé. Ale rád bych se dozvěděl více o těch zločinech v ostatních městech. A zjistil něco dalšího o jejich dnešním postupu.“

„Právě se snažíme najít jeho úkryt,“ řekl Hardy. „Tam by mohla být spousta dalších informací.“

Lukasová zklamaně zavrtěla hlavou. „Doufala jsem, že jméno ‚Hrobař‘ něco znamená. Myslela jsem, že by to mohl být klíč.“

„To stále může,“ řekl Evans. „Dobrá zpráva je, že to jméno není běžnější. A pokud se jménem Hrobař přišel jeho komplic – ten mrtvý – , něco nám to o něm vypovídá. Víte, pojmenovávání – přiřazování jmen – je při psychologickém profilování velice důležité.“

Obrátil se na Parkera. „Když se vy nebo já označíme za ‚konzultanty‘, dají se z toho vyvodit některé psychologické závěry. Tvrdíme tím, že jsme ochotni vzdát se do jisté míry kontroly nad situací výměnou za určitou izolaci od zodpovědnosti a rizika.“

To je stoprocentní pravda, pomyslel si Parker.

„Víte,“ pokračoval Evans, „rád bych tady chvíli zůstal. Třeba získáte nějaké další informace.“ Zasmál se a ukázal na

fotku z márnice. „Ještě nikdy jsem nedělal psychologický profil mrtvol. Může to být docela zábava.“

„Vaše pomoc nám přijde vhod,“ řekla Lukasová.

Evans otevřel batoh a vytáhl obrovskou kovovou termosku.

Odkroutil víko a nalil si do něj černou kávu. „Jsem závislák,“ utrousil a zasmál se. „Tohle by asi psycholog neměl přiznávat. Dá si ještě někdo?“

Všichni odmítli a Evans odložil termosku stranou. Vytáhl mobilní telefon a zavolal manželce, že se zdrží.

Což Parkerovi připomnělo děti. Vytáhl vlastní telefon a zavolal domů.

„Haló?“ ozval se medově pohádkový hlas paní Cavanaughové.

„To jsem já,“ řekl Parker. „Co dělá pevnost?“

„Přivádějí mě na mizinu. Prohrála jsem všechny peníze. Vůbec nevím, jak to dělají. Úmyslně se mě snaží zmást.“ Zasmála se a v pozadí se ozval i smích dětí.

„Jak si vede Robby?“ zeptal se Parker. „Pořád je rozrušený?“

Paní Cavanaughová ztlumila hlas. „Párkrát propadl sklíčenosti, ale Stephie a já jsme ho z toho dostaly. Děti by byly moc rády, kdybyste byl do půlnoci doma.“

„Vynasnažím se. Nevolala Joan?“

„Ne.“ Paní Cavanaughová se zasmála. „Ale i kdyby volala, Parkere, a já náhodou zahlédla její jméno na displeji, dost možná bych měla právě příliš mnoho práce, než abych zvedla sluchátko. A ona by si mohla myslet, že jste všichni v kině nebo jste šli do cukrárny. Jak by se vám to líbilo?“

„To bych si dal vážně líbit, paní Cavanaughová.“

„Myslela jsem si to. Tyhle displeje jsou skvělý vynález, co?“

„Patent na tohle bych chtěl vlastnit,“ řekl Parker. „Ještě se vám ozvu.“

Zavěsili.

Cage rozhovor zaslechl a zeptal se: „Co tvůj kluk? Je v

pořádku?“

Parker si povzdechl. „Nic mu není. Jen má nějaké špatné vzpomínky na... no, však víš, na to před lety.“

Evans zvedl obočí a Parker mu vysvětlil: „Když jsem pracoval u FBI, vloupal se mi do domu jeden pachatel.“ Všiml si, že Lukasová poslouchá také.

„A váš kluk ho viděl?“ zeptal se Evans.

„Ten chlap se pokusil vloupat se přímo do Robbyho okna. A Robby i Stephie slyšeli, jak jsem ho zastřelil. Naštěstí tu přestřelku neviděli.“

„Ježíši,“ zamumlal C. P. Ardell. „Nesnáším, když se dětem dějou takový hrůzy. Vážně to nesnáším.“

„PTSD?“ zeptala se Lukasová.

Posttraumatická stresová porucha. Parker se obával, že chlapec začne tímhle syndromem trpět, a okamžitě ho odvedl ke specialistovi.

Lékař ho naštěstí ujistil, že jelikož byl Robby ještě velice malý a Boatman ho nijak nezranil, zřejmě ho PTSD nepostihne.

Parker to vše vysvětlil a dodal: „K tomu incidentu ovšem došlo krátce před Vánocemi. A tak má Robby v tomhle ročním období více vzpomínek než jindy. Tedy, on to všechno zvládl, ale...“

„...ale vy byste dal nevímco za to, aby se to nikdy nebylo stalo,“ doplnil ho Evans.

„Přesně tak,“ řekl Parker tiše.

„Ale teď je v pořádku, ne?“ zeptal se psychiatr. „Myslím dneska.“

„Ano. Jen se ráno trochu vystrašil.“

„Taky mám děti,“ řekl Evans a pohlédl na Lukasovou. „Vy máte děti?“

„Ne,“ řekla agentka. „Nejsem vdaná.“

„Když máte děti, jako byste ztratila část svého já. Ony vám ho ukradnou a nikdy nevrátí. Pořád se bojíte, že jim něco chybí, že si nevědí rady, že jsou smutné. Někdy se divím, že rodiče vůbec můžou takhle fungovat.“

„Vážně?“ zeptala se Lukasová a znovu na ní bylo znát rozrušení.

Evans se vrátil ke vzkazu. Nastalo dlouhé ticho. Geller cosi ťukal do klávesnice, Cage se skláněl nad mapou a Lukasová si pohrávala s pramínkem svých světlých vlasů. Tohle gesto by snad mohlo působit plaše a přitažlivě, nebýt jejích kamenných očí. Byla duchem někde jinde.

Obrazovka zablikala a Geller si poposedl. „Mám tu odpověď ze Scottsdale.“

Přečetl si zprávu na obrazovce. „Jasně, jasně... Policie o gangu Hrobařů ví, ale dnes nemá kontakt s žádným jeho bývalým členem. Žádné velké zločiny se nekonají. Většina z nich odešla do důchodu. Jsou z nich spořádaní otcové rodin.“

Další slepá ulička, pomyslel si Parker.

Evans si všiml dalšího dokumentu a přitáhl si ho k sobě. Bulletin o velkých zločinech – o Gary Mossovi a výbuchu v jeho domě.

„To je ten svědek, že?“ zeptal se. „Ze skandálu s výstavbou škol.“

Lukasová přikývla.

Evans začal číst a vrtěl přitom hlavou. „Vrahům bylo lhostejné, jestli zavraždí také jeho děti... Strašné.“ Pohlédl na Lukasovou. „Doufám, že je o ně dobře postaráno.“

„Moss je v ochranné vazbě tady na ústředí a jeho rodina se přesunula do jiného státu,“ informoval ho Cage.

„Zabíjet děti,“ zamumlal psycholog a odložil zprávu.

A pak se dal případ do pohybu. Parker si na to dobře vzpomínal z doby svého působení u FBI. Hodiny a hodiny – a někdy i celé dny – čekání; a pak se náhle investice začnou vyplácet. Z faxu vyjel arch papíru.

Hardy ho přečetl. „To je ze stavebního. Seznam demolic a staveb v Gravesendu.“

Geller vyvolal z počítače mapu oblasti a začal červeně prosvětlovat místa, která mu Hardy přečetl. Byl jich snad tucet.

Lukasová zavolala Jerryemu Bakerovi a předala mu

seznam míst.

Baker odpověděl, že tam posílá své týmy.

O deset minut později v reproduktorech MVS zapraskalo a ozval se Bakerův hlas: „Novoroční vůdce dva Novoročnímu vůdci jedna.“

„Mluvte,“ řekla Lukasová.

„Jeden z mých týmů objevil obchod. Na Mockingbird a Sedmnácté.“

Tobe Geller okamžitě prosvětлил křižovatku na mapě.

Prosím, úpěl v duchu Parker. Prosím...

„Prodávají tam papír a pera, jak jste je popisovali. A jsou hned u výlohy. Některé z balíků vyběhlo slunce.“

„Sláva,“ zašeptal Parker.

Všichni se předklonili a prohlíželi si mapu na Gellerově obrazovce.

„Jeny,“ řekl Parker, aniž by se obtěžoval s krycím jménem, která taktičtí agenti tolik milovali, „jedno z demoličních míst, o kterých jsme vám říkali, je asi dva bloky na východ od toho obchodu. Na ulici Mockingbird street. Pošlete tam lidi.“

„Rozumím, Novoroční vůdce dva. Konec.“

A pak zazvonil další telefon. Lukasová ho zvedla a zaposlouchala se.

„Řekněte to jemu,“ odpověděla a předala telefon Tobe Gellerovi.

Geller poslouchal a přikyvoval. „Prima. Pošlete to sem. Na prioritní fax MVS 4. Máte číslo? Fajn.“ Zavěsil a řekl: „To byl Comtech.“

Nejlepší tým FBI pro počítačovou a komunikační techniku v celém Marylandu. „Mají seznam PIS pro Gravesend.“

„Cože?“ zeptal se Cage.

„Seznam předplatitelů internetových služeb,“ odpověděl Geller.

Po chvíli zapípal fax a vyjel z něj další list papíru. Parker si ho zběžně prohlédl a pocítil zklamání. Předplatitelů bylo v

Gravesendu více, než předpokládal – asi padesát.

„Hlaste mi adresy,“ řekl Geller. „Natukám je do počítače.“

Hardy poslechl. Geller bušil do klávesnice rychlostí blesku, a sotva detektiv přečetl adresu, objevila se na obrazovce červená tečka.

Za dvě minuty byly všechny adresy prosvětlené. Parker viděl, že se znepokojoval zbytečně. V okruhu půl kilometru od obchodu a demoličního místa se nacházeli pouze čtyři předplatitelé.

Lukasová zavolala Jerryemu Bakerovi a předala mu adresy.

„Soustředte se na ty čtyři. Setkáme se u obchodu. Budeme tam mít základnu.“

„Rozumím. Konec.“

„Jedem,“ zavolala Lukasová na mladého řidiče MVS.

„Počkejte,“ ozval se Geller. „Projděte tohle prázdné místo.“ Poklepal na obrazovku. „Pěšky. Dojdete tam rychleji než autem. My to objednáme a počkáme na vás.“

Hardy si oblékl bundu, ale Lukasová zavrtěla hlavou. „Promiň, Lene. Byla bych radši, kdybys tu zůstal.“

Mladý policista zvedl ruce a pohlédl na Cagea s Parkerem. „Já chci něco dělat.“

„Lene, tohle může být taktická operace. Potřebujeme vyjednávače a střelce.“

„On není střelec,“ řekl Hardy a ukázal na Parkera.

„Parker dělá laboratoř. Bude ohledávat místo činu.“

„Takže tu budu jen sedět a cucat si palec, jo?“

„Je mi líto. Jinak to nejde.“

„Jak je líbo.“ Hardy si svlékl bundu a posadil se.

„Díky,“ řekla Lukasová. „C. P., ty zůstaneš tady. Budeš strážit pevnost.“

„Jo.“

Lukasová otevřela dveře karavanu a Cage vystoupil. Parker si oblékl bundu a následoval agenta. Když vystupoval, zeptala se ho Lukasová: „Máte...“

„V kapse,“ odpověděl Parker stroze, pro jistotu poplácal na těžkou pistoli a přidal se ke Cageovi, který právě pomalým krokem procházel zakouřené prázdné prostranství.

Henry Czisman jemně upil piva.

Alkohol mu rozhodně nebyl cizí, ale Czisman v tuhle chvíli hodlal zůstat co možná nejstřízlivější. Ovšem muž, který sedí na silvestra v gravesendském baru, by měl raději hezky pít, pokud nechce vzbudit podezření ostatních.

U jednoho piva vydržel půl hodiny.

Bar nesl název Joe Higgins‘ a Czisman si podrážděně uvědomoval, že je v názvu pravopisná chyba. Že pouze podstatná jména v množném čísle nemají u přivlastňovacího jména za apostrofem písmeno „s“. Bar se měl správně jmenovat Joe Higgins’s.

Czisman znovu usrkl piva.

Dveře se otevřely a Czisman viděl, jak dovnitř vchází několik agentů. Czisman očekával, že sem někdo z FBI přijde, a obával se, že by to mohla být Lukasová, Cage nebo ten falešný Jefferson, kteří by ho poznali a zajímali by se, proč je sleduje. Tyhle lidi naštěstí nikdy předtím neviděl.

Šlachovitý muž vedle Czismana pokračoval ve vyprávění: „A já mu povídám: ‚Ten válcovej blok je prasklej. Co tak asi budu dělat s prasklým blokem? No řekni, co s ním budu dělat?‘ A on na to neměl odpověď. Tajtrlík. To si snad myslel, že si toho nevšímnu, kurva?“

Czisman pohlédl na vychrtlého muže v roztrhaných šedých kalhotách a tmavém tričku. Byl 31. prosinec a tenhle člověk byl venku bez kabátu. Že by bydlel poblíž? Nebo přímo nahoře? Seděl u stolu a popíjel whisky, která páchla jako nemrznoucí směs.

„A zas ti neodpověděl, co?“ zeptal se Czisman a nespouštěl přitom oči z agentů.

„To víš, že ne. A tak mu povídám, že jestli mi nedá novejš blok, tak dostane nakládačku, jakou v životě neviděl. Chápeš?“

„Jasně.“

Czisman koupil černochovi dalšího panáka, protože vypadalo méně podezřele, když se v baru, jako byl Joe Higgins, sklání nad pivem a mazlavou whisky černoch s bělochem, než když tam popíjí samotný běloch.

A když už někomu platíte whisky, musíte ho nechat mluvit.

Agenti ukazovali kus papíru – nejspíš fotku Hrobařova mrtvého komplice – u stolku se třemi místními babiznami, zmalovanými jako harlemské štětky.

Czisman se podíval na karavan zaparkovaný na druhé straně ulice. Odpoledne pozoroval ústředí FBI na Deváté, když vtom si všiml, jak z budovy vybíhají tři agenti, následováni asi desítkou dalších. Nic naplat, když mu nedovolili, aby jel s nimi, musel si to zařídit po svém. Policisté díkybohu vytvořili kolonu asi deseti aut, takže je Czisman mohl poměrně snadno sledovat – projížděl na červenou, překračoval povolenou rychlost a blikal dálkovými světly, což policisté obvykle dělají, když někoho sledují a nemají přitom majáček. Auta zaparkovala nedaleko baru a po krátké instruktáži se agenti vydali do ulic shánět informace. Czisman zaparkoval o něco výše a vklouzl do baru. V kapse měl digitální fotoaparát a podařilo se mu pořídit několik záběrů agentů a policistů během instruktáže. A pak už mu nezbývalo než si sednout a čekat.

„Hej,“ ozval se černoch, který si agentů všiml až teď.
„Co to je? Poldové?“

„To brzo zjistíme.“

O chvíli později přistoupil jeden agent k barovému pultu.
„Dobrý večer. Jsme federální agenti.“ Oba řádně vytáhli průkazy. „Zajímalo by nás, jestli jste v okolí nespatriili tohoto muže.“

Czisman se podíval na fotografii mrtvého pachatele, kterou viděl na ústředí FBI. „Ne.“

„Vypadá jako mrtvej,“ řekl černoch. „Je mrtvej?“

„Neviděli jste tady nikoho, kdo by ho mohl připomínat?“

zeptal se agent.

„Ne, pane.“

Czisman zavrtěl hlavou.

„A pak hledáme ještě někoho. Bělocha ve věku třiceti až čtyřiceti let. Má na sobě tmavý kabát.“

Á, Hrobař, pomyslel si Henry Czisman. Je zvláštní slyšet o někom, koho člověk tak dobře zná, z takhle vzdálené perspektivy.

„To by mohla být spousta lidí,“ řekl.

„To ano, pane. Jediné poznávací znamení, které zatím máme, je zlatý křížek na krku. A že je pravděpodobně ozbrojen. Mohl o zbraních mluvit, chlubit se jimi.“

To by Hrobař nikdy neudělal, pomyslel si Czisman. Nechtěl však agenta poučovat, a tak jen zavrtěl hlavou. „Je mi líto.“

„Je mi líto,“ papouškoval černocho.

„Pokud ho náhodou uvidíte, zavolejte, prosím, na tohle číslo.“

Agent dal oběma mužům vizitky.

„Jasně.“

„Jasně.“

Když agenti odešli, zeptal se Czismanův společník: „Co to mělo znamenat?“

„To by mě taky zajímalo.“

„Tady se furt něco děje. Drogy. Nejspíš to budou drogy. No, a tak jsem musel jezdit s prasklým válcovým blokem. Počkej. Už jsem ti vykládal o svém nákladáku?“

„Zrovna jsi začal.“

„Tak si to poslechni.“

Náhle si Czisman pečlivě prohlédl muže vedle sebe a kdesi hluboko v nitru znovu pocítil nával zvědavosti, který ho před lety přivedl k žurnalistice. Touhu poznávat lidi. Ne je využívat, ne je zneužívat, ne je odhalovat. Ale snažit se je pochopit a obhájit.

Co je to za člověka? Kde bydlí? O čem sní? Jaké odvážné skutky vykonal? Jestlipak má rodinu? Co rád jí? Není to

malíř nebo komorní hudebník?

Je pro něj lepší dožít tenhle nicotný život? Nebo by bylo lepší, aby zavčas umřel, než ho bolest – než ho všechn žal – stáhne pod hladinu jako vodní vír?

Ale pak si Czisman všiml, jak se otevírají dveře karavanu a Jefferson s Cagem spěchají ven. O chvíli později je následovala i ta žena – agentka Lukasová.

Utíkali.

Czisman hodil peníze na pult a vstal.

„Hej, ty nechceš slyšet o mém nákladáku?“

Czisman beze slova vyrazil ke dveřím, otevřel je a rozběhl se za agenty, kteří pospíchali zbídačenými ulicemi Gravesendu.

18.

V době, kdy se skupina setkala s Jerry Bakerem, objevili dva agenti pachatelův úkryt.

Ukázalo se, že jde o chatrný dům se dvěma byty, dva vchody od staré budovy, kterou právě strhávali – a která figurovala na seznamu demolic. Všude ležela spousta hlíny a cihlového prachu.

„Ukázal jsem jedné dvojici na druhé straně ulice obrázek pachatele,“ řekl Baker. „Prý ho tady minulý týden třikrát nebo čtyřikrát zahlédli. Vždycky se díval do země a chodil strašně rychle. Nikdy se nezastavil a ani s nikým nepromluvil.“

Kolem budovy se shromáždily dvě desítky agentů a policistů.

„Který byt byl jeho?“ zeptala se Lukasová.

„Ten v přízemí. Horní patro jsme vyklidili.“

„Mluvili jste s majitelem? Máte jeho jméno?“ zeptal se Parker.

„Správcovská firma tvrdí, že se nájemník jmenoval Gilbert Jones,“ zavolal jeden agent.

Ksakru... Zase to falešné jméno.

Agent pokračoval: „A číslo sociálního pojištění patřilo člověku, který zemřel před pár lety. Pachatel si předplatil připojení na internet – opět na jméno Gilbert Jones – prostřednictvím kreditní karty na tohle jméno. Jenže je to jedna z těch jednorázových kreditních karet. Vložíte peníze do banky a karta je platná tak dlouho, dokud nevyčerpáte původní vklad. Podle bankovních záznamů je tohle jeho adresa.“

„Vpadneme tam?“ zeptal se Baker.

Cage se podíval na Lukasovou. „Račte vstoupit.“

Baker se o čemsi radil s Tobe Gellerem, který právě pozorně sledoval obrazovku přenosného počítače. Před bytem v přízemí bylo rozeseto několik snímačů.

„Ticho jako po pěšině,“ oznámil Tobe. „Infráky nic nezachytily a jediné zvuky, které registruju, vydává radiátor a kompresor ledničky. Vsadím deset ku jedné, že byt je čistej, ale jestli vážně chcete, můžete ještě otestovat tělesné teplo. Někteří padouši dokážou být velmi, velmi tiší.“

„A nezapomeňte, že tenhle chlápek si sám plní tlumič,“ řekla Lukasová, „takže asi ví, co dělá.“

Baker kývl, nasadil si neprůstřelnou vestu a helmu a přivolal k sobě pět dalších taktických agentů. „Provedeme dynamické vniknutí. Zhasneme světla a vnikneme tam současně hlavními dveřmi a oknem vzadu v ložnici. V případě sebemenšího ohrožení máte zelenou na zneškodnění. Já jdu dveřma jako první. Dotazy?“

Nikdo se na nic neptal. Agenti se rychle rozestavěli do akce. Jediným zvukem bylo slabé cinkání jejich výzbroje.

Parker se držel zpátky a sledoval z profilu Margaret Lukasovou.

Soustředěně se dívala na hlavní dveře. Náhle se otočila a zachytila jeho pohled. Chladně se na Parkera podívala a otočila se zpátky ke dveřím.

Ať jde k čertu, pomyslel si Parker. Měl vztek, že ho tak vyplísnila, když zapomněl pistoli. Bylo to naprosto zbytečné,

usoudil.

Ale pak v bytě zhasla světla a ozvalo se hlasité bouchnutí – to agenti rozrazili hlavní dveře. Parker sledoval kužely světla ze svítlen připevněných na konci jejich samopalů. Osvětlovaly celý vnitřek bytu.

Čekal, že každým okamžikem uslyší křik: Ani hnout, k zemi, federální policie... Ale stále bylo ticho. O několik minut později vyšel z bytu Jerry Baker a sundal si helmu. „Čistý.“

Světla se opět rozsvítila.

„Právě hledáme případné protipěchotní prostředky,“ dodal Baker. „Dejte nám pár minut.“

Konečně zavolal jeden agent od dveří: „Objekt zajištěn!“

Parker vyrazil ke dveřím a odříkával přitom světskou modlitbu: Prosím, ať něco najdeme – nějaké stopové důkazy, otisk, lístek označující místo příštího útoku. Nebo alespoň něco, co nám dá tip, kde pachatel bydlel, abychom mohli prohledat veřejné záznamy a zaměřit se na ďáblovu slzu nad i nebo nad j... Ať už konečně můžeme dokončit tuhle těžkou, přetěžkou práci a vrátit se k rodinám.

Cage vešel dovnitř jako první, následován Parkerem s Lukasovou.

Oba kráčeli vedle sebe. Beze slova.

V bytě byla zima a světla nepříjemně ostře svítila. Bylo to depresivní místo s bledě zeleným lesklým nátěrem na stěnách. Podlaha byla hnědá, ale na mnoha místech se odlupovala. Všechny čtyři pokoje byly prakticky prázdné. V obývacíku zahlédl Parker počítač, psací stůl, zatuchlé křeslo, z něhož vypadávala výplň, a několik stolků. Ke svému zármutku však nikde neviděl žádné poznámky, popsané papíry nebo jiné dokumenty.

„Máme šaty,“ zavolal jeden agent z ložnice.

„Ověřte značku,“ přikázala Lukasová.

Parker se podíval na okno obývacího pokoje a musel žasnout nad stravovacími návyky pachatele. Za pootevřeným oknem se chladily čtyři nebo pět lahví jablkového džusu a

vedle nich stál otřískaný litinový pekáč plný jablek a pomerančů.

Cage na ně ukázal. „Třeba měl ten hajzl zácpu. Doufám, že si to užil.“

Parker se zasmál.

Lukasová zavolala Tobe Gellerovi a požádala ho, aby přijel prověřit počítač a v něm veškeré soubory a elektronickou poštu.

Geller se dostavil za několik minut, posadil se ke stolu, pročísl si rukou kudrnaté vlasy a bedlivě počítač prozkoumal. Pak zvedl hlavu a rozhlédl se po místnosti.

„Něco tu smrdí,“ procedil. „Proč nemůžem aspoň jednou chytit pachatele na úrovni?... Co to je?“

Parker to cítil taky. Byla to nějaká sladká chemická látka. Nejspíš laciný nátěr na rozžhavených radiátorech, napadlo ho.

Geller sebral přívodní šňůru k počítači a omotal si ji kolem levé ruky. „Uvnitř může být formátová bomba,“ vysvětloval. „Pokud se nepřipojíte správně, spustí se formátovací program a vymaže vám celý hard disk. Když se takový program nahodí, stačí vytáhnout šňůru ze zásuvky a pokusit se virus obelstít později v laboratoři. Tak se na to mrknem...“

Zmáčkl tlačítko spínače.

Počítač se tiše rozběhl. Geller byl po celou dobu připraven vytrhnout šňůru ze zástrčky, ale pak se na jeho tváři objevil úsměv.

„První překážku máme za sebou,“ řekl a pustil šňůru. „Jenže teď potřebujeme přijít na heslo.“

„Nebude to trvat věčnost?“ zamumlala Lukasová.

„Ne. Potrvá to...“ Geller sundal z počítače kryt, strčil dovnitř ruku a vytáhl malinký čip. Na obrazovce se náhle objevilo hlášení Startuje se systém Windows 95. „...asi takhle dlouho,“ dokončil Geller větu.

„To k překonání hesla stačí tak málo?“

„E-he.“ Geller otevřel kufřík a vytáhl modrošedou

externí jednotku Zip. Zasunul kabel do příslušného portu a spustil instalační program. „Přehraju obsah hard disku na zipy,“ oznámil a hodil na stůl šest disket. „Potrvá to jen pár minut.“

Lukasové zazvonil telefon. Agentka chvíli poslouchala, pak poděkovala a neradostně zavěsila. „To byl seznam hovorů na téhle telefonní lince. Volal odsud jen jednou, když žádal o připojení na internet. Žádné další hovory odtud ani sem.“

Sakra. Tenhle člověk byl opravdu chytrý, pomyslel si Parker.

Další mistr hlavolamů.

Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata...

„Našel jsem něco v ložnici,“ ozval se hlas a do obývacího pokoje vešel agent v gumových rukavicích. V ruce držel žlutý blok s ručně psanými poznámkami. Parkerovi poskočilo srdce.

Otevřel kufřík a rovněž si nasadil rukavice. Převzal blok, položil ho na stolek vedle Gellera a přisunul k němu stolní lampu. Pomocí lupy prozkoumal první stránku a okamžitě si povšiml, že ji napsal pachatel – žádost o výkupné již studoval tolikrát, že znal pachatelův rukopis stejně dobře jako svůj vlastní nebo svých dětí.

Ďáblova slza nad malými i...

Parker si blok pečlivě prohlédl. Většinou šlo o klikyháky. Parker Kincaid jako písmoznalec věřil, že existuje psychologické spojení mezi lidskou myslí a lidskýma rukama: osobnost člověka se podle něj nedala zjistit podle toho, jak píše jednotlivá písmena (tomuhle grafologickému nesmyslu zřejmě tolik věřila Lukasová), nýbrž podle obsahu všeho, co napíše a nakreslí ve chvíli, kdy nad touhle činností nepřemýšlí. Podle toho, jak si dělá poznámky nebo jaké obrázky kreslí na okraj, když se jeho mysl zaobírá něčím jiným.

Během své kariéry viděl Parker na vyšetřovaných dokumentech tisíce různých vyobrazení – nože, pistole,

oběšence, pobodané ženy, odříznuté genitálie, démony, vyceněné zuby, schematické postavičky, letadla, oči. Ale nikdy neviděl nic ani vzdáleně podobného tomu, co zde nakreslil pachatel: bludiště.

Takže to byl skutečně mistr hlavolamů.

Parker se pokusil jedno či dvě vyřešit. Jenže většina těchhle bludišť byla velice komplikovaná. Na stránce byly i další poznámky, ale Parkera fascinovala pouze bludiště; nemohl od nich odtrhnout oči. Pocítil neodolatelné nutkání je vyřešit. Měl to v povaze a nedokázal se ovládnout.

Náhle ucítil něčí přítomnost. Byla to Margaret Lukasová.

Upřeným pohledem se dívala na blok.

„Spletité,“ poznamenala.

Parker se na ni podíval a ucítil, jak se mu stehnem otřela o rameno.

Měla nezvykle pevné svaly. Nejspíš chodí běhat, pomyslel si Parker.

Představil si ji v neděli dopoledne v teplákové soupravě, zpocenou a červenou ve tváři, jak po pětikilometrovém běhu vchází do dveří...

Vrátil se zpět k bludištím.

„Muselo mu to trvat strašně dlouho,“ řekla Lukasová a kývla na jedno z nich.

„Ne,“ namítl Parker. „Bludiště se těžko řeší, ale ze všeho nejsnadněji vymýšlejí. Nejdřív nakreslíte správnou cestu, pak jednu slepou uličku a pak už jen přidáváte vrstvu za vrstvou.“

Hádky jsou vždycky jednoduché, pokud znáte odpověď...

Lukasová na něj pohlédla a pak odešla pomáhat technikovi, který ohledával místo činu, rozřezat matraci a hledat další důkazy.

Přesně jako v životě, ne?

Parker se vrátil ke žlutému bloku. Otočil první stranu a na další našel hustou zmrštinu poznámek a stovek slov psaných drobným rukopisem.

U spodního okraje stránky pak spatřil sloupec s několika

položkami.

První dvě hesla zněla: Metro DuPont Circle, horní konec eskalátoru, 9:00.

Divadlo George Masona, lóže č. 58, 16:00.

Proboha, pomyslel si Parker, vždyť tohle jsou skutečné cíle! Tohle není falešná stopa! Rozhlédl se a zavolal na Cage: „Tady!“

Ve stejném okamžiku však vběhla do dveří Lukasová a zakřičela: „Cítím tu benzin! Odkud se jen bere?“

Benzin? Parker pohlédl na Tobe Gellera, který se zamračil.

Uvědomil si, že tohle je zápach, který tu před chvílí cítil.

„Ach, Bože.“ Parker se podíval na lahve s jablkovým džusem.

Byla to past – nastražená pro případ, že by do bytu vnikli agenti.

„Cage! Tobe! Všichni ven!“ Parker vyskočil. „Ty láhve!“

Geller se však jen podíval a řekl: „To je dobrý... Hele, žádnéj detonátor tu není. Můžeš...“

Ale to už prolétla oknem sprška kulek, roztrhala stůl na světlé třísky, rozbila lahve a rozstříkala růžový benzin na stěny a na podlahu.

19.

Tisíc neviditelných kulek, milion.

Více kulek, než kdy Parker viděl nebo slyšel během týdnů strávených na střelnici v Quanticu.

Obývacím pokojem létaly kusy skla, dřeva a kovu.

Parker se přikrčil k podlaze. Drahocenný žlutý blok ležel stále na stole. Parker se ho pokusil popadnout, ale přímo před ním zabubnovala do podlahy smršť kulek, a tak raději uskočil ke zdi.

Lukasová s Cagem se vyplížili ze dveří a vrhli se do chodby.

Zbraně měli nataženy před sebou. Hledali nepřítele. Z chodby se ozýval křik, volání pro posily a volání o pomoc. Tobe Geller se odsunul od stolu, ale židle se zachytila nohami o nerovnou podlahu a Geller se překotil dozadu. Obrazovka počítače vybuchla po zásahu snad tuctu kulek. Parker se vrhl na břicho, neboť přímo před ním posela stěnu další sprška. Uskočil a lehl si naznak na podlahu.

Jako už mnohokrát dříve ho teď napadlo, že se obává zranění téměř stejně jako smrti. Nemohl unést myšlenku, že ho měďové uvidí zraněného v nemocnici. A že se o ně nebude moci starat.

Přivaly kulek na chvíli ustaly. Parker vyrazil k Tobe Gellerovi.

V tu chvíli však Hrobař odněkud zvenku – možná ze střechy – zamířil níže a začal střílet do kovové pánve, na které leželo ovoce.

Jenže ani pánev nebyla u okna náhodou. Kulky se od ní začaly odrážet a jiskry padaly přímo do rozlitého benzinu. Pronikavě čpící tekutina se s hlasitým žuchnutím vzňala.

Výbuch odhodil Parkera ze dveří na chodbu. Celý otlučený se ocitl vedle Cagea.

„Ne, Tobe!“ vykřikl a snažil se vniknout zpátky dovnitř. Dveře však zaplavila ohnivá vlna a přinutila ho zůstat venku.

Všichni se krčili v chodbě bez oken. Lukasová volala z telefonu, Cage z druhého. „...asi na střeše... to nevíme... zavolejte DCFD... jeden agent mrtvý... co ti dva... pořád je tam... kde, sakra, je?“

A Hrobař střílel dál.

„Tobe!“ vykřikl znovu Parker.

„Pomozte mi někdo!“ ozval se Geller.

Parker na chvíli zahlédl mladého agenta na druhé straně ohnivé clony. Choulil se u podlahy, jako by ho zasáhla kulka. Celý byt byl v plamenech, ale Hrobař střílel dál. Neustále chrлил ze své příšerné zbraně další a další spršky kulek do hořícího obývacího pokoje.

Geller zakrátko zmizel z dohledu. A zdálo se, že také

stůl, na kterém ležel žlutý blok, pohltily plameny. Ne, ne! Seznam s dalšími místy činu shoří na popel!

Odkudsi se ozývaly hlasy.

„...kde je?“

„...se děje? Kde? Tlumič i tlumič záblesků. Nemůžem ho najít... Vizuální kontakt nenavázán!“

„Ne, kurva, pořád střílí. Venku to někdo dostal. Ježíši...“

„Tobe!“ vykřikl Cage a pokusil se proniknout zpět do bytu, který se zmítal v oranžových plamenech mísících se s černočerným kouřem. Také jeho však odradilo neskutečné horko – a další řada černých děr, která se vedle něj náhle vytvořila ve zdi.

A další střelba. A další.

„...to okno... ne, zkuste tamto...“

„Přivolejte hasiče!“ hulákal Cage. „Už tu měli být!“

„Jsou na cestě!“ volala Lukasová.

Útržky rozhovorů však zakrátko zanikly v hučícím požáru.

Přes běsnící plameny pronikal pouze křik nebohého Tobe Gellera. „Pomoc! Prosím! Pomozte mi...“ Jeho hlas postupně slábl.

Lukasová učinila poslední pokus dostat se dovnitř, ale sotva ušla pár kroků, spadl ze stropu trám a téměř ji rozdrtil. Lukasová vykřikla a zhroutila se dozadu. V šoku a téměř udušenou kouřem jí Parker pomohl zpět ke dveřím bytu. Ve stejnou chvíli černé plameny pronikly až na chodbu a nelítostně se vydaly směrem k nim.

„Tobe, Tobe!“ volala Lukasová a dávivě kašlala.

„Musíme vypadnout!“ zařval Cage. „Hned!“

Metr po metru si klestili cestu ke dveřím.

I přes paniku a hypoxii způsobenou nedostatkem kyslíku v rozžhaveném vzduchu si Parker ze všeho nejvíce přál, aby byl hluchý a neslyšel slábnoucí výkřiky z bytu. A přál si, aby byl i slepý a neviděl beznaděj a žal, který Hrobař způsobil všem, všem těm dobrým lidem, lidem s rodinami, lidem s dětmi, jako má on.

Jenže Parker Kincaid nebyl hluchý ani slepý. Naopak byl v srdci všech těchhle hrůz přítomen až příliš – v pravé ruce držel malou pistoli a levou rukou přidržoval Margaret Lukasovou, když jí pomáhal vyjít z kouřem zaplněné chodby.

Podívejte, Kincaide, posledních pět let žijete ve věži ze slonoviny...

„...žádnou lokaci... žádné viditelné záblesky... Panebože, co je tohle...“ pokřikoval venku Jerry Baker – nebo možná někdo úplně jiný.

U dveří Cage zakopl. Nebo možná někdo jiný. Každopádně už v příštím zlomku vteřiny Parker i agenti klopýtali po schodišti dolů do chladného vzduchu. I přes chraplavé kašláni a pohledy rozmazané slzami Cage s Lukasovou instinktivně zaujali obranné postavení – stejně jako zbytek agentů před domem. Otřeli si oči a začali pozorovat střechy budov. Hledali možný cíl. Parker se přikrčil za stromem a následoval jejich příkladu.

C. P. Ardell držel u statných prsou pistoli, zatímco Len Hardy mával svým malým revolverem sem a tam, neustále se rozhlížel po okolí a v očích měl směsici strachu a zmatku. Nikdo nemohl objevit cíl.

Lukasová zachytila Bakerův pohled a šeptem se zeptala: „Kde? Kde, sakra, je?“

Taktický agent ukázal směrem do uličky za nimi a vrátil se k vysílačce.

Cage dávivě zvracel z kouře, kterého se nalokal.

Baker mluvil do vysílačky: „Novoroční vůdce dva... Subjekt byl na východ od nás, zřejmě střílel dolů pod nepatrným úhlem. Dobře... Kde...? Dobře. Ale dávejte pozor.“ Dlouho neříkal nic, avšak jeho oči pečlivě pátraly po okolní budově. Pak sklonil hlavu, když se mu znovu někdo ozval. Zaposlouchal se. „Jsou mrtví? Ach jo... Je pryč?“

Postavil se a zasunul zbraň. Přistoupil ke Cageovi, který si právě otíral ústa kapesníkem. „Dostal se do domu za námi. Zabil manžele, kteří bydleli nahoře. A pak zmizel uličkou. Je pryč. Nikdo ho ani nezahlédl.“

Parker se podíval směrem k mobilnímu stanovišti a v okně spatřil dr. Evanse. Doktor sledoval tohle ponuré divadlo s ohromným výrazem ve tváři. Možná byl odborníkem na teorii násilných zločinů, ale stejně jako Parker se pravděpodobně nikdy nestal přímým účastníkem jejich aplikace v praxi.

A pak se Parker ohlédl k budově, kterou nyní olizovaly plameny.

Tohle peklo nemohl nikdo přežít.

Ach, Tobe...

Noční Gravesend náhle zaplnily zvuky sirén. Parker viděl, jak se blikající majáčky začínají odrážet po obou stranách ulice a hasičské vozy se řítí směrem k nim. Veškeré důkazy mizely v nenávratnu.

K čertu, vždyť už ho držel v ruce! Žlutý blok s přesnými adresami dalších dvou cílů. Proč se na ně, sakra, nepodíval o deset vteřin dřív? Proč marnil drahocenné sekundy luštěním pitomých bludišť?

Parkera se znovu zmocnil pocit, že tenhle dokument byl jeho nepřítelem a úmyslně odlákal jeho pozornost, aby Hrobařovi poskytl čas na zaútočení.

Ksakru. Kdyby...

„Hej!“ zavolal někdo. „Hej, tadyhle! Potřebuju pomoc!“

Parker, Lukasová a Cage se otočili směrem k agentovi v bundě FBI, který utíkal do úzké uličky vedle hořícího domu.

„Někdo tady je!“ volal.

Na zemi ležela na boku jakási postava obklopená mlžným oparem modrého kouře.

Parker předpokládal, že je muž mrtvý. Ten však náhle zvedl hlavu a sípavým šeptem vykřikl: „Uhaste to! Sakra, uhaste to!“

Muž ležící na zemi byl Tobe Geller!

„Uhaste to!“ zavolal znovu Geller a hlas se mu rozplynul v suchém kašli.

„Tobe!“ Lukasová k němu vyrazila a Parker běžel vedle ní.

Mladý agent zřejmě před plameny proskočil oknem. Tady v uličce ho měl Hrobař přímo na mušce, ale možná si ho nevšiml.

Nebo se neobtěžoval zastřelit muže, který byl očividně vážně zraněný.

Ke Gellerovi přiběhl lékař a zeptal se: „Jste postřelený? Zasáhl vás někdo?“

Geller se však nezmohl na víc než na zběsilý křik: „Uhaste to, uhaste ten oheň!“

„Žádný strach, hochu. Už jsou tady hasiči. Uhasí to cobydup.“

Lékař se sklonil ke Gellerovi. „Ale teď musíme...“

„Ne, sakra!“ Geller s překvapivou silou odstrčil lékaře a podíval se přímo na Parkera. „Ten blok! Uhaste ho!“ A ukázal na malý plamínek vedle své nohy. Kvůli tomuhle mladý agent křičel, ne kvůli hořící budově.

Parker se podíval na oheň. Jedno z pachatelových důmyslných bludišť právě mizelo v plamenech.

Byl to žlutý blok. Tobe Geller se během jediného zlomku sekundy rozhodl vzdát se počítačových disket a popadl pachatelovy poznámky.

Jenže ty teď hořely a stránka s poznámkami se kroutila a měnila se v černý popel. Parker si strhl bundu a opatrně ji přehodil přes blok, aby uhasil plameny.

„Pozor!“ vykřikl někdo. Parker zvedl oči právě ve chvíli, kdy se pouhý metr od něj zřítil k zemi obrovský kus hořící fasády. Do vzduchu vylétl roj oranžových jisker. Parker si jich nevšiml; opatrně zvedl bundu z bloku a zkoumal poškození papíru.

Plameny začaly olizovat zdi za nimi. Zdálo se, že se celá budova propadne do země.

„Musíme odtud,“ zvolal lékař a mávl na kolegu, který přiběhl s nosítky. Položili na ně Gellera a odklusali pryč, přičemž uskakovali před padajícími troskami.

„Musíme se stáhnout!“ zakřičel muž v černém hasičském obleku. „Tuhle zeď nezachráníme! Spadne na vás.“

„Za minutku,“ odpověděl Parker a pohlédl na Lukasovou.
„Zmizte odtud!“

„Tady zůstat nemůžete, Parkere.“

„Ten popel je příliš křehký! Nemůžu s ním hýbat.“ Zvednutím bloku by se popel rozpadl v prach a oni by ztratili jakoukoliv naději na rekonstrukci jednotlivých listů. Parker pomyslel na svůj kufřík, který zůstal v bytě, a na lahvičku parylenu, který se používá ke ztvrdnutí a ochraně poškozeného papíru. Takhle ovšem nemohl dělat nic jiného než popel opatrně přikrýt a doufat, že se mu ho v laboratoři podaří poskládat dohromady. Ze střechy spadl okap a z těžkým žuchnutím dopadl asi půl metru od Parkera.

„Rychle, pane!“ křičel hasič.

„Parkere!“ zavolala znovu Lukasová. „Pojďte!“ Sama o několik metrů ustoupila, ale pak se zarazila a sledovala ho.

Parker dostal nápad. Přiběhl ke sklepním okénkům vedlejší budovy, vykopl sklo a sebral čtyři velké střepy. Pak se vrátil k bloku, který ležel na zemi jako zraněný voják, a poklekl k němu. Nato opatrně nabral mezi kusy skla dva listy ohořelého papíru – jiné nebyly popsané. Přesně takhle chránili písmostnalci v FBI vzorky zaslané k analýze, než byly vynalezeny tenké plastické fólie.

Kolem Parkera padaly kusy hořícího dřeva. A pak ucítil proud vody, když hasiči zaměřili hadice na plameny nad ním.

„Přestaňte!“ volal na ně Parker a mával rukou. Obával se, že voda by mohla ještě více poškodit drahocenný nález.

Nikdo mu ale nevěnoval pozornost.

„Parkere!“ křičela Lukasová. „No tak! Ta zeď se každou chvíli zřítí!“

Na zem dopadly další půlmetrové a metrové kusy. Parker však setrval nehybně na kolenou a opatrně strkal kousky popela mezi skleněné střepy.

Teprve pak, když už kolem něj padaly trámy, cihly a rozžhavené kusy fasády, pomalu vstal a se skleněnými střepy v ruce odkráčel od plamenů. Šel dokonale vzpřímeně a dělal jen malé krůčky – jako sluha, který nese na elegantním

koktejlovém večírku táč se šampaňským.

A další snímek.

Cvak.

Henry Czisman stál v uličce naproti hořící budovy. Do vzduchu vylétávaly neuspořádané proudy jisker připomínající silvestrovské ohňostroje.

Tohle bylo mimořádně důležité. Zaznamenat událost.

Tragédie bývají velice rychlé a pomíjivé. Avšak bolest nikoliv.

Bolest přetrvá navěky.

Cvak.

Digitálním fotoaparátem pořídil další snímek.

Na zemi ležel policista. Možná mrtvý, možná zraněný.

A možná si jen hrál na mrtvého – když je ve městě Hrobař, lidé udělají všechno možné, jen aby zůstali naživu. Zahodí veškerou odvahu a choulí se u země tak dlouho, dokud opět nemohou bezpečně vstát. I tohle už Henry Czisman viděl.

Snímek: stěna domu padá za současného vzlétnutí nádherně žhavých jisker.

Snímek: agentce stékají po levé straně obličeje tři potůčky krve.

Snímek: světlo plamenů se odráží v naleštěné karoserii hasičských vozů.

Czisman cítil zklamání, že se sem dostal tak pozdě – zaslechl, jak si policisté říkají, že Hrobař znovu unikl. Czisman agenty sledoval, ale jelikož byly ulice vylištěné, musel udržovat značný odstup.

Nemohl si dovolit, aby ho znovu viděli. Stačilo, kolik riskoval, když šel na ústředí FBI.

Cvak...

Pozdě. Když se dostal k domu, oheň již vesele hořel a agenti i policisté klopýtali ven. Czisman nemohl dělat nic jiného než všechno fotografovat.

Cvak, cvak, cvak... Fotek není nikdy dost. Czisman cítil

nutkání zaznamenat každický detail tohoto žalu a bolesti.

Podíval se do ulice a viděl, jak několik agentů mluví s kolemjdoucími.

Proč se obtěžují? pomyslel si. Hrobař přišel a Hrobař taky odejde.

Věděl, že i on sám by měl odejít. Rozhodně se zde nemohl nechat prozradit. Chystal se schovat fotoaparát zpátky do kapsy u bundy, ale pak se znovu podíval na hořící budovu a cosi uviděl.

Jo, jo. Tohle chci. Tohle potřebuju.

Zvedl fotoaparát, zaměřil a stiskl knoflík.

Snímek: Muž, který si říkal Jefferson – a který se nyní v případu tolik angažoval –, pokládal cosi na kapotu auta a skláněl se nad tím, aby si to přečetl. Byla to kniha? Časopis? Ne, lesklo se to jako kus skla. Ve skutečnosti však nebylo vidět nic než strnulé soustředění muže, který si právě svlékl koženou bundu a zabalil do ní sklo s pečlivostí otce, balícího své novorozeně před cestou do chladného nočního vzduchu.

Cvak.

Takže. Zastat se starosty.

A nestrhat federály.

Moderátor Slade Phillips seděl v kavárně na DuPont Circle.

Ještě teď tady stálo několik desítek záchranných vozidel, jejichž majáčky blikaly do šedivého večera. Kam se člověk podíval, všude visela žlutá policejní páska.

Po příchodu ukázal Phillips novinářský průkaz a prošel za pásku. Ještě teď byl nesmírně otřesen pohledem na dolní konec eskalátoru.

Blátivá louže pomalu zasychající krve. Kousky kostí a vlasů. To se...

„Promiňte,“ ozval se ženský hlas. „Vy jste určitě Slade Phillips. Z WPLT.“

Moderátoři jsou navěky odsouzeni k tomu, že jim ostatní říkají oběma jmény. Nikdo ho nikdy neoslovil „pane

Phillipsi“. Slade se otočil a spatřil koketní mladou blondýnku. Chtěla autogram.

Dostala ho.

„Vy jste teda fakt dost dobrej,“ řekla blondýna.

„Děkuji.“

Zmiz.

„Taky bych někdy chtěla být v televizi.“

„To je dobře.“

Zmiz.

Blondýna chvíli postávala, a když ji Phillips nepožádal, aby si k němu přisedla, odkráčela na vysokých lodičkách plavným krokem, který Phillipsovi připomínal antilopu.

Phillips popíjel kávu bez kofeinu a přemýšlel o masakru v metru. Stále ho měl před očima. Ježíšikriste... Všude samá krev.

Odštípnuté kachlíčky, rýhy a díry v kovu... Kusy masa a kostí.

A boty. Na dolním konci eskalátoru leželo několik zkrvavených bot. A z nějakého záhadného důvodu byl pohled na ně daleko nejděsivější.

Přesně tohle byl případ, o kterém většina ctižádostivých reportérů celý život sní.

Jste přece reportér. Tak dělejte reportáž.

Přesto Phillips nepociťoval pražádnou touhu přinést o tomhle zločinu zprávu. Tohle násilí ho odrazovalo. Chorobná mysl zabijáka ho děsila až k smrti. Počkat, pomyslel si. Vždyť já nejsem reportér.

Litoval, že to neřekl tomu úlisnému idiotovi jménem Wendy Jefferies.

Já jsem přece bavič. Hvězda nekonečných seriálů. Já jsem osobnost.

Jenže Slade Phillips zároveň sáhl hluboko do Jefferiesovy kapsy.

A tak teď musel dělat, co mu Jefferies poručil.

Přemýšlel, jestli starosta Jerry Kennedy o téhle úmluvě s Jefferiesem něco ví. Nejspíš ne. Kennedy byl zatraceně

rovnej chlápek.

Lepší než všichni starostové Washingtonu dohromady. A i když možná nebyl Slade Phillips žádný Peter Arnett nebo Tom Brokaw, přinejmenším se vyznal v lidech. A věděl, že Kennedy skutečně chce dostat příležitost alespoň trochu postavit tohle město na nohy, než ho voliči kopnou do zadku. Což se bezpochyby stane hned v příštích volbách.

A ten jeho Projekt 2000... Člověče, vždyť ten chlap musel mít setsakramentskou kuráž, když se odhodlal uvalit na podniky ve městě ještě větší daně. Co ten si nadělal zlé krve! A stejně odhodlaně přistupoval Kennedy ke skandálu s výstavbou škol. Choval se jako velký inkvizitor. Šuškal se, že chtěl dokonce vyplatit tomu práškači Mossovi zvláštní odměnu z městské pokladny za to, že riskoval život a rozhodl se vystoupit s obviněními (kterýžto výdaj mu ovšem kongresman Lanier pochopitelně odmítl schválit).

A taky se šuškal, že je Kennedy připraven potopit každého, kdo byl do téhle úplatkářské aféry zapleten – včetně svých dlouholetých přátel.

A tak si Phillips mohl docela dobře zdůvodnit, proč teď Kennedyho úřadu trochu odlehčí. Sledoval přece vyšší cíle.

Znovu usrkl kávu bez kofeinu. Byl přesvědčen, že skutečná káva by mohla ublížit jeho oslnivému barytonu, který ho velice dobře živil.

Vykoukl z okna a spatřil člověka, na kterého čekal. Hubený malý muž, který pracoval jako úředník na ústředí FBI a kterého si Phillips už celý rok vydržoval. Byl to jeden z těch „zdrojů, které si nepřejí být jmenovány“, jimiž se to v médiích jenom hemží – zdrojů, jejichž vztah k poctivosti je poněkud volnější. Záleží však na tom? Tohle je televizní žurnalistika, ve které platí specifická měřítká.

Úředník jménem Timothy pohlédl na Phillipse a vešel do kavárny. Rozhlížel se přitom kolem sebe jako nejdůležitější špion na světě.

V zásadě to byl jen obyčejný poslíček, přestože Phillipsovi oznámil, že působí jako „zasvěcený účastník“

(ano, Timothy vskutku použil tohoto vzletného výrazu) většiny „nejdůležitějších rozhodovacích procesů uvnitř FBI“.

Samolibost je hrozná svině, pomyslel si Phillips.

„Šťastný Nový rok,“ zahlaholil Timothy, posadil se a vypadal jako motýl připíchnutý ke stěně.

„Jo, jo,“ odvětil Phillips.

„Tak co tu dneska máme dobrýho? Co takhle kuřecí koktejl? Zbožňuju kuřecí koktejl.“

„Teď není čas na jídlo. Jste tu, abyste mluvil.“

„A co pítí?“

Phillips přivolal mávnutím ruky servírku a objednal jednu kávu bez kofeinu pro sebe a jednu obyčejnou pro Timothyho.

„Tedy...“ Timothy vypadal zklamaně.

Moderátor se naklonil dopředu a zašeptal: „Co ten šílenec? Ten vrah z metra? Jak to s ním vypadá?“

„Moc toho nevědí. Je to divný. Někteří lidi hovoří o teroristické bojůvce. Jiní o pravicových milicích. A pár lidí si myslí, že jde o normální vyděrače. Žádná všeobecná shoda tu ale nepadá.“

„Potřebuju se na něco zaměřit,“ řekl Phillips.

„Zaměřit? Jak to myslíte ‚zaměřit‘?“ Timothy pohlédl k vedlejšímu stolku, kde si právě nějaký muž pochutnával na kuřecím koktejl.

„Kennedy za to schytává rány. To není fér.“

„A proč ne, sakra? Vždyť je to šašek.“

Phillips se sem nepřišel hádat. Ať už dějiny vynesou nad funkčním obdobím Geralda D. Kennedyho jakýkoliv rozsudek, Slade Phillips dostal zaplacené pětadvacet tisíc dolarů, aby přesvědčil svět, že starosta není šašek. „A jak to zvládáte na ústředí?“ zeptal se.

„Na Deváté? Je to těžký případ,“ řekl Timothy, který původně aspiroval na funkci agenta FBI, ale zřejmě byl navždy odsouzen k tomu, aby se se železnou pravidelností vždy zastavil těsně před jakýmkoliv cílem, který si v životě vytyčil. „Dělají, co je v jejich silách. Objevili pachatelův byt.

Slyšel jste o tom?“

„Slyšel. Vystřílel z vás málem duši.“

„Nikdy jsme proti sobě neměli někoho takového.“

My?

Phillips účastně přikývl. „Podívejte, já se vám snažím pomoci. Nechci vyjít se zprávou, kterou má naše stanice připravenou. Proto jsem chtěl s vámi mluvit.“

Timothy zamžoural pichlavýma očima a zeptal se: „Se zprávou? Oni něco připravili?“

„Jo,“ řekl Phillips.

„A co?“ zeptal se Timothy. „Co je to za zprávu?“

„Jak jste to zvorali v Masonově divadle.“

„Co jsme zvorali? Vždyť ho zastavili. Skoro nikdo nepřišel o život.“

„Ne, ne, ne,“ řekl Phillips. „Jde o to, že mohli toho vraha dopadnout. Jenže ho nechali utéct.“

„FBI nic nezvorala,“ bránil se Timothy. „Byla to takop na hustě zalidněném prostoru.“

Takop. Taktická operace, věděl Phillips. A taky věděl, že se Timothy tuhle zkratku nejspíš nenaučil na ústředí FBI, ale vyčetl z nějakého románu Toma Clancyho.

„Jasně,“ pokračoval Phillips. „Jenže když tomu přidáme tu další informaci...“

„Jakou další informaci?“

„Že Kennedy chtěl pachatelům zaplatit, ale FBI jim nastražila past. Jenže ji zmrvila, střelec se o ní dozvěděl a teď zabíjí lidi jen tak pro zábavu.“

„To jsou kecy.“

„Já netvrdím...“ začal Phillips.

„To není fér.“ Timothy se málem rozplakal. „Po celém městě máme agenty, kteří by teď správně měli sedět doma u rodin. Vždyť jsou svátky. Celou dobu jim nosím kafe...“ Hlas se mu zlomil.

Právě vyšla najevo jeho skutečná funkce v ústředí FBI.

Phillips rychle řekl: „Netvrdím, že si to sám myslím. Jen říkám, že přesně tohle je připraveno do vysílání. Ten hajzl

zabíjí lidi, a tak se musí na někoho ukázat prstem.“

„Sakra.“

„Nemohli bysme se teda soustředit na někoho jiného? Na někoho mimo FBI?“

„Aha, tak tohle jste myslel tím slovem ,zaměřit‘.“

„Já jsem řek ,zaměřit‘?“

„Jo, předtím... Co třeba washingtonská policie? To by mohl být mrvící faktor.“

Mrvící faktor?“

Phillips přemýšlel, kolik by Wendy Jefferies asi tak zaplatil za zprávu, že řečeným mrvícím faktorem je washingtonská městská policie, která v konečném důsledku podléhá starostovi Kennedymu.

„Pokračujte. Tohle neberu.“

Timothy se na okamžik zamyslel a pak se usmál. „Počkejte. Mám nápad.“

„A je to dobrý nápad?“ zeptal se Phillips.

„No...“ Timothy se zamračil.

„Hele, ten kuřecí koktejl vypadá fakt dobře,“ řekl moderátor. „Co kdybychom si ho objednali?“

„Prima,“ řekl Timothy. „Mám dojem, že to je dobrý nápad.“

Část třetí

TŘI JESTŘÁBI

Studium odchylek v rukopisu je obzvláště důležité. Všechny tyto rysy by měl písmoznalec pečlivě prozkoumat. Měl by porovnat opakovaně se vyskytující slova a zaměřit se na přirozené odchylky nebo nepřirozenou rovnoměrnost.

Problémy sporných dokumentů Osborn & Osborn

20.

Hlavní město svobodného světa.

Srdce jediné supermocnosti na této planetě.

A Cage málem znovu zlomil poloosu erárního automobilu, když vjel do dalšího výmolu.

„Zatracené město,“ zabručel.

„Opatrně,“ řekl Parker a ukázal na pečlivě zabalené skleněné tabule, které měl položeny na klíně. Venku si žluté stránky zběžně prohlédl. Byly ovšem značně poškozené a Parker nerozeznal žádnou zmínku o třetím a čtvrtém cíli. Bude je muset analyzovat v laboratoři.

Jeli po rozpadajícím se asfaltu, pod pouličními lampami, kterým dávno vyhořely výbojky a nikdo je nevyměnil, kolem prázdných sloupků, na kterých kdysi visely dopravní značky, než je někdo ukradl nebo sestřelil.

A další výmoly.

„Já nevím, proč tady žiju.“

Ve společnosti Parkera a dr. Evanse uháněl agent temnými ulicemi Washingtonu, D. C. zpět na ústředí FBI.

„A jestli nasněží, budu v prdeli,“ dodal Cage.

Ani úklid sněhu nepatřil k silným stránkám městské správy a sněhová vánice mohla vážně ohrozit veškeré snažení Jerryho Bakera v případě, že by se mu podařilo odhalit Hrobařovo hnízdo či místo příštího útoku.

Evans měl u ucha mobilní telefon a podle všeho hovořil s rodinou.

Mluvil zpěvavým hlasem, jako by vedl rozhovor s dítětem, ale podle útržků konverzace se dalo vyvodit, že na druhém konci linky je nejspíš jeho žena. Parker si pomyslel, že je dost zvláštní, když psycholog hovoří s dospělým člověkem takovým způsobem.

Ale co on ví o vztazích? Když byla Joan opilá nebo ve špatné náladě, Parker se často přistihl, že s ní hovoří jako s desetiletým děckem.

Také Cage vytáhl mobilní telefon a zavolal do nemocnice. Vyptával se na stav Tobe Gellera.

Když domluvil, řekl Parkerovi: „Šťastný to muž. Lehká otrava kouřem a vymknutý palec po skoku z okna. Nic horšího tam není. Nechají si ho ve špitálu přes noc. Ale jen preventivně.“

„Měl by dostat pochvalu,“ navrhl Parker.

„No to si piš.“

Také Parker trochu kašlal. Z pronikavého zápachu kouře mu bylo na zvracení.

Ujeli ještě pár set metrů, když Cage prohodil směrem k Parkerovi výmluvně: „Tak.“

„Tak,“ odpověděl Parker a po chvíli se zeptal: „Co tím chceš říct?“

„Nó, že jsme si zase užili, co?“ řekl agent a poplácal rukou po volant.

Parker si ho nevšímal a zastrčil drobný kousek ohořelého papíru zpátky pod sklo chránící pachatelovy poznámky.

Cage se prohnal kolem pomalu jedoucího auta. Po chvíli se zeptal: „A jak seš na tom se soukromým životem? Chodíš s někým?“

„Ted' zrovna ne.“

Už je to devět měsíců, pomyslel si, co se s někým pravidelně scházel.

Lynne mu docela chyběla. Byla o deset let mladší než on, pohledná a sportovně založená. Užili si spolu spoustu legrace – běhání, večere, výlety do Middleburgu. Parkerovi chyběla její živelnost a smysl pro humor (když poprvé přišla k němu domů, zběžně si prohlédla podpis Franklina Delano Roosevelta a s dokonale nevzrušenou intonací pronesla: „Jo, o tom jsem slyšela. Tenhle chlápek založil Franklinovu mincovnu.“).

Jenže jak to u některých žen bývá, přestože bylo Lynne už skoro třicet, dosud se u ní plně nerozvinul mateřský cit. S potěšením chodila s dětmi do muzea nebo do multikina, ale Parker viděl, že jakýkoliv další závazek k dětem – i k němu –

by se pro ni brzy stal přítěží. Láska i humor, domníval se Parker, totiž trvají jen po určitou dobu. A tak se nakonec rozešli s dohodou, že až bude Lynne za několik let na děti připravená, mohou se pokusit o něco trvalejšího. (Oba přitom samozřejmě věděli, že jako milenci si říkají navždy sbohem.)

„Aha,“ přerušil Parkerovy myšlenky Cage. „Takže jen tak sedíš doma?“

„Jo,“ řekl Parker. „S hlavou v písku jako pštros Ozzie.“

„Kdo?“

„Jedna postava z dětské knížky.“

„A nemáš pocit, že se kolem děje spousta věcí a ty o ně přicházíš?“

„Ne, Cagei, nemám. Mám pocit, že mé děti rostou a já o to nepřicházím.“

„Tak to je důležitý. No jo. Chápu, že to může být docela důležitý.“

„Je to velmi důležité.“

Evans právě sděloval své ženě do telefonu, že ji miluje. Parker se přeladil na jinou vlnu. Tahle slova ho skličovala.

„A co si myslíš o Lukasové?“ zeptal se konečně Cage.

„Co bych si myslel. Je dobrá. Dotáhne to daleko. Možná až na vrchol. Tedy pokud do té doby neimploduje.“

„Myslíš neexploduje?“

„Ne, neimploduje. Dovnitř, jako žárovka.“

„To je dobrý,“ zasmál se Cage. „Ale na to se tě neptám. Co si o ní myslíš jako o ženě?“

Parker zakašlal a otrásl se při vzpomínce na střely a plameny.

„Snažíš se nás dát dohromady?“

„Jasně, že ne. Já jen, že bych si přál, aby měla víc přátel. A ty seš docela zábavnej. Mohli byste si spolu občas někam vyrazit.“

„Cagei...“

„Není vdaná. Ani nikoho nemá. A nevím, jestli sis toho všimnul,“ pokračoval potměšile agent, „ale nevypadá zrovna nejhůř. Nemyslíš?“

Jasně, že myslím. Lukasová samozřejmě Parkera přitahovala – a nebylo to pouze jejím vzhledem. Vzpomněl si, jakým pohledem ráno sledovala Robbyho, když vybíhal do schodů. Cesta k mužskému srdci vede přes jeho děti...

Cageovi ovšem řekl: „Nemůže se dočkat, až tenhle případ skončí a nebude se už na mě muset dívat.“

„Myslíš?“ zeptal se Cage, tentokrát cynicky.

„Však jsi ji slyšel – s tou pistolí.“

„Sakra, akorát tě nechce vrátit dětem s kulkou v zadku.“

„Ne, je v tom něco víc. Šlapu jí na kuří oka a jí se to nelíbí. Jenže v tom případě jí musím sdělit, že jí na ně budu šlapat dál, pokud to uznám za vhodné.“

„No tak vidíš.“

„Co vidím?“

„Přesně takhle by to řekla ona. Teda vy byste byli párek...“

„Dej mi s tím pokoj, Cagei.“

„Hele, Margaretinou jedinou životní náplní je chytat za límec padouchy. Jasně, má v sobě tunu samolibosti, jenže ta její samolibost je dobrá. Lukasová je druhý nejlepší vyšetřovatel, kterého znám.“

Parker si nevšímal pohledu, který tuhle větu doprovázel. Cage se na chvíli zamyslel. „Víš, co je na Lukasový dobrýho? Že se o sebe postará.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Hned ti to povím. Před pár měsíci se jí vloupali do domu.“

„Kde bydlí?“

„V Georgetownu.“

„Jo, tam se to stává,“ řekl Parker. Přestože měl Washington rád, v Georgetownu by s dětmi nikdy nebydlel.

„Přijde domů z práce,“ pokračoval Cage, „a vidí, že má vypáčené dveře. Chápeš to? Její pes byl přítom na dvorku.“

„Ona má psa? Jakého?“

„Já nevím. Jak to mám vědět? Nějakého velkého černého hafana. Ale nech mě to dopovědět. Nejdřív se ujistila, že je

pes v pořádku, a pak místo, aby někoho zavolala, zalezla zpátky do své dodávky, nasadila si neprůstřelnou vestu, sebrala MP-pětku a sama zajistila dům.“

Parker se zasmál. Představa, jak nějaká jiná drobná atraktivní blondýnka čmuchá kolem domu s automatickou zbraní s laserovým zaměřovačem, by mu připadala absurdní. U Lukasové mu to však z nějakého záhadného důvodu přišlo naprosto normální.

„Přesto nechápu, kam tím míříš, Cagei.“

„Kam mířím? Chci akorát říct, že Lukasová nepotřebuje, aby se o ni někdo staral. Jako ostatní. A nemyslíš, že takhle to u mužských i ženských funguje nejlíp? Když se každý stará sám o sebe? To je pravidlo, Parkere. Zapiš si ho.“

Parker měl podezření, že Cage naráží na Joan. Nesčetněkrát s ní Parkera viděl. A byla bezpochyby pravda, že Joan Parkera přitahovala, protože opravdu hledala někoho, kdo by se o ni staral, zatímco Parker – který byl v době jejich seznámení čerstvým sirotkem – zoufale toužil někoho vychovávat. Parker se vrátil ve vzpomínkách o několik hodin zpět, kdy Lukasová promlouvala k jednotkám v Gravesendu. Možná právě tohle ho tak dráždilo, když ji poslouchal. Ne její schopnosti, nýbrž její nezávislost.

Chvíli oba mlčeli.

„Říkáš MP-pětku?“ zeptal se Parker.

„Jo. Prý se ze všeho nejvíc obávala, že kdyby musela zastřelit pachatele, poničí si obrázky na stěnách. A taky šije. Vyrábí takový dečky, že bys tomu ani nevěřil.“

Dečky?

„A dopadla ho?“

„Ne. Zdejchnul se.“

Parker si vzpomněl na její vztek v Gravesendu. „Tak v čem myslíš, že to je? Proč se po mně tak veze?“

Po chvíli přemýšlení agent řekl: „Možná ti závidí.“

„Závidí? Jak to myslíš?“

Jenže Cage neodpověděl. „To ti musí říct někdo jiný. Akorát si to pamatuj, a když to mezi váma zaskřípe, nech ji,

at' se vyřve.“

„Plácáš nesmysly, Cagei. Ona že mi závidí?“

„Ber to jako jeden z těch svých hlavolamů. Buď to na to přijdeš sám, nebo ti řešení prozradí ona. To už záleží na ní. Já ti dál napovídat nebudu.“

„A proč bych měl chtít znát řešení záhady Margaret Lukasové?“

Jenže Cage se jen vyhnul dalšímu výmolu a nic dalšího neřekl.

Evans zaklapl telefon a nalil si z termosky další šálek kávy.

Musel jí tam mít dobrý litr. Tentokráte však Parker nabízený pohárek přijal a několikrát usrkl silného nápoje.

„Jak se má rodina?“ zeptal se Evanse.

„Dlužím dětem spoustu času,“ usmál se psychiatr kajícně.

„Kolik máte dětí?“

„Dvě.“

„Já taky,“ řekl Parker. „Jak jsou staré?“

„V pubertě.“ Na chvíli zaváhal. „Jsou to pěkný čísla,“ dodal, aniž by uvedl bližší podrobnosti. „A vaše?“

„Devět a deset.“

„Á, to máte před sebou ještě pár let klidu a míru.“

„Nejlepší jsou vnoučata,“ vmísil se do hovoru Cage. „Vím to podle sebe. Hrajete si s nima, celá je zašpiníte, necháte je na sebe vybryndat zmrzlinu, totálně je zkazíte a pak je pěkně pošlete domů k rodičům. Zatímco vy si dáte pivo a koukáte na fotbal. Existuje vůbec něco lepšího?“

Chvilí jeli v tichosti a nakonec se Evans zeptal: „Co ten incident, o kterém jste mluvil? Se synem. Co se mu stalo?“

„Slyšel jste někdy o Boatmanovi?“ zeptal se Parker.

Cage se na Parkera ostražitě podíval a vrátil se k řízení.

„Myslím, že si něco vybavuju z novin,“ řekl Evans. „Ale nejsem si jistý.“

„Boatman byl masový vrah, který působil v severní Virginii a jižním Marylandu,“ vysvětloval Parker. „Před

čtyřmi lety. Vždycky unesl ženu, znásilnil ji, zavraždil a tělo nechal v člunu nebo v loďce. Párkrát v Potomacu, ale taky v Shenandoah a v jezeru Burke ve Fairfaxu. Naše stopy vedly k jednomu chlápku, který bydlel v Arlingtonu, ale pořád jsme na něj nic pořádného neměli.

Až jsem ho nakonec na základě rukopisu usvědčil z jedné z vražd a taktické jednotce se ho podařilo dopadnout. Byl odsouzen, ale cestou do federálního vězení utekl. Já jsem zhruba v té době vedl s bývalou manželkou spor o opatrovnictví dětí a soud mi je skutečně dočasně přiřkl. Tehdy jsem bydlel s dětmi a hospodyní v jednom domě ve Falls Church. A jednou kolem půlnoci začal Robby křičet. Vešel jsem do jeho pokoje. Za oknem byl Boatman a snažil se vloupat do domu.“

Evans pokyvoval hlavou a mračil se soustředěním.

Ještě teď, po tolika letech, se Parker při té vzpomínce roztřásl.

Neděsil ho ani tak pohled na obrovskou lesknoucí se tvář, která shlížela přes okno, jako spíše krystalicky čistá hrůza jeho syna.

Z doširoka rozevřených očí mu kanuly velké slzy a ruce se mu silně třásly. A to ještě Parker nevyprávěl Evansovi a Cageovi o pěti minutách – které mu připadaly jako hodiny – absolutno děsu.

Odvedl děti do pokoje hospodyně a pak hlídal u dveří a poslouchal, jak Boatman prochází domem. A když policie fairfaxského okrsku stále nepřijížděla, jak nakonec vstoupil do chodby se služebním revolverem v ruce.

Uvědomil si, že se na něj Evans upřeně dívá a zkoumavě si ho prohlíží. Parker si skoro připadal jako jeho pacient. Evans si všiml jeho výrazu a podíval se jinam. „Zastřelil jste ho?“ zeptal se.

„Ano. Zastřelil.“

Je příliš hlasitý!, pomyslel si tehdy Parker zoufale, když vystřelil, jelikož věděl, že rána ještě umocní Robbyho a Stephinu hrůzu.

Ten revolver je příliš hlasitý!

Když Cage dorazil k budově FBI, strčil Evans termosku zpátky do batohu, položil ruku Parkerovi na rameno a znovu se na něj upřeně zadíval. „Víte, co uděláme?“

Parker zvedl obočí.

„Chytíme toho parchanta a oba se vrátíme domů k rodinám. Tam, kam patříme.“

Amen, pomyslel si Parker Kincaid.

V dokumentační laboratoři na ústředí FBI se celá skupina znovu sešla.

Margaret Lukasová právě telefonovala.

Parker se na ni podíval. Záhadný pohled, kterým jeho zájem opětovala, mu opět připomněl Cageova slova.

Možná ti závidí...

Vrátila se k poznámkám, které právě škrábala na papír. Parker pozoroval její rukopis. Palmerova metoda. Záviděníhodná přesnost a úspornost. Žádné zbytečnosti.

Hardy s C. P. Ardellem stáli opodál a telefonovali z mobilních telefonů.

Parker položil složená skla na laboratorní stůl.

Lukasová zaklapla telefon a podívala se na Cagea i ostatní.

„Byt je úplně zničený. Pracuje tam laborka, ale nikde nic nezbylo. Počítač i zipy jsou v háji.“

„A co budova, ze které Hrobař střílel?“ zeptal se Cage.

„Čistá jako texaská knihovna,“ řekla agentka trpce. „Tentokrát našli nábojnice, ale Hrobař měl...“

„...gumové rukavice,“ doplnil ji Parker a povzdechl si.

„Jo. A v bytě měl kožené. Nikde ani stopa.“

Zazvonil telefon a Lukasová ho zvedla. „Haló? Jo, dobře.“

Zvedla hlavu. „To je Susan Nanceová. Má další informace z Bostonu, White Plains a Philadelphie. O těch útocích, o kterých nám říkal Czisman. Pustím hlasitý poslech.“

Zmáčkla příslušné tlačítko.

„Můžeš, Susan.“

„Sehnala jsem detektivy, kteří na tom pracovali. Říkali, že stejně jako v tomhle případě neměla laborka co na práci. Žádné otisky, žádní svědci. Všechny ty případy jsou dosud otevřené. Poslala jsem jim fotku mrtvého pachatele, ovšem nikdo ho nepoznal. Ale všichni mluvili o stejné věci. Dost divné věci.“

„O čem?“ zeptal se Parker.

„Že použité násilí bylo v naprostém nepoměru k úlovku. V tom klenotnictví v Bostonu ukradl pachatel jen jedny hodinky.“

„Jedny jediné hodinky?“ zeptal se C. P. Ardell. „Nic jiného ukrást nestihl?“

„Příležitost měl, ale zdá se, že nic jiného nechtěl. Byly to sice rolexky, ale stejně... Stály asi jen dva tisíce dolarů. Ve White Plains utekl s třiceti tisíci. A když ve Philadelphii střílel v tom autobuse, požadoval jako výkupné pouhých sto tisíc.“

Zatímco ve Washingtonu žádá dvacet milionů, pomyslel si Parker. Jako by mu s jídlem rostla chuť. Parker vzal lahvičku s ředěným čpavkem a začal čistit sklo, které chránilo popel.

Lukasovou zjevně napadlo totéž. „Progresivní pachatel?“

Progresivní pachatelé jsou několikanásobní zločinci, kteří se dopouštějí stále závažnějších trestných činů.

Jenže Evans zavrtěl hlavou. „Ne. Vypadá to tak, jenže progresivní pachatele vždy žene sexuální pud. Většinou se jedná o sadistické vrahy.“ Otřel si hřbet hubené ruky o bradu. Na tvářích mu vyrašilo krátké strniště – jako by si teprve nedávno nechal růst plnovous –, které ho nemohlo nelechat. „Ti páchají stále násilnější zločiny, protože opakování stejných násilností postupně přestane uspokojovat jejich potřebu. U majetkových trestných činů je progresivní jednání mnohem vzácnější.“

Parker pochopil, že tenhle hlavolam je daleko složitější, než se zpočátku zdálo.

Nebo daleko jednodušší.

Tak či onak, pocítil zklamání, že nedokáže přijít na všechna řešení.

Jakmile vyčistil sklo, zaměřil pozornost na samotný důkaz. Začal pečlivě zkoumat, co z obou stránek vlastně zbylo. Ke svému zděšení přitom zjistil, že velká část popela se jednoduše rozpadla.

Oheň napáchal větší škody, než Parker očekával.

Přesto se z větších kousků popela daly přechytit útržky pachatlova rukopisu. To se dělá tak, že se povrch popela osvítí infračerveným světlem. Spálený inkoust nebo tuha se totiž odrážejí pod jinou vlnovou délkou než papír a velkou část rukopisu lze tímto způsobem rozeznat.

Parker opatrně umístil skleněné tabule s ohořelými listy pod infračervený prohlížeč Foster + Freeman. Sklonil se a popadl lupu, kterou našel na stole (se vztekem si přitom uvědomil, že mu ten zatracený Hrobař před chvílí zničil starožitnou lupu Leitz v ceně pěti set dolarů).

Hardy pohlédl na levý list papíru. „Bludiště. Ten chlap kreslil bludiště.“

Parker postupně prozkoumal jednotlivé kousky popela a pak se zaměřil na list, který obsahoval zmínku o Masonově divadle.

Doufal, že si pachatel poznamenal také poslední dva cíle – jeden na osm hodin večer a druhý na půlnoc. Jenže právě tyto kusy popela byly silně pomíchané a odloupané.

„No, pár věcí tady vidím,“ mumlal. Zaostřil zrak a posunul lupu nad další část papíru. „Kristepane,“ zabručel a zavrtěl hlavou.

„Co je?“ zeptal se C. P. Ardell.

„Místa prvních dvou Hrobařových útoků jsou dokonale čitelná. Metro a divadlo. Ale další dva cíle... nedokážu je rozluštit. Čtvrtý... je trochu čitelnější než třetí. Pište to,“ řekl Hardymu.

Mladý detektiv popadl pero a blok. „Můžete.“

Parker znovu zaostřil zrak. „Vypadá to jako ,Místo,

kam...‘ Počkejte. „Místo, kam jsem... tě vzal.“ Pak následuje pomlčka a pak slovo „černé“. Ne, „černá“. A pak je v papíru díra. Zbytek úplně chybí.“

Hardy všechno přečetl: „Místo, kam jsem tě vzal, pomlčka, černá...“

„Přesně tak.“

Parker zvedl hlavu. „Co tím, sakra, myslíš?“

Nikdo neměl ponětí.

Cage se podíval na hodinky. „A co to místo útoku v osm? Na to bysme se měli zaměřit. Nemáme už ani celou hodinu.“

Parker prozkoumal třetí řádek rukopisu pod zmínkou o Masonově divadle.

Celou minutu řádek studoval a hrbil se nad ním.

Pak začal diktovat: „...tři kilometry jižně.“ Pak je tam velké „R“. A pak je popel rozsypaný. Vidím tady spoustu tahů perem, ale všechny jsou zpřetrhané.“

Vzal si Hardyho blok, přistoupil k tabuli pověšené na stěně laboratoře a přepsal Hardyho zápis, aby ho měli všichni před očima:

...tři kilometry jižně. R...

...místo, kam jsem tě vzal – černá...

„Co to znamená?“ zeptal se Cage: „Co tím může myslet?“

Parker neměl tušení.

Otočil se zády k tabuli a sklonil se nad papíry pod sklem, jako by čekal na start běžeckého závodu.

Jenže zuhelnatělý dokument tenhle závod s přehledem vyhrál.

„Tři kilometry jižně od čeho?“ mumlal si pro sebe. „Co znamená to „R“?“

Povzdechl si.

Dveře se otevřely. Parker se tím směrem zběžně podíval a pak se méně zběžně podíval podruhé. „Tobe!“

Do laboratoře nejistě vkráčel Tobe Geller. Mladý muž si sice stačil převléct šaty a zřejmě se i vysprchoval, ale stále byl cítit kouřem a čas od času zakašlal.

„Hele, hochu, tady nemáš co dělat,“ řekl Cage.

„Zbláznil ses?“ vyjela po něm Lukasová. „Běž domů.“

„Do svého žalostného staromládeneckého příbytku? Poté, co jsem zrušil večerní schůzku s dívkou, která se tím nepochybně stala mou bývalou milenkou? To snad ne.“ Geller se začal smát, ale jeho smích se brzy rozplynul wkašláním. Geller se ovládl a začal zhluboka dýchat.

„Jak se ti daří, kámo?“ zeptal se C. P. Ardell a pevně Gellera objal. Na tváři obrovského agenta se zračila ona srdečná účast, jejíž projevy nečiní taktickým a tajným agentům sebemenší potíže.

„Na mý popáleniny dokonce ani nemají stupeň,“ postěžoval si Geller. „Prý jako bych se opálil v Jižní Karolíně. Cítím se skvěle.“

Znovu zakašlal. „Teda až na plíce. Na rozdíl od některých prezidentů jsem já šlukoval. Tak. Kde jsme to skončili?“

„Ten žlutý blok,“ začal s lítostí Parker, „nerad to říkám, ale moc z něho nezůstalo.“

„Ajajaj,“ řekl agent.

„Jo, ajajaj.“

Lukasová přistoupila k laboratornímu stolu a postavila se vedle Parkera. Parker už necítil vonné mýdlo. Jen štiplavý kouř.

„Hm,“ řekla po chvíli.

„Co je?“

Lukasová ukázala na rozlámané kousky popela. „Některé z těchto malých kousků mohly stát za tím velkým R, ne?“

„To mohly.“

„Nepřipomíná vám to něco?“

Parker se podíval na blok. „Dětskou skládačku,“ zašeptal.

„Přesně tak,“ řekla Lukasová. „A vy jste mistr skládaček. Dokážete to složit?“

Parker pečlivě zkoumal stovky drobných úlomků popela. Tahle práce mohla trvat hodiny, ne-li celé dny. A na rozdíl od skutečných skládaček (což byl Parkerův nejméně oblíbený

druh hlavolamů) byly okraje jednotlivých kousků popela poškozené a nemusely nutně zapadat do sousedních úlomků.

Přesto Parkera něco napadlo. „Tobe?“

„Copak?“ Mladý agent zakašlal a přejel si rukou po spáleném obočí.

„Existují počítačové programy, které řeší anagramy.“

„Anagramy? Co to zase je?“

Odpověděl mu C. P. Ardell, zavalitý tetovaný muž, za jehož intelektuální maximum byste na první pohled považovali porovnávání cen piva. „Přesmyčky. Skládání různých slov z určité řady písmen. Jako třeba v-o-s-y, s-o-v-y, o-v-s-y.“

„Jo tak,“ dovtípil se Geller. „Jasně, že jsou na to programy. Jenže vy byste hlavolam nikdy na počítači neřešil, že ne, Parkere?“

„Ne, to by bylo podvádění.“ Usmál se na Lukasovou, ale setkal se jen s krátkým kamenným pohledem, po němž se agentka znovu otočila k tabuli.

„Máme tady větu ,... tři kilometry jižně. R...,‘ pokračoval Parker.

„Vidíte ty kousky popela? Dokážete je složit dohromady?“

Geller se zasmál. „To je hračka. Naskenujeme vzorek rukopisu ze žádosti o výkupné. Tím získáme referenční standard stavby všech jeho písmen. A pak vyblejsknu jednotlivé kousky popela digitálním foťákem s infračerveným filtrem a odfiltruju tonální hodnotu spáleného papíru, takže zůstanou jen úlomky písmen. A ty pak nechám na počítači poskládat.“

„Půjde to?“ zeptal se Hardy.

„To víš, že půjde,“ ujistil ho Geller. „Akorát nevím, jak dlouho to potrvá.“

Zapnul digitální fotoaparát a pořídil několik snímků popela a jeden snímek žádosti o výkupné. Zapojil fotoaparát do sériového portu počítače a začal stahovat první snímek.

Prsty mu jen hrály po klávesách. Všichni kolem něj

mlčeli.

O to znepokojivěji zaznělo bzučivé vyzvánění Parkerova telefonu.

Parker překvapeně vyskočil a odklopil svůj mobilní telefon.

Všiml si, že se na displeji objevilo jeho číslo domů.

„Haló?“

Srdce se mu zastavilo, když paní Cavanaughová pronesla napjatým hlasem: „Parkere?“

V pozadí vzlykal Robby.

„Copak je?“ zeptal se Parker a snažil se nepropadnout panice.

„Všechno je v pořádku,“ řekla paní Cavanaughová překotně. „I Robby je v pořádku. Pouze se trochu vystrašil. Zdálo se mu, že vidí na dvorku postavu. Boatmana...“

Ach ne...

„Nikdo tam nebyl. Zapnula jsem venkovní osvětlení. To se jen panu Johnsonovi zaběhl pes a poskakoval u vás v křoví. Nic víc. Jenže Robby se vyděsil. Hodně se vyděsil.“

„Dejte mi ho.“

„Tati? Tati!“ Robbyho hlas byl přiškrčený strachem. Nic neznepokojovalo Parkera více než tenhle zvuk.

„Ahoj, Robby,“ řekl zvesela. „Co se stalo?“

„Díval jsem se ven.“ Robby na chvíli zaplakal a Parker přivřel oči. Strach jeho syna byl jako jeho strach. „A pak se mi zdálo, že ho vidím,“ pokračoval chlapec. „Boatmana. Byl jsem... Vystrašil jsem se.“

„Vzpomeň si, vždyť je to jenom křoví. Hned zítra ho posekáme.“

„Ne, tohle bylo v garáži.“

Parker měl na sebe vztek. Z lenosti nechal dveře garáže otevřené a uvnitř byla spousta haraburdí, která mohla synovi připomínat vetřelce.

„Vzpomínáš si, co vždycky děláme?“

Robby neodpovídal.

„Robíku? Vzpomínáš si?“

„Brnění mám na sobě.“

„Výborně. A co helma?“ Parker zvedl hlavu a všiml si, jak se na něj Lukasová zaujatě dívá. „Helmu máš?“

„Ano,“ odpověděl chlapec.

„A co světla?“

„Rozsvítíme.“

„Kolik světel?“ zeptal se Parker.

„Všechna světla,“ odříkával chlapec.

Bylo tak těžké slyšet synův zlomený hlas. A vědět, co je teď třeba udělat. Parker se rozhlédl po laboratoři a podíval se do tváře lidí, kteří se mu pro dnešní večer stali bratry. Při troše štěstí, pomyslel si, se člověk může odtrhnout od manželky, milenky nebo kolegy. Ale od dětí ne. Od dětí nikdy. Vaše srdce navždy uvízne v jejich síti.

„Žádný strach, Robby,“ řekl do telefonu. „Hned jsem doma.“

„Vážně?“

„Co nejrychleji to půjde.“

Zaklapl telefon. Všichni se na něj nehnutě dívali.

„Musím jet,“ řekl a visel očima na Cageovi. „Ještě se vrátím. Ale teď musím jet.“

„Nemůžu vám nějak pomoci?“ zeptal se Hardy.

„Ne, díky, Lene,“ odpověděl Parker.

„Panebože, Parkere,“ začal Cage a podíval se na hodiny. „Je mi líto, že se Robby vyděsil, ale...“

Margaret Lukasová zvedla ruku a gestem agenta umlčela.

„Hrobař se o vás neměl jak dozvědět. Ale pro jistotu pošlu před váš dům dva agenty.“

Parker si myslel, že tohle je z její strany pouze předehra k přemlouvání, aby zůstal, ale Lukasová jen tiše dodala: „Jed'te domů a uklidněte ho. Ať už to trvá jakkoliv dlouho.“

Parker se na ni upřeně zadíval. Že bych našel klíč k bludišti zvláštní agentky Lukasové? pomyslel si.

Nebo je to jen falešná stopa?

Závidí ti...

Chtěl jí poděkovat, ale náhle ho přepadl pocit, že

jakýkoliv projev vděčnosti, jakákoliv reakce z jeho strany by pouze narušila křehkou rovnováhu, která teď mezi nimi panovala. A tak pouze přikývl a vyrazil ke dveřím.

Když odešel, jediným zvukem v místnosti byl chraplavý hlas Tobe Gellera, který promlouval ke svému počítači: „Dělej, dělej, dělej.“ Jako neustále prohrávající žokej, který na trati pobízí svého slábnoucího koně.

21.

Pixel po pixelu.

Přesně takhle zaplňovaly jednotlivé snímky obrazovku Tobe Gellera. Ale výsledkem byla stále jen změř čar.

Margaret Lukasová chodila po místnosti a myslela na Parkera Kincaida.

Jak asi bude utěšovat syna, až dorazí domů? Bude ho držet v náručí? Číst mu? Dívat se s ním na televizi? Je otcem, který s chlapcem všechny problémy rozebere? Nebo se ho pokusí rozptýlit, odvést jeho myšlenky jinam? Přiveze mu dárek, aby jeho strach uplatil?

Lukasová neměla tušení. Věděla jen, že si přeje, aby tu teď Kincaid byl, aby jí byl nablízku.

Tedy, přála si to jen jedna její část. Druhá část si přála, aby se Kincaid nikdy nevrátil, aby zůstal navždy ukrytý v té své malé předměstské pevnosti. Mohla by...

Ne, ne... No tak. Soustřed' se.

Otočila se k podsaditému dr. Evansovi a sledovala, jak Evans pozorně zkoumá žádost o výkupné a tře si hřbet ruky o vícenásobnou bradu. Znovu usrkl kávu, kterou si nalil z termosky, a pak se napřímil na židli. „Měl bych pár postřehů o pachateli.“

„Posloucháme.“

„Ale berte je s rezervou,“ varoval Evans. „Abych si mohl být jistý, potřeboval bych tunu dalších údajů a dva týdny na analýzu.“

„My tu takhle pracujeme,“ řekla Lukasová. „Klidně plácáme do vzduchu nesouvislé myšlenky. Nebudeme vás chytat za slovo.“

„Z toho, co jsem viděl, soudím, že Hrobař je prostě stroj. Označil bych ho za ‚neprofilovatelného‘. Je zcela zbytečné snažit se ho analyzovat. To je jako dělat psychoprofil pušky. Zato ten pachatel, ten chlap v márnici, to je úplně jiná káva. Víte, co jsou organizovaní pachatelé?“

„Samozřejmě,“ řekla Lukasová. Kriminální psychologie 101.

„No, tak tenhle člověk byl vysoce organizovaným pachatelem.“

Lukasová těkala očima po žádosti o výkupné, zatímco Evans popisoval jejího pisatele.

„Všechno si dokonale naplánoval. Časy, místa. A perfektně se vyznal v lidské povaze. Například věděl, že mu starosta zaplatí, přestože většina oficiálních činitelů by na to nepřistoupila. Měl rezervní plány rezervních plánů. Co třeba ta bomba v jeho bytě? Kromě toho objevil dokonalou zbraň – fungující lidskou bytost, která nedělá nic jiného, než jen vraždí lidi. Naložil si na bedra nesplnitelný úkol a pravděpodobně by byl i úspěšný, kdyby ho nebyla srazila ta dodávka.“

„V pytlich s penězi jsme měli snímače, takže by nejspíš daleko neutekl,“ poznamenala Lukasová.

„Ale jo,“ řekl Evans, „vsadím se, že měl plán i na tohle.“

Lukasová si uvědomila, že psychiatr má zřejmě pravdu.

Evans pokračoval: „A teď žádal dvacet milionů. A byl kvůli nim ochoten zabít stovky lidí. Nebyl to progresivní pachatel, ale přesto zvyšoval sázku, protože věděl – tedy domníval se –, že mu to může projít. Domníval se, že je dobrý – a opravdu byl dobrý. Jinými slovy, jeho arogance byla podložena talentem.“

„Tím spíš byl ten hajzl nebezpečný,“ zabručel C. P. Ardell

„Přesně tak. Těžko byste ho chytli na základě přehnaného

sebevědomí. Byl geniální...“

„Kincaid říkal, že měl velice dobré vzdělání,“ podotkla Lukasová a znovu si přála, aby tady byl písmoznalec s ní a nadhazoval do vzduchu své myšlenky. „Pokusil se to v tom vzkazu zakrýt, ale Parker ho prohlédl.“

Evans se na okamžik zamyslel. „Co měl na sobě, když ho vezli do márnice?“

C. P. našel seznam a přečetl ho psychiatrovi.

„Takže levné šatstvo,“ shrnul Evans.

„Přesně tak.“

„Něco takového byste těžko čekali u člověka s inteligencí, která mu umožnila tohle celé zorganizovat – u člověka, který požaduje dvacet milionů dolarů.“

„To je fakt,“ připustil Cage.

„A co z toho plyne?“ zeptala se Lukasová.

„Vidím tady sociální střet,“ vysvětloval Evans. „Myslím, že by radši zabíjel bohaté než chudé.“

„Jenže při prvním útoku nechal Hrobaře postřílet všechny, nejenom bohaté,“ poznamenal Hardy.

„Ale vezměte v úvahu kde,“ řekl Evans. „DuPont Circle. Tam bydlí samí zbohatlíci. Není to žádný jihovýchod. A Masonovo divadlo? Lístky na představení se musely prodávat nejmíň za šedesát babek. A máme tu i třetí místo činu,“ připomněl Evans. „Hotel Four Seasons. A i když tam nezaútočil, poslal nás tam. Vyznal se tam. Docela nóbl hotel. Vidíte, zjevně byl natolik chytrý, aby byl úspěšný ve všem, co dělal. A dospěl k závěru, že nejvíce z města vyždímá, když bude vraždit bohaté lidi.“

Lukasová přikývla. Ted' jí to připadalo jasné a cítila roztrpčení, že na to nepřišla dříve. Znovu si vzpomněla na Parkera – na způsob, jakým přistupoval k hlavolamům. Dívat se dál, za zřejmá řešení. Uvažovat komplexně. Někdy to bylo dost těžké.

Soustřed' se...

„Myslím, že měl vztek na boháče. Na společenskou elitu.“

„Ale proč?“ zeptal se Cage.

„To ještě nevím. Z toho, co máme, se to nedá zjistit. Ale nenáviděl je. Byl plný nenávisti. A to bychom měli mít na paměti, až se budeme snažit vystopovat místo jeho příštího útoku.“

Lukasová si přitáhla fotografii pachatele blíž k sobě a upřeně se na ni zadívala.

Co se mu honilo hlavou? Jaké měl motivy?

Evans se na ni podíval a krátce se uchechl.

„Co je?“ zeptala se Lukasová.

Evans kývl k žádosti o výkupné. „Mám pocit, jako bych analyzoval tu žádost. Jako by ona byla pachatelem.“

Lukasová si vzpomněla, že ji před chvílí napadlo totéž.

A přesně tohle říkal i Parker Kincaid.

Soustřed' se...

„Držte se, lidičky,“ ozval se Geller. „Něco se tu rýsuje.“ Všichni se naklonili nad obrazovku, na které se dala přečíst slova: „...tři kilometry jižně. R...“

Za tenhle útržek počítač postupně vkládal kombinace písmen složených z úlomků popela. Pokud tah jednoho písmena nenavazoval na tah druhého, počítač danou kombinaci vyřadil. Ale nyní doplnil za velké písmeno „R“ malé „i“. A za ním se už tvořilo další písmeno.

„Je to přesně to legrační ‚i‘ s čárkou, o které nám říkal Parker,“ poznamenal Geller.

„Děblova slza,“ zašeptala Lukasová.

„Přesně tak,“ přitakal Geller. „A za ním máme... písmeno ‚t‘. Je to ‚t‘? Zatracené slzy. Nic nevidím.“

„Jo,“ řekla Lukasová. „Určitě je to ‚t‘. R-i-t.“

„A další písmeno?“ zeptal se šeptem Hardy a naklonil se nad obrazovku.

„To nepoznám,“ zamumlala Lukasová. „Je příliš roztrhané. Je to krátké písmeno, bez těch – jak to říkal Parker? – horních a dolních kliček.“

Naklonila se nad Gellera. Stále byl silně cítit kouřem. Písmena na obrazovce byla velice nevýrazná, ale rozhodně se

jednalo o ,i a ,t‘. Ovšem další písmeno bylo jen shluk čar.

„Sakra,“ zabručel Geller. „Počítač tvrdí, že tam tohle písmeno patří. Že tahy navazují. Akorát ho nemůžu rozeznat. Vidíte to někdo líp?“

„Vypadá dost klikaté,“ řekla Lukasová. „Není to ,x‘?“

Cage prudce zvedl hlavu. „Klikaté? A nemůže to být ,z‘?“

„Ritz,“ řekl Hardy. „Třeba je to hotel Ritz Carlton.“

„To je ono!“ zvolala Lukasová. „Nejspíš chce jít po dalších boháčích.“

„Jistě,“ souhlasil Evans. „A dává to smysl i vzhledem k jeho snaze nás ošálit – myslel si, že vyloučíme hotely, protože už jeden využil. Byla to lest.“

Geller se v křesle na kolečkách přesunul k jinému počítači. Během pěti vteřin se na obrazovce objevily žluté stránky telefonního seznamu.

„V okolí jsou dva hotely Ritz. Jeden v Tyson’s Corner a druhý v Pentagon City.“

„Jenže oba jsou mimo D. C. A Parker říkal, že Hrobař zůstane ve městě.“

„Možná zpočátku,“ namítl Evans. „Ale teď ví, že mu začneme šlapat na paty, a tak chce změnit pravidla.“

„Jenže který hotel to je?“ zeptal se Cage. „Napsal, že je to tři kilometry jižně. Ale od čeho? Od dálnice? Od nějakého významného místa?“

„Neponecháme nic náhodě,“ řekla Lukasová. „Budeme je krýt oba.“

Zavolala Jerryemu Bakerovi a oznámila mu jméno dalšího cíle.

„Mobilizujte všechny taktické agenty v D. C. a severní Virginii. A ještě něco. Nebude se vám to líbit, ale nechci žádný nomex a kevlar.“

Což znamenalo, že agenti nesmějí mít na sobě kukly a kevlarové helmy.

„Jste si jistá?“ zeptal se Baker nejistě. Při tajné operaci nemohou mít agenti na těle tolik ochranných prvků jako při

otevřeném taktickém zásahu.

„Jinak to nejde, Jerry. Už jednou jsme ho skoro dostali, takže teď bude plachý jako srnka. Když uvidí cokoliv podezřelého, okamžitě vezme roha. Beru to na svou zodpovědnost.“

„Dobře, Margaret. Zařídím to.“

Lukasová zavěsila a všimla si, že se na ni Len Hardy upřeně dívá. Jeho obličej teď vypadal starší, ostřílenější. „Vy tam půjdete v obyčejných šatech?“ zeptal se.

„Jo. Vidíš v tom nějaký problém, detektive?“

„To znamená, že nenecháte hotel vyklidit?“

„Přesně tak,“ odpověděla.

„Ale dneska večer tam budou tisíce lidí.“

„Musíme tam zachovat normální provoz. Hrobař nesmí vůbec nic tušit. To je jediná naděje, jak ho můžeme dopadnout.“

„Ale jestli nám proklouzne... vždyť ani přesně nevíme, jak vypadá.“

„Já vím, Lene.“

Hardy zavrtěl hlavou. „To nemůžete.“

„Nemáme na vybranou.“

„Ne,“ vzepřel se detektiv. „Ty víš dobře, čím se živím – sestavuju statistiky. A chceš vědět, kolik nic netušících lidí zemře při utajených taktických operacích? Pokud se ho pokusíte zneškodnit za takových okolností, existuje zhruba osmdesátiprocentní pravděpodobnost vážných ztrát na životech.“

„A co tedy navrhuješ ty?“ vybuchla Lukasová a dala Hardymu pocítit záblesk svého temperamentu.

„Nechat naše lidi v obyčejných šatech, ale všechny hosty evakuovat. Můžeme tam nechat obsluhu a personál, ale všechny ostatní pošleme pryč.“

„Přinejlepším bychom tam mohli poslat padesát šedesát agentů,“ poznamenala Lukasová. „A co udělá Hrobař, když projde dveřma v očekávání pěti set nebo šesti set hostů? Uteče. A vystřelí nějaké jiné místo, o kterém nemáme ani

potuchy. To nejde.“

„Prokristapána, Lukasová,“ zaúpěl Hardy, „aspoň odtamtud odved' děti.“

Lukasová ztichla a přejížděla očima vzkaz.

„Prosím,“ naléhal detektiv.

Podívala se mu do očí. „Ne. Pokud se pokusíme někoho evakuovat, ostatní se to dozvědí a vznikne panika.“

„To tam jenom tak vpadnete a budete doufat, že to nějak dopadne?“

Lukasová pohlédla na žádost o výkupné.

Konec se plíží...

Připadalo jí, že se jí vzkaz vysmívá.

„Ne,“ řekla. „Vpadneme tam a zastavíme ho.“ Pohlédla na Evanse. „Doktore, kdybyste tady mohl zůstat.“ A pak pohlédla na Hardyho. „Ty zodpovídáš za komunikaci.“

Hardy si povzdechl a otočil se ke kontrolnímu panelu.

„Pojďme,“ řekla Lukasová Cageovi. „Musím se ještě stavít u sebe v kanceláři.“

„Pro co?“ zeptal se Cage a kývl na její prázdné pouzdro u kotníku. „Potřebuješ se dovyzbrojit?“

„Ne, potřebuju slavnostní šaty. Vmísíme se tam.“

„On pro nás něco má,“ řekl Wendell Jefferies. Vykasané rukávy na míru šité košile odhalovaly jeho paže vypracované posilovnou.

Slovem „on“ měl na mysli Sladea Phillipse, pochopil starosta Kennedy.

Oba muži seděli v kanceláři městské radnice. Starosta měl za sebou další trapnou tiskovou konferenci, na kterou se dostavil pouhý tucet reportérů, a i ti během jeho řeči nenuceně telefonovali a prohlíželi si pagery v naději na nové zprávy, na lepší zprávy ze zcela jiných zdrojů. A mohl jim vůbec něco vyčítat? Božíňku, vždyť jim vůbec neměl co říct. Mohl jim nanejvýš podat zprávu o statečném chování některých obětí, které navštívil v nemocnici.

„V deset půjde do vysílání,“ řekl Jefferies.

„S čím?“

„To mi neřekl. Zřejmě si myslí, že by tohle bylo neetické.“

Kennedy se zabořil do gauče – byla to pseudogeorgiánská pohovka, kterou zakoupil jeho předchůdce. Od opěradel se odlupoval lak. A také taburet, na kterém teď odpočívaly starostovy nohy velikosti 12, byl nerovný, takže jednu nohu musel mít podloženou kouskem složené lepenky, aby se neviklala.

Starosta se podíval na mosazné hodiny.

„Vaše ctihodnosti, velice vám děkujeme, že jste si dnes s námi přišel promluvit. Je pro nás čest, že jsme vás mohli vyslechnout. My, děti a studenti, vás považujeme za velice dobrého člověka a rádi bychom využili této příležitosti... příležitosti a věnovali vám dárek, o kterém doufáme, že se vám bude líbit...“

Minutová ručička se posunula o další krok. Kolik lidí ještě za hodinu zemře? pomyslel si Kennedy.

Zazvonil telefon. Kennedy na něj letargicky pohlédl a nechal vyřídit hovor Jefferiese.

„Haló?“

Chvilé ticha.

„Jasně. Vydržte.“ Jefferies předal sluchátko Kennedymu.

„Tohle je zajímavé.“

Kennedy si přiložil sluchátko k uchu. „Ano?“

„Starosta Kennedy?“

„Ano.“

„Tady Len Hardy.“

„Detektiv Hardy?“

„Přesně tak. Po... poslouchá nás ještě někdo?“

„Ne. Tohle je moje soukromá linka.“

Detektiv zaváhal a pak řekl: „Přemýšlel jsem... o tom našem rozhovoru.“

Kennedy se na gauči napřímil a stáhl nohy z taburetu.

„Poslouchám vás, hochu. Kde teď jste?“

„Na Deváté ulici. Na ústředí.“

Nastalo ticho.

„Mluvte,“ vybídl Kennedy Hardyho.

„Nemohl jsem už tady jen tak sedět. Musel jsem něco udělat. Myslím, že dělá chybu.“

„Lukasová?“

Hardy pokračoval: „Zjistili, kde dneska večer zaútočí. Hrobař, ten střelec.“

„Vážně?“ Kennedy sevřel sluchátko pevněji a zároveň kývl na Jefferies, aby mu podal pero a papír. „A kde?“

„V hotelu Ritz Carlton.“

„V Pentagon City?“

„Nejsou si jistí. Možná tam. Anebo v Tysori's. Jenže ona nenechá ty hotely vyklidit.“

„Cože?!“ vybuchl Kennedy.

„Lukasová nechce tý hotely evakuovat. Prý...“

„Počkejte,“ řekl Kennedy. „Vědí, kde Hrobař zaútočí, a nikomu to neřeknou?“

„Ne, chtějí je využít jako návnadu. Jinak se to asi říct nedá. A tak jsem si vzpomněl, co jste říkal. A rozhodl jsem se, že vám musím zavolat.“

„To jste udělal správně, detektive.“

„To doufám, to vážně doufám.“

„Říkáte v osm hodin?“

„V osm, ano. Už musím končit, starosto. Prostě jsem vám to musel říct.“

„Děkuji vám.“ Kennedy zavěsil a postavil se.

„Co je?“ zeptal se Jefferies.

„Už víme, kde zaútočí. V hotelu Ritz. Nejspíš v Pentagon City. Zavolej Reggiemu, ať okamžitě přistaví auto. A chci taky policejní doprovod.“

Jefferies vyrazil ke dveřím, pak se zastavil a zeptal se: „A co zpravodajský štáb? Můžu sehnat kameramana, který dělá s Phillipsem.“

Kennedy chvíli přemýšlel a pak kývnul. „Zavolej mu.“

Oba nemotorně postávají vedle sebe s rukama

zkříženýma na prsou v Hrobařově motelovém pokoji.

Oba se dívají na televizi.

Legrační.

Obrázky v televizi něco Hrobařovi připomínají.

Záběry jsou z divadla. Z místa, kde se měl otáčet jako tehdy v lese v Connecticutu a posílat kulky do milionů listů. Kde se chtěl otáčet, kde se měl otáčet, ale nemohl.

Divadlo, kam... cvak... kam ho přišel zabít ten strašidelný pán s velkou čelistí a vysokým kloboukem. Ne, ne, kam ho přišla zabít policie.

Dívá se na chlapce a chlapec se dívá na televizi. Chlapec říká: „Nasrat.“ Zdá se, že bezdůvodně.

Jako Pamela.

Hrobař si volá na hlasovou schránku a slyší, jak ženský hlas říká: „Nemáte žádný nový vzkaz.“

Zavěšuje.

Nemá moc času. Dívá se na hodinky. Chlapec se dívá taky.

Je drobný a křehký. Místo kolem pravého oka má nepatrně tmavší než zbytek tmavé kůže a Hrobař ví, že muž, kterého zabil, chlapce hodně bil. Myslí si, že je šťastný, že muže zabil, ať už je šťastný cokoliv.

Hrobař přemýšlí, co by si o chlapci myslel muž, který mu všechno říká. Říkal mu, že má zabít každého, kdo se mu podívá do tváře. A chlapec se mu do tváře podíval. Ale Hrobařovi se nezdá... cvak... nezdá správné chlapce zabít.

*O životě přemýšlím,
Miluji tě čím dál víc.*

Hrobař jde do kuchyňky a otevírá plechovku s polévkou. Nabírá polévku lžící a vylévá ji do misky. Dívá se na chlapcovy hubené paže a přidává pár lžiček. Nudle. Skoro samé nudle. Hrobař je ohřívá v mikrovlnné troubě přesně šedesát vteřin, jak se to píše v návodu k přípravě, chce-li mít polévku „vroucí“. Staví misku před chlapce a podává mu

lžíci.

Chlapec si jednou nabírá. A pak podruhé. Ale pak přestává jíst.

Dívá se na obrazovku. Jeho malá hlava ve tvaru kulky se kymácí ze strany na stranu, oči se mu klíží a Hrobař si uvědomuje, že je chlapec unavený. Přesně tohle dělá Hrobaři hlava a oči, když je unavený.

On i chlapec jsou si velice podobní, pomyslí si Hrobař.

Ukazuje k posteli, ale chlapec se na něj bojácně dívá a neodpovídá.

Hrobař ukazuje k pohovce a chlapec vstává a odchází k ní. Lehá si. A stále sleduje televizi. Hrobař bere přikrývku a přehazuje ji přes chlapce.

Dívá se na televizi. Zase zprávy. Přepíná na kanál, kde běží reklamy.

Prodávají tam hamburgery a auta a pivo a tampax. A tak.

Říká chlapci: „Jak...“ Cvak... „Jak se jmenuješ?“

Chlapec se na něj dívá zpod napůl zavřených víček. „Tye.“

„Tye.“ Hrobař si to pro sebe několikrát zopakuje. „Jdu...“ Cvak... „Jdu ven.“

„Ale vrátíš se?“

Co to znamená? Hrobař vrtí hlavou, hlavou s drobnou rýhou nad spánkem.

„Přijdeš zpátky?“ mumlá chlapec znovu.

„Přijdu zpátky.“

Chlapec zavírá oči.

Hrobař se snaží vymyslet ještě něco, co by Tyeovi řekl. Cítí, že mu chce něco říct, ale nepamatuje si, co to je. Stejně na tom nezáleží, protože chlapec už spí. Hrobař mu přitahuje přikrývku až ke krku.

Přechází ke skříni, otevírá ji a vytahuje jednu z krabic se střelivem.

Nasazuje si plastické rukavice, plní dva zásobníky pro uzi a pak patnáct minut plní tlumič. Znovu zavírá skříň.

Chlapec spí. Hrobař slyší jeho dech.

Dívá se na roztrhanou tašku se štěnaty. Chce ji zmačkat a vyhodit, ale pak si vzpomíná, že se Tye na tašku díval a že se mu líbila. Líbila se mu štěnata. Hrobař tašku uhlazuje a pokládá ji vedle chlapce, aby až se chlapec probudí a Hrobař bude pryč, uviděl štěnata a nebál se.

Hrobař má novou tašku.

„Potřetí si vezmi obyčejnou hnědou tašku,“ řekl mu muž, který mu všechno říká.

A tak má Hrobař hnědou papírovou tašku.

Chlapec se obrací, ale spí dál.

Hrobař vkládá uzi do hnědé tašky, obléká si tmavý plášť a rukavice a odchází z pokoje.

Dole nasedá do auta, do hezké Toyoty Corolla.

Tuhle reklamu miluje.

Nic není nemožnééé...

Líbí se mu víc než Vvvvžuum, nevšední zážitek...

Hrobař ví, jak se řídí. Je velmi dobrý řidič. Kdysi jezdíval s Pamelou.

Ona jezdila rychle a on jezdil pomalu.

Hrobař dodržuje všechny předpisy a nikdy nepřekračuje povolenou rychlost.

Otevírá přihrádku u spolujezdce. Uvnitř je několik pistolí.

Hrobař jednu vytahuje a strká si ji do kapsy. „Po tom divadle,“ varoval ho muž, který mu všechno říká, „tě bude hledat víc policajtů. Musíš být opatrný. A pamatuj si: Jestli ti někdo uvidí do tváře...“

Pamatuju si.

Parker se posadil s Robbym nahoře v jeho pokoji. Robby seděl na posteli, Parker na houpacím křesle z ohýbaného dřeva, které kdysi koupil a sám se ho pokusil zušlechtit.

Na podlaze se povalovaly desítky hraček, do staré televize bylo zapojeno nintendo 64 a na stěnách visely plakáty s motivem Hvězdných válek. Luke Skywalker. A Darth Vader...

Náš maskot na dnešní večer.

Tohle říkal Cage. Jenže Parker se teď snažil nemyslet na Cagea.

Ani na Margaret Lukasovou. Ani na Hrobaře. Předčítal synovi z Hobita.

Robby byl do příběhu naprosto ponořen, přestože mu ho Parker četl už mnohokrát. K téhle knize se uchýlovali vždy, když se Robby vystrašil – kvůli pasáži se zabitím draka Smeagola. Tato část knihy vždy dodávala Robbymu odvahu.

Když Parker před chvílí došel ke dveřím domu, chlapcova tvář se rozzářila. Parker vzal syna za ruku a odešel s ním na verandu.

Znovu mu ukázal, že vzadu na dvorku ani v garáži nikdo není.

Společně dospěli k názoru, že to jen roztržitý starý pan Johnson zase pustil psa a zapomněl přitom zavřít branku.

Také Stephie tatínka objala a zeptala se, jak se vede jeho nemocnému příteli.

„Dobře.“ Parker se marně snažil najít nějakou pravdivou informaci, kterou by mohl své tvrzení podložit. Ach, ta nešťastná rodičovská vina... Je jako rozžhavené železo.

Stephie účastně sledovala, jak Robby s Parkerem odcházejí nahoru, aby si spolu četli. Možná by se k nim ráda přidala, ale instinktivně vycítila, že je má nechat o samotě. Tohle Parker nikdy o dětech nevěděl.

Hašteřily se jako všechna zdravá mláďata, snažily se navzájem zastínit a sváděly typické sourozenecké souboje.

Ale když se něco dotklo citlivého místa jednoho z nich – jako třeba Boatman Robbyho –, druhé dítě přesně vycítilo, co je v takové chvíli potřeba. Stephie odběhla do kuchyně a řekla: „Připravím Robbymu překvapení na svačinku.“

Parker četl a čas od času se podíval Robbymu do tváře. Chlapec měl zavřené oči a vypadal naprosto spokojeně. (Někdy není vaším úkolem s dítětem polemizovat, poučovat ho nebo se před ním vydávat za zářný příklad zralosti. Jednoduše musíte být s ním. Nic víc se po vás nechce.) „Mám

číst dál?“ zašeptal.

Chlapec neodpovídal.

Parker si položil knížku na klín a setrval v nevzhledném křesle. Houpal se sem a tam a pozoroval svého syna.

Martha, manželka Thomase Jeffersona, zemřela krátce po narození jejich třetí dcery (sama dívka zemřela ve věku dvou let). Jefferson, který se nikdy znovu neoženil, se usilovně snažil vychovávat obě přeživší dívky sám. Jako politik a státník byl často odsouzen do role věčně nepřítomného otce, kterou z duše nenáviděl. A právě dopisy ho udržovaly dětem nablízku. Napsal oběma dívkám tisíce stránek textu, v nichž jim nabízel podporu, rady i lásku. Parker znal Jeffersona jako vlastního otce a některé jeho dopisy dokázal odříkat nazpaměť. Nyní si vzpomněl na jeden, který Jefferson napsal jako viceprezident uprostřed lítého politického boje mezi republikány a federalisty.

Tvůj dopis z 21. června jsem, drahá Mario, obdržel před dvěma dny.

Byl pro mne jako jasný měsíční paprsek na opuštěném vřesovišti. Jsa zde obklopen neutuchajícími mukami, záští a nactiutrhaním, jsa zlomen ve stavu, kdy žádná touha sloužit není ničeho zárukou, cítím, že existence jest pro člověka požehnáním, pouze ve chvílích, kdy mi cosi připomene rodinu.

Parker se podíval na syna. Slyšel, jak Stephie dole řinčí nádobím, a znovu – jako už tolikrát – zapochyboval, zda své děti vychovává správně.

Kolikrát se už v noci převaloval a pokládal si tuhle otázku.

Koneckonců to on vzal oběma dětem matku. A že se soudy i všichni jeho přátelé (jakož i většina Joaniných přátel) shodovali, že to byla v dané situaci jediná rozumná věc, pro něj mnoho neznamenal.

On se otcem-samoživatelem nestal řízením osudu jako

Jefferson. Ne, Parker tohle rozhodnutí učinil sám.

Ale učinil ho skutečně pouze kvůli dětem? Nebo to byl spíše únik z vlastního neštěstí? Právě tato otázka ho neustále sužovala.

Joan se před sňatkem zdála být tak sladká, tak okouzlující. Jenže z velké části to byla pouze přetvářka. Ve skutečnosti byla Joan lstivá a vypočítavá. Její nálady se střídaly rychlostí a intenzitou praskajícího biče – chvíli byla veselá, aby pak na celé dny propadala vzteku, podezřívavosti a stihomamu.

Když Joan poznal, právě zjišťoval, jak je život odlišný, když je člověk mladý a už nemá rodiče. Neproniknutelná hranice mezi člověkem a jeho smrtelností je rázem pryč a člověk jako partner hledá buďto někoho, kdo by se o něj postaral, nebo – tak jako Parker – někoho, o koho by se postaral on sám.

„A nemyslíš, že takhle to u mužů i žen funguje nejlíp? Když se každý stará jen sám o sebe? To je pravidlo, Parkere. Zapiš si ho.“

Takže vlastně nebylo nijak překvapivé, že si Parker našel ženu, která byla sice nádherná a energická, ale měla v sobě i náladovost a bezmocnost.

A bylo jen přirozené, že záhy poté, co se narodili měďové, kdy jejich manželský život vyžadoval zodpovědnost a někdy i tvrdou práci a oběti, dala Joan průchod svému neuspokojení a náladám.

Parker vyzkoušel všechno možné. Chodil s ní na terapie, staral se o děti víc, než bylo vhodné, snažil se Joan utěšovat žertováním, plánoval večírky, bral ji na výlety a častokrát vařil večeři pro celou rodinu.

Každý se stará jen sám o sebe... To je pravidlo. Zapiš si ho.

Jasně, máš pravdu, Cagei. Jenže v té době jsem chtěl mít někoho, o koho se budu moci starat. Potřeboval jsem to.

Bohužel mezi tajnostmi, které Joan před Parkerem skrývala, byla i rodová dispozice k alkoholismu. Parker s

překvapením zjistil, že Joan pije daleko více, než kdy tušil. Vyzkoušela nejrůznější odvykací kúry, ale vždy selhala. Stále více se odcizovala jemu i dětem a všechen čas věnovala svým koníčkům a rozmarům. Chodila do kurzu vaření pro gurmány, koupila si sportovní auto, živelně nakupovala a cvičila jako olympionička v nóbl fitnesscentru (kde se mimochodem seznámila s Richardem).

A pak došlo k tomu Incidentu.

V červnu před čtyřmi lety.

Parker se tehdy vrátil domů z práce v dokumentační laboratoři FBI a zjistil, že se o děti stará pečovatelka. Joan byla pryč. Na tom ještě nebylo nic tak zvláštního ani znepokojivého. Jenže když Parker vyšel nahoru, aby si pohrál s dětmi, okamžitě poznal, že něco není v pořádku.

Stephie s Robbym, kterým tehdy bylo čtyři a pět let, seděli ve společné posteli a skládali si stavebnici. Jenže Stephanie nebyla ve své kůži.

Měla kalný pohled a tvář zmáčenou potem. Parker si všiml, že zvracela, když se snažila doběhnout na záchod. Uložil holčičku do postele a změřil jí teplotu. Byla normální. Parkera nepřekvapilo, že si pečovatelka nevšimla Stephiiny nevolnosti: děti často cítí rozpaky, když se pozvracejí nebo nadělají do kalhot, a často se snaží udržet tyhle nehody v tajnosti.

Jenže Stephanie i Robby tenkrát připadali Parkerovi vyhýbavější, než by čekal.

Robby neustále uhýbal pohledem k bedně s hračkami. („Nejprve si všimněte očí,“ nařizuje příručka. „Teprve pak poslouchajte, co vám říkají.“) Když Parker vykročil k bedně, začal Robby plakat a prosil ho, aby bednu neotvíral. Parker ji pochopitelně otevřel.

A zůstal jako opařený, když v bedně uviděl láhve od vodky, které tam Joan schovala.

Stephanie byla opilá. Snažila se napodobit maminku a pila vodku Absolut – z hrníčku s medvídkem Pú.

„Maminka povídala, že nemáme o jejím tajemství

nikomu říkat,“ sdělila mu Stephie a pláčem téměř nemohla mluvit. „Říkala, že se na nás budeš zlobit, když to zjistíš. Říkala, že na nás budeš křičet.“

O dva dny později podal Parker žádost o rozvod. Najal si mazaného advokáta a uvědomil Úřad pro ochranu dítěte ještě předtím, než ho Joan zažalovala za falešné obvinění, jak advokát správně předpokládal.

Joan se sice urputně bránila, ovšem dělala to způsobem, jakým sběratel brání svou sbírku známek nebo sportovní auto, a ne jako matka, která své děti miluje víc než sama sebe.

Až nakonec, po několika mučivých měsících a po několika desítkách tisíců dolarů, byly děti jeho.

Sliboval si tehdy, že se vynasnaží, aby se zase dal dohromady a umožnil dětem normální život.

Což se mu dařilo – tedy v posledních čtyřech letech. Jenže teď se Joan vrátila.

Ach, Joan, proč to jen děláš? To na ně vůbec nikdy nemyslíš?

Copak nechápeš, že pokud jde o děti, musí se naše sobectví – naše rodičovská samolibost – okamžitě rozplynout v neškodnou páru?

Kdyby si Parker opravdu myslel, že by pro Robbyho a Stephie bylo lepší trávit čas střídavě u něj a u Joan, bez okolků by na to přistoupil. Drásalo by mu to srdce, ale udělal by to.

Jenže byl přesvědčen, že by to pro děti byla katastrofa. A tak se s bývalou manželkou donekonečna u soudu přetahoval a zároveň se snažil děti uchránit před zlobou a záští, která tahle jednání provázela. V podobných chvílích bojoval člověk na dvou frontách. První boj sváděl s nepřítelem a druhý se svou nepřekonatelnou touhou stát se sám na chvíli dítětem a podělit se s ratolestmi o všechnu svou bolest. Jenže tohle nesměl nikdy udělat.

„Tati,“ řekl náhle Robby. „Tys přestal číst.“

„Myslel jsem, že už spíš.“ Zasmál se.

„Akorát jsem zavřel oči. Mám je unavené. Ale nespím.“
Parker se podíval na hodinky. Tři čtvrtě na osm. Za patnáct minut...
Ne, na to teď nemysli.
„Kde máš brnění?“ zeptal se syna.
„Tadyhle.“
„Já taky.“
Vzal knížku a začal znovu číst.

22.

Margaret Lukasová si prohlížela rodiny v hotelu Ritz Carlton a přilehlém nákupním středisku v Pentagon City.

Stála s Cagem u hlavního vchodu, kde se právě stovky lidí shromažďovaly k poslední večeři před půlnocí. Lukasová měla na sobě šaty v barvě námořnické modři, které si navrhla a ušila sama.

Přiléhaly jí těsně k tělu, byly z drahé česané příze a jejich součást tvořila dlouhá plisovaná sukně. Uvnitř saka si Lukasová vytvořila zvláštní záhyb, aby měla jistotu, že její Glock 10 u pasu nenaruší ladné křivky tohoto modelu. Šaty se dokonale hodily na operu nebo do nóbl restaurace, ale Lukasová je ve skutečnosti nosila pouze na svatby a pohřby. Začala jim říkat svatebně-pohřební šaty.

Tři čtvrtě na osm.

„Nic, Margaret,“ ozval se nevrlý hlas ve sluchátkách. Patřil C. P. Ardellovi, který obsadil podzemní vchod z garáží, kde představoval mírně přiopilého silvestrovského hýřila. Měl na sobě daleko obyčejnější kostým než Lukasová – ušpiněné džínsy a černou koženou motorkářskou bundu. Na hlavě měl čepici s Redskins, kterou nenosil kvůli zimě, ale protože neměl vlasy, které by mohly zakrýt malé sluchátko připojené k vysílačce. Kromě něj se v okolí hotelu a nákupního centra pohybovalo dalších šedesát pět agentů v civilu, kteří měli dohromady u sebe více zbraní, než byste

jich našli na zbrojařské výstavě v El Paso.

A všichni hledali člověka, jehož popis v podstatě neexistoval.

Pravděpodobně běloch, pravděpodobně střední postavy.

Pravděpodobně se zlatým křížkem na krku.

Ve vestibulu si Lukasová s Cagem prohlíželi hosty, číšníky i pokojské. Nikdo ani přibližně neodpovídal mlhavému popisu Hrobaře. Lukasová si uvědomila, že oba stojí ve dveřích s rukama na prsou a vypadají přesně jako dobře oblečení federální agenti na čekané. „Řekni něco zábavného.“

„A co?“ zeptal se Cage.

„Trčíme tu jak panáci. Dělej, že spolu mluvíme.“

„Dobře.“ Cage se zeširoka usmál. „Tak co si myslíš o Kincaidovi?“

Tahle otázka ji zaskočila. „O Kincaidovi? Jak to myslíš?“

„Jen jsem navázal rozhovor.“ Pokrčil rameny. „Co si o něm myslíš?“

„Nevím.“

„Ale víš. Tak co?“

„Je dobřej v kabině, ale ne na ulici.“

Cage pokrčil rameny, tentokráte souhlasně. „To je dobrý. To se mi líbí.“ Chvilí neříkal nic.

„Na co narážíš?“ zeptala se Lukasová.

„Na nic. Na nic nenarážím. Akorát dělám, že spolu mluvíme.“

Skvělý, pomyslela si.

Soustřed' se...

Otipovali několik dalších potenciálních pachatelů. Lukasová všechny zamítla z důvodů, které instinktivně cítila, ale nedokázala je vysvětlit.

Dobrej na ulici...

„Je to fajn chlap,“ řekl Cage po chvilí.

„Já vím. Hodně nám pomohl.“

Cage se zasmál, jak to uměl pouze on. Mělo to znamenat: už ti lezu na kobytku. „Pomohl, pomohl,“ zopakoval.

A znovu mlčení.

„Těsně po škole přišel o rodiče,“ pokračoval Cage. „A před pár lety sváděl boj o děti. Jeho žena byla psychopatka.“

„To je smutné.“ Lukasová vyrazila do davu. Otřela se o hosta, který měl pod rukou podezřelou vypouklinu. Okamžitě poznala mobilní telefon a vrátila se ke Cageovi. „A co se jeho rodičům stalo?“ vyhrkla bezmyšlenkovitě.

„Autonehoda. Neskutečná hříčka osudu. Jeho matce krátce předtím objevili rakovinu a zdálo se, že ji zachytili včas. Jenže cestou na chemoterapii je na devadesát pětce převálcoval nákladák. Parkerův táta byl profesor. Několikrát jsem se s ním setkal. Prima chlap.“

„Vážně?“ zamumlala nepřítomně.

„Historie.“

„Cože?“

„Kincaidův otec vyučoval historii.“

„Myslím, že to říkal.“

Další chvíle mlčení.

„Hele, Cagei, já si přeju normální předstíraný rozhovor,“ řekla Lukasová nakonec, „a ne slovní válku.“

„Jakou slovní válku?“ divil se Cage. „Copak vedu nějakou slovní válku? Akorát říkám, že lidí jako Parker už dneska moc neuvidíš.“

„E-he. Musíme zůstat ve střehu, Cagei.“

„Já jsem ve střehu. Ty jsi taky ve střehu. On akorát neví, proč seš na něj našťvaná.“

„To je velice jednoduché. Protože na sebe nedával pozor. Taky jsem mu to dala pocítit. Vyříkali jsme si to a tím to celé skončilo.“

„Je slušnej,“ pokračoval Cage. „Rovnej chlap. A jak je chytřej. Tu jeho hlavu abys pohledala. Měla bys ho vidět s těma svýma hlavolamama.“

„Jo. Jsem si jistá, že je naprosto skvělý.“

Soustřed' se.

Jenže Lukasová se nesoustředila. Myslela na Kincaida.

Takže i on měl své Incidenty s velkým I – úmrtí a

rozvod.

Nezvládnutelnou manželku a starosti s výchovou dětí.

Kincaid...

A když myslela na písmoznalce Kincaida, znovu si vzpomněla i na tu pohlednici.

Pohlednici od Joeyho.

Z výletu, ze kterého se nikdy nevrátili. Tom a Joey se právě vraceli z návštěvy u Tomových rodičů v Ohio. Bylo to krátce před Dnem díkůvzdání. A její šestiletý syn jí ještě zaslal před odletem z letiště pohlednici. Ani ne za půl hodiny se jejich Boeing 737 zřítil do tvrdého ledového pole.

Jenže chlapec netušil, že k zaslání pohlednice je zapotřebí také známka. Musel hodit pohled do schránky dříve, než se o tom jeho otec dozvěděl.

Pohlednice dorazila týden po pohřbu. S nedoplatkem na poštovním.

Lukasová zaplatila poštovné a pak tři hodiny opatrně odlepovala nálepku z pošty, která překrývala část synova rukopisu.

Bylo to prima mami. Babička a já jsme dělaly cukroví. Stýská se mi. Miluji tě, mami...

Pohlednice od ducha jejího syna.

Neustále ji nosila v peněženke – kýčovitou fotku západu slunce na americkém Středozápadě. Snubní prsten už měla dávno schovaný ve šperkovnici, ale tenhle pohled nosila stále při sobě – a bude ho nosit až do smrti.

Šest měsíců po havárii odnesla kopii pohlednice ke grafoložce a nechala si udělat rozbor synova rukopisu.

„Pisatel těchto řádků je tvořivý a roztomilý,“ prohlásila grafoložka. „Vyroste z něj dobrý člověk. Bude bystrý a nikdy se nesmíří se lží. A také bude mít obrovskou schopnost rozdávat lásku. Je-li to váš syn, pak jste velmi šťastná žena.“

Za dalších deset dolarů namluvila grafoložka své postřehy na kazetu a Lukasová si je jednou za čas pouštěla. Posadila se ve svém tmavém bytě, zapálila svíčku, nalila si skleničku – nebo dvě – a poslouchala, jaký mohl být její syn.

A pak se na ústředí FBI objeví Parker Kincaid a tím svým arogantním hlasem prohlásí, že celá grafoanalýza je jeden velký nesmysl.

A lidi taky vykládají karty a mluví s mrtvými. Je to všechno podvod.

Není bouřila se v duchu. Věřila všemu, co jí grafoložka řekla.

Musela. Jinak by zešílela.

Když máte děti, jako byste ztratila část svého já. Ony vám ho ukradnou a nikdy nevrátí... Někdy se divím, že rodiče vůbec můžou takhle fungovat.

Tohle prohlásil dr. Evans. Nechtěla si to přiznat, ale věděla, že je to naprostá pravda.

A teď se ji tu Cage snaží dát s Kincaidem dohromady. Jasně, jsou si podobní. Oba jsou inteligentní (ano, a taky arogantní jako supi), oba přišli o důležitou součást života a oba si kolem sebe vystavěli obranné zdi – on nechce vpustit nebezpečí dovnitř, zatímco ona si přikázala zůstat za zdmi, protože její nebezpečí se skrývalo právě uvnitř. Přesto jí teď stejný instinkt, který z ní udělal výbornou policistku, napovídal, že z důvodů, které sama nedokázala formulovat, neleží mezi ní a Parkerem žádná společná budoucnost.

Dokázala se vrátit do „normálního“ života, jak jen to šlo. Měla psa Jeana Luca. Měla několik přátel. A měla svá céděčka a běžecký klub. Margaret Lukasová je citově stabilizována, aby použila výrazu, kterým se v FBI označovali agenti bez vyhlídek na další postup.

Ne, věděla, že po dnešku už Parkera Kincaida nikdy neuvidí.

A že to tak bude naprosto v pořádku.

Ve sluchátku zapraskalo. „Margaret... Panebože.“ Byl to C. P. Ardell.

Okamžitě vytasila zbraň.

„Máte pachatele?“ zašeptala vzrušeně do mikrofonu na klopě.

„Ne,“ řekl C. P. „Ale máme problém. Dole je pěkné

haló.“

Také Cage bedlivě naslouchal. Ruka mu sjela k pasu a oči zamračeně sledovaly Lukasovou.

„Je tu starosta,“ pokračoval C. P. „Přihasil si to s desítkou poldů a – do prdele práce – taky se zpravodajským štábem.“

„Ne!“ vybuchla Lukasová, čímž upoutala pozornost nedaleké skupinky hostů.

„Mají tu světla a všechno. Jestli to Hrobař uvidí, natáhne tretry. Je to tu jak v cirkuse.“

„Hned jsem tam.“

„Tohle je federální operace, Ctihodnosti, takže vás budu muset požádat, abyste ihned odešel.“

Nacházeli se v podzemní garáži. Lukasová si okamžitě všimla, že vchod i východ jsou kontrolovány – abyste se sem dostali, potřebovali jste lístek. To znamenalo, že se zde registrují poznávací značky, a to zase znamenalo, že tudy Hrobař pravděpodobně nepřejde – byl příliš chytrý, než aby zanechal takový záznam o své návštěvě.

Jenže starosta Kennedy mířil se svými zatracenými nohsledy přímo k hlavnímu vchodu do nákupního střediska, kde mohl Hrobař každým okamžikem spatřit jeho i jeho uniformované tělesné strážce.

A k čemu je, proboha, ten zpravodajský štáb?

Kennedy pohlédl z vysoka na Lukasovou. Byl o dobrých dvacet centimetrů vyšší. „Musíte odtud ty lidi dostat. A z Tyson’s Corner taky. Evakuujte je. A až se zabiják objeví, nechte mě s ním promluvit.“

Lukasová si ho nevšímalá. „Vnikl někdo až do střediska?“ zeptala se C. P. Ardella.

„Ne, zastavili jsme je tady. A z tohohle křídla není vidět ven.“

„Evakuovat!“ pokračoval Kennedy. „Vyved’te je ven!“

„To nemůžeme,“ řekla Lukasová. „Vrah pozná, že něco nehraje.“

„Tak jim aspoň řekněte, ať odejdou na pokoje.“

„Přemýšlejte, starosto,“ odsekla Lukasová. „Většina jich v hotelu nebydlí. Jsou tu jenom na večeri a zábavě.“

Rozhlédla se kolem vchodu do střediska. Moc lidí tady nebylo – všechny obchody měly o svátcích zavřeno. „Může tu být každou chvíli,“ zašeptala zuřivě. „Musím vás požádat, abyste odešel.“ Přemýšlela, zda má dodat „pane“. Nedodala.

„V tom případě vás budu muset obejít. Kdo je váš nadřízený?“

„Já,“ řekl Cage. Žádné krčení rameny se tentokrát nekonalo. Zůstal jen chladný pohled. „Tady jsme ve Virginii, Ctihodnosti. Sem vaše pravomoce nesahají.“

„A kdo je vaším nadřízeným?!“ vybuchl starosta.

„Někdo, komu byste určitě volat nechtěl, to mi věřte.“

„To bych rád posoudil sám.“

„Ne,“ řekla Lukasová odhodlaně a podívala se na hodinky.

„Vrah se může každým okamžikem objevit v budově. Nemám čas se tu s vámi vybavovat. Chci, abyste vy i vaši lidi odešli.“

Kennedy pohlédl na pobočníka – jak se to jen jmenoval? Jefferies, vzpomněla si Lukasová nakonec. Opodál stál kameraman a celou scénu natáčel.

„Nedopustím, aby FBI hazardovala s lidskými životy. Hodlám se...“

„Agente Ardelle,“ pronesla Lukasová, „zatknete tady starostu.“

„Nemůžete ho přece zatknout!“ osopil se Jefferies.

„Ale můžeme,“ řekl Cage vztekle s nepatrným pokrčením ramen.

„A odved'te ho,“ poručila Lukasová.

„Do vazby?“

Lukasová to zvažovala. „Ne. Zůstaňte pouze u něj a držte ho v povzdálí, dokud neskončí operace.“

„Zavolám svému advokátovi a...“

Lukasovou projela vlna vzteku – stejně ostrá, jako když

vybuchla na Kincaida. Podívala se starostovi do očí a zapíchla mu prst do hrudníku. „Tohle je moje operace, starosto. A vy ji narušujete. Takže buďto teď půjdete hezky s agentem Ardellem, nebo vás ve městě strčím do vazby. Záleží pouze na vás.“

Nastala chvíle ticha. Lukasová se teď na starostu vůbec nedívala – očima sledovala parkoviště za střediskem, chodníky a stíny.

Stále se neobjevoval nikdo, kdo by připomínal Hrobaře.

„No dobrá,“ řekl nakonec Kennedy a kývl směrem k hotelu. „Ale jestli tu dnes dojde ke krveprolití, máte ho na svědomí.“

„Co se dá dělat?“ zamumlala. „Běžte, C. P.“

Agent odvedl starostu zpět do limuzíny. Oba muži nasedli. Jefferies se na Lukasovou chvíli vzdorovitě díval, ale agentka se rychle otočila a odkráčela s Cagem zpátky do hotelu.

„Sakra,“ utrousil Cage.

„Ne, myslím, že je to v pořádku. Hrobař si těžko mohl něčeho všimnout.“

„Ne, v tom problém není. Ale uvažuj – pokud Kennedy zjistil, že jsme tady, pak to znamená, že odněkud unikají informace. Kdo myslíš, že je pouští?“

„Ó, já vím kdo.“ Lukasová vytáhla mobilní telefon a vytukala číslo.

„Detektive,“ řekla úředním tónem a snažila se ovládnout vztek, „víte dobře, že informace o taktických operacích jsou tajné. Můžete mi uvést jediný důvod, proč bych vaše jednání neměla ohlásit státnímu zástupci?“

Čekala, že Len Hardy všechno popře nebo si alespoň najde chatrnou omluvu – jako že se dopustil chyby nebo že ho přelstili.

K jejímu překvapení však Hardy pohotově odvětil: „Ohlas si, co chceš, ale Kennedy chtěl dostat příležitost promluvit si se střelcem. A já mu ji poskytl.“

„Proč?“

„Protože byla ochotná nechat umřít... kolik? Tucet lidí? Dva tucty?“

„Pokud by to znamenalo dopadnout Hrobaře, pak máš pravdu – přesně to jsem byla ochotná udělat.“

„Kdežto Kennedy řekl, že s ním promluví. A promluví ho, aby si převzal peníze. To by...“

„Víš, že se objevil i se zatraceným televizním štábem?“

Hardyho hlas poněkud znejistěl. „Co se...?“

„S televizním štábem. Všechno to dělal pro média. Kdyby Hrobař zahlédl světla, policejní ochranku... co si, sakra, myslíš, že by asi tak udělal? Zdrhnul by a našel si jiný terč.“

„On jen říkal, že s ním chce mluvit,“ bránil se Hardy. „Netušil jsem, že se chce předvádět reportérům.“

„Chtěl.“

„A Hrobař...“

„Rychle jsme Kennedyho vyhnali. Neřekla bych, že si Hrobař mohl něčeho všimnout.“

Chvilí bylo ticho. „Omlouvám se, Margaret.“ Hardy si povzdechl. „Chtěl jsem aspoň něco dělat. Nechtěl jsem, aby umřeli další lidi. Omlouvám se.“

Lukasová sevřela telefon. Věděla, že by ho měla vyhodit, vykopnout z týmu. A nejspíš taky napsat stížnost na washingtonskou policii.

Ale přesto se nemohla zbavit představy, jak se tenhle mladý muž vrátí domů, do stejně tichého domu, do jakého se vracela i ona po smrti Toma s Joeyem – do ticha, které bolí víc než vášnivý vztek milence.

Hardy by musel trávit svátky sám a musel by se nutit do falešného zármutku za manželku, která nebyla ani živá, ani mrtvá.

Hardy jako by vycítil, že vztek Lukasové slábne, a rychle dodal: „Už se to nestane. Pořád vám chci pomáhat.“

„No dobře, Lene. Ještě si o tom promluvíme.“

„Díky, Margaret.“

„Musíme zpátky do hotelu.“

Rázně vypnula telefon, a pokud Hardy ještě něco dodal, už ho neslyšela. Doběhla k výtahu a vyjela do vestibulu hotelu Ritz Carlton.

Nechala pistoli vklouznout zpátky do pouzdra, upravila si ji na boku a znovu se vmísila do davu. Bylo pár minut před osmou.

Nakláněli se přes zábradlí, dívali se do tmavé vody a žertovali o Titaniku. Jedli garnáty, nechávali na tácech kuřecí játra, bavili se o víně, o úrokových sazbách, o blížících se volbách, o kongresových skandálech a o situačních komediích.

Většina mužů byla ve smokingu nebo večerním žaketu, zatímco ženy měly na sobě převážně tmavé šaty, jejichž spodní lem se nenacházel výše než dva centimetry nad nalakovanou palubou.

„No není to nádhera? Podívejte na ten výhled.“

„Uvidíme odsud ohňostroj?“

„Kam se ztratil Hank? Sebral mi pivo.“

Na téhle protáhlé velké jachtě se dnes večer sešly stovky hostů.

Byly tu tři parkety a čtyři bary a každý se tu v předvečer Nového roku musel cítit skvěle.

Krásní lidé, pohlední lidé. Advokáti a lékaři si užívali několika málo chvil odpočinku od starostí a nářků klientů a pacientů.

Rodiče se na pár hodin odpoutali od svých dětí. Milenci útrpně snášeli společnost ostatních a v duchu už mysleli na to, jak si tu někde najdou prázdnou kajutu.

„Tak co asi tak udělá slyšela jsem že bude kandidovat.. ale výzkumy ho potopily... proč by měl... ale ne a co dělá Sally... Claire, Tome... tak oni vážně sehnali ten pozemek ve Warrentonu... no já nevím kde na to bere...“

Minuty ubíhaly. Blížila se osmá hodina večerní.

Všichni byli šťastní.

Příjemní lidé se bavili na večírku s přáteli.

Měli radost, že budou mít o půlnoci nádherný výhled na ohňostroj, a byli vděční za možnost slavit a vyhnout se dnes večer veškerým nástrahám hlavního města země.

Byli vděční za dokonalou obsluhu a osobní pohodlí, o které se jim starala posádka a kuchaři na palubě téhle luxusní jachty s názvem The Ritzy Lady, která se vznešeně pohupovala v přístavišti na vlnách řeky Potomac, rovné tři kilometry jižně od mostu Čtrnácté ulice.

23.

Robby se přesunul od J. R. R. Tolkiena k nintendu.

Už nebyl rozrušený a Parker nedokázal setrvávat dál nečinně na místě. Musel se dozvědět, co se stalo s Hrobařem a jeho posledním útokem. Uspěla Lukasová s Cagem? Objevili ho?

Zabili ho?

Proklestil si cestu hračkami na podlaze a sešel dolů do kuchyně, kde byla Stephie s paní Cavanaughovou. Stephie šilhala soustředěním, jak drhla jeden z nerezových hrnců. Vyrobita karamelový vánoční stromček ozdobený zelenou cukrovou krupičkou.

Půvabně nesouměrný ležel na kuchyňské lince na tácku.

„Nádhera, méďo,“ pochválil Stephie Parker.

„Chtěla jsem tam dát stříbrné kuličky, ale všechny opadaly.“

„Robbymu se bude líbit.“

Vyrazil k telefonu, ale pak uviděl její obličej a zastavil se.

Vzal děvče kolem ramen. „Tvůj bráška je už v pořádku, víš?“

„Já vím.“

„Mrzí mě, že to dneska večer takhle dopadlo.“

„To nevadí.“

Což samozřejmě znamenalo, že vadí.

„Zítra si spolu užijeme... Jenže ty neznáš mého přítele, víš?

Možná za ním ještě budu muset zajít.“

„Já vím,“ řekla Stephie.

„Jak to víš?“

„Poznám to. Někdy jsi tady úplně a někdy jenom částečně.“

A když ses dneska večer vrátil, byl jsi tady jenom částečně.“

„Zítra tady už budu úplně. Mělo by začít sněžit. Chceš se jít sáňkovat?“

„Jo! A můžu udělat horkou čokoládu?“

„Doufal jsem, že ji uděláš.“ Parker dceru objal, vstal a přešel do pracovny k telefonu. Nechtěl, aby Stephie jeho rozhovor slyšela.

Ale pak se zarazil. Skrz zatažené okno zahlédl na chodníku pohyb. Člověka v tmavém plášti. Rychle přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Nikoho ovšem neviděl – pouze auto, které neznal.

Strčil ruku do kapsy a dotkl se chladného kovu zbraně, kterou mu půjčila Margaret Lukasová.

Ach ne, už zase... Vzpomněl si na Boatmana, vzpomněl si na onu příšernou noc.

Ten revolver je příliš hlasitý...

U dveří zazvonil zvonek.

„Já tam zajdu,“ řekl rázně a pohlédl do kuchyně. Všiml si, jak Stephie zamžourala. Už zase svým unáhleným chováním vystrašil jedno z dětí. Jenže na utěšování teď nebyl čas.

S rukou v kapse se podíval přes okénko ve dveřích a zahlédl agenta FBI, kterého si pamatoval z ústředí. Oddechl si a opřel hlavu o zárubeň dveří. Chvilí zhluboka dýchal, aby se uklidnil, a pak otevřel dveře. Po schodech vycházel druhý agent. Parker si vzpomněl, jak mu Lukasová říkala, že k němu pošle dva agenty, aby mu hlídali dům.

„Pan Kincaid?“

Parker přikývl a ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že je neslyší Stephanie.

„Posílá nás zvláštní agentka Lukasová. Máme vám hlídat dům.“

„Díky. Ale zaparkujte někde z dohledu, jestli můžete. Nechci zbytečně rozrušit děti.“

„Jistě, pane.“

Parker se podíval na hodinky a pocítil úlevu. Kdyby Hrobař znovu zaútočil, Cage nebo Lukasová by se mu určitě ozvali. Třeba toho parchanta nakonec skutečně dopadli.

„Co ten střelec z metra?“ zeptal se. „Hrobař. Dostali ho?“

Pohled, který si oba muži vyměnili, Parkera zmrazil.

Ach, ne...

„Víte, pane...“

Uvnitř domu začal zvonit telefon. Parker si všiml, že ho zvedá paní Cavanaughová.

„Střelec se dostal na palubu jedné jachty na Potomacu. Zabil jedenáct lidí a dalších dvacet zranil. Myslel jsem, že to víte.“

Ach, Bože. Ne...

Zmocnila se ho nevolnost.

Venku umírali lidé a on tady předčítal dětem z knížky...

„Co agentka Lukasová?“ zeptal se. „Je v pořádku? A agent Cage?“

„Ano, pane. Ti na palubě nebyli. Objevili stopu s písmeny ‚R-i-t-z‘, a tak se domnívali, že Hrobař zaútočí na jeden z hotelů Ritz. Jenže se spletli. Ta loď se jmenovala The Ritz Lady. To je teda smůla, co?“

„Ochranka na lodi párkrát vystřelila,“ řekl druhý agent, „takže se střelec vylekal a nakonec to neskončilo tak zle. Ale myslí si, že ho netrefili.“

Smůla, co?

Ne, vůbec žádná smůla. Když nevyřešíte hlavolam, není to kvůli smůle.

Tři jestřábi...

Zaslechl hlas paní Cavanaughové: „Pane Kincaide?“

Nakoukl do domu.

Jedenáct mrtvých.

„Máte telefon.“

Parker vešel do kuchyně a zvedl telefon v domněnání, že ho volá Lukasová nebo Cage.

Ve sluchátku se však ozval uhlazený a příjemný baryton, který Parker nedokázal identifikovat. „Pan Kincaid?“

„Ano. Kdo je to?“

„Jmenuji se Slade Phillips, zpravodajství televize WLPT. Pane Kincaide, právě připravujeme zvláštní zprávu o těch silvestrovských přestřelkách. Jistý nejmenovaný zdroj nám sdělil, že jste působil v rámci vyšetřování a možná nesete zodpovědnost za mylné vyslání jednotek FBI do hotelu Ritz Carlton, zatímco zabiják zaútočil na zcela jiném místě. Zpráva se bude vysílat v devět hodin a do té doby vám chceme dát příležitost sdělit své stanovisko. Chcete situaci nějak komentovat?“

Parker se ostře nadechl. Měl pocit, že mu na okamžik přestalo bít srdce.

A je to... Joan se to dozví. Všichni se to dozvědí.

„Pane Kincaide?“

„Nemám, co bych řekl.“ Chtěl zavěsit, ale netrefil se sluchátkem do vidlice. Sledoval, jak sluchátko klesá ve spirále k zemi a s hlasitým bouchnutím dopadá na zem.

Hrobař se vrací do svého motelového pokoje.

Ta loď – kde se otáčel jako... cvak... jako na obrtlíku mezi červenými a žlutými listy a střílel ze svého uzi a střílel a střílel a střílel...

A díval se, jak lidi padají a padají a padají.

Nebylo to jako v tom divadle. Ne, ne, tentokrát jich dostal spoustu. Muž, který mu všechno říká, bude mít radost, ať už je radost cokoliv.

Hrobař zamyká dveře motelového pokoje a ihned poté kráčí k pohovce a dívá se na Tyea. Chlapec stále spí. Příkrývka mu sklouzla z těla. Hrobař ji upravuje.

Nato zapíná televizi a vidí obrázky lodě The Ritzy Lady. Znovu vidí muže, kterého poznává – je to... cvak... starosta. Starosta Kennedy. Stojí před lodí. Má na sobě hezký oblek a hezkou vázanku a je legrační vidět ho v takovém přepychovém obleku, když za ním leží tolik žlutých pytlů s mrtvými těly. Mluví do mikrofonu, ale Hrobař neslyší, co říká, protože nemá u televizoru puštěný zvuk, protože nechce vzbudit Tyea.

Ještě chvíli se dívá, ale stále nepřicházejí žádné reklamy. Hrobař je zklamaný, a tak vypíná televizor a myslí si: „Dobrou noc, starosto.“

Začíná si balit věci a dává si načas.

Hotely jsou hezké, hotely jsou legrační.

Každý den sem přijdou a uklidí vám pokoj, vezmou vám prázdné misky od polévky a přinesou vám čisté. To nedělala ani Pamela. Byla dobrá na květiny a byla dobrá na ty věci, co se dělají v posteli. Na tyhle... cvak, cvak... na tyhle věci.

Mysl poskakuje a kulky rachotí kolem leb... leb... lebky.

Hrobař z nějakého důvodu přemýšlí o Ruth.

„Ach, Bože, ne,“ řekla Ruth. „Nedělej to.“

Jenže mu řekli, aby to udělal – aby vrazil kus skla do jejího hrdla –, a tak to udělal. Třásla se, když umírala. Hrobař si to pamatuje.

Ruth se třásla.

Třásla se jako Pamela o Vánocích, když jí udělal polévku a pak jí předal dárek.

Dívá se na Tyea. Vezme chlapce s sebou... cvak... na západ.

Muž, který mu všechno říká, mu řekl, že až skončí ve Washingtonu, D. C., zavolá mu a řekne, kam pojedou příště.

„Kam to bude?“ zeptal se Hrobař.

„Éhm, nevím. Možná na západ.“

„Kde je západ?“ zeptal se.

„Kalifornie. Možná Oregon.“

„Aha,“ odpověděl Hrobař, přestože neměl tušení, kde tahle místa jsou.

Ale někdy pozdě v noci, když už je plný polévky a usmívá se nad legračními reklamami, přemýšlí, že pojede na západ, a představuje si, co tam bude dělat.

A teď, když se balí, dospívá k názoru, že rozhodně vezme chlapce s sebou. Na západ na... cvak.

Na západ.

Ano, to bude dobré. To bude hezké. To bude legrační.

Mohou jíst polévku s chilli a mohou se dívat na televizi. Může chlapci vyprávět o televizních reklamách.

Pamela, Hrobařova žena, se s květinou v ruce a zlatým křížkem mezi ňadry dívala na reklamu s ním.

Ale nikdy neměli dítě, jako je Tye, které by se dívalo na reklamy s nimi.

„Já? Mít děti s tebou? Zbláznil ses? Zcvoknul, zvencnul, zblb...“ Cvak. „...zblbnul? Co kdybys radši vypad? Proč seš ještě tady? Vem si ten zasranej dárek a zmiz! Vypadni. Mám ti...“

Cvak...

Přesto miluji tě...

„Mám ti to dát písemně? Už rok chrápu s Williamem. To je teda novinka, co? Všichni ve městě to ví, jenom ty ne. A kdybych chtěla mít dítě, měla bych ho s ním.“

Přesto miluji tě čím dál víc.

„Co to děláš? Kriste...“

Cvak.

„...pane. Polož to!“

Vzpomínky se Hrobařovi honí v lebce jako mravenci.

„Ne, přestaň!“ křičela a zírala na nůž v jeho ruce. „Nedělej to!“

Ale on to udělal.

Zasunul jí nůž do hrudníku, těsně pod zlatý křížek, který jí dal toho rána, toho vánočního rána. Jaká nádherná růže jí vykvetla na prsou! Zasunul jí nůž znovu do hrudníku a růže se zvětšila.

Pamela krvácela krvácela krvácela a utíkala ke... kam? kam?

Ke skříni, ano, ke skříni. Krvácela a křičela. „Ježíši, Ježíši, Ježíši...“

Pamela křičela, zvedla pistoli, namířila mu ji na hlavu a ruka jí vykvetla v nádhernou žlutou květinu právě ve chvíli, kdy Hrobař ucítil náraz do spánku.

Probudil se někdy později.

A první, co uviděl, byly laskavé oči muže, který mu všechno říká.

Cvak, cvak...

Volá si na hlasovou schránku. Nemá žádné vzkazy.

Kam jenom šel muž, který mu všechno říká?

Ale teď není čas přemýšlet nebo být šťastný nebo smutný, ať už je to cokoli, teď je čas se připravit.

Hrobař otevírá skříň. Vytahuje druhou automatickou pistoli, rovněž značky Uzi. Nasazuje si rukavice a začíná plnit zásobník.

Tentokrát má dvě zbraně. A žádnou nákupní tašku. Dvě zbraně a spousty a spousty nábojů. Muž, který mu všechno říká, mu řekl, že tentokrát musí zastřelit víc lidí, než do té doby zastřelil.

Protože tohle bude poslední minuta poslední hodiny poslední noci roku.

24.

Parker Kincaid vběhl celý urččený do laboratoře dokumentačního oddělení FBI.

Lukasová k němu vykročila. Její obličej byl pobledlejší, než jak si ho Parker pamatoval. „Dostala jsem váš vzkaz,“ řekla. „Ten reportér – Phillips – se spojil s jedním člověkem z distribučního. A nějak zjistil vaše skutečné jméno.“

„Slíbila jste mi to,“ běsnil Parker.

„Omlouvám se, Parkere,“ odpověděla Lukasová. „Omlouvám se. Neuniklo to odsud. Nevím, jak se to mohlo stát.“

Dr. Evans a Tobe Geller mlčeli. Věděli, o co jde, ale zřejmě když viděli pohled v Parkerových očích, nechtěli se téhle záležitosti účastnit. Cage v místnosti nebyl.

Parker jim volal z mobilního telefonu už cestou z Fairfaxu do D. C. Celou trasu absolvoval s červeným majáčkem na palubní desce, který si vypůjčil od agentů hlídajících před jeho domem.

Hlavou se mu horečně honily nejrůznější myšlenky. Mohl vůbec téhle katastrofě zabránit? Nechtěl nic jiného, než pomoci zachránit životy. To byl jeho jediný motiv, chránit životy dětí. A podívejte, jak to nakonec dopadlo...

Nakonec mu vezmou jeho vlastní děti.

Konec světa...

Představil si tu hrůzu, kdyby Joan získala byt' jen částečné opatrovnictví. Brzy by o mateřství ztratila zájem. A kdyby nemohla sehnat pečovatelku, klidně by děti nechala samotné třeba v nákupním středisku. Utrhovala by se na ně. Musely by si samy vařit, samy prát...

Parker byl zoufalý.

Proč, k čertu, byt' jen uvažoval o Cageově žádosti, aby jim dnes pomohl?

Na stolku v laboratoři stál malý televizor. Parker ho zapnul a vyladil zprávy. Bylo právě devět hodin. Skončila reklama a na obrazovce se začaly míhat usměvavé portréty členů zpravodajského štábu WPLT.

„Kde je Cage?“ zeptal se Parker vztekle.

„Nevím,“ zamumlala Lukasová. „Někde nahoře.“

Nemohli by se odstěhovat do jiného státu? přemýšlel Parker zběsile. Ne, Joan by se proti tomu postavila a stejně by spadali pod jurisdikci soudů státu Virginia.

Na obrazovce vzhlédl ten ničema Phillips od štosu papírů a s groteskně upřímným výrazem se zadíval do kamery.

„Dobrý večer. Vítá vás Slade Phillips.“

Z malého televizoru se začal linout jeho dramatický hlas: „Jedenáct lidí bylo právě před hodinou zabito a dvacet devět zraněno při třetím masovém útoku, který dnešní noc

terorizuje město Washington. V těchto zvláštních zprávách vám přineseme exkluzivní rozhovory s oběťmi a s policisty na místě činu. Kromě toho získala televize WPLT exkluzivní videozáznam z místa posledního masakru – jachty zakotvené na řece Potomac.“

Parker zprávy mlčky sledoval se zaťatými pěstmi.

„Dosud není známo, kdo za těmito vraždami stojí,“ pokračoval Phillips. „Dobře informované zdroje spekulují, že vyděračský plán, ve kterém je v sázce dvacet milionů dolarů, je dílem teroristů, ovšem žádná teroristická skupina se dosud k tomuto plánu nepřihlásila. Naše televizní stanice se rovněž dozvěděla, že policie a agenti FBI byli omylem posláni do jistého hotelu v domněnku, že zabiják zaútočí právě zde. Není známo, kdo nese za tuto záměnu zodpovědnost, ale dobře informované zdroje uvedly...“

Phillips zamžoural a zlomil se mu hlas. Naklonil hlavu na stranu a pravděpodobně poslouchal někoho ve sluchátku tělové barvy, které měl zastrčené v pravém uchu. Pohlédl do kamery a na tváři se mu mihl stín zamračení. Nastala krátká odmlka, a když Phillips pokračoval, jeho ústa prozrazovala porážku. „Dobře informované zdroje uvedly, že federální úřady v současné době zadržují starostu státu District of Columbia Geralda D. Kennedyho, a to pravděpodobně v souvislosti s touto neúspěšnou operací... Z místa poslední střelby se přihlásila naše zpravodajka Cheryl Vandoverová. Cheryl, mohla byste nám říci...“

Do laboratoře vstoupil Cage v kabátě a rázně vypnul televizor.

Parker zavřel oči a vydechl. „Panebože.“

„Promiň, Parkere,“ řekl Cage. „Tyhle zdi někdy prosakují. Ale já s tebou uzavřel dohodu a my svou část dodržíme. Jo, a ještě něco – nikdy se mě neptej, jak se mi tohle podařilo. Rozhodně bys to nechtěl vědět. Tak, máme ještě jednu šanci. Pojďme toho hajzla zmáčknout. A tentokrát bez skopičin.“

Limuzína přistavila u chodníku před městskou radnicí, jako když jachta vyplouvá do přístavu.

Starosta Jerry Kennedy nesnášel přirovnání, ale nemohl si pomoci.

Právě se vracel od řeky Potomac, kde utěšoval ty, kteří masakr přežili, a zkoumal rozsah škod napáchaných Hrobařem. On i jeho vysoká a štíhlá žena Claire, která mu byla po boku, nedokázali skrýt zděšení nad způsobem, jakým kulky roztrhaly paluby, kajuty a stolky na kusy. Kennedy si až příliš živě dokázal představit, co tyhle kulky musely udělat s těly obětí.

Natáhl se a vypnul televizi.

„Jak jen mohli?“ zašeptala Claire v reakci na Phillipsovu narážku, že za masakr na jachtě byl nějakým záhadným způsobem zodpovědný právě Kennedy.

Wendell Jefferies se předklonil a schoval si hlavu do dlaní.

„Phillips... Už jsem mu zaplatil. Já...“

Kennedy ho gestem umlčel. Pobočník si podle všeho neuvědomoval, že na předním sedadle sedí urostlý plešatější agent FBI.

Podplácení médií je bezpochyby federální zločin.

Ano, Jefferies skutečně zaplatil Slade Phillipsovi dvacet pět tisíc.

Ne, tyhle peníze už skutečně nikdo neuvidí.

„Ať to dopadne, jak chce,“ řekl Kennedy vážně Jefferiesovi a Claire, „Phillipse za svého tiskového tajemníka chtít nebudu.“

Starosta vždy hovořil se smrtelně vážným výrazem a ostatním chvilku trvalo, než si uvědomili, že jde o vtip. Claire se zasmála.

Jefferies se stále zdál být v šoku.

Ironií osudu bylo, že Kennedy už neměl nikdy tiskového tajemníka potřebovat. Bývalí politici žádného nepotřebují. Chtělo se mu křičet, chtělo se mu plakat.

„Co teď budeme dělat?“

„Dáme si něco k pití a budeme čekat. Hrobař se pořád ještě může ukázat a požadovat peníze. A já jsem jediný, kdo může dát k té platbě souhlas. Sakra, vždyť já mám pořád ještě možnost setkat se s ním osobně.“

Claire zavrtěla hlavou. „Po tom, co se stalo na lodi? Nemůžeš mu věřit. Zabije tě.“

Nemůže mě zabít víc, než mě dneska zabila média, pomyslel si Kennedy.

Claire si upravila vlasy dávkou z malé lahvičky voňavého spreje. Kennedy tuhle vůni miloval. Uklidňovala ho. Jeho štíhlá a energická devětapadesátiletá žena s pronikavými očima mu byla rádkyní a oporou již od prvního dne v úřadu. Nebýt běloškou a nebýt jeho manželkou, okamžitě by se stala starostovou první asistentkou – bohužel oba museli uznat, že právě tyhle dvě vlastnosti by pro něj ve Washingtonu, který je ze šedesáti procent černý, znamenají trvalou nevýhodu. „Jak zlé je to s tebou?“ zeptala se.

„Horší už to být nemůže.“

Claire Kennedyová přikývla a položila manželovi ruku na koleno.

Chvilí všichni mlčeli.

„Je tu nějaké šampaňské?“ zeptal se náhle Kennedy a ukázal k minibaru.

„Šampaňské?“

„Jasně. Pojd'me už o něco dřív oslavit mou potupnou porážku.“

„Chtěl jsi učit,“ připomněla mu Claire. A pak s mrknutím dodala: „Profesore Kennedy.“

„Však ty taky, profesorko Kennedyová. Řeknem na William & Mary, že chceme sousední přednáškové sály.“

Claire se na manžela usmála a otevřela minibar.

Jerry Kennedy se ovšem nesmál. Vyučování by byla prohra.

A taky lukrativní místo v advokátní kanceláři na DuPont Circle by byla prohra. Kennedy v hloubi duše věděl, že jeho skutečným smyslem života je proměnit tenhle sužovaný a

nezvykle utvářený pás bažinaté půdy v lepší místo k životu pro příští generace, které se zde náhodou narodí, a že jeho Projekt 2000 je jediným plánem s alespoň chabou vyhlídkou, že se něco podobného skutečně podaří.

A teď přišly veškeré jeho naděje nazmar.

Pohlédl na svou ženu. Usmála se.

Ukázala k baru. „Gallo a Budweiser.“

Co taky jiného ve státě District of Columbia?

Kennedy stiskl kliku u dveří a vystoupil do chladné noci.

Zbraně jsou konečně nabité.

Tlumič, který používal, je zase plný, a druhý tlumič je nasazen na hlavní druhé zbraně.

Hrobař si ve svém útulném pokoji prohlíží kapsu. Copak to tu je? Má u sebe jednu pistoli a dvě další v přihrádce auta. A spoustu a spoustu munice.

Snáší k autu kufr. Muž, který mu všechno říká, mu řekl, že je pokoj zaplacený. A že až nastane čas odejít, nemusí se o nic starat a jednoduše odejít.

Balí teď plechovky s polévkou a nádobí a odnáší je v krabici do toyoty.

Vrací se do pokoje a několik minut se dívá na křehkého malého Tyea, přemýšlí, kde... cvak... kde je Kalifornie, a pak přes chlapce přehazuje příkrývku. Bere ho do náruče a lehkého jako štěně ho odnáší k autu, kde ho ukládá na zadní sedadlo.

Sedí za volantem, ale nespouští motor okamžitě. Otáčí se a znovu se dívá na chlapce. Přetahuje mu příkrývku přes nohy.

Chlapec má na nich otrhané tenisky.

Hrobařovi se vybavuje vzpomínka, jak někdo mluví. Kdo? Pamela?

William? Muž, který mu všechno říká?

„Spi...“

Cvak, cvak.

Počkat, počkat, počkat.

„Chci, abys...“ Cvak, cvak.

A náhle není žádná Pamela, žádná Ruth se sklem v krku, žádný muž, který mu všechno říká. Je jenom Tye.

„Chci, aby ses dobře vyspal,“ říká Hrobař nehybnému chlapci.

Neví, odkud se ta slova berou – z nějaké vzpomínky –, a není si úplně jistý, co znamenají. Ale stejně je říká.

*A i když jdu v noci spát,
Miluji tě čím dál víc...*

Startuje auto. Vyhazuje směrovku, kontroluje mrtvý bod jako žák v autoškolě a zařazuje se do šňůry aut.

25.

Třetí místo.

... místo, kam jsem tě vzal – černá...

Parker Kincaid stál před tabulí v laboratoři dokumentačního oddělení. S rukama vbok se upřeně díval na hlavolam, který měl před sebou. ... místo, kam jsem tě vzal – černá...

„Černá co?“ dumal dr. Evans.

Cage pokrčil rameny. Lukasová právě telefonovala s agenty, kteří prohledávali místo činu na palubě The Ritzy Lady. Zavěsila a oznámila ostatním, že se našlo několik solidních vozítek. Agenti prý objevili nábojnice s několika otisky. Právě je ověřovali v databázi AFIS a identifikační oddělení mělo za pár minut poslat e-mail s výsledky. Žádné další fyzické důkazy se bohužel nenašly. Svědci uvedli, že se na místě činu pohyboval běloch neurčitého věku ve tmavém plášti. V ruce měl hnědou tašku, ve které pravděpodobně ukrýval zbraň.

Parker se rozhlédl. „Kde je Hardy?“

Cage ho informoval o incidentu v Ritzu.

„Vyhodila ho?“ zeptal se Parker a kývnul směrem k Lukasové.

„Ne, myslela si, že by měla, ale nakonec mu dala ještě jednu šanci. Hardy je teď dole ve výzkumné knihovně. Snaží se polepšit.“

Parker se podíval na Gellera. Mladý agent zíral na obrazovku před sebou, zatímco se počítač marně snažil sestavit další písmena za slovem „černá“. Popel za tímhle slovem byl bohužel poškozen daleko více než v případě The Ritzy Lady.

Parker chvíli chodil sem a tam, pak se zastavil a pohlédl se na tabuli. Zmocnil se ho neurčitý pocit, že má užůž na jazyku stopu, ale nedokáže ji přesně formulovat. Povzdechl si.

Náhle zjistil, že stojí přímo vedle Lukasové. „Co váš chlapec?“ zeptala se. „Robby. Je v pořádku?“

„Bude to dobré. Jen se trochu vyděsil.“

Lukasová přikývla. „Přišla pošta,“ oznámil vedlejší počítač.

Lukasová k němu přistoupila a přečetla si hlášení. Zavrtěla hlavou.

„Otisky na nábojnicích jsou od jednoho hosta, který sbíral suvenýry. Dosvědčil to.“ Klikla na příkaz „Uložit“.

Parker se podíval na obrazovku. „Tohle mě brzy vytlačí.“

„Co.“

„Elektronická pošta,“ řekl Parker, pohlédl na Lukasovou a dodal: „Myslím jako písmostnalce. Lidi teď sice píšou víc...“

„Ale méně vlastním rukopisem,“ doplnila Lukasová.

„Přesně tak.“

„To bude špatné,“ řekla. „Přijdem o spoustu dobrých důkazů.“

„To je fakt. Tohle by ale ještě nebylo tak smutné.“

„Smutné?“ Agentka na něj pohlédla. Její oči už nebyly kamenné, ale zdálo se, že ji zarazilo, když se v nejmodernější dokumentační laboratoři ozval tak neexaktní výraz.

„Pro mne,“ vysvětloval Parker, „je rukopis součástí osobnosti. Představte si to – je to jedna z mála věcí, které přežívají i po smrti člověka. Mohou se uchovat po stovky let. Po tisíce let. Mají tak blízko k nesmrtelnosti, jak si jen vůbec dokážeme představit.“

„Součástí osobnosti?“ zeptala se. „Ale říkal jste, že grafoanalýza je podvod.“

„Ne, chtěl jsem říct, že všechno, co člověk napsal, nějak odráží jeho osobnost. A nezáleží, zda jsou slova popletená nebo nesmyslná. Smysl má už jen to, že člověk právě tato slova vymyslel a jeho ruce je svěřily papíru. Pro mě je to téměř zázrak.“

Lukasová civěla se svěšenou hlavou na zem.

„Vždycky jsem rukopis pokládal za otisk srdce a duše;“ dodal Parker a rozpačitě se zasmál v domněnku, že se z její strany setká ze stejně ráznou reakcí jako vždy, když přišel s nějakou sentimentální myšlenkou. Jenže se stalo něco zvláštního. Margaret Lukasová se rychle podívala stranou. Parker se chvíli domníval, že se na obrazovce počítače objevil další vzkaz, ale žádné hlášení nepřišlo.

Zato byl na obrazovce vidět agentčin odraz a Parkerovi se zdálo, že se jí oči lesknou slzami. Něco takového by u Lukasové nikdy nečekal. Ale agentka si skutečně otírala tvář.

Chtěl se jí zeptat, zda se něco stalo, ale Lukasová prudce vykročila ke skleněným střepům, které obsahovaly spálené žluté stránky.

A aniž by dala Parkerovi příležitost cokoliv říci, zeptala se: „A co ta bludiště? Myslíte, že na nich něco je? Někaké vodítko?“

Parker neodpověděl a jen se na ni díval. Krátce se k němu otočila a opakovala: „Co ta bludiště?“

Po chvíli Parker sklopil oči. Kryptogramy jako vodítko zanechávali za sebou pouze psychopati, a i ti jen velice zřídka. Parker ovšem dospěl k závěru, že by nebylo špatné to ověřit – stejně se jinak nemají čeho chytit. Položil skla se žlutým blokem do projektoru.

Lukasová stála vedle něj s rukama zkříženýma na prsou.

„Tak co budem hledat?“ zeptal se Cage.

„Netvoří ty čáry nějaká písmena?“ nadhodila Lukasová.

„Dobrá otázka,“ řekl Parker. Agentka začínala chápat podstatu hlavolamů. Pozorně prozkoumali jednotlivé čáry, ale neobjevili nic víc než pár písmen L – což nebylo žádné překvapení, když se stěny bludiště zalamovaly do pravého úhlu.

„Možná je to mapa,“ navrhla Lukasová.

Další dobrý nápad.

Všichni si čáry pozorně prohlédli. Jako šéfka odboru pro akce v terénu byla Lukasová odbornicí na geografii města. Přesto nedokázala najít žádnou ulici nebo čtvrť, které by tvar bludišť odpovídal.

Geller se podíval na obrazovku počítače a zavrtěl hlavou.

„S anagramy se už nikam nedostaneme. Prostě nezbylo dost popela, aby se dala přečíst nějaká písmena.“

„Tak na to holt musíme přijít postaru.“ Parker začal přecházet po místnosti a očima stále sledoval tabuli. „...černá...“

„Není to nějaká černošská organizace?“ nadhodil Evans.

„Možná,“ řekl Parker. „Ale nezapomeňte, že pachatel byl inteligentní člověk. Vzdělaný.“

Cage se zamračil. „Jak to myslíš?“

Odpověděla mu Lukasová: „Slovo ‚černá‘ je s malým ‚č‘. Kdyby to byl název nějaké skupiny, nejspíš by to napsal velkým.“

„Přesně tak,“ přitakal Parker. „Řekl bych, že to má spíš popisný význam. Existuje značná pravděpodobnost, že to skutečně souvisí s rasou, ale pochybuji, že je to odkaz na nějakou konkrétní organizaci.“

Černá...

Parker přešel k laboratornímu stolku a podíval se na žádost o výkupné. Po obou stranách ji přidržel rukama a soustředěně se zadíval na d'áblovu slzy nad písmeny i.

Co víš? zeptal se dokumentu v duchu. Co nám ještě

řekneš? Jaká tajemství ještě skrýváš? Co...

„Něco mám,“ ozval se ve dveřích čísi hlas.

Do laboratoře vešel detektiv Len Hardy se stohem papírů pod paží. Zhluboka se nadechl. „Budiž, Margaret, mělas pravdu. Nestřílím a nevedu vyšetřování. Ale na výzkum a statistiku není nikdo lepší než já. A tak jsem si říkal, proč toho nevyužít? A zjistil jsem něco o tom jménu. ‚Hrobař‘.“ Položil papíry na stůl, zamířil k agentům a podíval se na ně. „Mrzí mě, že to takhle dopadlo. Zvoral jsem to. Chtěl jsem jen něco udělat, aby se těm lidem nic nestalo.“

„To je v pořádku, Lene,“ řekla Lukasová. „Tak co pro nás máš?“

„Když jste to jméno ověřoval,“ zeptal se Hardy dr. Evanse, „jaké databáze jste používal?“

„No, standardní,“ odpověděl doktor. Zdálo se, že zaujal obranný postoj.

„Kriminální?“ zeptal se Hardy. „VICAP, Rejstřík násilníků NYPD, John Jay?“

„Jistě, tyhle,“ řekl Evans.

„To je v pořádku, ale napadlo mě, že bych mohl zkusit taky nekriminální zdroje. A nakonec jsem něco našel. V databázi katedry dějin náboženství Cambridžské univerzity.“ Hardy otevřel blok, ve kterém byly desítky popsaných stránek, pečlivě uspořádaných a opatřených indexy. Tenhle detektiv byl dokonalý perfekcionista, o čemž koneckonců svědčily i jeho bezvadně naleštěné boty a košile bez jediné poskvrnky. „Je to docela zajímavé,“ řekl vzrušeně.

„V sedmnáctém století působila v Anglii komunistická skupina, která si říkala Kopáči. Prosazovali zrušení soukromého vlastnictví půdy. A teď přijde to nejdůležitější. Z velké části se jednalo pouze o ekonomické a sociální hnutí, ale Kopáči se spojili s další skupinou, která již byla politická a taky daleko aktivnější – někdy přímo militantní. Říkali si ‚levelleři‘.“

„Levelleři,“ zamumlal Cage. „To nezní moc hezky.“

„Stavěli se proti kontrole lidu ze strany mocenské elity a

centrální vlády," dodal Hardy a podíval se na Parkera. „Vy jste tu nebyl, když jsme to trochu rozebírali. A tady dr. Evans říkal, že pachatel se bude záměrně zaměřovat na oběti z vyšších společenských tříd.“

„Má ta skupina nějaké novodobé pokračovatele?“ zeptala se Lukasová.

„Ne. Zmizela v propadlišti dějin.“

„A co to tedy pro nás znamená?“ vyzvídala Lukasová.

„Jde o jeho motiv. Mezi slovy ‚kopáč‘ a ‚hrobař‘ existuje úzká významová souvislost. Pachatel zřejmě hodlal vyrovnat rozdíly v kapitalistické společnosti – stejně jako levelleři.“

„Ale proč?“ zeptala se Lukasová.

„Mohl to být náboženský fanatik,“ řekl Geller. „Vzpomeňte si na ten křížek.“

„To mohl,“ souhlasil Evans. „Jenže většina náboženských fanatiků nepožaduje peníze. Stačí jim půlhodinka na CNN.“

„Třeba v sobě dusil nějakou nenávist,“ řekl Parker.

„Jasně. Hledal pomstu,“ přidala se Lukasová.

„Někdo mu ublížil,“ pokračoval Parker. „A on si chce vyrovnat účty.“

Evans přikývl. „To dává smysl.“

„Ale kdo? Kdo mu ublížil?“ přemýšlel Hardy a znovu se podíval na přízračnou žádost o výkupné.

„Vykopli ho z práce,“ nadhodil Cage. „Je to nasranej dělník.“

„Ne,“ řekl Evans, „za tohle by vraždil psychopat, jenže on psychopat nebyl. Byl velmi chytrý a uměl se ovládat.“

„Velký byznys, velké prachy, velké ryby...“ skřehotal Geller.

„Počkejte,“ řekl Hardy. „Kdyby se zaměřoval na tohle, nešel by spíš do New Yorku?“

„Však tam taky šel,“ poznamenal Cage. „Do White Plains.“

Ale Parker zavrtěl hlavou. „Ne, jen si vzpomeň: White Plains, Boston i Philadelphie pro něj byly jen zkouškou.“

„Tak proč má cíl tady?“ zeptal se Hardy.
 „Ale no tak,“ řekla Lukasová. „Co je ve Washingtonu?“
 „Vláda,“ odpověděl Parker. „Nic jiného tu nemáme.“
 Hardy přikývl. „A Kopáči se stavěli proti centrální vládě.“
 „To je ono,“ řekla Lukasová. „To musí být ono.“
 „Vláda nese zodpovědnost za něco, co mu nějak ublížilo,“ prohlásil Evans a rozhlédl se po místnosti. „Napadá vás něco?“
 „Ideologie,“ přemýšlel Cage nahlas. „Je to komunista nebo se dal k pravicovým milicím.“
 Evans zavrtěl hlavou. „To už bychom měli na stole manifest. Je v tom něco osobnějšího.“
 Lukasová a Hardy se střetli pohledem. Parkerovi se zdálo, že je ve stejný okamžik napadla stejná myšlenka. „Smrt někoho, koho měl rád,“ řekl detektiv.
 Lukasová přikývla.
 „To je možné,“ řekl psycholog.
 „No dobře,“ podotkl Cage, „ale jak by to přesně mělo vypadat?“
 Kdo zemřel? A proč?“
 „Poprava?“ naznačil Hardy.
 Cage zavrtěl hlavou. „Na federální úrovni se už trest smrti skoro nedává. Většinou se to děje jen v jednotlivých státech.“
 „Tak něco zvorala pobřežní hlídka,“ nadhodil Geller.
 „To je přitažené za vlasy,“ řekla Lukasová.
 Hardy to zkusil znovu: „Vládní auto nebo dodávka způsobila autonehodu, pracovník pošty se stal obětí přestřelky, parkovací služba, diplomati...“
 „Armáda,“ nadhodil Evans. „Většina úmrtí vztahujících se k federální vládě pravděpodobně nějak souvisí s armádou.“
 „Někdo, koho miloval, padl v akci,“ řekl Parker.
 „A považte,“ dodal Hardy. „Pěšáky v první linii obvykle tvoří příslušníci nižších vrstev – tradiční to oběti kapitalismu. To by mohlo vysvětlovat, proč Hrobař útočil na lidi z vyšších

tříd.“

„Jenže každý rok dojde v ozbrojených složkách ke stovkám takových úmrtí,“ řekla Lukasová. „A byla to nehoda? Nebo úraz při cvičení?

„Nebo v boji?“

„Co operace Pouštní bouře?“ navrhl Cage.

„Jak starý byl pachatel?“ zeptal se Parker.

Lukasová sebrala předběžnou zprávu z ohledání. „Kolem pětáctyřiceti.“

A pak to Parkerovi došlo. „Černá zed’!“

Lukasová přikývla. „Památník obětem vietnamské války.“

„Někdo, koho znal,“ řekl Evans, „padl ve Vietnamu. Bratr, sestra... Třeba tam jeho žena sloužila jako ošetřovatelka.“

„Jenže to bylo před třiceti lety,“ namítl Cage. „Copak může něco takového vyplavat na povrch až teď?“

„Samozřejmě,“ řekl Evans. „Pokud pachatel neuhasil svůj vztek při nějaké terapii, neustále v něm doutnal. A Nový rok je přece časem předsevzetí a rázných rozhodnutí – někdy i destruktivních rozhodnutí. Dnes v noci bude spácháno více sebevražd než v kteroukoliv jinou noc v roce.“

„Panebože,“ hlesla Lukasová.

„Co je?“

„Jen jsem si uvědomila – ten památník je na Mall. O půlnoci tam bude dvě stě tisíc lidí. Kvůli ohňostroji. Musíme uzavřít celou tuhle část parku.“

„Už teď je tam plno,“ řekl Parker. „Lidé tam táboří celé hodiny. Baker bude muset postupovat značně obezřetně. Jinak se strhne panika.“

„Jenže – prokrista,“ zaklel Cage. „Potřebujem spoustu dalších lidí.“ Zavolal Artiemu, nočnímu strážci budovy, který nechal rozhlásit, že všichni agenti v budově se mají shromáždit ve vestibulu za účelem vyhlášení nouzového plánu.

Lukasová zavolala Jerryemu Bakerovi a přikázala mu, aby

přesunul taktické agenty k severozápadnímu okraji Mall. Ihned poté nechala na pageru vzkaz zástupci ředitele. Zástupce se okamžitě ozval. Lukasová s ním chvíli diskutovala a pak zavěsila.

Podívala se na ostatní. „Jede sem zástupce. Počkám na něj dole, abych ho informovala, a pak za váma přijedu k památníku.“

Cage si oblékl kabát. Geller se postavil a zkontroloval si zbraň.

Zdálo se, že mu k srdci nepřiřostla – jeho ruce byly bezpochyby uvyklejší na počítačovou myš.

„Počkej, Tobe,“ řekla Lukasová. „Ty pojeděš domů.“

„Já bych...“

„To je rozkaz. Za dnešek toho máš ažaž.“

Geller chvíli protestoval, ale Lukasová si nakonec prosadila svou, i když pouze pod příslibem, že mu rozhodně zavolá, bude-li zapotřebí jakékoliv pomoci technického rázu. „Budu mít u sebe notebook,“ prohlásil Geller, jako by si vůbec nedokázal představit, že by se někdy mohl vzdálit od počítače na víc než metr.

Lukasová přistoupila k Hardymu. „Díky, detektive. Tohle byla zatraceně dobrá policejní práce.“

Hardy se zašklebil. „Omlouvám se, že jsem to zvorál se starostou. On...“

Lukasová mávla rukou a přijala omluvu. „Ještě pořád se chceš zúčastnit akce?“

„To si piš, že chci.“

„Dobře, ale drž se vzadu. A řekni mi upřímně... Opravdu víš, jak se střílí?“

„Na to můžeš vzít jed. Jsem docela dobrý střelec... teda, pokud není moc silný vítr.“ Mladý detektiv se ušklíbl a oblékl si plášť.

Také Parker si oblékl bundu. V kapse stále cítil tíhu pistole, kterou dostal od Lukasové. Agentka na něj pochybovačně pohlédla.

„Jdu taky,“ odpověděl na nevyřčenou otázku.

„Nemusíte, Parkere,“ řekla. „To je v pořádku. Už jste nám pomohl dost.“

Usmál se. „Stačí namířit a zmáčknout spoušť, ne?“

Lukasová na chvíli zaváhala a pak řekla: „Stačí namířit a zmáčknout spoušť.“

Už je to tu, už je to tu...

Bože můj, podívejme na to!

Z ústředí FBI vyběhlo deset, dvacet agentů. Někteří měli neprůstřelné vesty, jiní ne.

Henry Czisman naposledy upil z Jima Beama a položil hnědou láhev na zadní sedadlo auta z půjčovny, které smrdělo tabákem a whisky. V překypujícím popelníku zamáčkl cigaretu.

Agenti běželi směrem k autům. Jeden po druhém nasedali do vozidel a prudce odjížděli.

Nesledoval je. Ještě ne. Trpělivě vyčkával, jako zmije.

A pak Czisman viděl, jak hlavním vchodem prochází vysoký prošedivělý agent Cage. Czisman se podíval za něj. Ano! Byl tam i Parker Kincaid.

Přestože Czisman zdaleka neřekl agentům FBI všechno, většinu života skutečně pracoval jako novinář. A byl to dobrý novinář.

Vyznal se v lidech a byl stejně vnímavý jako kterýkoliv pouliční policista. A tak zatímco oni na něm bezpochyby prováděli sítnicové testy a analýzu hlasového napětí, on je podroboval svým vlastním testům. Byly sice méně důmyslné a více intuitivní, ale přinejmenším stejně přesné jako ty jejich. A jedna z věcí, ke kterým dospěl, byl logický závěr, že agent Jefferson se ve skutečnosti vůbec nejmenuje Jefferson. Když tenhle člověk opouštěl před několika hodinami ve spěchu budovu a nasedal do vlastního auta, předal Czisman jeho poznávací značku soukromému detektivovi v Harttordu, který mu zjistil mužovu skutečnou totožnost: Parker Kincaid.

Jednoduchým ověřením v databázi pak Czisman zjistil, že tenhle Parker Kincaid je bývalým vedoucím

dokumentačního oddělení FBI.

A pokud FBI využívala služeb bývalého agenta jako konzultanta, musel být tenhle člověk dobrý. A kdo byl dobrý, ten stál za sledování.

Na rozdíl od byrokrata Cagea. A na rozdíl od bezcitné Lukasové.

Kincaid se zastavil, aby si zapnul koženou bundu, rozhlédl se, aby se zorientoval, a pak nasedl do neoznačeného auta spolu s Cagem a jedním mladým agentem nebo policistou – nakrátko ostříhaným mužem v plášti. Zapnuli červený majáček na palubní desce a rychle vyrazili na jihozápad – směrem k Mall.

Czisman se snadno zařadil do šňůry automobilů. Pohybovaly se tak zběsile, že si ho sotva mohl někdo všimnout. Kolem Osmnácté ulice poblíž Constitution avenue už však byl provoz tak hustý, že vozy FBI musely zastavit. Agenti z nich vystoupili a utíkali na Mall. Czisman se držel těsně za nimi.

Cage s Kincaidem vylezli z auta, postavili se vedle sebe a prohlíželi si davy lidí. Kincaid ukázal směrem k západní straně Památníku vietnamským obětem a Cage kývl směrem na východ.

Rozdělili se a vyrazili příslušným směrem, zatímco mladý muž v plášti zamířil ke Constitution avenue.

Czisman byl otlý a vůbec ne ve formě. Chraplavě lapal po dechu a srdce mu bušilo jako píst. Nakonec se mu však podařilo udržet krok s Parkerem Kincaidem, přičemž se pouze jednou nakrátko zastavil – aby vytáhl pistoli zpoza opasku svých propocených kalhot a zastrčil si ji do kapsy u kabátu.

26.

Hrobařův plášť je těžký.
Ztěžklý tmou dvou zbraní.

Tíhou čtyř zásobníků se čtyřmi sty náboji ráže dvacet dva...

Cvak, cvak...

...ráže dvacet dva výstraha kulky urazí vzdálenost až jedné míle nenechejte střílet děti bez dozoru oprávněné osoby.

Ale to by Hrobař nikdy neudělal – nenechal by střílet dítě bez dozoru.

Tyea ne. Tyea nikdy, nikdy, Tyea nikdy.

Dva hezky naplněné tlumiče. Vata a guma, vata a guma.

Jsi nejlepší jsi nejlepší...

Dva samopaly odpočívají ve vnitřních kapsách jeho hezkého modrého nebo černého kabátu, vánočního dárku od Pamely. Pistole z přihrádky v jeho toyotě se nachází v pravé vnější kapse jeho legračního kabátu. V levé kapse jsou čtyři další zásobníky do uzi.

Hrobař stojí ve stínu a nikdo z lidí v okolí si ho nevšimá. Hledá policisty nebo agenty, a nikoho nevidí.

Tye spí o ulici dál na zadním sedadle v autě. Když ho Hrobař opouštěl, měl chlapec drobné paže složené na prsou.

Právě to mu dělá největší starosti – jestli policie začne střílet nebo jestli Hrobař bude muset začít střílet z pistolí bez tlumiče, hluk by mohl vzbudit Tyea. Který by se pak nevyspal dobře.

A taky mu dělá starosti, že chlapci bude zima. Teplota neustále klesá. Ale Hrobař si vzpomíná, že přes Tyea přehodil deku natřikrát.

To bude v pořádku. Tye spí. A děti jsou vždycky v pořádku, když spí.

Hrobař stojí sám a sleduje některé lidi, kteří za chvíli zemřou.

Naposledy volá z mobilního telefonu a paní, která má hlas jako Ruth před trojúhelníkovým sklem, říká: „Nemáte žádný nový vzkaz.“

Takže je čas zabít ty lidi.

Lidi, kteří budou padat na zem jako tmavé listí.

Ra ta ta tatata...

Bude se... cvak... bude se otáčet jako na obrtlíku, jako hračka, kterou by měl Tye možná rád, a bude rozsévat kulky do davu.

Kulky ze dvou zbraní.

Pak nasedne do auta, zavolá si na hlasovou schránku, a pokud mu muž, který mu všechno říká, stále nezanechá vzkaz, odjede a pojede s Tyem tak dlouho, dokud nenajdou... cvak... nenajdou Kalifornii.

Někdo už jim řekne, kde to je.

Nemůže být těžké to najít. Je to někde na západě. Hrobař si to pamatuje.

Je Hrobař za ním?

Před ním?

Vedle něj?

Parker Kincaid se oddělil od ostatních agentů a nyní se ocitl nedaleko Památníku obětem vietnamské války. Utápěl se v davu lidí a hledal muže v tmavém plášti. S nákupní taškou a křížkem na krku.

Jenže tu bylo příliš mnoho lidí. Tisíce. Deset tisíc.

Cage byl na druhé straně Památníku a Len Hardy na Constitution avenue. Baker a další taktičtí agenti mezitím prohledávali druhou stranu Mall.

Parker měl sto chutí zastavit skupinku lidí, kteří scházeli přímo k Památníku, a poslat je do bezpečí k hloučku policistů, ale pak se zarazil.

Náhle mu došlo, že nepřemýšlel rozumně.

Hlavalamy. Vzpomeň si na hlavalamy.

Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata...

A pak si uvědomil svůj omyl. Díval se na špatná místa. Vzpomněl si na pachatelova bludiště a pochopil, že tenhle člověk musel vědět, že po třetím útoku budou mít agenti alespoň nějaký popis Hrobaře. Určitě by Hrobařovi nepřikázal, aby přišel k památníku po některém z chodníků, kde se dal snadno zahlédnout. Daleko spíše se měl Hrobař

přiblížit mezi stromy.

Parker se rychle otočil a zmizel do houštiny javorových a třešňových stromků. Musel se prodírat davem lidí, kteří se snažili dostat se k Památníku, ale neobtěžoval se vysvětlováním, proč odchází.

Tohle nebyla jeho práce. Stejně jako před lety v noci, když procházel dům a hledal Boatmana, také nyní nechal Parker Kincaid svůj poklidný život za sebou a proměnil se v lovce. V kapse svíral těžkou zbraň.

Pátral po kořisti.

Pátral po muži bez tváře, po muži v tmavém kabátě.

Po muži s křížkem.

Henry Czisman byl sotva deset metrů za Kincaidem, který teď scházel k Památníku obětí vietnamské války, když vtom se Kincaid náhle otočil a zmizel v přilehlém lesíku.

Czisman ho následoval a rozhlížel se po davu lidí.

Jak skvělý cíl by tady Hrobař měl!

Mohl by lidi kosit jako trávu.

Také Czisman měl v ruce pistoli, ale držel ji hlavní k zemi. Nikdo ji nemohl vidět. Lidé v davu netušili, co se děje – proč jim všichni policisté a federální agenti říkají, aby odešli z Mall.

Kincaid kráčel odhodlaně mezi stromy a Czisman teď byl asi šest metrů od něj. Stále se však mezi nimi pohybovaly desítky lidí, takže písmoznalec nemohl mít ponětí, že ho někdo sleduje.

Když byli asi deset metrů od slavnostní černé zdi, všiml si Czisman, že zpoza stromu vystoupil muž v tmavém plášti. Jeho pohyb byl kradmý a obezřetný a naznačoval, že se muž ukrýval.

A když pak muž kráčel směrem k Památníku, kráčel až příliš ostražitě – měl sklopenou hlavu a bezdůvodně se díval do země, jako by se snažil, aby si ho nikdo nevšiml. Vnořil se do davu nedaleko Kincaida.

Czisman kráčel za ním.

Náhle se Kincaid otočil. Pohlédl na Czismana, podíval se jinam a znovu se na Czismana zamračeně zadíval, jako by si uvědomil, že tuhle tvář už někde viděl, ale nedokázal ji zařadit. Czisman se odvrátil a ukryl se za několik statných mužů, kteří nesli malou ledničku. Měl pocit, že se mu Kincaid ztratil. Znovu se tedy vrátil k pátrání a hledal muže v tmavém svrchníku.

Kde je?

Ano, ano, tamhle je. Naprosto nezařaditelný čtyřicátník. Odepínal si kabát a tupým pohledem se rozhlížel po davu kolem sebe.

A pak si Czisman všiml, jak se cosi blýsklo. Zlatý záblesk na krku.

Nosí zlatý křížek...

Agenti v baru mu řekli, že Hrobař nosí na krku křížek.

Tak tady ho máme, pomyslel si Czisman. Řezník, Vdovátor, Dábel.

Hrobař.

„Hej!“ ozval se nějaký hlas.

Czisman se otočil. Byl to Kincaid. Když si Czismana všiml, zřejmě ho sledoval v davu.

Ted', pomyslel si Czisman. Ted'!

Zvedl revolver a namířil na cíl.

„Počkejte!“ vykřikl Kincaid, když uviděl zbraň. „Ne!“

Ale Czisman neviděl dobře na cíl. Bylo tu příliš mnoho lidí.

Odtančil na stranu a protlačil se mezerou v davu, přičemž odstrčil několik lidí na bok. Setřásl Kincaida.

Šest metrů před ním si Hrobař – který si nevšiml jeho ani Parkera – prohlížel dav jako lovec zírající na obrovské hejno hus.

Czisman odstrčil hlouček vysokoškoláků.

„Co to, sakra, děláte, člověče?“

„Hej...“

Czisman si jich nevšímal.

Cíl stále zakrytý! Příliš mnoho lidí.

Hrobař odhalil plášť. V jedné z vnitřních kapes vězel velký černý samopal.

Přesto ho nikdo nevidí! pomyslel si Czisman. Jako by byl neviditelný.

Nikdo nic netuší. Rodiny, děti, všichni jsou jen pár metrů od vraha...

Zdálo se, že prostor přetéká lidmi. Policie všechny nasměrovala ke Constitution avenue, ale mnoho lidí sem zřejmě proklouzlo mezi stromy, aby nepřišli o dobrý výhled na ohňostroj.

Hrobař se díval úkosem a hledal vhodné místo ke střelbě. Vystoupil na drobný pahorek.

Parker Kincaid se vynořil z davu.

Czisman zamáčkl úderník pistole.

27.

Limuzína zaparkovala vedle Mall nedaleko tribuny vyhrazené pro diplomaty a členy Kongresu.

Starosta Kennedy a jeho žena vystoupili z auta v doprovodu C. P. Ardella.

„Musíte nám pořád dělat chvost?“ zeptala se agenta Claire.

„Je to rozkaz,“ řekl Ardell. „To přece chápete.“

Claire pokrčila rameny.

Chápeme? pomyslel si Kennedy. On sám chápal jen to, že je fakticky zatčen a bohužel se zřejmě nevyhne ani ponížení vystoupit ve svém městě na veřejnosti v doprovodu policejní chůvy.

Jakékoliv případné pochybnosti, zda je jeho kariéra skutečně u konce, teď rozptýlilo několik pohledů lidí, kteří stáli nedaleko tribuny. Veškerá nejednoznačnost zprávy Slade Phillipse byla rázem pryč a zdálo se, že si prakticky všichni myslí, že právě starosta Kennedy je Hrobařovým partnerem.

Zatímco on chtěl jen zachránit město, které miloval.

Fotoaparáty cvakaly a zachycovaly výjevy, které se měly druhý den objevit v novinách s titulkem „Starosta a paní Jerry Kennedyová“.

Starosta zamával některým lidem na tribuně a s důstojností a taktem odrazil nepříjemné poznámky, jako „Kde jste se ukrýval?“ nebo „Jak se vede, Jerry?“

Jedna z otázek, které Kennedy zaslechl, zněla: „Slyšeli jsme, že dneska na ohňostroj nepřijdete, Jerry. Co vás sem přivádí?“

Přivedla ho sem Claire.

Ano, ano, on sám by se úplně klidně odplazil domů. Ale když na radnici vedle něj seděla Claire na gauči, dostala jiný nápad.

„Napijeme se a pojedem se podívat na ten zatracený ohňostroj.“

„Když já nevím,“ řekl Kennedy pochybovačně.

„Ale já vím. Ty se přece nikdy neschováváš, miláčku. Půjdeš tam se vztyčenou hlavou.“

Kennedy chvíli přemýšlel a pak usoudil, že je to nejrozumnější věc, kterou za celý večer slyšel. Claire sebrala láhev Moet a cestou sem ji celou vypili.

Když se prodrali davem na tribunu, potřásl si Kennedy rukou s kongresmanem Lanierem. Ten zjevně pokládal agenta Ardella za toho, kým ve skutečnosti byl – tedy za „pečovatele“. Zřejmě ho nenapadlo nic, co by měl říct, aby to neznělo jako škodolibost, a tak pouze sklonil hlavu a velmi nekoketně utrousil: „Dnes večer vám to sluší, Claire.“

„Paule,“ řekla Claire, pokynula tiché paní Lanierové a dodala: „Jindy.“

„Jerry,“ zeptal se Lanier, „nějaké nové zprávy o přestřelkách?“

„Stále na ně čekám.“

„Tamhle pro vás máme místa, pane starosto.“ Mladý pomocník ukázal na opuštěnou řadu oranžových skládacích židliček za přihlížejícími. „I pro vašeho přítele,“ dodal a

pohlédl na agenta.

„Ne, ne,“ řekl Kennedy. „Sedneme si na schody.“

„Ne, prosím...“

Jenže Kennedy si chtěl pro tuto chvíli zachovat alespoň společenskou samostatnost, když už mu Kongres sebral tu finanční, a gestem odmávl Laniera i pomocníka. Sundal si kabát, hodil ho na nejvyšší schod a posadil se na něj vedle Claire. Zdálo se, že to C. P. Ardell nemůže pochopit, ale naštěstí byl agent natolik bystrý, aby mu došlo, jaké rozpaky by musel starosta cítit v přítomnosti federálního agenta, a tak se posadil vedle Kennedyho a Claire, a nepostával nad nimi jako žalárník.

„Když jsem byl kluk, tak jsem sem chodíval,“ řekl C. P. starostovi.

„Vy bydlíte ve Washingtonu, agente Ardelle?“ zeptala se Claire.

„Na to vemte jed, madam. Nedaleko zoo. Hned u dálnice. Nikde jinde bych nebydlel.“

Kennedy se slabě zasmál. Když už musel podstoupit tohle neformální zatčení, byl alespoň rád, že jeho dozorce je oddaným občanem.

Šampaňské ho příjemně rozehřálo. Přitáhl se ke Claire a vzal ji za ruku. Společně se dívali na Mall. Hleděli na statisíce lidí, kteří sem dnes večer přišli a procházeli sem a tam. Kennedy si s potěšením všiml, že na tribuně není žádný mikrofon. Nechtěl žádné projevy.

Nepřál si, aby mu dnes kdokoliv strkal před ústa mikrofon a žádal po něm okamžitý komentář. Toužil tu jen sedět se svou ženou a dívat se, jak nad jeho městem rozkvétají ohňostroje.

Zapomenout na agonii dnešního dne. Na svou rozhlasovou výzvu k Hrobaři, kde se o dnešním dnu zmínil jako o posledním dnu v roce.

Jenže spolu se starým rokem dnes končila spousta věcí: jeho příležitost pomoci městu nebo životy mnoha jeho obyvatel, kteří byli dnes tak úděsně zavražděni.

A dost možná končilo i jeho působení v úřadu. Lanier a ostatní členové Kongresu, kteří chtějí ukrást Washington jeho lidem, pravděpodobně dokážou vytěžit z incidentu s Hrobařem cosi, co se neslučuje se setrváním starosty Kennedyho v úřadu – třeba zasahování do policejního vyšetřování nebo něco takového. A pokud se k tomu přičte skandál s Výborem pro vzdělání, bude Kennedy během několika měsíců zbaven funkce. A Wendell Jefferies i všichni další pobočníci budou smeteni s ním. A to bude konec Projektu 2000.

Konec veškerých jeho nadějí směrem k Washingtonu. Jeho ubohé město se vrátí o dalších deset let zpátky. Snad příští starosta...

V tu chvíli si Kennedy všiml něčeho podivného. Lidé jako by se začali záměrně pohybovat na východ – jako by je nějaký pastevec naháněl do houfu. Proč? přemýšlel Kennedy. Z jejich místa byl dokonalý výhled.

Otočil se ke Claire a chtěl jí to sdělit, ale Claire náhle ustrnula.

„Co je to?“ zeptala se.

„Co.“

„Výstřely,“ řekla. „Slyším výstřely.“

Kennedy se podíval do vzduchu v domnění, že ohňostroje třeba začaly dřív. Ale ne, ještě bylo brzy. Viděl jen potmělou zamračenou oblohu prořatou bílým sloupem washingtonského Památníku.

A pak zaslechli křik.

Czismanovy výstřely způsobily přesně to, co chtěl.

Když si uvědomil, že Hrobaře nikdo nevidí a on sám teď na něj nemůže vystřelit, vystřelil dvakrát do vzduchu, aby vystrašil lidi a uvolnil si linii palby.

Výstřely vyvolaly v davu paniku. Lidé křičeli a ječeli, dav se rozptýlil a srazil Hrobaře na kolena. Během pěti vteřin bylo prostranství přímo před vietnamským památníkem prakticky prázdné.

Czisman viděl i Kincaida, který se vrhl k zemi a vytáhl z kapsy malou automatickou pistoli. Hrobař však Kincaid nezahlédl – odděloval ho velký stánek s nahrávkami evergreenů.

To Czismanovi vyhovovalo. Chtěl dostat vraha sám.

Hrobař pomalu vstával. Z kabátu mu vypadl samopal, Hrobař ho hledal a zahlédl přitom Czismana. Ztuhl a podíval se na Czismana nejpodivnějšíma očima, jaké kdy novinář viděl.

V těch očích bylo méně citu než u zvířete. A ať už stál v pozadí masakrů kdokoliv, ten, který teď ležel na železném stolku v márnici, rozhodně nebyl ztělesněním čirého zla. Určitě něco prožíval, určitě měl myšlenky a touhy. Možná se mohl napravit, možná v něm ještě mohlo vzklíčit semínko svědomí, které v sobě určitě skrýval.

Ale Hrobař? Ne. Pro tenhle stroj neexistovala náprava. Pro něj existovala pouze smrt.

Muž s mozkiem člověka a srdcem ďábla...

Hrobař pohlédl na pistoli v Czismanově ruce. Znovu zvedl oči a podíval se novináři do tváře.

Kincaid se vyškrábal na nohy a křičel na Czismana: „Odhodte zbraň, odhodte zbraň!“

Czisman si ho nevšímal a zvedl pistoli proti Hrobařovi. Třaslavým hlasem vyhrkl: „Ty...“

V tu chvíli se u Hrobařova boku ozval tichý výbuch a cíp jeho pláště se odchlípl směrem ven. Czisman ucítil tvrdou pěst na hrudníku a klesl na kolena. Vystřelil z pistole, ale rána minula cíl.

Hrobař vytáhl ruku z kapsy a blýskl malou pistolí. Znovu zamířil na Czismanův hrudník a dvakrát zmáčkl spoušť.

Nárazy kulek odhodily Czismana dozadu.

Když se svalil na chladnou zem, zahlédl vzdálená světla, která se odrážela od stěny vietnamského památníku. „Ty,“ zamumlal.

„Ty...“

Pokusil se sebrat pistoli... Kde jenom byla? Vypadla mu

z ruky.

Kam, kam?

Kincaid vyběhl z úkrytu a zmateně se rozhlédl. Czisman viděl, jak Hrobař pomalu přistupuje k samopalu, zvedá ho ze země a střílí na Kincaida, který se schoval za strom. Hrobař příkrčeně proklusal křovím a zamířil k prchajícímu davu.

Czisman tápal po pistoli. „Ty... ty... ty...“ Jenže pak jeho ruka dopadla na zem jako těžký kámen a nastala tma.

Poblíž...

Cvak, cvak...

Legrační...

Poblíž se pohybovalo několik lidí, krčili se u země a rozhlíželi se. Zděšeně. Hrobař je mohl snadno zastřelit, ale to by ho uviděla policie.

„Nakonec zabij co nejvíce lidí,“ řekl muž, který mu všechno říká.

Jenže kolik je co nejvíce?

Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest...

Hrobař si nemyslí, že muž myslel jen půl tuctu.

A tak spěchá za lidmi, snaží se utíkat stejným směrem jako dav, hrbí se a rozhlíží kolem sebe. A tak.

Oni vypadají zděšeně. On se snaží vypadat zděšeně. Muž, který mu všechno říká, mu to řekl.

Jsi... jsi... jsi nejlepší.

Kdo byl ten muž tam vzadu? přemýšlí Hrobař. Nebyl to policista.

Proč se mě pokoušel zabít?

Hrobař schoval... cvak, cvak... Uzi pod plášť, pod plášť, který miluje, protože mu ho dala Pamela.

Nedaleko se ozývají výkřiky, ale zdá se, že nesouvisejí s ním, a tak jim nevěnuje pozornost. Nikdo si ho nevšímá. Hrobař jde přes trávu nedaleko křoví a stromů podél té široké ulice – Constitution avenue. Jsou tu autobusy a automobily a tisíce a tisíce lidí.

Jestli se k nim dostane, může jich zabít stovky.

Vidí muzea, stejná jako muzeum, ve kterém viděli obraz

vstupu do pekla. Muzea jsou legrační, myslí si. Tye by měl muzea rád.

Možná až budou v Kalifornii, na západě, půjdou do muzea spolu.

Další křik. Lidé utíkají. Všude jsou muži a ženy a děti. Policie a agenti. Mají uzi nebo Mac-desítky nebo, cvak, pistole, jaké má on a jakou měl i ten tlustý muž, který se ho právě pokusil zabít. Jenže tihle muži a ženy nestřílejí, protože nevědí, na koho střílet.

Hrobař je jen jedním v davu.

Cvak, cvak.

Jak daleko musí jít, aby se dostal k většímu počtu lidí?

Snad sto metrů, odhaduje.

Kráčí směrem k nim. Jenže tahle chůze ho odvádí od Tyea – od auta zaparkovaného na Dvaadvacáté ulici. Chce už mít střelbu za sebou a vrátit se k chlapci. Až se dostane do davu, bude se otáčet jako na obrtlíku, bude se dívat, jak lidé padají jako listí v connecticutském lese, a pak se vrátí k chlapci.

Když dýchám vůni silnic, Miluji tě čím dál víc.

Otáčet se, otáčet, otáčet...

Budou padat, jako padala Pamela, když jí na prsou vykvetla růže a v ruce jí vyrostla žlutá blýskavá květina.

Padat, padat, padat...

Další lidé s pistolemi běží přes trávu.

A pak náhle slyší Hrobař opodál výbuchy, salvy, rány a výstřely.

Lidé na něj střílejí?

Ne, ne... Á, to je krása!

Přímo nad ním rozkvétají ve vzduchu květiny. Je tu plno kouře a nádherných květin, červených a žlutých. A modrých a bílých.

Ohňostroje.

Hrobařovi pípají hodinky.

Je půlnoc.

Čas začít střílet.

Jenže Hrobař ještě nemůže střílet. Není tu dost lidí.
Pokračuje v chůzi směrem k davu. Pár lidí zastřelit může.
Ale ne tolik, aby byl muž, který mu všechno říká, šťastný.
Prásk...
Kolem něj prosviští kulka.
Ale teď už na něj někdo střílí.
Křičí.
Zahlédli ho dva muži v bundách s nápisem FBI uprostřed pole po Hrobařově pravici. Stojí před dřevěným stupínkem ozdobeným nádhernými červenými a modrými a bílými praporky, stejnými, na jakých jsou novoroční miminka.
Hrobař se otáčí k mužům a střílí přes kabát ze svého uzi. Nechce to udělat – vystřelit díry do nádherného tmavého pláště, který mu dala Pamela –, ale musí. Nemůže připustit, aby někdo viděl zbraň.
Muži se chytají za tváře a za krky, jako by je poštipaly vosy, a padají k zemi.
Hrobař se otáčí a pokračuje v chůzi za davem.
Nikdo neviděl, jak ty muže zastřelil.
Stačí ujít ještě pár desítek metrů a už bude obklopen spoustou lidí, bude se rozhlížet jako všichni ostatní, bude hledat vraha, bude hledat spásu. A pak už bude moci střílet a střílet.
Otáčet se jako na obrtlíku v connecticutském lese.

28.

Když se vedle starosty zaryly do dřeva první kulky, strhl Kennedy Claire ze stupínku na chladnou zem.
Vrhl se za ní, otočil se na bok a zakryl ji tělem před kulkami.
„Miláčku?“ křikl.
„Jsem v pořádku!“ Její hlas zněl podrážděně a zmateně.
„Co se děje?“
„Někdo tu střílí. To je určitě on! Ten vrah – musí tu

někde být!“

Leželi vedle sebe, choulili se k sobě a cítili hlínu, trávu a rozlité pivo.

Kulky zasáhly jednoho člověka na stupínku – mladého pomocníka, který byl postřelen do paže ve chvíli, kdy kongresman Lanier skočil dozadu za něj, aby se ukryl. Zdálo se, že nikdo jiný nebyl zraněn.

Většina kulek prolétla nazdařbůh. Zabiják totiž mířil na dva agenty před tribunou, ne na lidi na stupínku.

Kennedy viděl, že agenti jsou mrtví.

Zvedl hlavu a všiml si, jak C. P. Ardell drží před sebou černou pistoli a rozhlíží se po poli. Stál zpříma, ani trochu se nekrčil.

„Ardelle!“ křikl Kennedy. „Támhle je! Tam!“

Jenže agent nevystřelil. Kennedy se vyšplhal do poloviny schodů, zatahal agenta za manžetu a ukázal prstem. „Utíká vám! Střílejte!“

Statný agent před sebou držel automatickou pistoli jako ostrostřelec.

„Ardelle!“

„Ééééh,“ řekl agent.

„Na co čekáte?“ křičel Kennedy.

Jenže C. P. Ardell pouze opakoval: „Ééééh, ééééh,“ a zíral před sebe do pole.

A poté se začal otáčet. Pomalu se obracel, díval se na sever, pak na východ, pak na jih... Díval se ke zdi Památníku obětím vietnamské války, pak se díval na stromy, pak na washingtonský pomník a pak na vlajku, která zdobila pozadí tribuny.

„Ééééh.“

Agent se znovu potočil, opsal celý kruh, padl na záda a vytřeštil skelné oči na oblohu. Kennedy viděl, že mu chybí vrchní část hlavy.

„Ježíšikriste!“

Claire jen zalapala po dechu, když pramínek agentovy krve začal stékat po schodech a vytvářel loužičku pouhých

pár centimetrů od jejího obličeje.

Agent ještě jednou řekl „ééééh“ a u úst se mu vytvořila lesklá bublina. Kennedy vzal muže za ruku. Lehce se chvěla a poté znehybněla.

Kennedy se postavil. Podíval se přes pódium, za kterým se ukrýval Lanier s ještě jedním kongresmanem. Mall byl potměšilý – všechna světla zhasla, aby bylo lépe vidět ohňostroj –, ovšem v dálkových světlech záchranných vozidel viděl Kennedy zřetelně celý chaos. Usilovně v něm hledal temnou siluetu Hrobaře.

„Co, sakra, děláš v mém městě?“ zašeptal a jeho hlas přešel v silný křik. „Co tady, sakra, děláš?!“

„Jerry, k zemi!“ žadonila Claire.

Ale Kennedy zůstal na místě a prohlížel si prostranství ve snaze najít temnou postavu zabijáka ještě jednou.

Kde je? Kde?

A pak zahlédl ve stínu muže, který nedaleko Constitution avenue kráčet rychlým krokem podél třeshňové aleje.

Blížil se k davu ve východní části Mall.

Kennedy se natáhl a sebral pistoli z ruky mrtvého agenta.

„Ach, Jerry, ne,“ volala Claire. „Ne! Zavolej někam.“

„Na to není čas.“

„Ne...“ Claire se tiše rozplakala.

Kennedy se zarazil a otočil se k ní. Levou rukou se jí dotkl tváře a políbil ji na čelo stejně, jako to dělal vždy, než zhasli světlo a usnuli. Přeskočil přes dva choulící se politické špalky a vystartoval přes trávu.

Chvíli nemyslel na nic, a pak ho to napadlo: vždyť já dostanu infarkt, budu z toho mít infarkt a umřu... Ale nezpomalil.

Obklopovaly ho známé symboly města. Bílý washingtonský pomník, holé stromy, šedé novogotické budovy muzeí, turistické autobusy...

Kennedy lapal po dechu a běžel, lapal po dechu a běžel.

Hrobař byl třicet metrů před ním. Pak pětadvacet metrů...

Dvacet metrů.

Kennedy sledoval, jak se zabiják blíží k davu. A jak vytáhl z kabátu černý samopal.

Ze stromů po Kennedyho levici se ozvala rána. A pak další a pak další dvě.

Ano! pomyslel si Kennedy. Dostali ho!

Jenže náhle vyletěl do vzduchu trs trávy přímo vedle Kennedyho a čtvrtá kulka mu prosvitěla těsně nad hlavou.

Ježíši, vždyť oni střílejí na něj! Zahlédli muže s pistolí, který utíkal do davu, a domnívali se, že je to vrah.

„Ne, ne!“ Kennedy se přikrčil a ukázal na Hrobaře. „To on!“

Hrobař se pohyboval v pásnu stromů a z boku se blížil k davu.

Během pouhé minuty se přiblíží na patnáct metrů a bude moci zabít stovky lidí.

Zatracená práce. Nezbyvá než doufat, že policajti jsou špatní střelci. Kennedy znovu vyrazil kupředu.

Ozval se ještě jeden výstřel jeho směrem, ale pak už ho zřejmě někdo poznal. Nějaký hlas v tlampači křikem poručil policistům, aby zastavili palbu.

„Stáhněte se!“ volal Kennedy na dav lidí.

Jenže dav neměl kam ustoupit. Lidé byli na sebe namačkáni jako dobytek.

Deset tisíc lidí. Někteří zírali na ohňostroj, jiní se neklidně a zmateně rozhlíželi kolem sebe.

Kennedy zamířil ke stromům. Plíce měl v jednom ohni, ale přesto dál uháněl k místu, kde Hrobaře naposledy zahlédl.

Umírám, pomyslel si. Představil si, jak leží na zemi a v posledních křečích zvrací, zatímco mu srdce přestává pracovat.

A vůbec, co tady vlastně dělám? Co je to za pitomost? Vždyť naposledy vystřelil z pistole na letním táboře se synem – před třiceti lety. Vypálil tehdy tři rány a k synovu posměchu zcela minul terč.

Utíkej, utíkej...

Blíž ke stromům, blíž k Hrobaři.

Agenti si všimli, kam míří, a museli pochopit, že utíká za vrahem.

Postupně se za ním vytvořila nepravidelná šňůra několika mužů a žen v zásahové policejní výzbroji. Klusali za ním.

Hrobař vystoupil z křoví a namířil samopal do davu. Sám sobě přikývl.

Kennedy se zastavil, zvedl Ardellovu pistoli a namířil na vraha.

Nebyl si vůbec jistý, jak má mířit, jak vůbec fungují mířidla téhle těžké zbraně. Zda má mířit nahoru, nebo spíše dolů. Jenže Kennedy byl silný muž a držel pistoli pevně v ruce. Vzpomněl si, jak na táboře stál vedle svého nejstaršího syna a poslouchal táborového instruktora: „Nehoňte tu pistoli.“ Chlapci se tomu výrazu smáli. „Zmáčkněte spoušť.“

A tak Jerry Kennedy dnes v noci zmáčkl spoušť.

Ozvala se obrovská rána. Kennedy naprosto nečekal, že pistole vyskočí tak vysoko do vzduchu.

Znovu sklopil zbraň a podíval se na temné pole před sebou.

Musel se začít hlasitě smát.

Kristepane, já ho trefil! Trefil jsem ho!

Hrobař ležel na zemi, šklebil se a držel se za levé rameno.

Kennedy vystřelil znovu. Tahle kulka minula cíl, a tak vystřelil znovu a pak ještě dvakrát.

Hrobař se překulil na nohy. Začal na Kennedyho mířit, ale starosta vystřelil znovu. Opět se netrefil, ale pouze o vlasek, takže Hrobař klopýtl. Když se znovu škrábal na nohy, vypálil na Kennedyho krátkou dávku. Všechny kulky šly mimo.

Hrobař se podíval nalevo, odkud se k němu blížila skupinka agentů a policistů. Namířil na ně a zřejmě zmáčkl kohoutek. Kennedy neslyšel nic a neviděl ani záblesk u hlavě. Jeden agent se ovšem skácel k zemi a do vzduchu vyletěly kusy trávy a hlíny.

Všichni na Hrobaře mířili, ale nikdo nevystřelil. Kennedy viděl proč – protože přímo za Hrobařem se pohyboval dav lidí. Bezpochyby by někoho zasáhli.

Pouze Kennedy měl volný prostor ke střelbě.

Vztyčil se z podřepu a vypálil dalších pět ran na tmavý černý žok na zemi. Hrobař ustoupil a stáhl se mimo dav.

A pak Kennedyho pistole cvakla. Byla prázdná.

Starosta se podíval na stříbrnou pistoli s rukojetí bílou jako washingtonský pomník.

Temná Hrobařova postava byla pryč.

Těžce oddechuje.

Něco uvnitř Hrobaře se přerušilo a Hrobař zapomněl na všechno, co mu řekl muž, který mu všechno říká. Zapomněl na zabití co největšího množství lidí, zapomněl na lidi, kteří mu viděli do tváře, a zapomněl na otáčení se na obrtlíku někde v Connecticutu.

Chce odtud zmizet a chce se vrátit k Tyeovi.

Kulky, které vypálil ten muž, letěly tak blízko... Téměř ho zabily.

A jestli ho zabijí, co se stane s chlapcem?

Hrobař se krčí u země a vyráží k vyhlídkovému autobusu. Motor běží naprázdno a z výfuku vychází obláček dýmu.

Paže ho palčivě bolí.

Bolest.

Hele, má na rameni červenou růži.

Ale au, to ale... cvak... to ale bolí.

Hrobař doufá, že už nikdy neucítí takovou bolest. A doufá, že ani Tye už nikdy neucítí takovou bolest.

Hledá muže, který na něj vystřelil. Proč to udělal? Hrobař to nechápe, vždyť jenom dělal, co mu řekli.

Přesto miluji tě čím dál víc.

Nad Mall vykvétají ohňostroje.

Řada policistů a agentů se přibližuje. Začínají střílet. Hrobař nastupuje po schodech do autobusu, otáčí se a vysílá

spršku kulek do hloučku pronásledujících agentů.

Na nebi se objevuje obrovský oranžový květ.

„Teda,“ říká Hrobař a myslí si: Tohle by se Tyeovi líbilo.

Rozbíjí okno autobusu a pečlivě míří na blížící se agenty.

29.

Parker s Cagem se krčili za policejním autem.

Ani jeden z nich neměl za sebou taktický výcvik a oba věděli, že bude moudřejší přenechat „odstřelovací práci“ mladším a zkušenějším agentům.

Jak navíc Cage před minutkou křikl na Parkera, byla to zatraceně rušná válečná zóna. Všude létaly kulky. Hrobař měl uvnitř autobusu dobré krytí a střílel přes rozbitá okna v dobře odměřených dávkách. Len Hardy s několika dalšími městskými policisty museli setrávat na druhé straně Constitution avenue.

Cage se chytil za bok a zkroutil se bolestí. Nedostal přímý zásah, ale když sprška kulek prolétla ocelovým plechem auta, za kterým se ukrývali, vrhl se k zemi a dopadl ztěžka na bok.

„Jsi v pořádku?“

„Žebro,“ sténal Cage. „Zdá se, že je zlomené. Do prdele práce.“

Agenti vyklidili oblast kolem autobusu, takže kdykoliv se jim naskytl cíl, mohli ho bez obav zasypat kulkami. Rozstříleli autobusu pneumatiky, aby Hrobař nemohl případně odjet, přestože Parker viděl, že by se mu to stejně nikdy nemohlo povést – široká ulice se změnila v jednu velkou dopravní zácpu táhnoucí se ve všech směrech kilometr daleko.

Parker zaslechl útržky rádiového hovoru.

„Objekt se neobjevuje... Hod'te tam granát. Kdo má granát? Dva mrtví na Constitution. Máme... slyšíte mě někdo? Máme dva mrtvé na Constitution... Ostřelovači na

pozici.“

A pak Cage vykoukl přes kapotu rozstříleného auta.

„Ježíši,“ hlesl, „co ten zatracenej kluk dělá?“

Parker vyhlédl také a sledoval agentův pohled směrem ke Constitution avenue. Len Hardy s drobnou pistolí v ruce se tam plížil od stromu ke stromu směrem k autobusu a co chvíli zvedl hlavu a vystřelil.

„Je to blázen,“ řekl Parker. „vždyť nemá ani vestu.“

„Lene!“ vykřikl Cage a zkroutil se bolestí.

Parker ho zastoupil. „Lene! Lene Hardy! Stáhněte se! Oni si s ním poradí.“

Jenže Hardy je neslyšel. Nebo to alespoň předstíral.

„Zřejmě si přeje umřít,“ zasípal Cage.

Hardy se postavil a vyrazil sprintem k autobusu, přičemž zcela vyprázdnil zásobník. Dokonce i Parker věděl, že tohle není správný postup při taktické operaci.

Parker viděl, jak se Hrobař přesunuje do zadní části autobusu, odkud mohl na Hardyho snadno vystřelit. Detektiv si toho ovšem nevšiml. Přikrčil se k zemi a znovu nabil zbraň.

„Lene!“ volal Parker. „Najdi si krytí!“

„Vždyť ani nemá rychlé nabíjení,“ zamumlal Cage. Hardy strkal náboje do revolveru po jednom.

Hrobař se přiblížil k zadní části autobusu.

„Ne!“ zařval Parker a věděl, že bude muset sledovat detektivovu smrt.

„Ježíšikriste,“ vydechl Cage.

Hardy zvedl hlavu a zřejmě si uvědomil, co se děje. Napřímil zbraň a třikrát nebo čtyřikrát vystřelil – vystřílel všechny náboje, které do té chvíle dokázal nabít, mrštil sebou dozadu a pokusil se najít úkryt. Všechny jeho kulky minuly cíl.

„Je mrtvej,“ mumlal Cage. „Je mrtvej.“

Parker neviděl přesně, co se stalo potom. Viděl jen Hrobařovu siluetu u nouzového východu v zadní části autobusu.

O chvíli později se jeden agent vykutálel zpoza auta, přikrčil se a vyslal dávku směrem k Hrobařovi, který při dopadu kulek zavrával na stranu. Vnitřní okna autobusu se pokryla krvavými cákanci. Ozvalo se živelné vžuum a v autobuse se rozhořel oheň.

Ohnivý pramínek paliva se rozšířil až k obrubníku.

Nezraněný Hardy se vyškrábal na nohy a upaloval se ukrýt za policejní auto městské policie.

Zevnitř autobusu se ozval srdceryvný křik a část autobusu zmizela v oranžových plamenech. Parker viděl, jak Hrobař – uzlíček plápolajících ohnivých jazyků – ještě jednou vstal a pak upadl do uličky autobusu.

Zevnitř se ozvalo několik jemných prasknutí připomínajících zvuk pražené kukuřice, kterou Stephie připravovala Robbymu jako překvapení – to ve výhni explodovaly Hrobařovy zbylé kulky.

Od plamenů se vzňal také jeden strom na Constitution avenue a osvětloval hrůznou podívanou uklidňující teplou září.

Agenti pomalu opouštěli úkryty a blížili se k autobusu. Drželi se v uctivé vzdálenosti, neboť stále ještě vybuchovaly zbytky Hrobařovy munice. Mezitím dorazila požární vozidla a pokryla ohořelý trup autobusu mazlavou pěnou.

Jakmile plameny pohasly, odvážili se dva agenti v plné výzbroji ke dveřím autobusu a nakoukli dovnitř.

V tu chvíli otřásla celým Mall série hlasitých výstřelů.

Všichni agenti a policisté zaujali obranné postavení a pozvedli zbraně.

Jenže zvuky pocházely pouze od ohňostrojů – oranžových pavouků, modrých hvězdiček a bílých třaskavců. Tohle bylo velkolepé vyvrcholení celé novoroční podívané.

Dva agenti odstoupili od dveří autobusu a sundali si helmy.

O chvíli později zaslechl Parker praskavé hlášení v Cageově vysílačce: „Vozidlo zajištěno,“ hlásil klidně agent. „Smrt subjektu potvrzena,“ dodal nevzrušeně jako zabijákův

epitaf.

Cestou zpět k Památníku obětem vietnamské války vyprávěl Parker Cageovi, jak dopadl Czisman a jak vlastně celá přestřelka začala.

„Vystřelil dvě rány do vzduchu. Kdyby to neudělal, Hrobař by rovnou zabil desítky lidí. Možná i mě.“

„O co, sakra, tomu Czismanovi šlo?“

Přímo před nimi přikrýval jeden policista Czismanovo tělo.

Cage se sklonil a zašklebil se bolestí. Po přestřelce ho ošetřil lékař a konstatoval, že si Cage při pádu skutečně přivodil zmíněnou zlomeninu žebra. Agent měl teď na sobě obvaz a dostal dávku tyfenolu.

Zdálo se, že nejhorším zraněním je pro něj fakt, že nemůže bezbolestně krčit rameny.

Stáhl z Czismanovy mrtvoly žlutou gumovou plachtu, prohledal jí kapsy a vytáhl z nich peněženku. A pak našel ještě něco jiného.

„Co to je?“ zeptal se a vytáhl z kapsy Czismanova saka malou knížečku. Parker si všiml, že tenhle zápisník je malým klenotem: byl vázaný v kůži a jeho stránky byly ručně šité – nešlo o „pravou“ neboli lepenou vazbu jako u masově prodávaných knih. Listy byly z velínového papíru, který za časů Thomase Jeffersona představovala jemná zvířecí kůže, zatímco dnes se jednalo o vysoce kvalitní plátěný papír.

Hrany papíru měly zlatorudé mramorování.

A rukopis uvnitř – pravděpodobně Czismanův – byl nádherným krasopisným rukopisem umělce. Parker nemohl než tenhle rukopis obdivovat.

Cage zápisník prolistoval, na několika stránkách se zastavil, přečetl si je a zavrtěl hlavou. Předal zápisník Parkerovi. „Mrkni se na to.“

Parker se zamračil a podíval se na nadpis na vazbě, psaný zlatým inkoustem. Kronika žalu.

Otevřel knihu a nahlas četl: „Na památku mé ženy Anne, první Rezníkovy oběti.“

Kniha byla rozdělena na několik částí. „Boston“. „White Plains“. A první část nesla název „Hartford“. Parker otočil stránku a četl: „Z hartfordských News-Times.“ Czisman na stránku nalepil celý text článku, který byl datován do listopadu minulého roku.

„Tři mrtví při přepadení“, četl Parker nahlas. „Hartfordská policie stále pátrá po muži, který v sobotu vnikl do kanceláří listu News-Times a začal střílet z brokovnice, přičemž zabil tři zaměstnance inzertního oddělení. Podle jediného popisu pachatele se jednalo o muže střední postavy v tmavém plášti. Policejní mluvčí uvedl, že jeho motivem pravděpodobně bylo odvrátit pozornost policie, zatímco jeho komplic přepadl obrněné vozidlo vezoucí zásobu peněz do nejmenované banky na druhém konci města. Druhý zabiják zastřelil řidiče vozidla i jeho spolujezdce. Sám přitom uprchl se čtyřmi tisíci dolary hotovosti.“

„Zabije tři lidi pro čtyři tácy“, zamumlal Cage. „To musí být on.“

Parker zvedl hlavu. „Jednou ze zaměstnankyň zavražděných v těch novinách byla Anne Czismanová, jeho žena.“

„Takže on chtěl toho parchanta dostat stejně jako my“, řekl Cage. „Czisman nás využil, aby se dostal k pachateli a k Hrobaři. Proto chtěl tolik vidět tělo v márnici. A proto mě sledoval. Návnada. Využil mě jako návnadu.“

Pomsta...

Parker se přikrčil a obřadně přetáhl plachtu zpět muži přes obličej.

„Zavolej Lukasové“, přikázal Cageovi. „A sděl jí tu novinu.“

Na ústředí FBI Margaret Lukasová právě podávala ve vestibulu pro zaměstnance zprávu zástupci ředitele, pohlednému muži s krátkými šedivějícími vlasy. Doslechla se, že Hrobař je na Mall a že tam došlo k přestřelce. Zoufale si přála okamžitě na místo činu odjet, ale protože byla nejvýše postavenou osobou v případě, podle protokolu

musela informovat vysoké představitele FBI.

Zazvonil telefon. Rychle ho zvedla, aby nemusela příliš dlouho marně doufat, že Hrobaře konečně dopadli.

„Lukasová.“

„Margaret,“ ozval se Cage.

A Lukasová podle jeho řeči okamžitě poznala, že pachatel byl dopaden. Tenhle tón v policistově hlase se naučíte poznávat hned na začátku kariéry.

„Klepetá, nebo visačka?“

Ptala se, jestli byl pachatel zatčen, nebo usmrčen.

„Visačka,“ odpověděl Cage.

Lukasová málem odříkala modlitbu díkyvdání, což se jí naposledy přihodilo před pěti lety.

„A teď se podrž: načal ho Kennedy.“

„Cože?“

„Jo, Kennedy. Párkrát vystřelil z pistole své chůvy. Zachránil tím hezkých pár životů.“

Lukasová předala zprávu zástupci ředitele.

„A ty jsi v pořádku?“ zeptala se Cage.

„Jo,“ odpověděl Cage. „Mám prasklý žebro, ale jinak jsem si jen schovával prdel.“

Přesto se Lukasové stáhlo hrdlo. Zaslechla cosi v Cageově hlase, jakýsi tón, jakousi prázdnotu.

Jackie, volá Tomova matka... Jackie, musím ti něco říct. Právě volali z aerolinek... Ach, Jackie...

„Co je?“ zeptala se. „Co je, Cagei? Kincaid?“

„Ne, Kincaid je v pořádku,“ řekl agent tiše.

„Tak to vyklop.“

„Hrobař dostal Ardella, Margaret. Je mi líto.“

Ach ne.

„Je to s ním zlé?“

„Je mrtvý.“

Lukasová zavřela oči a povzdechla si. Znovu v ní začal kypět vztek – vztek, že neměla příležitost být s ostatními v parku a sama umístit kulku do Hrobařova srdce.

„Vlastně to ani nebyla přestřelka,“ pokračoval Cage.

„Hrobař vystřelil dávku směrem k místu, kde seděl starosta. C. P. bohužel stál na špatném místě.“

Na místě, na které jsem ho poslala já. Bože.

Znala Ardella už tři roky... Ach ne...

„Kromě toho dostal ještě čtyři naše lidi,“ dodal Cage, „a máme tři zraněné. Navíc to vypadá na šest zraněných civilů. Dalších šest se pohřešuje, ale nenašlo se žádné tělo. Nejspíš se rozutekli a jejich rodiny je ještě nenašly. Jo, a vzpomínáš si na Czismana?“

„Na toho novináře?“

„Jo. Hrobař ho dostal.“

„Cože?“

„Vůbec to nebyl novinář. Teda vlastně byl, ale kvůli tomu sem nepřišel. Hrobař mu zabil manželku a on ho chtěl s naší pomocí dostat. Jenže Hrobař ho dostal dřív.“

Dnešní noc patří amatérům, pomyslela si Lukasová. Nejdřív Kincaid, pak starosta. A teď Czisman.

„A co Hardy?“

Cage jí vyprávěl historku, která zněla, jako by mladý detektiv sám obklíčil autobus, do kterého Hrobař zalezl. „Dostal se pěkně blízko a měl dobrou pozici ke střelbě. Možná zrovna jeho výstřely zapálily ten autobus. Nikdo neví, co se tam vlastně stalo.“

„Takže se Hardy nestřelil do nohy?“ zeptala se Lukasová.

„Vždyť říkám, vypadalo to, že se chce za každou cenu nechat zabít, ale když přišlo na věc, stáhl se a běžel se ukrýt. Nejspíš tam chtěl trčet několik let.“

Přesně jako já, pomyslela si Lukasová.

Len Hardy, další podstrčené dítě... Jenže tím, že mu umožnila zůstat v týmu i po incidentu v hotelu Ritz a že ho nechala zúčastnit se taktické operace na Mall, tím vším mu možná dala naději, že se nakonec přece jen dokáže pozvednout z trosek svého osobního života.

„Je tam někde Evans?“ zeptal se Cage.

Lukasová se rozhlédla a s překvapením zjistila, že doktor ve vestibulu není. Myslela si, že za ni přijde dolů. „Nevím,

kde přesně je. Musí být někde nahoře. V dokumentační laboratoři. Nebo možná v krizovém středisku.“

„Tak ho najdi a sděl mu tu dobrou zprávu. A vyříd' mu, že děkujem. A ať pošle nafouknutej účet.“

„Vyřídím. A taky zavolám Tobemu.“

„Pomůžeme s Parkerem ohledat místo činu a zhruba za tři čtvrtě hodinky jsme zpátky.“

Když Lukasová zavěsila, zástupce ředitele řekl: „Pojedu na Mall. Kdo má velení?“

Lukasová málem řekla, že Parker Kincaid, ale včas se zarazila.

„Zvláštní agent Cage. Je u vietnamského památníku s ohledávacím týmem.“

„Bude třeba svolat tiskovou konferenci. Dám vědět řediteli. Možná taky bude chtít učinit prohlášení. Takže vám dneska ušla oslava, Lukasová, že?“

„Tak to o svátcích chodí, pane. Však on zas přijde Nový rok.“

Zasmála se. „Možná bychom měli vyrobit trička s tímhle nápisem.“

Zástupce se škrobeně usmál. „A jak se daří našemu udavači? Nějaké další výhrůžky?“

„Mossovi? Ted' jsem u něj chvíli nebyla. Ale rozhodně tam musím zajít.“

„Nějaké problémy?“ Zástupce se zamračil.

„Vůbec ne. Ale dluží mi pivo.“

V dokumentační laboratoři zaklapl dr. John Evans mobilní telefon a vypnul televizor.

Takže Hrobaře dostali.

Zprávy o události byly dosti sporadické, ale pokud Evans vyrozuměl, incident si vyžádal minimum obětí – na rozdíl od střelby v metru a na rozdíl od střelby na jachtě. I tak vypadala Constitution avenue na televizních záběrech jako válečné bojiště. Všude plno kouře, stovky záchranných vozidel, lidé skrčení za auty, za stromy, v křoví...

Evans si oblékl objemnou bundu a přešel do rohu laboratoře.

Hodil těžkou termosku do batohu, přehodil si batoh přes rameno, prošel dvojími dveřmi a vydal se opuštěnou chodbou.

Hrobař... Jak fascinující postava. Jeden z mála lidí na světě, kteří byli – jak již sdělil agentům – neprofilovatelní.

U výtahů se zastavil a podíval se na plánek budovy, aby se zorientoval.

Pečlivě začal studovat přiloženou mapku. Ústředí FBI bylo daleko složitější, než si kdy dokázal představit.

Přiložil prst na tlačítko pro jízdu dolů, ale než ho stačil zmáčknout, ozval se za ním hlas: „Dobrý večer.“ Evans se otočil a viděl, že od druhé řady výtahů k němu někdo přichází.

„Dobrý večer, doktore,“ opakoval hlas. „Slyšel jste o tom?“

Byl to mladý detektiv Len Hardy. Jeho kabát už nebyl dokonale nažehlený, ale naopak umazaný a pokrytý skvrnami. Na Hardyho tváři se zračil velký šrám.

Evans se usmál, ale pocítil podivný neklid. Vzpomněl si na detektivovy poznámky zhruba před hodinou – ohledně Hrobařova jména. Hardy jako by skoro naznačoval, že Evans o zabijákovi zatajil nějaké informace. Evans znovu zmáčkl knoflík výtahu. Dvakrát.

„Právě jsem to viděl ve zprávách,“ řekl, shodil batoh z ramene, přidržel si ho pod paží a začal odepínat.

Hardy na špinavý batoh nepřítomně pohlédl a řekl: „Člověče, řeknu vám, že jsem si naložil pěkně velké sousto, když jsem za tím chlápkem dobrovolně běžel. Úplně jsem se pomínul. Zřejmě nějaká válečná hysterie.“

„E-he,“ řekl Evans. Strčil ruku do batohu a vytáhl termosku.

Hardy pokračoval v monologu: „Málem mě dostal. Trošku mi nahnal strach. Nebyl jsem od něj ani deset metrů. Viděl jsem jeho oči a hlaveň samopalů. Člověče... Náhle

jsem byl šťastný, že jsem naživu.“

„To se stává,“ řekl Evans. Kde je, sakra, ten výtah?

Hardy se podíval na stříbrný kovový válec. „Poslyšte, nevíte, kde je agentka Lukasová?“ zeptal se a podíval se do tmavé chodby.

„Myslím, že dole,“ řekl Evans a odšrouboval víko termosky.

„Musela někomu podat informace. Ve vestibulu. Vy jste tamtudy nešel?“

„Já šel přes garáže.“

Doktor sňal z termosky víko a otočil se k detektivovi. Sklopil oči a viděl, jak mu černá pistole s tlumičem v Hardyho ruce míří přímo do obličeje.

„Je mi líto,“ řekl Hardy. I když to vůbec neznělo, že je to Hardymu líto.

Evans upustil termosku. Káva se rozstříkla o podlahu. Evans viděl, jak z hlavně vychází záblesk žlutého světla. A pak už neviděl nic.

Část čtvrtá
MISTR HLAVOLAMU

„Ten rukopis byl nejhorší věcí proti mně.“

Bruno Hauptmann, v narážce na důkazy v jeho procesu
za únos Lindberghova dítěte

Agent byl dosti mladý, takže ho ještě mohla vzrušovat představa, že je zaměstnancem FBI. Proto mu ani trochu nevadilo, že mu dali noční směnu ze silvestra na Nový rok, kterou si odpracovával v bezpečnostním středisku FBI ve druhém patře budovy.

A stejně nepopíratelným faktem bylo, že Louise – agentka, která zde sloužila s ním – si dnes večer oblékla přiléhavou modrou blůzu a krátkou černou sukni a právě teď s ním flirtovala.

Rozhodně s ním flirtovala, usoudil agent.

Tedy, vlastně hovořila o své kočce. Ovšem její pohyby mu zcela jasně prozradily, že s ním ve skutečnosti flirtuje. Navíc měla černou podprsenku, která jí prosvítala přes blůzu. Taky signál.

Agent nespouštěl oči z deseti monitorů, za které nesl zodpovědnost.

Louise po jeho levici měla na starosti dalších deset. Monitory byly napojeny na více než šedesát bezpečnostních kamer rozmístěných v budově ústředí a kolem ní. Obrázky na monitorech se každých pět vteřin střídaly v posloupnosti jednotlivých kamer.

Louise v černé podprsence jen nepřítomně přikyvovala, když agent hovořil o domě svých rodičů v zálivu Chesapeake Bay.

Vtom zabzučel zvonek.

Sam ani Ralph to být nemohli – oba agenti, které on a Louise před dvaceti minutami vystřídali, měli přístupové karty a jednoduše by vešli dovnitř.

Agent zmáčkl tlačítko. „Ano?“

„Tady detektiv Hardy. Washingtonská policie.“

„Kdo je Hardy?“ zeptal se agent Louise.

Louise pokrčila rameny a vrátila se ke svým monitorům.

„A co chcete?“

„Pracuji s Margaret Lukasovou,“ řekl chraplavě hlas.

„Á, na případu střelby v metru?“

„Přesně tak.“

Legendární Margaret Lukasová. Bezpečnostní agent nebyl u FBI příliš dlouho, ale i on už věděl, že Lukasová se jednoho dne stane první ženou v čele FBI. Stiskl tlačítko pro vstup a otočil se čelem ke dveřím.

„Přejete si?“

„Obávám se, že jsem se ztratil,“ řekl Hardy.

„Jistě. To se tady stává.“ Agent se usmál. „Kam máte namířeno?“

„Snažím se najít dokumentační laboratoř. Ztratil jsem se, když jsem si šel do automatu pro kávu.“

„Dokumentační? To je v šestém patře. A pak doleva. Nemůžete to minout.“

„Díky.“

„Co to je?“ řekla Louise náhle. „Hej, co to je?“

Agent se na ni podíval. Louise zastavila sekvenci a ukázala na jeden z monitorů. Na obrazovce ležel na zádech muž – nedaleko od místa, kde se právě nacházeli. Monitory byly černobílé, ale velká skvrna, která se rozlévala muži u hlavy, byla bezpochyby kaluží krve.

„Kristepane,“ zamumlala Louise a natáhla se po telefonu. „To vypadá jako Ralph.“

V tu chvíli se zezadu ozvala slabá rána. Louise sebou trhla, zachroptěla a přední strana její blůzy zmizela v krvi.

„Ach,“ zalapala po dechu. „Co to...?“

A další úder. Kulka jí pronikla zezadu do hlavy a Louise sebou smýkla dopředu.

Mladý agent se otočil ke dveřím, zvedl ruce a zaskučel: „Ne, ne.“

„Uklidni se,“ řekl Hardy nevzrušeným hlasem.

„Prosím!“

„Uklidni se,“ zopakoval Hardy. „Mám jen několik otázek.“

„Nezabíjejte mě. Prosím...“

„Takže,“ začal Hardy suše, „na těchtohle počítačích používáte program Secure-Check?“

„Já...“

„Nechám tě žít, jestli mi odpovíš na všechny otázky.“

„Ano.“ Agent se rozplakal. „Secure-Check.“

„Takže když se v pravidelných intervalech nepřihlášíš, vyšle se do systému Inter-Gov kód 42?“

„Přesně tak... Prosím vás, pane...“ Agent pohlédl na tělo dívky, které se čas od času zachvělo. Do kontrolního panelu vtékala krev. „Ach, Bože...“

Hardy se pomalu zeptal: „Vaše směna začala o půlnoci?“

„Prosím vás, já...“

„O půlnoci?“ zopakoval Hardy otázku jako učitel ve škole, když zkouší desetiletého žáka.

Agent přikývl.

„A kdy jste se poprvé přihlásili?“

Agent už teď hlasitě brečel. „Ve dvanáct dvacet jedna.“

„A kdy se máte přihlásit znovu?“

„V jedna nula sedm.“

Hardy se podíval na hodiny na stěně a spokojeně pokýval hlavou.

Mladý agent s panikou v hlase pokračoval: „O svátcích používáme systém prodlužujících se intervalů, takže když se přihlásíme v...“

„To je dobrý.“ Hardy střelil agenta dvakrát do hlavy a zmáčkl tlačítko, aby si otevřel dveře.

Muž, který ve skutečnosti nebyl detektivem Lenem Hardym, nýbrž Edwardem Fieldingem, nyní vyrazil k výtahu.

Automatický poplach se spustí až v 1:07. Zbývá mu spousta času.

Budova byla prakticky opuštěná, ale Fielding přesto kráčel tak, jak měl. Nikoliv s naléhavostí, nýbrž s těžkopádností. Takže když náhodou narazí na některého z několika málo zbývajících agentů, jednoduše mu ukáže propustku, načež se ho agent na základě jeho chování

rozhodne nechat pokračovat v plnění jeho bezpochyby významného úkolu.

Fielding se zhluboka nadechl a nabral do plic vůni laboratoře a kanceláří. Cítil nesmírné vzrušení; že se nachází právě zde – v útrokách vesmíru policejních složek, v chodbách ústředí samotné FBI. Vzpomněl si, jak Hrobař před rokem neústupně naléhal, že musí navštívit muzeum umění v Hartfordu. Fielding souhlasil a ten pomatenec pak hodinu stál před Doreovou ilustrací z Božské komedie: Beatrice a Virgil se chystají sestoupit do Pekla. A přesně tohle teď cítil Fielding – jako by se nacházel na okružní cestě podsvětím.

Procházel chodbami a hlavou se mu honily nejruznější myšlenky.

Ne, agentko Lukasová, ne, Parkere Kincaide, ne, ubohý John Evansi...

Ne, mým motivem nebyla odplata za politické bezpráví, terorismus nebo sociální nespravedlnost. A mým motivem nebyla ani chamtivost.

Dvacet milionů? Kristepane, vždyť já mohl klidně žádat desetinásobek.

Ne, Fieldingovým motivem byla dokonalost.

Jistě, představa dokonalého zločinu byla pouhým klišé. Jenže když Fielding studoval lingvistiku, aby našel nejvhodnější slova a obraty pro žádost o výkupné, dozvěděl se zajímavou věc. Jistý filolog napsal v jednom článku v *The American Journal of Linguistics*, že přestože se seriózním spisovatelům doporučuje, aby se klišé vyhýbali, mají klišé určitou hodnotu, neboť popisují základní pravdy všeobecně srozumitelným jazykem.

Dokonalý zločin.

Fieldingův svatý grál.

Dokonalost... Tahle vlastnost ho zcela opájela. Dokonalost byla vším – jak si žehlil košile, jak si leštil boty, jak si zastříhoval chloupky v uchu, jak plánoval své zločiny, jak je prováděl...

Kdyby Fielding tíhl k právu, stal by se advokátem a

věnoval by celý život vymýšlení dokonalých obhajob pro neskonalé vinné klienty.

Kdyby rád pobýval na vzduchu, naučil by se všechno o horolezectví a podnikl by dokonalý sólový výstup na vrchol Mount Everestu.

Jenže tyhle aktivity ho nevzrušovaly.

Vzrušoval ho zločin.

Považoval za pouhé řízení osudu, že se narodil jako zcela amorální člověk. Stejně jako se někteří lidé rodí holohlaví a některé kočky mají šest prstů. Podle něj to nebylo dáno výchovou – měl to prostě v povaze. Jeho rodiče ho milovali a jejich jediným hříchem byla hloupost.

Fieldingův otec pracoval jako pojišťovací agent v Hartfordu a matka zůstala v domácnosti. Fielding netrpěl žádným strádáním, žádným pocitem ochuzení. Jenže se už od raného věku jednoduše domníval, že zákony tu nejsou pro něj. Prostě mu nedávaly smysl. Celé hodiny přemýšlel, proč by se měl člověk jakkoliv omezovat. Proč by neměl jít tam, kam ho táhnou jeho myšlenky a touhy.

Přesto mu trvalo ještě několik let, než si uvědomil, že se narodil jako ryzí kriminální osobnost, jako učebnicový sociopat.

A tak zatímco studoval algebru, aritmetiku a biologii na střední škole v St. Thomasu, pracoval zároveň na svém skutečném poslání.

A jako ve všech disciplínách se přitom setkával s úspěchy i neúspěchy.

Fielding, který se ocitl v dětském nápravném zařízení, když zapálil dům přítele dívky, do které se zamiloval (stačilo zaparkovat auto o tři čtyři ulice dál).

Fielding, kterého málem ubili k smrti dva policisté, když je vydíral s fotografiemi, na kterých se nechávali orálně obsluhovat transvestity v policejním autě (stačilo mít s sebou silného komplice).

Fielding, jemuž se úspěšně podařilo vydírat velkou konzervárnu poté, co nasypal jejím kravám do krmiva enzym,

který simuloval pozitivní nález botulotoxinu (ačkoliv si peníze nikdy nevyzvedl, protože nedokázal přijít na způsob, jak s penězi beze stopy zmizet).

Žít a učit se.

Vysoká škola ho příliš nezajímala. Studenti v Benningtonu měli řůru peněz, ale nechávali dveře pokojů na kolejích neustále otevřené, takže jejich vykradení pro něj nepředstavovalo žádnou výzvu. Občas si tedy dopřál alespoň násilné přepadení nějaké studentky, protože znásilnit holku tak, aby si to vůbec neuvědomila, pro něj výzvu představovalo. Jenže Fielding netoužil po sexu, nýbrž po zločinu a již od mladých let se zaměřoval na takzvané „čisté zločiny“, jako je loupež, a nikoliv na „nečisté zločiny“, jako je znásilnění. Napřel všechny síly, aby získal diplom z psychologie, a snil o útěku do skutečného světa, kde bude moci uplatnit své řemeslo.

V příštích deseti letech působil Fielding opět ve svém rodném Connecticutu a dělal právě tohle: piloval a provozoval řemeslo.

Většinou loupeže. Vyhýbal se finanční kriminalitě, jakou představovaly fingované směnky nebo pojišťovací podvody, protože by při nich musel zanechávat stopy v podobě všelijakých lejster.

A vyhýbal se i drogám a únosům, protože při nich nemohl pracovat sám – a Fielding nikdy nepotkal nikoho, komu by uvěřil.

Bylo mu sedmadvacet, když poprvé vraždil.

Šlo o příležitostný – přímo impulzivní – zločin, který se mu vůbec nepodobal. Právě si dával cappuccino v jedné kavárně v nákupním centru za Hartfordem, když vtom uviděl ženu, která vycházela z klenotnictví s balíčkem. Na její chůzi bylo cosi zvláštního – cosi lehce paranoidního –, co mu prozradilo, že balíček obsahuje nějaký velice cenný předmět.

Fielding nasedl do auta a začal ženu sledovat. Na opuštěném pásu silnice pak přidal rychlost a zleva jí zablokoval cestu. Zděšená žena po něm hodila balíček a

začala ho prosit, aby ji pustil.

Jak tak Fielding stál vedle svého chevroletu, uvědomil si, že na sobě nemá kuklu a že na autě nevyměnil poznávací značky.

Zmocnil se ho pocit, že na tyhle věci podvědomě zapomněl právě proto, že chtěl vědět, jaký bude mít požitek ze zabíjení. Natáhl se do auta, vytáhl z přihrádky pistoli, a než žena stačila vykřiknout, dvěma ranami ji usmrtil.

Nasedl do auta, odjel zpátky do Juice'n'Java a dal si další cappuccino.

Je paradoxní, uvažoval, že mnoho zločinců vůbec nevraždí.

Bojí se vraždit, protože se domnívají, že by pak byli snáze dopadeni. Jenže ve skutečnosti je to tak, že kdyby vraždili, snáze by mohli uniknout.

Policie se přesto tužila a několikrát ho dokonce zatkla. Ve všech případech, kromě jediného, ho ovšem poldové záhy propustili.

Na Floridě ho zatkli za ozbrojenou loupež a důkazy proti němu byly docela silné. Jenže Fielding měl dobrého advokáta, který mu zařídil snížení trestu pod podmínkou, že se podrobí léčbě v psychiatrické léčebně.

Fielding se děsil doby, kterou zde bude muset strávit, ale nakonec prožil v Ústavu duševního zdraví v Dade City úžasné dva roky.

Léčebna voněla zločinem a Fielding ho tam zřetelně cítil.

Většina odsouzených, ne-li všichni, zde byla jen proto, že si jejich advokáti pospíšili a založili obhajobu na jejich nepřičetnosti.

Hloupí padouši jsou v lapácích, chytří v nemocnicích.

Po dvou letech a příkladném vystoupení před lékařskou posudkovou komisí se Fielding vrátil do Connecticutu.

A ihned poté si našel práci ošetřovatele v nemocnici pro duševně choré zločince v Hartfordu.

Tam se seznámil s mužem jménem David Hughes, což byla úchvatná postavička. Fielding dospěl k názoru, že tenhle

chlápek nejspíš býval docela spořádaným občanem, než v záchvatu žárlivosti ubodal svou ženu k smrti. Samotné ubodání bylo docela fádní záležitostí, ale zajímavé byly teprve události, ke kterým došlo poté, co zhrzený manžilek zasadil Pamele několik hlubokých ran do plic. Pamela odběhla ke skříni, našla pistoli, a než stačila umřít, střelila Hughese do hlavy.

Fielding nevěděl, co přesně se odehrálo uvnitř Hughesovy lebky z neurochirurgického hlediska, ale vzhledem k tomu, že Fielding byl prvním člověkem, kterého operovaný Hughes po probuzení z narkózy spatřil, vzniklo mezi oběma muži zvláštní pouto.

Hughes udělal všechno, oč ho Fielding požádal. Nosil mu kávu, uklízel, žehlil mu košile, vařil. A dokonce se ukázalo, že Hughes je ochoten udělat daleko více než jen domácí práce – což Fielding zjistil jednoho večera krátce poté, co Ruth Millerová, sestra na noční službě, odtáhla jeho ruku ze svého rozkroku a řekla: „Budu to hlásit, prasáku.“

O několik okamžiků později zamumlal znepokojený Fielding Hughesovi: „Ruth Millerová. Někdo by měl tu štětku zabít.“

A Hughes tehdy řekl: „Hmmm, dobře.“

„Cože?“ zeptal se Fielding.

„Hmmm, dobře.“

„Ty bys ji pro mě zabil?“

„Ehm. Já... jasně.“

Fielding ho gestem utišil a vzal na procházku po areálu nemocnice.

Vedli spolu dlouhý rozhovor.

Druhý den se Hughes objevil ve Fieldingově kumbálu celý od krve, v ruce držel kus zubatého skla a ptal se, jestli si může dát polévku.

Fielding Hughese umyl a napadlo ho, že byl trochu neopatrný, pokud jde o místo a dobu vraždy a o případnou pozdější výmluvu.

Dospěl k názoru, že Hughes je příliš dobrý, než aby

ztrácel čas s podobnými věcmi. Sdělil mu tedy, jak má uprchnout z nemocnice a jak najde cestu k nedaleké chatě, kterou si Fielding pronajal pro odpolední schůzky s některými retardovanými pacientkami.

A právě tuhle noc přišel Fielding na to, jak by tohoto muže mohl nejlépe využít.

Hartford, pak Boston, pak White Plains a pak Philadelphie.

Dokonalé zločiny.

A nyní byl ve Washingtonu.

Spáchal zde čin, který se dle jeho názoru ukázal jako nejvíce dokonalý zločin (přestože si uvědomoval, že lingvistu, jako byl Parker Kincaid, by tohle nadužívání slov popuzovalo).

Po dobu posledních šesti měsíců trávil téměř osmnáct hodin denně plánováním zločinu. Krůček po krůčku pronikal bezpečnostními opatřeními FBI – přestrojil se za mladého detektiva Hardyho z oddělení pro výzkum a statistiku washingtonské policie.

Nejprve se infiltroval do washingtonského odboru pro akce v terénu FBI, protože právě tenhle odbor měl v působnosti velké zločiny ve státě District of Columbia. Zde se seznámil se zvláštním agentem Ronem Cohenem a jeho asistenty. Přitom vyzvěděl, kdy bude zvláštní agent Cohen na dovolené a který z jeho podřízených bude mít Hrobařův případ takříkajíc „pod palcem“. Tím podřízeným byla samozřejmě Margaret Lukasová, do jejíhož života vstoupil Fielding stejně neúprosně jako do útrob FBI.

Většinu času strávil v konferenčních místnostech opisováním objemných kriminalistických statistik pro své fiktivní zprávy, zatímco v mezičase vyrážel na výpravy k automatům a na toalety.

Studoval interní předpisy FBI, prohlížel si vnitřní telefonní seznam, vštěpoval si identifikační dokumentaci a hltal procedurální příručky.

Doma a v pronajatém bytě v Gravesendu mezitím

surfoval po internetu a zjišťoval informace o vládních objektech, policejních procedurách a bezpečnostních systémech (a máš pravdu, Parkere, taky o cizojazyčných dialektech).

Absolvoval stovky telefonátů architektům a designerům, kteří pracovali v ústředí FBI, volal externím dodavatelům a bezpečnostním specialistům a kladl jim nevinné otázky, hovořil o smyšlených schůzkách zaměstnanců, hádal se o imaginární faktury.

A obvykle se mu podařilo vytáhnout z protistrany nějakou životně důležitou informaci – třeba o rozvržení budovy ústředí, o nasazení pracovníků během svátků, o vchodech a východech. Rovněž se mu podařilo zjistit typ a rozmístění bezpečnostních kamer v ústředí, počet a rozmístění členů ostrahy a také druh komunikačního systému.

Byla to úmorná práce. Ale dokonalost vyžaduje trpělivost.

A když Fielding nabyl dojmu, že už má informací dost, přišla nejrafinovanější část. Ráno po střelbě v metru přešel přes práh FBI a tvářil se, že ho rozčiluje, že musí dělat páte kolo u vozu. Jiní agenti by dvakrát či třikrát ověřili jeho pověření a přinejmenším by zavolali na ústředí washingtonské policie. Ne tak Margaret Lukasová, nebohá bezdětná vdova. Protože před ní stál Len Hardy, který se měl brzy stát stejným bezdětným vdovcem a kterého stihl stejný žal, jaký ona musela překonávat před pěti lety.

Samozřejmě ho bez mrknutí oka přijala do stáda.

A nikdy o něm nic nezjistili.

Přesně jak předpokládal.

Protože Edward Fielding věděl, že boj se zločinem je dnes výsadou vědců. Dokonce i psychologové, kteří vytvářejí profil zločincovy mysli, používají ke kategorizaci subjektu určité vzorce.

Pachatel sám – lidská bytost v pozadí – je ovšem často přehlížen.

Fielding věděl, že se agenti budou tak úporně soustředit

na žádost o výkupné, na lingvistiku, na rukopis, na stopové důkazy a na své počítačové programy a důmyslné přístroje, že nikdy neprohlédnou, že pachatel stojí přímo za nimi a doslova jim dýchá na krk.

Fielding došel až k výtahu. Otevřely se dveře. Fielding vešel dovnitř, ale nezmáčkl knoflík do šestého patra, kde se nacházela dokumentační laboratoř. Stiskl tlačítko s nápisem 1B.

Výtah se rozjel dolů.

Důkazní místnost FBI je největší skladovací kapacitou v zemi.

Je v provozu čtyřadvacet hodin denně a obvykle zde pracují dva zřízenci, kteří pomáhají agentům zapisovat důkazy a někdy také odnášet těžší položky do skříněk, případně přebírat zabavená auta, nákladáky a dokonce i čluny na přívěsu a odvážet je do skladu sousedícího s budovou.

Dnes v noci zde však konali službu tři agenti, o čemž rozhodl zástupce ředitele spolu s Margaret Lukasovou. Důvodem byla mimořádná hodnota jistého důkazního předmětu, který se nyní nevyzvednutý nacházel v trezoru.

Jenže byly svátky a dva muži a jedna žena v důkazní místnosti se chovali značně nenuceně. Poflakovali se kolem příjmového okénka, popíjeli kávu a bavili se o basketbalové NBA. Oba muži byli otočeni zády k okénku.

„Já mam rád Rodmana,“ řekl jeden ze zřízenců.

„Ale pch-rosím tebe,“ odpověděl druhý.

„Dobrý večer,“ řekl Edward Fielding a přistoupil k okénku.

„Hele, slyšel jste, co se stalo s tím chlápkem na Mall?“ zeptala se ho žena.

„Ne,“ řekl Fielding a střelil ji do hlavy.

Oba agenti zemřeli v okamžiku, kdy sahal po zbrani. Pouze jednomu se podařilo vytáhnout sig-sauer z pouzdra.

Fielding se natáhl přes okénko a bzučákem si otevřel.

Napočítal osm bezpečnostních kamer namířených na

okénko, regály a trezor. Jenže signál z těchhle kamer se přenášel do bezpečnostní místnosti ve druhém patře, kde již nezůstal naživu nikdo, kdo by sledoval, jak se jeho dokonalý zločin pěkně rozbíhá.

Fielding sebral klíče z opasku mrtvé ženy a otevřel trezor. Byla to velká místnost o rozměrech zhruba šest krát devět metrů.

Agenti tu skladovali drogy a peníze v hotovosti zabavené pachatelům.

Během měsíců výzkumu a příprav na loupež se Fielding dozvěděl, že státní zástupci jsou povinni předstupovat před porotu se skutečnými penězi zabavenými během drogové razie nebo připravenými pro únosce.

To byl jeden z důvodů, proč agenti přinášeli peníze pro výkupné právě sem. Druhý důvod ovšem Fielding nepředpokládal – že starosta Kennedy, jehož psychologický profil si sám Fielding vytvořil, bude chtít mít peníze připraveny pro případ, že se na něj Hrobař přece jen obrátí a bude si chtít výkupné převzít.

A tak teď byly peníze tady.

Dokonalý zločin...

Ležely naskládány ve velkém zeleném plátěném pytli. U popruhu se houpala červená visačka: „Federální důkaz. Nebrat.“

Fielding se podíval na hodinky. Odhadl, že mu zbývá dvacet minut, než se Cage s Kincaidem a dalšími agenty vrátí z Mall po přestřelce s Hrobařem.

Má spoustu času. Pokud bude jednat rychle.

Otevřel pytel – zip nebyl opatřen zámkem – a vysypal peníze na podlahu. V pytli se nacházelo několik detekčních snímačů, přesně jak předpokládal. Rovněž pásky přes bankovky však byly napíchnuté – s tímhle trikem nepočítal. Přemýšlel, zda i jednotlivé bankovky nemohou být nějak „cinknuté“, ale dost o tom pochyboval; Geller se nikdy o ničem podobném nezmínil. Přesto Fielding sáhl do kapsy a vytáhl malý stříbrný přístroj – snímač s názvem Trans-detect,

který dokázal odhalit i ten nejslabší signál na jakékoliv vlnové délce, od viditelného světla přes světlo infračervené až po rádiové vlny.

Přejel snímačem po hromádce bankovek, aby se ujistil, zda se technikům FBI přece jen nějak nepodařilo umístit vysílač přímo do bankovky.

Žádný signál se však neozval.

Fielding odhodil přístroj stranou – teď už ho nebude potřebovat a vytáhl zpod košile hedvábnou tašku. Byla vyrobena z materiálu, ze kterého se vyrábějí padáky. Fielding si ji ušil sám. Začal strkat peníze do tašky.

Požádal o dvacet milionů, protože to byla částka odpovídající velkoleposti plánu a protože tohle číslo dodávalo věrohodnost tomu nesmyslnému motivu odplaty za vietnamskou válku. Fielding ovšem unese pouze čtyři miliony, které dohromady vážily dvaatřicet kilogramů.

A přestože se nemohl pochlubit atletickou postavou, v posledních šesti týdnech usilovně cvičil v posilovně v Bethesdě, aby byl dost silný a peníze unesl.

Stodolarové bankovky se pochopitelně daly vystopovat (stopování peněz je dnes díky snímačům a počítačům snadné). Jenže Fielding myslel i na tohle. V Brazílii, kde bude již za pár dní, se čtyři miliony dolarů ve vystopovatelné hotovosti promění ve tři miliony dvě stě tisíc dolarů ve zlatě. A ty se pak zase promění ve tři miliony dvě stě tisíc v nevystopovatelných amerických dolarech a eurodolarech.

Které za dalších pár let znovu narostou na čtyři miliony a ještě více, umožní-li to investiční fondy a úrokové míry.

Fielding necítil žádnou lítost, že musí nechat zbytek peněz na místě.

Zločin nemůže být založen na chamtivosti; musí být založen na řemesle.

Nastrkal peníze do tašky a přehodil si ji přes rameno.

Prohnutý pod tíhou peněz vešel do chodby a zamířil k výtahu.

Bude třeba zabít ostrahu u předních dveří, pomyslel si,

stejně jako všechny členy týmu, kteří tady ještě zůstali. Tobe Geller už odjel domů, ale Lukasová je stále v budově. Ta rozhodně musí zemřít.

Za jiných okolností by její zavraždění nebylo nutné – Fielding si dával velice dobrý pozor, aby utajil svou totožnost a skutečné místo bydliště. Jenže agenti byli daleko lepší, než předpokládal. Bože, vždyť oni našli i jeho byt v Gravesendu... To Fieldingem těžce otřásl.

Nikdy by ho ani nenapadlo, že se jim to podaří. Dal si pozor, aby celou dobu zůstal s Gellerem a Evansem v karavanu a nevyšel z něj ven – nějaký kolemjdoucí ho totiž mohl poznat jako člověka, který zde bydlí. Naštěstí byl v bytě mnohokrát také Gilbert Hawel, kterého si Fielding najal na doručení vzkazu, takže sousedi Hawela poznali na fotografii a předpokládali, že to on si byt v Gravesendu pronajal.

A když agenti téměř zjistili, že místem třetího útoku má být The Ritzy Lady... Seděl v dokumentační laboratoři a s hrůzou sledoval, jak počítač skládá úlomky písmen z bloku nalezeného v bytě.

Čekal na pravou chvíli a pak rychle vyhrkl: „Ritz. Třeba je to hotel Ritz Carlton.“ A sotva to agenti uslyšeli, vzali tuhle myšlenku za svatou. Vlastně bylo téměř nemožné přijít na něco jiného.

Takhle hlavolamy fungují, že, Parkere?

A co Parker?

Ten byl až příliš dobrý a nechat ho naživu představovalo příliš velké riziko. Při troše štěstí se stal Kincaid před chvílí jednou z Hrobařových obětí na Mall. Fielding Hrobařovi řekl, aby se přikradl mezi stromy a objevil se u vietnamského památníku ze západní strany.

A přesně tam očekával také přítomnost Cagea, Parkera a řady dalších agentů.

Pomalů kráčel po opuštěných chodbách a napadlo ho, že zatímco on je dokonalý zločinec, Kincaid je dokonalý detektiv.

A co se stane, když se setkají dva dokonalí protivníci?

Jenže tohle nebyl hlavolam, nýbrž řečnická otázka a Fielding neztrácel čas snahou nalézt odpověď. Přistoupil k výtahu a stiskl tlačítko pro jízdu nahoru.

31.

Margaret Lukasová otevřela dveře dokumentační laboratoře a nakoukla dovnitř. „Haló? Doktore Evansi?“

Nikdo se neozýval.

Kde je?, uvažovala.

Zastavila se u laboratorního stolu a pohlédla na žádost o výkupné.

Konec se plíží.

Napadlo ji, že Parker Kincaid možná neměl tak úplně pravdu, když tvrdil, že podobnou chybu žádný člověk neudělá.

Svým způsobem se konec skutečně plížil. Najednou bylo po všem a zbývalo jen dlouhé čekání na ostatní členy týmu.

Stála shrbená nad laboratorním stolem, dívala se na vzkaz a krátké pramínky světlých vlasů jí padaly do očí, jako koňské klapky.

Prohlížela si jednotlivá slova na žádosti o výkupné a zírala na kudrlinky neučesaných písmen. Vybavila si, jak Kincaid žádost studoval a jak se mu přitom pohybovaly rty, jako by vyslyšel živého podezřelého.

Konec se plíží.

Zavrtěla hlavou nad svou morbidně hloubavou náladou, otočila se a vyšla z laboratoře.

U výtahu se zamyslela. Třeba dr. Evans čeká na stanovišti ostrahy.

Nepřítomně se podívala na prosvětlenou šipku, která naznačovala stoupání výtahu.

Chodby byly opuštěné a Lukasová si uvědomovala tiché zvuky, které v noci vydávají opuštěné budovy. Odbor pro akce v terénu, kde pracovala, se nacházel nedaleko městské

radnice několik ulic od ústředí a Lukasová se na ústředí nedostala příliš často.

Moc se jí v budově nelíbilo. Byla příliš veliká. A dnes v noci vypadalo tohle místo ponuře a strašidelně. A to se Margaret Lukasová jen tak něčeho nelekla. Vzpomněla si, jak Kincaid promítl žádost o výkupné na plátno v laboratoři a ona si tehdy pomyslela: Vypadá jako duch.

Lukasová teď cítila přítomnost několika duchů. Přímo ve zdejších chodbách. Duch agentů zabitých při výkonu služby. A duch obětí zločinů, které zde agenti vyšetřovali.

A co její osobní duchové?, napadlo ji. Jenže ti s ní byli neustále.

Duch jejího manžela a duch jejího syna. Nikdy ji neopustili.

Ani si to nepřála. Podstrčené dítě potřebovalo něco, co by jí připomínalo někdejší Jackie.

Pohlédla na podlahu před výtahem, kde se teď nacházela tmavá skvrna.

Co to může být?, přemýšlela. Ucítla kávu. No jistě, co jiného?

Kontrolka výtahu zablikala a ozvalo se cinknutí. Dveře se otevřely a kdosi vystoupil.

„Ahoj,“ řekla Lukasová. „Mám pro tebe nějaké zprávy.“

„Ahoj, Margaret,“ odpověděla Susan Nanceová a upravila si v ruce několik lejster. „Co se děje?“

„Právě ho zneškodnili. Dostali ho na Mall.“

„Toho vraha z metra?“

„Jo.“

Susan zvedla palec. „Dobrá práce. A šťastný Nový rok.“

„Tobě taky.“

Lukasová nastoupila do výtahu a sjela do přízemí.

Na stanovišti ostrahy u vchodu pro zaměstnance zvedl Artie hlavu a pozdravil ji kývnutím.

„Doktor Evans se už odepsal?“ zeptala se.

„Ne. Vůbec jsem ho neviděl.“

Rozhodla se, že na něj počká. Posadila se do jednoho z

pohodlných křesel a s úlevou se do něj zabořila. Cítila značné vyčerpání a toužila už být doma. Věděla, že si lidé za jejími zády šuškájí, jak musí být smutné, když žena jako ona žije úplně sama. Jenže to vůbec nebylo smutné. Vracet se rovnou domů bylo daleko lepší než vysedávat v baru s přítelkyněmi nebo chodit na rande s nekonečnou masou přihlouplých washingtonských nápadníků.

Domů...

Přemýšlela o zprávě, kterou bude muset o celém případě sepsat.

A přemýšlela o Parkeru Kincaidovi.

Soustřed' se, přikázala si.

A pak si uvědomila, že teď už se soustředit nemusí.

Chtěl ji někam pozvat. Věděla to. Napovídal jí to instinkt.

Jenže ona se už rozhodla ho odmítnout. Parker byl pohledný a energický muž prodchnutý láskou k dětem a domáckému životu.

To jí velice imponovalo, ale přesto byla odhodlána nevystavovat ho sama sobě, nevystavovat ho žalu, který z ní vychází jako kouř z doutnajícího uhlí.

Jackie Lukasová by možná měla u muže, jako byl Kincaid, šanci.

Ale podstrčené dítě Margaret nikdy.

Artie zvedl hlavu od papírů. „Málem bych zapomněl – šťastný Nový rok, agentko Lukasová.“

„Šťastný Nový rok, Artie.“

Když ještě Hrobař s odporným zápachem doutnal, když hasičské vozy stříkaly pěnu na ohořelou třešeň a když se kolem zčernalého autobusu shromáždily davy lidí, Parker s Cagem stáli vedle sebe.

Hrobař je mrtvý. Sbohem.

Parkerovi se začaly honit hlavou verše z jedné pohádky.

Připisoval tuhle mánii kombinaci vyčerpání a zvýšené hladiny adrenalinu.

Před chvílí volal dětem a slíbil jim, že bude za půl hodiny doma.

Robby mu sdělil, že o půlnoci začala houkat siréna, která vzbudila Bradleyovy a způsobila v ulici všeobecný poprask. Stephanie mu pak pomocí nafouklých a velkolepých výrazů popsala prskavkový rej na dvorku.

„Miluji tě, méďo,“ řekl jí Parker. „Za chvíli jsem doma.“

„Miluji tě, tati,“ odpověděla dívka. „Jak se má tvůj přítel?“

„Bude v pořádku.“

Cage právě hovořil s jedním technikem z ohledávací skupiny a Parker uhýbal, aby na něj nešel kouř z autobusu. Z místa požáru se linul nepříjemný zápach – horší než pach spálené gumy pneumatik. Parker věděl, z čeho zápach pochází, a z představy, že vdechuje kousky Hrobařovy zuhelnatělé mrtvol, se mu zvedal žaludek.

Mrtvý psychopat před ním stále doutnal a Parker měl za sebou večer, jaký ještě v životě neprožil. Jenže drama skončilo a před Parkerem náhle vyvstaly zcela přízemní problémy. Uvědomil si, že nemá dost peněz, aby zaplatil paní Cavanaughové. Prohledal si kapsy a vytáhl malý svazek bankovek. Dvaadvacet dolarů. Málo.

Cestou zpátky se bude muset zastavit u bankomatu.

Pohlédl na kousek papíru, do kterého byly bankovky zabaleny.

Byl to přepis pachatelova rukopisu, který večer našli na stránkách spáleného žlutého bloku. Obsahoval zmínky o místech posledních dvou útoků, které Tobe Geller zachránil spolu s blokem z pachatelova hořícího bytu.

... tři kilometry jižně. R...

.., místo, kam jsem tě vzal – černá...

„Co to je?“ zeptal se Cage a třel si poraněné žebro.

„Suvenýr,“ řekl Parker a podíval se na lístek. „Jenom suvenýr.“

Edward Fielding se na vzdáleném konci chodby zastavil,

aby pod tíhou peněz na zádech znovu popadl dech.

Nakoukl do přijímací haly deset metrů od chodby a spatřil krátké světlé vlasy Margaret Lukasové. Za agentkou seděl člen ostrahy a četl si noviny. V chodbě bylo zhasnuto, takže i kdyby se teď oba otočili směrem k němu, těžko by ho zahlédli.

Fielding si posadil žok s penězi pohodlněji, do pravé ruky sevřel pistoli a vyrazil chodbou kupředu. Kožené podrážky jeho bot tiše pleskaly o dlaždičky. Všiml si, že Lukasová se dívá jinam.

Prožene jí hlavu kulkou. A než strážník zvedne hlavu, zabije i jeho.

A pak už pojedou domů.

Plesk, plesk, plesk.

Neustále snižoval vzdálenost svých dvou terčů.

Dokonalé.

32.

Margaret Lukasová si prohlížela vánoční stromeček v hale a protahovala se jako kočka.

Nepřítomně poslouchala kroky, které se za ní blížily k vestibulu.

Před dvěma týdny byla zdejší vstupní hala plná dárků, které agenti a zaměstnanci věnovali rodinám žijícím v azylových domech.

Také ona se dobrovolně přihlásila, že bude o Vánocích rozdávat hračky, ale na poslední chvíli přihlášku zrušila a místo toho si o Vánocích odsloužila dvanáctihodinovou službu, během níž vyšetřovala vraždu černocho, kterého zavraždili běloši v jihovýchodním Washingtonu.

Plesk, plesk, plesk...

Nyní litovala, že předávání dárků zrušila. V té době argumentovala tím, že rozdávání hraček je dosti povrchní činnost v době, kdy může dělat „seriózní“ práci. Jenže teď si

přiznala, že pohled na malé děti o Vánocích by byl pro ni mučivějším zážitkem než rozkopávání dveří od bytu nějakého ozbrojeného burana v manassaském parku.

Zbabělče, vynadala si.

Plesk, plesk, plesk...

Vyhlédla ze skleněných oken. Davy lidí se vracely z Mall.

Vzpomněla si na Hrobaře. Zajímal ji, jak se celá přestřelka seběhla a kdo vypálil rány, které Hrobaře usmrtily. Sama se během své kariéry zúčastnila dvou přestřelek a nevybavovala si z nich nic než jen samý zmatek. O kolik se lišily od přestřelek z filmů! Nikde žádné zpomalené záběry – skutečná přestřelka se skládala z pěti zmatených vteřin naprosto děsivého chaosu a bylo po všem.

Barvitě obrazy se dostavovaly později: ošetřování zraněných a odvoz mrtvých.

Z úvah ji probíral až drnčící telefon.

Artie ho zvedl a Lukasová nepřítomně pozorovala jeho prošedivělou hlavu.

„Ostraha... Á, dobrý večer, agente Cagei.“

Náhle se Artie zamračil. Pohlédl na Lukasovou a pak zaměřil pohled za ni. Oči se mu rozšířily. „No,“ řekl neklidně. „Detektiv Hardy? Kým že je? Jak to myslíte...? Ale on je zrovna tady, teď právě... Ach, Bože.“

Artie upustil telefon a zašmátral po zbrani.

Plesk, plesk, pleskpleskpleskplesk...

Lukasová instinktivně vycítila, že kroky, které se teď daly do běhu směrem k nim, patří nějakému útočníkovi. Vrhla se kupředu právě ve chvíli, kdy se kulky z pistole s tlumičem zabořily zezadu do křesla, kde seděla, protrhly potah a vyrvaly kusy čalounění.

Lukasová se ohlédla, otočila se a namáhavě se přesunula do úkrytu za velkým květináčem.

Byl to... No to snad není možné! Byl to Hardy.

Artie začal divoce střílet a křičel: „To je on! To on je vrah! On... Ach, ne! To ne...“ Pohlédl si na hrudník. Dostal

zásah. Klesl na kolena a padl pod desku stolu.

Křeslem prolétla další kulka, těsně u agentčiny hlavy. Lukasová se schoulila za podvyživenou palmou, ze které si tolik agentů dělalo legraci. Přikrčila se právě ve chvíli, kdy se kulka hlasitě odrazila od chromovaného květináče.

Lukasová jednala zcela automaticky. Vůbec se nepokoušela zjistit, co se stalo nebo kým tenhle člověk ve skutečnosti je. Rychle vykukla a hledala cíl. Vzápětí se však musela znovu přikrčit, neboť zeleným listovým palmy prosvištěla několik centimetrů od jejího obličeje další kulka. Lukasová se překulila nalevo ke zdi, vstala a namířila pistoli. Během zlomku vteřiny zkontrolovala prostor za Hardym a vypálila tři rychlé rány.

Těžké desetimilimetrové kulky Hardyho jen těsně minuly a vytrhly ze zdi obrovské kusy omítky. Hardy vystřelil ještě dvakrát a zmizel v chodbě.

Lukasová přiběhla ke zdi vedle chodby a přitiskla se k ní zády.

Pleskavé kroky se vzdalovaly.

Z druhého konce chodby se ozval hlas: „Co se děje? Co se děje?“

Kdesi v chodbě bouchly dveře.

Lukasová rychle nakoukla za roh a opět se vrátila ke zdi. Na konci chodby zahlédla siluetu muže. Lehla si na břicho, namířila zbraň a vykřikla: „Federální policie! Identifikujte se, nebo budu střílet!“

„Ted Yan!“ volal muž. „Ze softwarové analýzy.“

Lukasová ho znala. Byl to Gellerův přítel. To je tedy skvělé, pomyslela si, takže mi bude krýt záda počítačový maniak.

„Jste sám?“ křikla.

„Já...“

Ticho.

„Tede?“

„Ne, teď už jsme tu dva... Je tu se mnou Susan Nanceová.“

„Ach, Margaret,“ ozval se zlomený hlas Nanceové.
„Dostal Louise z bezpečnostního. Je mrtvá. A Phelps taky.“

Ježíšikriste. Co se to děje?

„Jsme u...“ začal Ted.

„Buďte zticha!“ vyštěkla Lukasová. „Neprozzrazujte pozici. Procházel kolem vás někdo?“

„Ne,“ odpověděl Ted. „Kolem mě projít nemohl. Slyšel jsem, jak v chodbě bouchly dveře. Je někde mezi námi.“

„Kryjte mě,“ zavolala Lukasová.

Rozhlédla se a přeběhla ke stanovišti ostrahy. Artie byl v bezvědomí, ale příliš nekrvácel. Lukasová zvedla telefon, ale Cage už na lince nebyl. Vytočila tedy 911, představila se jako agentka ministerstva spravedlnosti a nechala vyhlásit kód 42 na ústředí FBI.

Pokud jí bylo známo, v celé historii Federálního úřadu vyšetřování to ještě nikdo neučinil. Kód 42 označoval přepadení budovy ústředí.

Za celá léta se stal tenhle kód terčem různých vtipů – výraz „volal dvačtyřicítka“ se začal používat jako vyjádření, že někdo něco totálně zvorál.

„Jste ozbrojení?“ zavolala Lukasová do chodby.

„Služebníma,“ odpověděl Ted. „Oba.“

Což mělo znamenat služební pistole glock nebo sig-sauer. Lukasová si vzpomněla na svou MP-pětku, která se v tuto chvíli nacházela v jejím autě. Dala by za ni cokoli na světě, jenže teď neměla čas si pro ni zajít.

Začala zkoumat chodbu, která stále zela prázdnotou.

Bylo v ní celkem osm dveří. Pět napravo, tři nalevo.

Za jedněmi z nich se skrývá vrah.

Máš tady hlavolam, Parkere. Které dveře vedou k našemu Jidášovi?

Tři jestřábi zabíjejí farmáři kuřata...

Lukasová držela pistoli před sebou a pomalu vykročila do chodby.

Na konci spatřila siluety obou agentů. Gestem ruky jim pokynula, aby se stáhli na stranu za roh. Pokud by se teď

Hardy vyřítit ze dveří, nemohla by na něj vystřelit, kdyby za ním stál někdo další.

Také oni by měli stejné problémy a dost možná by váhali zneškodnit Hardyho ze strachu, že zasáhnou ji. Když bude sama, přijde sice o výhodu křížové palby, ale bude moci bez zábran střílet, jestli se Hardy pokusí utéct.

Postoupila dále do chodby.

Které dveře to jsou?, uvažovala.

Přemýšlej... No tak! Přemýšlej!

Pokud měl Hardy alespoň trochu orientačního smyslu, věděl, že pět kanceláří napravo směřuje ven z budovy. Rozhodně by se tedy neukryl v kancelářích nalevo, protože by mu hrozilo, že zůstane uvězněn uvnitř objektu.

Dobrá, zúžíme výběr na kanceláře vpravo.

Dveře dvou z pěti kanceláří nesly nápis „Příjem“, což bylo poněkud eufemistické označení pro vyšetřovací místnosti podobné „modré vyšetřovačce“, ve které se dnes setkali s Henry Czismanem.

Hardy musel mít logicky pochybnosti, že v ústředí FBI se nacházejí nějaké přijímací místnosti, a mohlo ho napadnout, že tyhle kanceláře budou mít něco společného s ostrahou a nepovede z nich cesta ven.

Což skutečně nevedla – místnosti byly bez oken.

Na prostředních dveřích se skvěl nápis „Údržba“. Lukasová nevěděla přesně, kam dveře vedou, ale předpokládala, že půjde o kumbál pro správce bez dalšího východu. Dospěla k závěru, že Hardy nejspíš učiní stejný logický úsudek.

Zbývaly tedy dvojce dveře. Oboje byly bez označení a za oběma – jak Lukasová náhodou věděla – se skrývaly malé kanceláře pro písáčky.

Z obou kanceláří navíc vedla okna do ulice. Jedna kancelář se nacházela blíže ke vstupní hale, zatímco druhá měla blíž k Tedovi a Nanceové.

Kam tak spěcháš?, zeptala se Lukasová sama sebe. Vždyť můžeš počkat na posily.

Jenže pak si uvědomila, že Hardy může právě teď otevírat některé z oken a pracovat na svém útěku. A Lukasová nemohla riskovat, že tenhle člověk uprchne.

Takže, které dveře, které?

A pak se rozhodla: dveře blíže vestibulu. Dávalo to smysl.

Hardy by jen těžko běžel deset či dvanáct metrů po chodbě s ozbrojenou agentkou za zády, když se mohl snadno ukrýt za nejbližšími dveřmi.

A jakmile Lukasová učinila tohle rozhodnutí, zapomněla na všechny ostatní možnosti.

Hádanky jsou vždycky jednoduché, pokud znáte odpověď. Přesně jako v životě, ne?

Zatlačila na kliku. Dveře byly zamčené.

Byly zamčené i předtím?, uvažovala. Nebo je Hardy zamkl zevnitř?

Ne, zamkl je on. Určitě je uvnitř. Kam jinam mohl utéct? Odběhla zpátky na stanoviště ostrahy, sebrala Artiemu klíče z opasku a vrátila se. Co nejtíšeji strčila klíč do zámku.

Otočila klíčem.

Ozvalo se neskutečně hlasité cvaknutí.

Sakra. To mohla rovnou zařvat: „Už jdu!“

Raz, dva...

Zhluboka se nadechla.

Vzpomněla si na manžela, vzpomněla si na syna.

Miluju tě, mami!

Prudce vrazila do dveří.

Skrčila se, natáhla pistoli a napjatě držela prst na ostrém kohoutku...

Nic...

Nebyl tady.

Počkat... ten stůl... Tohle byl jediný kus nábytku, za kterým se mohl schovávat.

Obešla ho s pistolí nataženou před sebou.

Nic.

Sakra, musela něco splést. Určitě se schoval za

vzdálenějšími dveřmi.

A pak zahlédla koutkem oka slabý pohyb.

Dveře umístěné přesně naproti – druhé dveře s nápisem „Údržba“ – se nepatrně pootevřely. Ve škvíře se objevila hlaveň pistole s tlumičem.

„Margaret!“ ozval se z druhého konce chodby hlas Susan Nanceové.

„Ani hnout!“ zakřičela Susan.

Lukasová se vrhla k zemi přesně ve chvíli, kdy z Hardyho pistole vyšly dva výstřely.

Jenže tyhle výstřely nepatřily jí. Místo toho kulky směřovaly do okna z tabulového skla. Sklo se roztříštilo na tisíc malých kousků.

Nance po Hardym třikrát vystřelila, ale minula ho. Ihned poté Hardy vyběhl ze dveří a pod tíhou pytle s penězi nemotorně klopýtal přes chodbu do kanceláře, kde stála Lukasová. Naslepo přitom střílel jejím směrem a přinutil ji schovat se do úkrytu. Lukasová se překulila na podlaze. A zatímco kulky létaly do stolu, vyskočil Hardy z okna na terasu s výhledem na Devátou ulici.

Přeskočil přes plůtek a dopadl na úroveň ulice. Lukasová po něm začala střílet, ale minula.

Postavila se a přeběhla k oknu.

Pochopila, co se vlastně stalo: Hardy vyzkoušel dveře na vnější straně budovy a zjistil, že jsou zamčené. A tak se schoval do kumbálu na druhé straně chodby. Odhadl ji naprosto přesně – došlo mu, že Lukasová si nejspíš vybere dveře, které si pak skutečně vybrala.

A pak ji využil, aby mu je odemkla.

Tragicky se zmýlila.

Namíří na jestřába vlevo, vystřelí a zabije ho...

Stála na křupavém rozbitém skle u terasy a rozhlížela se po ulici.

Jenže po Hardym už nebylo ani vidu ani slechu.

Kulka se neodrazí.

Viděla pouze obrovské davy lidí, kteří se vraceli od

ohnostroje a kteří teď překvapeně zírali na rozbité okno, v němž stála atraktivní blondýnka s pistolí v ruce.

Kolik jestřábů zůstane na střeše kurníku?

33.

Parker s Cagem se opět nacházeli v dokumentační laboratoři.

Tentokrát byl s nimi zástupce ředitele.

„Šest mrtvých,“ zamumlal zástupce. „Pane na nebi. V ústředí FBI.“

Dr. John Evans byl nalezen se dvěma průstřely hlavy v komoře na šestém patře. Artie byl těžce raněn, ale měl naději na přežití.

„Kdo to, sakra, je?“ vztekal se zástupce.

Muž, který se vydával za Hardyho, za sebou nechal několik dobrých otisků, které se právě ověřovaly v databázi Automatického systému identifikace otisků. Pokud o jeho otiscích existoval jakýkoliv záznam, databáze záhy odhalí jeho totožnost.

Do místnosti vešla Lukasová. Parker se znepokojeně podíval na krvavé šmouhy na její tváři.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Ta krev patří Artiemu,“ zamumlala Lukasová tiše, když si všimla jeho pohledu. „Ne mně.“ Chvilí se dívala na Parkera a pak na Cagea. Kameny z jejích očí zmizely, ale Parker nedokázal říci, co se objevilo místo nich. „Jak jste na to přišli?“ zeptala se.

Cage se podíval na Parkera. „To on na to přišel.“

„Třes,“ vysvětlil Parker lakonicky. Vytáhl kus papíru, který našel v kapse, když hledal peníze pro paní Cavanaughovou. „Všiml jsem si třesu v jeho rukopise. K tomu dochází, když se někdo pokouší zamaskovat svůj pravý rukopis. Vzpomněl jsem si, že Hardy zapisoval, co jsem mu diktoval z bloku, ale proč by se měl Hardy snažit falšovat

rukopis? Existovalo jediné vysvětlení – že právě on napsal žádost o výkupné. Podíval jsem se na malá ,i‘ ve slovech ,tři kilometry jižně a místo teček jsem objevil d’áblovy slzy. Což znamenalo, že žádost o výkupné musel napsat Hardy.“

„A jak se to celé seběhlo?“ zeptal se zástupce ředitele. „Šéf to chce vědět. Bezodkladně.“

„Celé to byla léčka.“ Parker začal přecházet po místnosti. Někde v hlavě mu začaly jednotlivé okolnosti spiknutí zapadat do sebe s puntičkářskou přesností. „Jak se Hardy začal angažovat na případu?“ zeptal se Lukasové.

„Znala jsem ho,“ odpověděla agentka. „V posledních pár měsících chodil k nám na odbor. Ukázal nám odznak a chtěl po nás nějakou statistiku o zločinnosti ve Washingtonu. Prý do zprávy pro Kongres. Oddělení pro výzkum a statistiku washingtonské policie to párkrát za rok dělá. Jednalo se o veřejně dostupné informace – nikoliv o dosud neuzavřené případy –, takže se to nikdo neobtěžoval prověřovat. A dneska se tady objevil a říkal, že byl k případu přidělen jako styčný důstojník.“

„Tomuhle oddělení málokdo věnuje pozornost,“ poznamenal Parker. „Takže i kdyby sem starosta nebo náčelník městské policie skutečně poslali někoho z městské vyšetřovačky nebo pátračky, jejich styčný důstojník by nejspíš stejně nevěděl, že žádný Len Hardy neexistuje.“

„Plánoval to určitě nejmíň dva měsíce,“ řekla Lukasová.

„To spíš půl roku,“ zamumlal Parker. „Naplánoval to do posledního detailu. Byl to naprostý perfekcionista. Ty jeho boty, nehty, šaty... Bez poskvrnky.“

„Ale co ten chlap v márnici?“ zeptal se Cage. „Ten, kterého jsme pokládali za pachatele. Kdo je to?“

„Poslíček,“ řekl Parker. „Někdo, koho si Hardy – nebo jak se vlastně jmenuje – najal k doručení dopisu.“

„Jenže zemřel při autonehodě,“ podotkl Cage.

„Ne, to nebyla nehoda,“ řekla Lukasová, čímž vzala Parkerovi slova z úst.

Parker přikývl. „Hardy ho přejel ukradenou dodávkou.“

„Abychom si mysleli, že je pachatel mrtvý, a odnesli peníze zpátky do důkazní místnosti. Dobře věděl, že máme v peněžích snímače. Nebo že se ho pokusíme dopadnout při předávce výkupného.“

Cage se znovu zkroutil bolestí ze zlomeného žebra a řekl: „Pytle se štěnicema nechal dole. Peníze si jednoduše přesypal. A taky z nich sundal napíchnuté pásky.“

„Ale nebyl to on, kdo přišel s informacemi o jméně Hrobař?“ zeptal se zástupce ředitele. „vždyť jen díky němu jsme vraha zneškodnili, než stačil napáchat ještě větší škody.“

„No jistě!“ vyhrkl Parker v překvapení, že na to dosud nepřišli.

„Co máte na mysli?“ zeptal se zástupce ředitele.

„Proto si vybral Památník. Není to odtud daleko. Věděl, že budeme mít málo lidí a že prakticky vyprázdníme budovu, protože všichni budou venku hledat Hrobaře.“

„A on si pak klidně vtančí na důkazní a sebere peníze,“ řekla Lukasová hořce. „Přesně jak to říkal Evans: všechno měl perfektně naplánováno. Říkala jsem mu, že jsme napíchlí ty tašky snímači, ale Evans prohlásil, že pachatel proti tomu určitě něco vymyslel.“

Na stole zapípal počítač. Cage se naklonil a přečetl si hlášení.

„To je zpráva z AFIS, VICAP a policejních záznamů státu Connecticut. Takže...“ Cage začal myší posunovat informace. Na obrazovku vyplula fotografie. Byl to Hardy. „...jeho skutečné jméno je Edward Fielding. Poslední známá adresa: Blakesly, stát Connecticut – je to někde za Hartfordem. A podívejme, náš přítel teda není hodnej chlapeček. Čtyřikrát zatčen, jednou odsouzen. Taky měl záznam jako mladistvý, ale v rejstříku má výmaz. Opakovaně léčen pro antisociální chování. Pracoval jako ošetřovatel a pomocník v Hartfordské státní nemocnici pro duševně nemocné trestance. Odešel krátce poté, co byla ubodána zdravotní sestra, která ho obvinila ze sexuálního obtěžování.“

Správa nemocnice se domnívá, že Fielding přemluvil pacienta jménem David Hughes, aby sestru zabil. Hughes utrpěl při jedné přestřelce těžké poškození mozku a byl mimořádně snadno ovlivnitelný. Fielding mu pomohl uprchnout. Správa nemocnice i policie se chystali Fieldinga vyslechnout, ale Fielding zmizel také. To bylo v říjnu minulého roku.“

„Hughes je Hrobař,“ oznámil Parker tiše.

„Myslíš?“

„Jednoznačně,“ řekl Parker a pokračoval: „K té střelbě v redakci hartfordských novin, po které začal Czisman Fieldinga sledovat, došlo v listopadu.“ Vzpomněl si na novinový výstřižek v Czismanově knize. „To byl jejich první zločin. Docela si pospíšili, co?“

Kronika žalu...

„Ale proč tolik mrtvých?“ zeptal se zástupce ředitele. „To nemohlo být jen pro peníze. Musel mít nějaké teroristické sklony.“

„Ne,“ řekl Parker rozhodně. „Neměl vůbec žádné teroristické sklony.“

Ale jinak máte absolutně pravdu. O peníze mu nešlo.

Ó, jak já do něj vidím...”

„Vy Fieldinga znáte?“

„Ne, ale znám tenhle typ lidí. Je stejný jako padělatelé dokumentů.“

„Padělatelé?“ zeptala se Lukasová.

„Skuteční padělatelé se pokládají za umělce, nikoliv za zločince. O peníze jim ve skutečnosti vůbec nejde. Smyslem jejich života je vytvořit padělek, kterým ošálí všechny lidi na světě. To je jejich jediný cíl: vytvořit dokonalý padělek.“

Lukasová přikývla. „Takže ty ostatní zločiny – v Hartfordu, Bostonu a Philadelphii – byly jen pouhým cvičením. Krádež jedné hodinek, pár tisíc dolarů... Chtěl si pouze zdokonalit techniku.“

„Přesně tak. A tohle bylo vyvrcholení. Tentokrát si ukrojil velký krajíc peněz a hodlal se stáhnout do ústraní.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Cage.

Ale Lukasová znala odpověď i na tohle: „Protože obětoval svého komplice, aby mohl uprchnout. Řekl nám přece, kde Hrobař bude.“

„Je dokonce možné, že to byl právě on, kdo Hrobaře zastřelil na Mall,“ dodal Parker. „Kdyby ho byli dostali živého, mohl začít mluvit.“

„Takže Hardy se nám vysmíval,“ řekl Cage, bouchl pěstí do stolu a zkřivil ústa bolestí, kterou při ráně utrpěl jeho hrudní koš.

„Celou dobu seděl ten hajzl vedle nás a dělal si z nás srandu.“

„Ale kde je teď?“ zeptal se zástupce.

„Bude mít skvěle naplánovaný útěk,“ řekl Parker odevzdaně.

„Zatím nás vždycky přechytračil. A teď už nezakopne.“

„Můžeme převzít jeho záběry z videokamer ve vestibulu,“ řekl Cage.

„A rozešleme je všem televizím.“

„Ve dvě ráno?“ zeptal se Parker. „Kdo se na to bude dívat? Už teď jsme propásli uzávěrky novin. A než vysvitne slunce, bude tak jako tak mimo USA a do dvou dnů bude ležet na operačním stole plastického chirurga.“

„Letiště jsou uzavřená,“ poznamenal zástupce ředitele. „Až do zítřka nemá jak odletět. Pokryjeme všechny lety.“

„Pojede do Lousvillu, Atlanty nebo New Yorku,“ řekla Lukasová.

„Ale přesto rozešleme hlášení všem pobočkám. Pošleme agenty na všechna letiště, železniční stanice a autobusová nádraží. Prověříme notářství a katastrální úřady, abychom zjistili adresu. Proklepneme půjčovny aut a zavoláme na connecticutskou státní policii.“

Odmlčela se a pohlédla na Parkera. Parker viděl, že Lukasová si myslí přesně to, co on.

„Na to všechno myslel,“ řekl. „Netvrdím, že to nemáme udělat. Ale on s tím počítal.“

„Já vím.“ Lukasová se zdála být ještě vzteklejší ve své bezmocnosti. „Ale musíme aspoň předstírat, že něco děláme.“

„Potvrdím pro něj statut ,deseti nejhledanějších,“ řekl zástupce ředitele.

Jenže Parker už neposlouchal. Zíral na žádost o výkupné.

„Dokonalý padělek,“ zašeptal sám pro sebe.

„Cože?“ zeptala se Lukasová.

Podíval se na hodinky. „Musím někoho navštívit.“

„Pojedu s vámi,“ řekla Lukasová.

Parker zaváhal. „Radši, kdybyste nejela.“

„Ne, já pojedu.“

„Nepotřebuji vaši pomoc.“

„Pojedu s vámi,“ opakovala Lukasová rozhodně.

Parker se podíval do jejích modrých očí – je to kámen, není to kámen? Nevěděl.

„No dobrá,“ souhlasil nakonec.

Projížděli ulicemi Washingtonu, D. C., které už byly většinou vylištěné. Za volantem seděl Parker.

Na křižovatce se k nim ze strany přiblížilo auto a Parker se podíval doprava do jeho světla. V záři reflektorů viděl z profilu agentku Lukasovou – její tenká ústa, její oblý nos, křivku jejího krku.

Vrátil se pohledem zpět na silnici a vnořil se hlouběji do virginského města Alexandria.

Možná ti závidí.

Jak moc si přál chytit ji za ruku, posedět s ní v restauraci nebo doma na svém gauči. Nebo s ní ležet v posteli.

A mluvit. Mluvit s ní o čemkoliv.

Třeba o tajemství Margaret Lukasové, ať spočívá, v čem chce.

Nebo jen dělat, co on a médiové občas dělávali – hovořit o ničem.

Plácát blbosti, tak tomu říkali. O kreslených filmech, o sousedech, o receptech, o dovolených minulých a o

dovolených budoucích.

Třeba by se s ní mohl podělit o ‚válečné‘ historky, kterými se všichni policisté – federální, státní i městští – tak rádi chlubí.

Tajemství může počkat.

Bude na ně mít celá léta, pomyslel si.

Léta...

Náhle si uvědomil, že v souvislosti s touhle ženou uvažuje o svazku, který by mohl trvat déle než jedinou noc, týden či měsíc. Na čem vůbec zakládá tyhle své fantazie? Vlastně na ničem.

Byla to naprosto směšná myšlenka.

Veškeré svazky, které mezi nimi teoreticky mohly vzniknout, byly ve skutečnosti čirou iluzí. Ona byla voják, zatímco on jen domácí hospodyňka.

Znovu se na Lukasovou podíval a ona jeho pohled opětovala.

Náhle se přistihl, jak se jeho ruka zkoumavě natáhla a jemně se dotkla hebkého bílého nylonu agentčinych punčoch. Lukasová položila na jeho ruku svou – zcela nezkoumavě.

A pak už byli na místě. Parker sundal ruku z jejího kolena a zaparkoval auto. Neřekli si jediné slovo, nevyměnili si jediný pohled.

Lukasová vystoupila a Parker ji následoval. Obešel auto, přistoupil až k ní a podíval se jí do tváře. Jak zoufale toužil ji obejmout! Ovinout kolem ní paže, vklouznout rukama do prohlubně jejích zad a přimknout si ji k sobě. Lukasová se na něj podívala a pomalu si rozepnula kabát. Parker si všiml bílé hedvábné blůzy.

Přistoupil k ní, aby ji políbil.

Sklopila oči, vytáhla z pouzdra pistoli a znovu si kabát zapnula.

Podívala se skrz Parkera a pozorně se rozhlédla po okolí.

Parker poodstoupil.

Ach jo.

„Kudy?“ zeptala se.

Parker zaváhal, podíval se do jejích chladných očí a pak kývl směrem k opuštěné pěšině, která vedla do úzké uličky.
„Tudy.“

Vyšli na chodník a Parker pohlédl na její pistoli.
„Myslim, že ji už nebudete potřebovat.“

„Ale přesto,“ odpověděla, „když uvážím všechny možnosti...“

„To je fakt,“ připustil.

A vyrazili po chodníku.

Tenhle člověk neměřil více než sto padesát centimetrů.

Měl neupravené vousy a rozčuchané vlasy. Na sobě měl otrhaný župan a Parker ho zjevně vzbudil, když prudce zabouchal na polorozpadlé dveře.

Muž chvíli zíral na Parkera a Lukasovou a pak beze slova ustoupil zpět do bytu, jako by ho přitahovalo gumové lano.

Lukasová Parkera předběhla. Vešla do bytu, rozhlédla se a zastrčila pistoli do pouzdra. Všechny pokoje byly neuklizené a doslova praskaly ve švech pod nánosy knih a nejrůznějších papírů.

Na stěnách visela snad stovka podepsaných dopisů a útržků historických dokumentů. Asi na dvanácti policích ležely natěsnané další knihy a nejrůznější složky. Rýsovací stůl pak pokrývaly lahvičky s inkoustem a desítky per. Stůl se zdál být středobodem celého bytu.

„Jak se ti vede, Jeremy?“

Muž si protřel oči a pohlédl na staromódní natahovací budík.

„Člověče, Parkere,“ řekl. „Je docela pozdě. Hele, koukej, co tady mám. Líbí se ti to?“

Parker si vzal igelitovou složku, kterou mu Jeremy podal.

Jeremy měl prsty zažloutlé od cigaret, které tolik miloval.

Ovšem Parker si pamatoval, že Jeremy kouřil zásadně pouze venku.

Nechtěl riskovat, že kontaminuje svou práci. Jako u všech génů, i Jeremyho neřesti musely ustoupit talentu.

Parker si vzal složku a přidržel ji na světle. Sebral lupu a

důkladně dokument prostudoval. Po chvíli řekl: „Ta šířka tahů... je velice dobrá.“

„Víc než dobrá, Parkere.“

„Dobře, připouštím. Nasazení a zdvihy tahů jsou přímo excelentní. A zdá se, že souhlasí i okraje a rozměry archu. Papír je z té doby?“

„Samozřejmě.“

„Ale budeš muset ještě vzít peroxid vodíku a napodobit stárnutí inkoustu. Jinak se to pozná.“

„Možná. A možná taky ne.“ Jeremy se usmál. „Třeba mám v rukávu ještě něco jiného. Přišel jsi mě zatknout, Parkere?“

„Já už nejsem polda, Jeremy.“

„Ale ona je, nebo ne?“

„Jo, ona je.“

Jeremy si vzal složku zpátky. „Nikomu jsem to neprodal. A ani jsem to nikomu nenabízel k prodeji. Je to jen koníček,“ vysvětloval omluvně Lukasové. „Člověk snad může mít koníčka, ne?“

„A co to vůbec je?“ zeptala se Lukasová.

„Dopis Roberta E. Leeho jednomu z generálů,“ řekl Parker a dodal: „Tedy, má to být dopis Roberta E. Leeho.“

„A on ho padělal?“ zeptala se Lukasová a pohlédla na Jeremyho.

„Přesně tak.“

„Nikdy jsem vám nic nepřiznal. Odvolám se na pátej dodatek ústavy.“

„Má to cenu dobrých patnáct tisíc,“ pokračoval Parker.

„Pokud se to někdo rozhodne prodat. Což bych já nikdy neudělal. Parker mě už jednou zatkl,“ řekl Jeremy Lukasové a zatahal se prostředníčkem a palcem za plnovous. „Je to jediný člověk na světě, který mě kdy chytil. A víte, jak to dokázal?“

„Jak?“ zeptala se Lukasová. Parkerova pozornost se teď nesoustředila na dokonalý padělek, nýbrž na Margaret Lukasovou, kterou Jeremy zjevně bavil i fascinoval zároveň.

Její vztek na chvíli ustoupil, což Parker kvitoval s velkým potěšením.

„Podle vodotisku v záhlaví dopisu,“ řekl Jeremy a ušklíbl se. „Seděl jsem kvůli vodotisku.“

„Před pár lety,“ začal Parker, „se Jeremy... řekněme dostal k několika dopisům Johna F. Kennedyho.“

„Pro Marilyn Monroe?“ zeptala se Lukasová.

Jeremy zkrivil ústa. „K těm? Ale né, vždyť ty byly směšné. Fuščina. A vůbec, komu na nich záleželo? Já se dostal k dopisům mezi Kennedym a Chruščovem. A podle nich byl Kennedy ochoten přistoupit v otázce Kuby na kompromis. To by byl teda zajímavý historický obrat. Kennedy s Chruščovem si podle dopisů hodlali celý ostrov rozdělit. Rusům by připadla jedna půlka, Američanům druhá.“

„A je to pravda?“ zeptala se Lukasová.

Jeremy mlčel a se slabým úsměškem na tváři se díval na dopis Roberta E. Leeho.

„Jeremy si vymýšlí,“ řekl Parker. Přesně tímhle slovem označoval lhaní, když hovořil s dětmi. „Ty dopisy padělal on. A chystal se je prodat za pět tisíc dolarů.“

„Čtyři tisíce osm set,“ opravil ho Jeremy.

„Za tak málo?“ zeptala se Lukasová překvapeně.

„Jeremy to nedělá pro peníze,“ řekl Parker.

„A vy jste ho chytil?“

„Techniku jsem měl bezvadnou, Parkere, to musíš uznat.“

„Ó, to ano,“ potvrdil Parker. „Po řemeslné stránce byly dopisy dokonalé. Inkoust, narušení rukopisu, nasazení a zdvih, frazeologie, okraje... Jenže v srpnu 1963 pozměnila vláda hlavičku prezidentových dopisů. Jeremy se k několika těmhle prázdným archům dostal a použil je pro své padělky. Jenže bohužel pro něj je datoval do května 63.“

„Měl jsem špatný informační zázemí,“ zamumlal Jeremy.

„Tak co, Parkere, přišli jste mě odvést v řetězech? Co jsem provedl tentokrát?“

„No, já myslím, že vím, cos proved, Jeremy. Myslím, že to vím.“

Parker přistavil jednu židli pro Lukasovou a jednu pro sebe.

Oba se posadili.

„Ach jo,“ řekl Jeremy.

„Ach jo,“ souhlasil Parker.

34.

Konečně začalo sněžit.

K zemi se snášely obrovité vločky a za chvíli již okolí pokrývala pěticentimetrová vrstva sněhu.

Edward Fielding se s objemnou taškou s penězi na zádech a pistolí s tlumičem v pravé ruce prodíral pásem stromů a křoví v Bethesdě ve státě Maryland. Z ústředí FBI se sem dostal dvěma „přistavenými auty“ – únikovými automobily, které profesionální zloději ukrývají podél útekových cest, aby setřáslí pronásledovatele.

Celou cestu se držel na velkých dálnicích a přesně dodržoval povolenou rychlost. Zaparkoval na opačné straně lesíku a zbytek cesty došel pěšky. Peníze ho poněkud zdržovaly, ale on je rozhodně nehodlal nechat v autě, a to i přes relativní bezpečí tohoto poklidného a blahobytného washingtonského předměstí.

Proklouzl přes dvorek a zastavil se u plotu, který odděloval jeho pronajatý dům od sousední vily.

Na ulici nestálo žádné auto, které by nepoznal.

Uvnitř domu svítila světla přesně tak, jak je zde zanechal. Žádný pohyb, žádné vnitřní stíny.

Na protější straně ulice byla okna všech okolních domů potmělá s výjimkou Harkinse. To bylo normální. Fielding si již dříve všiml, že Harkins jen zřídkakdy chodí spát před druhou nebo třetí ráno.

Položil tašku s penězi vedle stromu na pozemku

sousedícím s jeho domem.

Napřímil se a dopřál svým svalům odpočinek po namáhavém výkonu.

Vyrazil podél plotu a zkontroloval pozemek před domem, za domem a po stranách. Na pozemku ani na chodníku před ostatními domy nebyly ve sněhu žádné šlépěje.

Znovu sebral peníze a pokračoval až k domu. Dům byl opatřen několika bezpečnostními zařízeními, která zde nastražil před nevítanými návštěvníky – šlo o podomácku vytvořené, primitivní, ale účinné triky: nit přes branku, drobný kousek zaschlého nátěru na venkovních dveřích, roh ratanové předložky přečnávající přes práh.

Tohle všechno vyčetl z jedné pravícově laděné webovské stránky, která udělovala cenné rady, jak se ochránit před černochoy, Židy a federální vládou. A i přes vrstvu sněhu, která by jakéhokoliv vetřelce spolehlivě prozradila, Fielding tyto nástrahy pečlivě zkontroloval. Protože přesně tohle se dělá, když chce člověk spáchat dokonalý zločin.

Odemkl dveře a přemýšlel o dalších krocích. V domě se zdrží pouze pět až deset minut – což mu bohatě postačí, aby naskládal peníze do krabic, které kdysi obsahovaly dětské hračky, sebral další zavazadla a třemi automobily, připravenými již nyní po trase, odjel do Ocean City v Marylandu. Tam se nalodí na pronajatý člun a za dva dny bude v Miami.

Odtud ho pronajaté letadlo odveze do Kostariky a ještě tutéž noc odletí Fielding do Brazílie.

A pak se...

Nedokázal říci, kde se schovávala. Možná za dveřmi. Možná ve skříni.

Ale než vůbec stačil pocítit, jak mu tělem projela vlna adrenalinu, vyrazila mu Margaret Lukasová pistolí z ruky a začala křičet: „Ani hnout, ani hnout, federální policie!“

Fielding se ovšem nedokázal nepohnout, neboť právě zakopl a rozplácl se na břicho na podlahu, kde se stal

snadnou obětí agentčina silného sevření. Za uchem ucítil hlavěň. Dva statní agenti mu sebrali peníze a uvěznili mu ruce v poutech. Čísi prsty se mu prohrabaly kapsami.

Postavili ho na nohy a vmáčkli do křesla.

Čelními dveřmi vešel Cage spolu s několika dalšími muži a ženami, zatímco jiný agent kontroloval peníze.

Fielding měl na tváři dokonale zmatený výraz. „Chceš se zeptat na ty svoje triky a fígle?“ oslovila ho Lukasová. „Víš přece, že si prohlížíme stejné internetové stránky jako každý jiný. I stránky árijských milicí.“

„Ale co ten sníh?“ zeptal se. Teprve nyní se začal třást následkem zvýšené hladiny adrenalinu. „Nebyly v něm žádné stopy. Jak jste se sem dostali?“

„No, půjčili jsme si od bethesdských hasičů hák a žebřík. A pak jsem ti sem vlezla s taktickou jednotkou přes okno v prvním patře.“

V tu chvíli vstoupil do pokoje Parker Kincaid. Lukasová kývla jeho směrem a vysvětlila Fieldingovi: „Ten hasičský vůz byl jeho nápad.“

O čemž Fielding nepochyboval.

Parker se posadil do křesla proti Fieldingovi a zkřížil ruce na prsou.

Detektiv – Parker si nemohl pomoci, ale stále o Fieldingovi takto uvažoval – teď vypadal starší a jaksí menší. Parker si vzpomněl, jak si před pár hodinami přál, aby byl pachatel ještě naživu a on mohl na vlastní oči vidět, jak funguje jeho mysl. Jeden mistr hlavolamů proti druhému. Nyní ovšem necítil pražádnou profesionální zvědavost – pouze čirý odpor.

Hádky jsou vždycky jednoduché, pokud znáte odpověď.

A taky jsou pak nudné.

„Jaký je to pocit vědět, že než ti píchnou injekci, budeš dřepět v cele tři krát tři metry?“ zeptala se Lukasová.

„Mezi obyčejnými lidmi by jenom živořil,“ přidal se Cage.

„Mezi svýma ti bude líp.“

„Rozhodně líp než s většinou lidí,“ utrousil Fielding.

Cage pokračoval, jako by Fielding vůbec nic neřekl. „A taky o tebe mají zájem v Bostonu, White Plains a Philadelphii. A myslím, že taky v Hartfordu.“

Fielding překvapeně zvedl obočí.

„Hrobařem byl ten pacient v nemocnici, že?“ zeptal se Parker. „V Ústavu pro duševně choré zločince. David Hughes.“

Fielding nechtěl vypadat překvapeně, ale vypadal. „Přesně tak. Prima chlapík, co?“ Usmál se na Parkera. „Skoro jako převtělený Boatman.“

V tom okamžiku si Parker něco uvědomil a zastavilo se mu srdce.

Boatman...

„Tam v emvéesku... Mluvil jsem o svém synovi. A za chvíli nato... Kristepane, za chvíli nato zahlédl Robby někoho v garáži. Byl to Hrobař! Vy jste ho zavolaal, poslal jste mi ho do domu! Abyste vystrašil mého syna!“

Fielding pokrčil rameny. „Byl jste příliš dobrý, Kincaide. Musel jsem vás na chvíli odvolat z případu. Když jste mi odešli udělat razii v bytě – což byl mimochodem velmi dobrý kousek –, vyšel jsem ven a nechal vzkaz svému příteli, aby nakoukl vašemu synkovi do okna. Zvažoval jsem, že nechám vaše děti zabít – a vás samozřejmě taky –, ale potřeboval jsem, abyste byl kolem půlnoci na ústředí. Abyste posvětil mé dedukce o místě posledního útoku.“

Parker vyrazil kupředu a zaťal pěst. Lukasová ho chytila za ruku krátce předtím, než dopadla na Fieldingovu pokřivenou tvář.

„Ne,“ řekl Cage.

„Chápu vás,“ řekla Lukasová. „Ale nikomu to neprospěje.“

Parker se třásl vztekem, nakonec však ruku uvolnil, přistoupil k oknu a pozoroval padající sněh. Přinutil se ke klidu. Byl přesvědčen, že kdyby teď byl s Fieldingem o

samotě, dokázal by ho i zabít. Ne kvůli celé řadě úmrtí, které tenhle člověk způsobil, ale kvůli dutému strachu v hlase svého syna, který mu do této chvíle nepřestal znít v uších.

Lukasová se dotkla jeho paže. Pohlédl na ni. Držela v ruce zápisník.

„Přesně totéž provedl i mně.“ Začala listovat v zápisníku a ukázala na několik záznamů. „Před pár měsíci se mi někdo vloupal do domu. Byl to on.“

Fielding mlčel.

Lukasová se otočila přímo k němu a pokračovala: „Zjistil jsi o mě všechno. Zjistils, co se stalo s Tomem...“

S Tomem?, zarazil se Parker. Třeba je to další klíč k Margaret Lukasové, pomyslel si, ale neřekl nic.

„Nechal ses ostříhat stejně jako on, četls jeho dopisy...“ Zavřela oči a zavrtěla hlavou. „„Eňoňúňo‘. vždyť tys ukradl i jeho výrazy. A pak jsi mi nakukal, že máš doma manželku v kómatu. A proč? Abych tě nechala v týmu, když všichni ostatní – vlastně včetně mě – nechtěli, abys do případu strkal nos.“

„Potřeboval jsem se dostat za tvou obrannou linii, Lukasová. Mluvil jsem s tebou a pochopil jsem, jakým bys mi byla protivníkem. Potřeboval jsem si tě naklonit.“

„Ukradls mi minulost, Fieldingu.“

„A k čemu jinému minulost je?“ zeptal se mírně.

„Ale jak jsi mohl zabít tolik lidí?“ žasla Lukasová šeptem.

„Seš zděšená?“ zeptal se Fielding a zdál se být podrážděný. „A proč ne? Proč ne, panebože? Proč je jedna smrt méně děsivá než milion smrtí? Buďto člověk zabíjí, nebo nezabíjí. A pokud zabíjí, pak je smrt jen otázkou míry, a pokud má opodstatnění, pokud je účinná, pak prostě zabíjíte, koho musíte. A každý, kdo na to nepřistoupí, je naivní blázen.“

„Kdo je ten chlap v márnici?“ zeptal se Cage.

„Jmenuje se Gil Hawel.“

„Á, tajemný Gilbert Jones,“ řekl Parker. „To on si najal

virtulník, co?“

„Musel jsem vás přesvědčit, že se skutečně pokusím převzít peníze a uprchnout z toho ‚Šibeničního vrchu‘.“

„A kde jste ho objevil?“

„V jednom baru v Baltimoru.“

„A kdo to vůbec byl?“

„Jedna ztracená existence. Obyčejný břídl. Slíbil jsem mu sto tisíc dolarů, když doručí vzkaz na městskou radnici a pomůže mi s virtulníkem a pronájmem bytu. Choval jsem se tak, aby si myslel, že je můj partner.“

„A pak jste ho nechal jít zpátky k metru nebo k autobusové zastávce určitou konkrétní trasou,“ řekl Parker. „Kde jste na něj čekal s dodávkou, abyste ho přejel.“

„Museli jste uvěřit, že pachatel je mrtvý. Abyste odnesli peníze zpátky do důkazní místnosti...“

„A co Kennedy? Proč jste ho poslal do Ritzu?“

„Starosta?“ zeptal se Fielding. „To bylo překvápko. A taky jisté riziko. Ale klaplo to dobře.“ Pokýval hlavou s výrazem analytika. „Za prvé jsem chtěl, abyste se soustředili na hotel Ritz Carlton, a ne na Ritzky Lady. A jako výraz pokání za to, že jsem vás prozradil, jsem vám pak předhodil kost v podobě informací o Hrobařově jméně... Teda, vy jste ale formát, Kincaide. Jak jste na to všechno přišel?“

„Jak jsem zjistil, že jste pachatel?“ zeptal se Parker. „Na základě rukopisu. Měl jsem u sebe vzorek – jak jsem vám diktoval ze žlutého bloku, který Tobe zachránil.“

„Toho jsem se bál,“ řekl Fielding. „Ale nemohl jsem z toho dost dobře vycouvat, že? Požádal jste mě, abych to zapisoval, a všichni byli u toho. Ale pokusil jsem se zaimprovizovat – zkusil jsem padělat rukopis.“

„Prozradila vás tečka nad malým ‚i‘.“

Fielding pokýval hlavou. „No jasně. Ďáblova slza. Na to jsem nepomyslel... Jak jste to říkal? Vždycky je to kvůli maličkosti.“

„Vždycky ne. Ale většinou ano.“

„Ty informace o jméně ‚Hrobař‘,“ řekla Lukasová, „jsi

měl připravené předem, že? V žádné knihovně jsi nebyl.“

„Ne. Sakra, vždyť právě proto jsem mu dal tohle jméno. Abyste si mysleli, že jde o nějakou směšnou pomstu vládě. Jenže...“

Fielding se rozhlédl po místnosti. „A jak jste se dostali sem?“

„K vám do domu?“ Parker nemohl odolat. „Dokonalost,“ řekl a sledoval, jak vrahovi stydne arogantní úsměv na tváři. „Abyste mohl po dokonalém zločinu uprchnout, potřeboval jste dokonalé pasy. A tak jste vyhledal nejlepšího padělatele v oboru. Náhodou je to můj přítel. Tedy, řekněme, že jsme si blízcí. Jednou jsem ho posadil do vězení.“

Fielding na chvíli znervózněl. „Vždyť neznal moje skutečné jméno ani adresu.“

„Ne, ale vy jste mu volal,“ opáčil Parker.

„Ne odtud,“ řekl Fielding hádavě a téměř plačky.

Také Lukasová si chtěla přisadit a pomoci Fieldinga rozsypat.

„Z telefonní budky přes ulici,“ řekla a kývla směrem z okna. „Prošli jsme seznam hovorů ze všech automatů Bell Atlantic.“ Zvedla Fieldingovu digitální fotografii. „Tohle jsme pořídili z nahrávky jedné bezpečnostní kamery na ústředí FBI. Stačilo fotku ukázat pár lidem v okolí a mohli jsme jít rovnou k tvým dveřím.“

„Sakra.“ Fielding zavřel oči.

Maličkosti...

„Mezi padělateli se říká, že výraz ‚nemůžete myslet na všechno‘ v tomhle oboru neplatí,“ poznamenal Parker. „Musíte myslet na všechno.“

„Já věděl, že jste nejsilnější článek řetězu, Parkere,“ řekl Fielding. „Největší riziko. Měl jsem říct Hrobařovi, aby se o vás rovnou postaral.“

„A tobě nedělalo potíže obětovat nakonec i vlastního přítele?“ zeptal se Cage.

„Hrobaře? To přece nebyl přítel. Bylo nebezpečné nechat ho naživu.“

Stejně – jak jste již možná uhádli – měla být tohle moje poslední akce. Už jsem ho nepotřeboval.“

Do dveří vešel agent. „Tak jdeme, Fieldingu. Máš tady drožku.“

Agenti začali Fieldinga odvádět, ale Fielding se ve dveřích zastavil a otočil se. „Přiznej si, Parkere, že jsem dobrý,“ řekl obhrouble. „Vždyť jsem to téměř dokázal.“

Parker zavrtěl hlavou. „Buďto je odpověď na hádanku správná, nebo nesprávná. Neexistuje žádné ‚téměř‘.“

Přesto když Fieldinga odváděli, měl na tváři úsměv.

35.

Dělníci nakládali ohořelý autobus.

Hrobařovo tělo si již odvezl soudní patolog. V zabíjákových rukou stále hrozivě vězel roztavený a sežehnutý samopal.

Edward Fielding seděl ve federální vazbě. Na rukou měl pouta a na nohou papuče.

Když se Parker rozloučil s Cagem a začal se rozhlížet po Margaret Lukasové, všiml si, jak za nimi vyrazil starosta Gerald Kennedy.

Potloukal se tady s notně prořídlým štábem novinářů, prohlížel si škody a hovořil s policisty a záchranáři.

„Ctihodnosti,“ řekl Cage.

„Musím se vám omluvit za ten drobný incident, agente Cagei.“

Cage pokrčil rameny. „Vyšetřování mělo přednost, pane. Myslím, že bylo lepší do něj netahat politiku.“

„Asi máte pravdu.“

Cage pokrčil rameny.

„Slyšel jsem, že jste dopadli muže, který za tím vším stál,“ řekl starosta.

„Dopadli, pane.“

Kennedy otočil otlou tvář k Parkerovi. „A vy jste

agent...“

„Jefferson, Ctihodnosti. Tom Jefferson.“

„Á, tak o vás jsem tolik slyšel. Vy jste ten písmoznalec.“

„Přesně tak, pane,“ řekl Parker. „Všiml jsem si, jak jste tady zkušeně střílel.“

„Ne dost zkušeně,“ odpověděl starosta a smutně se podíval na kouřící autobus. „Poslyšte, nejste vy příbuzný Thomase Jeffersona?“

„Já?“ zasmál se Parker. „Ne, ne. Jefferson je běžné jméno.“

„Můj pobočník se jmenuje Jefferies,“ řekl starosta, jako by chtěl udržet konverzaci.

Na místo dorazila Lukasová a pokynula starostovi. Parker si všiml jejího napjatého výrazu – jako by očekávala konfrontaci po starostově faktickém zatčení v hotelu Ritz Carlton.

Ale Kennedy řekl pouze: „Mrzí mě, co se stalo vašemu příteli, agentu Ardellovi.“

Lukasová mlčela a upřeně se dívala na ohořelý autobus.

Odkudsi se ozval reportér: „Starosto Kennedy, objevila se zpráva, že jste se rozhodl nenasadit dnes večer do akce Národní gardu, neboť jste se domníval, že by to poškodilo turistický ruch. Můžete tuto zprávu komentovat?“

„Ne, nemůžu,“ řekl Kennedy a díval se na autobus.

„Dnešní den neskončil moc dobře pro nikoho, že?“ poznamenala Lukasová.

„Ne, agentko Lukasová,“ řekl Kennedy pomalu. „Mám dojem, že tyhle věci nikdy nekončí dobře.“

Vzal svou ženu za ruku a odešel k limuzíně.

Margaret Lukasová předala Cageovi nějaké dokumenty – záznamy o důkazech nebo zprávu o zatčení – a pak přešla ke svému autu s očima stále upřenýma na autobus.

To mi ani neřekne sbohem?, přemýšlel Parker.

Otevřela dveře, nastartovala motor a zapnula topení – venku se značně ochladilo a obloha byla pokrytá mohutnými mraky, ze kterých se neustále sypaly obrovité sněhové

vločky. Nechala dveře otevřené a zabořila se do sedadla.

Cage si potřásl s Parkerem rukou a zamumlal: „Co můžu říct?“

K Parkerovu překvapení pak agent rozpřáhl ruce, pevně ho objal, zkroutil se bolestí a vyrazil po ulici. „Dobrou noc, Lukasová,“ křikl. „Dobrou noc, Parkere. Člověče, jak ten bok bolí, šťastnej Novej rok vespolek. Do prdele, to je bolest.“

Parker si zapnul bundu a vyrazil k autu Lukasové. Všiml si, že se agentka dívá na cosi v ruce. Parker si nebyl jistý, co to je.

Vypadalo to jako stará složená pohlednice. Lukasová si ji chvíli prohlížela, pak se podívala na Parkera a zdálo se, že zaváhala. A než stačil dojít k autu, strčila pohlednici do peněženky a zapnula ji.

Vytáhla z kapsy láhev Sama Adamse, vzala z palubní desky otvírák a s tichým zasyčením láhev otevřela.

„Tohle se teď prodává na ústředí v automatech?“

„To je dárek od mého svědka. Od Garyho Mosse.“ Nabídla pivo Parkerovi.

Parker z lahve dlouze potáhl a vrátil ji Lukasové. Ta stále jen seděla v autě, ale vytočila se teď směrem k Parkerovi.

„To teda byla noc, co?“

„To teda byla noc,“ zopakoval Parker a podal jí ruku.

Lukasová ji pevně stiskla. Oba si sundali rukavice, a přestože měli oba ruce červené zimou, jejich kůže měla naprosto shodnou teplotu.

Parker necítil z její ruky vycházet teplo ani chlad.

Ani jeden nechtěl stisk ruky ukončit. Parker jí sevřel ruku levicí.

„Jak se mají děti?“ zeptala se. „Jakže jim to říkáte?“

„Méd'ové.“

„Méd'ové, jo. Mluvil jste s nimi?“

„Jsou v pořádku.“ Neochotně uvolnil sevření. Také ho nechtěla uvolnit? Nedokázal to posoudit. „Předpokládám, že budete chtít zprávu,“ řekl.

Vzpomněl si na všechno papírování, které předchází

přípravám na soudní proces. Stohy papírů. Parkerovi to ovšem nevadilo – dokumenty byly jeho oborem.

„Budu,“ přitakala Lukasová. „Ale nemusíte spěchat.“

„Napíšu to v pondělí. Přes víkend musím dokončit ještě jeden projekt.“

„Dokument? Nebo opravu domu?“

„Myslíte s náradím?“ Zasmál se. „Ne, takové opravy já nedělám. V kuchyni se ještě vyznám, ale kutilství není můj obor. Jde o sporný dokument. O dopis, který údajně napsal Thomas Jefferson. Jeden obchodník z New Yorku chce, abych dopis posoudil.“

„A je pravý?“

„Instinkt mi napovídá, že ano. Ale musím ještě provést pár testů. Ach, málem bych zapomněl.“ Podal Lukasové pistoli.

Lukasová teď měla na sobě sukni a záložní zbraň neměla u kotníku kam schovat. Vzala pistoli a strčila ji do přihrádky. Parker zabloudil očima na nádhernou křivku štíhlých a pevných nohou v bílých punčochách. Věděl, že se Lukasová na něj dívá, ale tentokrát mu nevadilo, že bude přistižen.

Proč mi jenom závidí?, přemýšlel tiše.

Někdy se hádanky časem vyřeší samy.

A někdy odpověď nikdy nenajdete. Prostě proto, že vám to není dáno.

„Chci akorát říct, že Lukasová nepotřebuje, aby se o ni někdo staral. A nemyslíš, že takhle to funguje nejlíp? Když se každý stará jen sám o sebe? To je pravidlo, Parkere. Zapiš si ho.“

„Neměla byste zítra večer čas?“ vyhrkl. „Nechtěla byste zajít na směšně předměstskou večeři?“

Lukasová zaváhala. Nehnula ani brvou; zdálo se, že vůbec nedýchá.

Také Parker se ani nepohnul, pouze se chabě usmíval a sledoval Lukasovou pohledem, jakým sleduje děti, když čeká, až se k něčemu přiznají.

Nakonec se usmála i Lukasová, ale Parker viděl, že je to

falešný úsměv – úsměv z kamene, který se přesně hodil k jejím očím.

V tu chvíli už Parker věděl, jaká bude odpověď.

„Je mi líto,“ řekla formálně. „Už něco mám. Možná někdy jindy.“

Rozuměj nikdy. Kincaidova Příručka osamělého rodiče věnovala eufemismům celou kapitolu.

„Jasně.“ Snažil se potlačit zklamání. „Možná někdy jindy.“

„Kde máte auto?“ zeptala se Lukasová. „Hodím vás k němu.“

„Ne, to je dobrý. Mám ho támhle.“

Znovu jí podal ruku a odolal nutkání ji obejmout.

„Dobrou noc,“ řekla.

Parker přikývl.

Když kráčet k autu, zaslechl zaburácení motoru.

Ohlédl se a viděl, že Lukasová na něj mává. Bylo to zvláštní gesto, protože se přitom neusmívala.

Pak si ovšem všiml, že na něj vůbec nemává. Otírala si zamlžená okna a dívala se úplně jinam. Když byla hotová, zařadila rychlost a vyrazila středem ulice.

Cestou domů po tichých a zasněžených cestách se Parker zastavil u čerpadla, kde si dal černou kávu, šunku s vejci a rohlík a kde vybral z bankomatu peníze. Když vešel do dveří svého domu, našel paní Cavanaughovou spát na gauči.

Probudil ji a zaplatil dvojnásobek požadované částky. Poté ji doprovodil ke dveřím, postavil se na schody a sledoval, jak se opatrně brodí sněhem, tak dlouho, dokud nezmizela ve svém domě na druhé straně ulice.

Děti usnuly v jeho posteli – v jeho pokoji se totiž nacházel televizor a videorekordér. Obrazovka byla blankytně modrá, což byl neklamný důkaz, že se dívaly na video. Zmocnily se ho obavy, který film je ukolébal k spánku – měl doma sbírku nepřístupných thrillerů a sci-fi filmů –, ale z útrob přístroje vyjela kazeta s nápisem Lví král.

I ta byla sice dost děsivá – Robby bude asi až do smrti

nenávidět hyeny –, ale alespoň měla vznešený konec a násili většinou nebylo na obrazovce vidět.

Parker byl vyčerpán – víc než vyčerpán. Přesto cítil, že spánek se ještě nejméně hodinu nedostaví.

I když na ni naléhal, aby to nedělala, umyla paní Cavanaughová nádobí a uklidila v kuchyni, takže si touhle činností nemohl vybit energii.

Posbíral proto alespoň všechny odpadky a vystrčil je za dveře z kuchyně, přičemž vlácel zelené odpadkové pytle na zádech jako Santa Claus.

Přemýšlel, jak je život bláznivý: ještě před hodinou mířil na člověka pistolí, ještě před hodinou po sobě nechal střílet, a teď je zpátky uprostřed předměstské zástavby, plně zabrán do domácího úklidu.

Když zvedal víko popelnice, pohlédl dozadu na dvorek. Zarazil se a zachmuřil. Ve sněhu byly stopy.

Čerstvé stopy.

Usoudil, že nemohou být více než několik minut staré. Hrany šlépějí byly doposud ostré, neporušené padajícím sněhem a větrem. Vetřelec došel až k oknu pokoje pro hosty a pak zmizel u přední části domu.

Parkerovi se rozbušilo srdce.

Opatrně položil pytel s odpadky na zem a tiše vklouzl zpět do domu. Zavřel a zamkl za sebou kuchyňské dveře a zkontroloval hlavní vchod.

Bylo zamčeno. Vzhledem ke své práci s dokumenty – jejich hodnotě a riziku kontaminace prachem – byla okna domu zapečetěná a nedala se otevřít; nemusel je tedy kontrolovat.

Čí jsou to stopy?

Třeba patří dětem.

Nebo pan Johnson hledal svého psa.

Jasně. Nic jiného to nemohlo být...

Jenže o deset vteřin později už telefonoval do federální vazební věznice ve Washingtonu, D. C.

Představil se jako zvláštní agent FBI Parker Kincaid, což

nebyla pravda pouhých několik let. „Dnes večer jsem pracoval na případu s Margaret Lukasovou.“

„Jistě. Případ STMET.“

„Ano. Víte, možná jen trpím stihomamem,“ řekl Parker. „Ale ten podezřelý – Edward Fielding – nebyl propuštěn na kauci, že ne?“

„Na kauci? V žádném případě. Teprve v pondělí bude obžalován.“

„Je v cele?“

„Ano. Vidím na něj. Na monitoru.“

„Spí.“

„Ne, jen sedí na posteli. Chová se slušně. Asi před hodinou mluvil se svým advokátem, pak šel na celu a sedí tam doted'ka. Proč se ptáte?“

„Nejspíš jsem se jen vyděsil. Zdálo se mi, že vidím vetřelce.“

„Vetřelce? Haha. šťastný Nový rok, pane.“

Parker zavěsil a pocítil úlevu. Asi na pět vteřin.

Má promluvit s právníkem?

Parker neznal žádného advokáta v zemi, který by byl o svátcích v tuhle noční hodinu vzhůru a hovořil by s klientem, jenž bude obviněn až za dva dny.

Ale pak ho napadlo: dokonalost.

„Ach, Bože,“ zamumlal.

Fielding byl člověk, který měl plán na všechno. Musel mít i plán, jak uprchnout v případě dopadení.

Parker zvedl sluchátko a vytočil první číslo policejní linky.

Přístroj ohluchl.

Za kuchyňskými dveřmi se cosi mihlo.

Parker vzhlédl.

Na zadní verandě stál muž a díval se na něj skrz okno ve dveřích.

Byl bledý a měl na sobě tmavý plášť. Černý nebo modrý. Na levé paži byl od krve, ale ne příliš. Na tváři měl popáleniny, ale nijak závažné.

Zvedl samopal s tlumičem a stiskl kohoutek právě ve chvíli, kdy Parker uskočil na stranu, vrazil do zdi a padl na podlahu. Klika a zámek kuchyňských dveří se rozpadly pod proudem kulek.

Do kuchyně vlétla spousta střepů.

Hrobař ležérně strčil do dveří a vešel do domu jako soused pozvaný na odpolední kávu.

36.

Hrobařovi je zima, Hrobař to chce mít za sebou a odjet.

Raději by zůstal venku. Má rád... cvak... rád... rád... sníh.

Má rád sníh.

Ach, podívejme, hezký vánoční věnec a hezký vánoční stromeček v domě Parkera Kincaida.

Legrační...

Bez štěnat a bez mašlí. Ale hezký věnec a hezký stromeček.

Znovu střílí a Kincaid utíká ze dveří.

Zasáhl ho? Hrobař nemá tušení. Vidí, jak se Kincaid plazí do vedlejší místnosti, jak zhasíná světla a válí se po podlaze.

A tak.

Hrobař si myslí, že je šťastný. Muž, který mu všechno říká, mu před hodinou zavolal. To nebyl pouhý vzkaz od paní z hlasové schránky, která má hlas jako Ruth, nýbrž skutečný telefonát na mobilní telefon. Řekl mu, že noc ještě neskončila, i když už Hrobař byl u černé zdi a udělal tam přesně, co měl.

Ještě...cvak... ještě neskončila.

„Poslouchej mě,“ řekl muž, který mu všechno říká, a tak Hrobař poslouchal. Měl zabít ještě tři lidi. Někoho jménem Cage a někoho jménem Lukasová. A Parkera Kincaida. „Toho zabij prvního. Rozumíš?“

„Hmmm, jasně.“

Hrobař Kincaida zná. Dnes večer už byl u jeho domu. Kincaid má malého chlapce, jako je Tye, až na to, že Hrobař nemá Kincaidova malého chlapce rád, protože Kincaid chce, aby šel Hrobař zpátky do nemocnice v Connecticutu. Kincaid chce Tyeovi Hrobaře vzít.

„A o půl páté ráno,“ řekl mu muž, který mu všechno říká, „pojedeš do federální vazební věznice. Já budu na ošetřovně. Je vzadu v přízemí. Budu předstírat, že je mi špatně. Zabiješ, koho uvidíš, a pustíš mě ven.“

„Dobře.“

Hrobař vchází do jídelny a vidí, jak se Kincaid kutálí zpoza stolu a utíká do chodby. Hrobař vysílá další spršku kulek. Z Kincaidovy tváře vyzařuje čirá hrůza, stejně jako z Ruthiny tváře, když se jí chystal vrazit sklo do krku, a jako z Pameliny tváře, když jí strčil nůž do prsou pod zlatým křížkem tady máš dárek k Vánocům miluji tě miluji tě čím dál víc...

Kincaid mizí v jiné části domu.

Ale Hrobař ví, že neodejde. Má tady někde děti. A otec od dětí neodejde.

Hrobař to ví, protože by sám od Tyea neodešel. Kincaid neopustí malého světlovlasého chlapce a tmavovlasou dívku.

A pokud Parker Kincaid přežije, Hrobař se nikdy nedostane do Ka-li-for-ni-e.

Hrobař vchází do obývacího pokoje a samopal drží před sebou.

Parker se odkutálel od Hrobaře a kutálel se přes celou podlahu. Lokty měl odřené a hlava se mu málem rozskočila od nárazu do hrany kuchyňského stolu, když se schovával před kulkami.

Médové! pomyslel si zoufale a drápal se ke schodům. Nahoru Hrobaře nikdy nepustí! Když na to přijde, zemře raději zakousnutý do jeho krku, ale děti zachrání.

Ozvala se další dávka výstřelů. Parker se otočil od schodů a vnořil se do obývacího pokoje.

Potřebuje zbraň... Co by mohl použít? Nikde nic nebylo. Nemohl jen tak vběhnout do kuchyně a popadnout nůž. A už vůbec nemohl běžet do garáže pro sekeru.

Proč, sakra, vracel Lukasové tu pistoli?

Skočil za gauč. A pak cosi uviděl – hliníkovou baseballovou pálku, jeden z Robbyho dárků. Popadl ji, sevřel rukojeť omotanou páskou a vyplížil se zpátky ke schodišti.

Kde je? Kde?

Vtom uslyšel chabé kroky. Chroupavé Hrobařovy kroky přes rozbité sklo a náčiní.

Jenže Parker nedokázal přesně říct, kde se Hrobař nachází.

Na chodbě?

V jídelně? V pracovně?

Co má udělat?

Kdyby teď zakřičel na děti, aby vyskočily z okna, přišly by se akorát podívat, co se děje. Musel se dostat nahoru sám, popadnout je a vyskočit. Pokusí se ztlumit pád, jak jen to půjde. Trochu mu pomůže sníh a jalovcové keře pod oknem.

Ano, musí to udělat!

Kroky už byly velice blízko. Chroup. Chvilé ticha. Chroup.

Parker zvedl hlavu.

Ne! Hrobař byl na dolním konci schodiště, díval se nahoru a chystal se vyjít do patra. Ve tváři neměl ani stín výrazu.

Je neprofilovatelný...

Parker proti němu nemohl vyběhnout; Hrobař by na něj ideálně viděl a Parker by zemřel dříve, než by stačil urazit tři kroky.

A tak mrštil baseballovou páskou do jídelny. Dopadla na skříň s čínským porcelánem.

Hrobař zaslechl zvuk a zarazil se. Škrobeně se otočil a vyrazil do jídelny jako mimozemská obluda ze starého hororu Věc.

Když byl téměř u dveří, vylezl Parker z úkrytu za gaučem

a vyrazil proti němu.

Byl asi dva metry od protivníka, když šlápl na jednu z Robbyho hraček. Rozbila se s hlasitým prasknutím. Hrobař se otočil právě v okamžiku, kdy do něj Parker vrazil hlavou a vyvedl ho z rovnováhy.

Nato ho udeřil pěsti do čelisti. Rána byla tvrdá, ale Hrobař uskočil a Parker setrvačností zavrával a upadl na bok. Zhroutil se na podlahu a vyrazil po samopalu, který Hrobařovi vypadl z ruky. Jenže Hrobař byl příliš rychlý. Popadl zbraň a vyškrábal se na nohy. Parker nemohl dělat nic jiného než se znovu stáhnout do úzkého prostoru za gaučem.

Krčil se za gaučem, po tváři mu stékal pot a ruce se mu třáslly.

Nemá kam jít.

Parker neměl kam ustoupit.

Hrobař se napřímil a zahleděl se do tmy. Parker uviděl na podlaze před sebou cosi ostrého a lesklého. Dlouhý skleněný střep.

Popadl ho.

Hrobař mezitím Parkera objevil. Parker se mu díval do kalných očí a napadlo ho, že oči Margaret Lukasové vůbec nejsou mrtvé – bylo v nich milionkrát více života než v očích tohoto tvora. Hrobař přistoupil blíže a vyrazil k zadní části gauče. Parker ustrnul a zadíval se za Hrobaře – na vánoční stromek. Vzpomněl si, jak s dětmi o Vánocích rozbaloval dárky.

Není špatné umřít s touhle myšlenkou, pomyslel si.

Ale když už má umřít, postará se, aby neumřely děti. Sebral dlouhý střep a omotal kolem širšího konce ubrousek. Propíchne tomu člověku krční tepnu. A bude se modlit, aby Hrobař vykrvácel, než stačí vylézt po schodech do patra, kde spaly děti. Ani se neodvažoval pomyslet, jaký pohled se dětem zítra ráno naskytne.

Zasunul si nohy pod tělo.

Bude to v pořádku. Přežijí to. Na ničem jiném nezáleží.

Připravil se ke skoku.

Hrobař obešel gauč a zvedl samopal.

Parker ztuhl.

A pak uslyšel ohromující ránu jediného výstřelu z pistole bez tlumiče.

Hrobař se otrásl a samopal mu vypadl z rukou. Zaměřil pohled za Parkera, hlava mu přepadla dopředu a tělo se sesulo k zemi.

V temeni hlavy mu vřezala díra od kulky.

Parker popadl uzi, namířil ho proti němu a začal se rozhlížet kolem sebe.

Co to bylo?, uvažoval zběsile. Co se stalo?

A pak uviděl kohosi ve dveřích.

Stál tam chlapec... Jak je to možné? Stál tam malý černoušek a v ruce držel pistoli.

Pomalu vykročil do pokoje a díval se na mrtvolu. Velkou pistoli přitom neustále držel namířenou na Hrobařova záda jako policisté ve filmech.

Musel ji držet oběma rukama a zápasit s její vahou.

„Zabil mi tátu,“ řekl Parkerovi, aniž by se na něj podíval. „Viděl jsem, jak to udělal.“

„Dej mi tu pistoli,“ zašeptal Parker.

Chlapec nespouštěl z Hrobaře oči. Po tváři mu stékaly slzy.

„Zabil mi tátu. Přivezl mě sem, přivezl mě v autě.“

„Dej mi tu pistoli. Jak se jmenuješ?“

„Viděl jsem, jak to udělal. Udělal to přímo přede mnou. Čekal jsem, až mu budu moct natrhnout prdel. Tendle kousek jsem našel v jeho autě. Tři pět sedmička.“

„Jasně,“ řekl Parker. „Jak se jmenuješ?“

„Je mrtvej. Sakra.“

Parker se naklonil k chlapci, ale ten na něj hrozivě namířil zbraň.

Parker ztuhl a stáhl se. „Tak ji polož. Můžeš ji položit? Prosím.“

Chlapec si ho nevšímal. Jeho ostražitě oči těkaly po místnosti. Na chvíli se zastavily na vánočním stromku a pak

se vrátily k Hrobaři.

„Zabil mi tátu. Proč to udělal?“

Parker znovu pomalu vstal a ukázal chlapci prázdné ruce.

„Neboj se. Já ti neublížím.“

Pohlédl ke schodišti. Zdálo se, že výstřel děti neprobudil.

„Jenom si zajdu támhle,“ řekl chlapci a ukázal na vánoční stromeček.

Prošel kolem chlapce – a krvavé kaluže u Hrobařovy hlavy a přistoupil ke stromku. Sklonil se, něco sebral, přešel zpátky a klekl si. Natáhl k chlapci prázdnou ruku dlaní nahoru a pak mu levou rukou nabídl Robbyho kosmickou loď z Hvězdných válek.

„Vyměním ji s tebou.“

Chlapec si plastikovou hračku zkoumavě prohlédl. Pistole mu pomalu poklesla. Mohl být o třicet centimetrů menší než Robby a nevážil více než pětatřicet kilogramů. Ale jeho oči byly o dobrých dvacet let starší než oči Parkerova syna.

„Dej mi tu pistoli, prosím.“

Chlapec hračku zkoumal. „Fíha,“ řekl obdivně, podal Parkerovi pistoli a vzal si kosmickou loď.

„Počkej tady,“ řekl Parker. „Hned jsem zpátky. Chceš se něčeho najíst? Máš hlad?“

Chlapec neodpověděl.

Parker sebral samopal a odnesl ho i s pistolí nahoru. Položil zbraně na horní polici do skříně a zamkl dveře.

Ucítil za sebou pohyb. Po chodbě přicházel Robby.

„Tati?“

„Ahoj, Robby.“ Parker se snažil potlačit chvění v hlase.

„Něco se mi zdálo. Slyšel jsem výstřel z pistole. Bojím se.“

Parker Robbyho zachytil, než stačil dojít ke schodišti, položil mu ruku na rameno a nasměroval ho zpátky do ložnice. „To byl nejspíš jen ohňostroj.“

„Budeme mít příští rok rachejtle?“ zeptal se chlapec ospale.

„Uvidíme.“

Zvenku se ozvaly kroky. Pleskavé kroky na ulici před domem.

Parker vyhlédl z okna a uviděl, jak chlapec utíká po chodníku a v ruce svírá kosmickou loď. Za chvíli zmizel na konci ulice.

Kam má asi namířeno?, přemýšlel Parker. Do Washingtonu?

Do Západní Virginie? Jenže už na chlapce nedokázal myslet ani na okamžik.

Veškerou pozornost teď věnoval Robbymu.

Uložil ho do postele vedle sestry. Potřeboval najít mobilní telefon a zavolat policii. Jenže Robby se ho nechtěl pustit.

„Tak co, byl to jen zlý sen?“ zeptal se syna.

„Já nevím. Prostě jsem ten výstřel slyšel.“

Parker si lehl vedle něj. Podíval se na budík. Půl čtvrté. V deset tu bude Joan se sociální pracovnící... Božíčku, tohle je snad zlý sen.

Ve stěnách je plno děr po kulkách. Nábytek rozstřílený, vitrína se sklem vysypaná, zadní dveře úplně zničené.

A uprostřed koberce leží zkrvavená mrtvola.

„Tati,“ zamumlala ospalým hlasem Stephie.

„Spinkej, miláčku.“

„Slyšela jsem rachejtli. Petey Whelan měl rachejtli. Máma mu to zakázala, ale on je měl. Viděla jsem ho.“

„Nech ho být. Do toho nám nic není.“

Natáhl se a zavřel oči. Na prsou cítil drobnou váhu jejího tělíčka.

Myslel na díry po kulkách, na nábojnice, na rozstřílený nábytek.

A na to tělo.

Představil si Joaninu výpověď před soudem.

Co může dělat? S jakou omluvou může přijít?

Co může...

O chvíli později už Parker Kincaid zhluboka oddechoval.

Usnul spánkem otce, kterému spí u ramenou spokojené děti, a nad takový spánek není.

Když otevřel oči, bylo za pět minut deset.

Probudilo ho bouchnutí dveří od auta a Joanin pronikavý hlas: „Jsme tu o pár minut dříve, ale jsem si jistá, že mu to nebude vadit. Dávejte pozor – věděl, že přijdeme, a přesto se neobtěžoval odházet snůh. To je celý on. Celý on.“

37.

Vyškrábal se z postele.

Žaludek se mu bouřil a hlava mu jen třesla. Vyhlédl z okna.

Joan rázně kráčela k domu a za ní se táhl s mrzutým výrazem Richard.

U tohohle zjevně nemusel být. Mezi nimi se k domu blížila menší žena – sociální pracovnice. Klapala masivními podpatky a zkoumavě si prohlížela dům.

Došli až ke dveřím a zazvonili na zvonek.

To je beznadějně...

Parker se postavil do chodby v patře a zvedl palce u nohou.

Prostě ji nepustím, řekl si. Budu neústupný. Ať si opatří soudní příkaz. Tím získám pár hodin.

Zarazil se a pohlédl na spící děti. Pocítil touhu je popadnout, uprchnout s nimi zadními dveřmi a odjet do Západní Virginie.

Jenže věděl, že by to nešlo.

Zvonek se ozval znovu.

Co mám dělat? Jak to mám oddálit?

Joan by stejně poznala, že něco není v pořádku. Zdržování by v téhle paranoidní ženě vzbudilo ještě větší podezřívavost. A co by získal dvěma či třemi hodinami k dobru?

Zhluboka se nadechl a sešel po schodech.

Co tak asi řekne o těch dírách ve zdi? A o té krvi? Možná by mohl...

U konce schodiště se zastavil.

A užasl.

U vchodu stála zády k Parkerovi světlavá žena v dlouhé černé sukni a bílé halence a právě otevírala návštěvě dveře.

Což bylo samo o sobě překvapivé. Ale skutečný šok přivodil Parkerovi stav přízemí jeho domu.

Byl bez poskvrnky.

Nikde nezůstal ani kousek rozbitého porcelánu nebo skla.

Všechny díry ve stěnách zmizely. Byly zasádrované a zamalované v rohu obývacího pokoje stály na bílé látce kbelíky s nátěrem.

Místo křesla, které Hrobař včera v noci posel kulkami, zde stálo křeslo nové, podobné. Rovněž skleněná vitrína byla vyměněná.

A Hrobařova mrtvola – byla pryč. Místo, kde Hrobař zemřel, nyní překrýval nový orientální koberec.

Joan, Richard a sociální pracovnice vešli do dveří a žena v tmavé sukni se konečně otočila.

„Á, tady ho máme,“ řekla Margaret Lukasová.

„Ano,“ odpověděl po chvíli.

Lukasová se záhadně usmála.

„Dobré ráno,“ řekl.

„Jak ses vyspal?“ zeptala se Lukasová a po chvíli ho pobídla: „Dobře?“

„Ano,“ řekl Parker. „Vyspal jsem se dobře.“

Lukasová se otočila zpátky a pokynula hostům. „Vy jste určitě Parkerova žena,“ oslovila Joan.

„Bývalá žena,“ opravila ji Joan.

Sociální pracovnice – zavalitá bruneta – vešla do domu za ní a jako poslední se ve dveřích objevil pohledný a dokonale nechápavý Richard.

Parker sešel poslední schod a pocítil neodolatelné nutkání dotknout se stěny, o které věděl, že ji včera v noci zasáhla

sprška kulek. Omítka byla hladká jako Stephiina tvářička.

Parker cítil příšernou bolest v rameni a na hlavě, jak se včera v noci vrhl na podlahu, když Hrobař prošel kuchyňskými dveřmi. Nebýt ovšem těchhle zranění, myslel by si, že se mu celý incident pouze zdál.

Uvědomil si, že na něj Joan civí se zmateným úsměvem.

„Řekla jsem: ‚Ahoj, Parkere.‘“

„Dobré ráno, Joan,“ odpověděl. „Ahoj, Richarde.“

Vešel doprostřed obývacího pokoje, políbil Joan na tvář a podal ruku jejímu muži.

Richard měl v ruce nákupní tašku s plyšovými zvířátky.

Joan nepředstavila Parkera sociální pracovníci, ale ta k němu vykročila sama a potřásla mu rukou. Možná mu taky řekla své jméno. Parker byl natolik ohromen, že si toho nevšiml.

Joan pohlédla na Lukasovou. „Myslím, že se ještě neznáme. Vy jste...“

„Jackie Lukasová. Parkerova přítelkyně.“

Jackie? Parker zvedl obočí. Agentka si toho všimla, ale nijak své jméno nerozváděla.

Joan si s neutrálním výrazem ve tváři prohlédla Jackiinu štíhlou postavu. A pak už se její oči – jejichž barva se tolik podobala Robbyho očím, ale jejichž cynický výraz se od nich tolik lišil – zaměřily na obývací pokoj.

„Ty jsi... Cos tady dělal? Přestavoval nábytek nebo co? Včera jsem si toho nevšimla.“

„Měl jsem chvíli volna. A tak jsem si říkal, že to tu dám trochu do pořádku.“

Joan si ho zkoumavě prohlédla. „Vypadáš hrozně, Parkere. Spal jsi dobře?“

Lukasová se zasmála a Joan se na ni podívala.

„Parker mě pozval na snídani,“ vysvětlovala agentka a podívala se na obě dámy s ryze ženským spikleneckým výrazem. „A pak šel nahoru probudit děti a místo toho sám usnul.“

Joanino odfrknutí mělo znovu znamenat: To je celý on.

Kde je všechna ta krev? Vždyť tu byla spousta krve. A co to rozbité sklo?

„Nedáte si kávu?“ zeptala se Lukasová hostů. „Nebo závin? Dělal ho sám Parker.“

„Já bych si dala kávu,“ řekla sociální pracovnice. „A možná i trochu závinu. Ale jen půl dílku.“

„Dejte si celý,“ řekla Lukasová. „Jsou malé.“

„No tak dobře.“

Lukasová zmizela v kuchyni a o chvíli později se objevila s podnosem.

„Parker je výborný kuchař,“ řekla.

„Já vím,“ odpověděla Joan, které Parker vyrazil dech více, než by si přála.

Lukasová nalila všem kávu a zeptala se Parkera: „V kolik ses včera vrátil z nemocnice?“

„Ehm...“

„Z nemocnice?“ zeptala se Joan. „Děti jsou nemocné?“ vyzvídala s přehnaně dramatickým zaujetím a významně se dívala na sociální pracovníci.

„Byl navštívit přítele,“ odpověděla Lukasová.

„Nevím, kolik bylo,“ řekl Parker. „Bylo moc pozdě?“ Jeho odpověď byla spíše otázkou; tuhle situaci řídila Lukasová a Parker cítil, že by se měl podrobit jejímu scénáři.

„Jakého přítele?“ naléhala Joan.

„Harolda Cagea,“ odpověděla Lukasová. „Ale nic to není. Jen si zlomil žebro. Tak jsi to říkal, ne?“

„Jo, zlomil si žebro.“

„Uklouzl a upadl, že?“ pokračovala Lukasová ve výkonu hodném Oscara.

„Jo,“ papouškoval Parker. „Uklouzl a upadl.“

Vzal si kávu, kterou mu Lukasová vrazila do ruky. Sociální pracovnice usrkla kávy a dojedla druhý dílek závinu.

„Poslyšte, nemohl byste mi dát recept?“

„Jistě,“ hlesl Parker.

Joan si udržovala na tváři blahosklonný úsměv. Chodila po obývacím pokoji a zkoumavě si ho prohlížela. „Vypadá to

tu úplně jinak.“

Když procházela kolem svého bývalého manžela, zašeptala: „Tak co, Parkere, ty s tou malou vychrtlou Jackie chrápeš, že jo?“

„Ne, Joan. Jsme pouze přátelé.“

„Ach tak.“

„Přinesu ještě kávu,“ řekla Lukasová.

„Pomůžu ti,“ nabídl se Parker.

V kuchyni za sebou zavřel dveře a otočil se k Lukasové. „Jak?“ zašeptal. „Jak, proboha...?“

Zasmála se – bezpochyby jeho výrazu ve tváři. „Včera v noci jste volal do vazební věznice. Říkal jste, že jste se vyděsil. Noční služba mi to zavolala. Zkoušela jsem se vám ozvat, ale na Bell Atlantic mi řekli, že máte přerušenu linku. Okolo půl čtvrté sem dorazila taktická jednotka z Fairfaxu, tiše vám pronikla do domu a našla dole mrtvé tělo a nahoře vás s dětmi v posteli. Kdo vlastně zastřelil Hrobaře? To jste nebyl vy, že ne?“

„Ne, nějaký kluk. Říkal, že mu Hrobař zabil tátu. A že ho sem přivezl. Neptejte se mě proč. Pak si jen tak zmizel. Ale teď mi řekněte... komu patřilo to tělo v autobuse?“

„Řidiči. Myslíme si, že ho Hrobař nechal naživu a přiměl ho utéct k zadnímu východu. Tam ho zastřelil, prostřelil nádrž, a když vypukl požár, utekl oknem ven. Kouřová clona mu posloužila jako krytí. A pak se ztratil v davu. Byl chytřejší, než vypadal.“

Parker zavrtěl hlavou. „Ne, to všechno Fielding. To on řekl Hrobařovi, aby to udělal. Vůbec nehodlal Hrobaře obětovat. Tohle neměla být jejich poslední akce. Pravděpodobně měli před sebou ještě léta páchání zločinů... Ale co můj dům?“ Parker máchl rukou. „Jak jste...?“

„To zařídil Cage. Stačilo pár telefonátů.“

Mistr zázraků.

„Nevím, co mám říct.“

„My vás do téhle kaše dostali. Tohle bylo to nejmenší, co jsme mohli udělat.“

Parker se o tom nepřel.

„Počkejte... Jak jste se to představila? Jako Jackie?“

Lukasová zaváhala. „To je přezdívka,“ řekla nakonec. „Takhle mi říká moje rodina. Já to moc často nepoužívám.“

Na schodech se ozvaly tlumené kroky a do obývacího pokoje vběhly děti.

Parker s Lukasovou slyšeli přes kuchyňské dveře hlasy: „Mami! Ahoj!“

„Ahoj, vy dva,“ řekla Joan. „Tady, tady... to je pro vás.“

Ozvalo se šustění papíru.

„Líbí se vám?“ zeptala se Joan. „Líbí?“

„Vždyť je to plyšový medvěd,“ řekla Stephie pochybovačně.

Robby se hlasitě zasmál.

Parker zakroutil hlavou nad neschopností své bývalé ženy a usmál se na Lukasovou. Agentka si toho ovšem nevšimla. Hlavu měla otočenou k obývacímu pokoji, jako by ji zvuk dětských hlasů hypnoticky přitahoval.

Po chvíli vykoukla z okna a zadívala se na padající sněh. „Tak to je vaše žena,“ řekla nakonec. „Moc podobní si nejste.“

Parker se zasmál. Ve skutečnosti to znamenalo: Jak jsi s ní, sakra, mohl něco mít?

Byla to oprávněná otázka a Parker by na ni s radostí odpověděl.

To by si ovšem vyžádalo daleko více času, než měli v tuto chvíli k dispozici. A rovněž by to znamenalo přistoupit na složitý zasvěcovací rituál, kdy by mu i ona musela prozradit alespoň některé odpovědi na hádanku Margaret – případně Jackie – Lukasové.

A že to byla nějaká hádanka. Parker si Lukasovou prohlédl – líčení, šperky, jemnost bílé hedvábné blůzy, křehkost krajky na podprsence pod ní. Dnes už voněla skutečným parfémem, nejen voňavým mýdlem.

Co mu jen ta vůně připomínala? Neměl tušení.

Pohlédla do jeho zkoumavých očí.

Zase ho přistihla. Bylo mu to fuk.

„Nevypadáte jako agentka FBI,“ řekl.

„Jsem tajná agentka,“ odpověděla Lukasová a konečně se usmála. „Bývala jsem v tom vážně dobrá. Jednou jsem hrála manželku mafiánského zabijáka.“

„Italku? S těmihle vlasy?“

„Žáda mi kryl černý přeliv.“ Chvíli oba mlčeli. „Počkám tu, než odejdou. Myslela jsem, že iluzí rodinného života si u té sociální pracovnice šplhnete.“

„Tohle překonalo všechny mé představy,“ řekl.

Za její pokrčení ramen by se nemusel stydět ani Cage.

„Poslyšte,“ řekl, „vím, že máte na dnešek program. Ale budu dnes s dětmi pracovat na dvorku.“

„Ve sněhu?“

„Jo. Posekáme vzadu křoví. A pak jsme chtěli jít sáňkovat. Snad budem mít dost sněhu?“

Zarazil se. Právě zakončil oznamovací větu tázací intonací.

A použil nespisovného výrazu „budem“. Jako lingvistu ho to rozhodně nepotěšilo. Že bychom byli nervózní? Pokračoval: „Nevím, jestli byste měla zájem, ale...“ Znovu se zarazil.

„Je to pozvání?“ zeptala se Lukasová věčně.

„Ehm. Ano, je.“

„Ten můj program,“ začala, „zahrnoval úklid domu a dokončení halenky pro dceru mé přítelkyně.“

„To znamená přijetí?“

Lukasová se zlehka usmála. „Myslím, že ano.“ Chvíli oba mlčeli.

„Poslyšte, jaké bylo to kafe? Moc často kávu nevařím. Obvykle si radši skočím do Starbucks.“

„Dobré,“ odpověděl.

Stála čelem k oknu, ale očima znovu zabloudila ke dveřím; poslouchala, co povídají děti. Otočila se k Parkerovi. „Už jsem na to přišla.“

„Na co?“

„Na tu hádanku.“

„Na hádanku?“

„Kolik jestřábů zůstane na střeše. Přišla jsem na to ráno, když jsem tady čekala.“

„Prima. Tak povídejte.“

„Je to chyták. Řešení je více.“

„To je fakt,“ řekl Parker, „ale to ještě neznamená, že je to chyták. Pouze to znamená, že uvažujete správně – uvědomila jste si, že může existovat několik možných řešení. Tuhle věc se mistři hlavolamů naučí jako první.“

„Víte,“ pokračovala, „člověk si obvykle myslí, že všechna fakta, která potřebuje, jsou uvedena přímo v hádance, ale některé údaje v hádance nejsou.“

Naprosto správně. Parker přikývl.

„A v našem případě musí tyhle údaje souviset s jestřábí povahou.“

„Ach tak,“ řekl Parker, „a jak souvisí jestřábí povaha s naší hádankou?“

„Jednoduše,“ odpověděla Lukasová a ukázala na Parkera prstem. Náhle z ní vyzařovalo cosi dívčího, co u ní Parker dosud neviděl. „Zbylí jestřábí se totiž mohli při výstřelu vyplašit. Ale taky nemuseli. A proč? Vzpomeňte si – protože byli daleko od sebe. V tom byl ten chyták, že?“

„Ano. Pokračujte.“

„Takže farmář zastřelil jednoho jestřába, ale nevíme, co udělali druzí dva. Oba mohli na střeše zůstat a pak odpověď zní, že zůstali dva. Nebo mohl jeden uletět a pak zůstal jen jeden. Anebo uletěli oba, takže na střeše nezůstal žádný. A je to. Hádanka má tři řešení.“

„No,“ odpověděl Parker, „velmi správně jste vzala v úvahu implicitní fakta.“

Lukasová se zamračila. „Jak to myslíte? Tak mám pravdu, nebo ne?“

„Nemáte.“

„Ale,“ protestovala Lukasová, „já musím mít pravdu.“

Parker se zasmál. „Prostě ji nemáte.“

„Ale aspoň zčásti pravdu mám, ne?“

„U hádanek žádná ‚částečná pravda‘ neexistuje. Chcete slyšet odpověď?“

Zaváhala. „Ne. To by byl podvod. Budu na tom pracovat.“

Tohle byla vhodná chvíle pro polibek a Parker skutečně Lukasovou krátce políbil. A zatímco pak Lukasová nalévala další kávu, vrátil se Parker do obývacího pokoje, aby objal děti a popřál jim dobré ráno prvního dne nového roku.

POZNÁMKA AUTORA

Ve snaze vyřešit Parkerovu hádanku učinila Jackie Lukasová chybný předpoklad: že totiž zastřelený jestřáb spadne ze střechy. Jestřáb ovšem spadnout nemusí. Otázka přitom nezněla, kolik „živých jestřábů“ zůstane na střeše, nýbrž kolik na střeše zůstane „jestřábů“. Z toho důvodu zní správná odpověď takto: Tři jestřábi na střeše zůstanou, pokud mrtvý jestřáb nespadne ze střechy a druzí dva neodletí. Dva jestřábi na střeše zůstanou, pokud mrtvý jestřáb nespadne a jeden jestřáb odletí nebo pokud mrtvý jestřáb spadne a druzí dva neodletí. Jeden jestřáb na střeše zůstane, pokud mrtvý jestřáb spadne a jeden jestřáb odletí nebo pokud mrtvý jestřáb nespadne a druzí dva odletí. A žádný jestřáb na střeše nezůstane, pokud mrtvý jestřáb spadne a druzí dva odletí.

Copyright © 1999 by Jeffery Deaver
Translation © 1999 by Jiří Kobělka
Cover illustration © 1999 by Petr Willert
Czech edition © 1999 by DOMINO
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani
reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.
Z anglického originálu THE DEVIL'S TEARDROP,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York, 1999,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědní redaktoři: Lubomír Petr a Šárka Ševčíková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Petr Willert
Grafické zpracování obálky: Radek Urbíř
Dotisk prvního vydání
Vytiskla tiskárna FINIDR, spol. s r.o., Český Těšín
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63, Ostrava, v roce 2000
ISBN 80-86128-69-5